

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4th
Degree

THE FIGHT GAME: BOOK FIVE

NIKKI CASTLE

4. DERECE

DÖVÜŞ OYUNU: BEŞİNCİ KİTAP

NIKKI CASTLE

Telif Hakkı 2024 © Nikki Castle

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. İçin daha fazla bilgi için nikkicastleromance@gmail.com adresine e-posta gönderin.

Kapak Tasarımı: Karanlık Şehir

Tasarımları Düzenleme:

NiceGirlNaughtyEdits ✨[Vellum](https://www.vellum.com)
[ile Oluşturuldu](#)

Dünyayı omuzlarında taşıyanlara.
Mutluluğunuz konusunda bencil olmanızda bir
sorun yok.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Skylar
2. Koç
3. Skylar
4. Koç
5. Koç
6. Skylar
7. Skylar
8. Koç
9. Skylar
10. Skylar
11. Koç
12. Skylar
13. Koç
14. Koç
15. Skylar
16. Koç
17. Dominic
18. Dominic
19. Skylar
20. Skylar
21. Dominic
22. Skylar
23. Dominic
24. Skylar
25. Skylar
26. Skylar
27. Dominic
28. Skylar
29. Skylar
30. Skylar
31. Dominic
32. Dominic
33. Skylar
34. Dominic
35. Skylar
36. Dominic
37. Skylar

38. [Skylar](#)

39. [Skylar](#)

[Sonsöz](#)

[Nikki Castle'dan da](#)

[Teşekkür Tetikleyici](#)

[Uyarılar](#)

[Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Dövüş Oyunu serisinin diğer kitaplarını okuduysanız, muhtemelen burada ne bekleyeceğinizi biliyorsunuzdur: takıntılı bir MMC ile eğlenceli, baharatlı bir zaman. Ki bu hâlâ geçerli (Koç bu kitapta gerçekten baharattan kaçtı...). Ancak bu kitapta daha ağır konular da var. Skylar'ın hikayesini bozmamak için, tüm **Tetikleyici Uyarılar** bu kitabın sonundaki Sonsöz'de listelenmiştir.

SKYLAR

"Heyecanla nereye gidiyorsun?"

Sırıtişımı gizlemeye bile çalışmadan kardeşime dönüyorum.

"Bu akşam ilk kickboks dersim var," diyorum ona, spor çantama fazladan bir tişört atarak. "Restorandaki vardiyamdan sonra spor salonuna gideceğim."

"Ohhh, demek bugünmüş." Joey video oyununun başlama sesiyle kendini kanepeye atıyor. "Tanrıya şükür sonunda YouTube hareketlerini deneyebileceğin başka biri olacak."

Çamaşır yığınınından üçüncü bir tişört kapıp kardeşime fırlatıyorum. "Kapa çeneni. Eskiden seni kucaklayıp kanepeye atmama bayılırdın."

"Evet, altı yaşındayken uçmanın havalı olduğunu düşünürdüm. On dokuz yaşındaki güçlü kıçlı kız kardeşiniz sizi boğmaya çalışırken yanlışlıkla bayılmanıza neden olduğunda o kadar da eğlenceli olmuyor."

Ona utangaç bir bakış attım. "Bunun için özür diledim." Aklıma bir şey gelince kaşlarımı çatıyorum ve ona dördüncü bir tişört fırlatıyorum. "Hey, bundan bir Xbox kazandın! Aramızı düzelttikten sonra bunu suçluluk psikolojisi olarak kullanamazsın."

Şimdi utangaç görünme sırası onda ama bu sadece bir saniyeliğine oluyor, sonra dikkati tekrar televizyon ekranındaki maça dönüyor. "Elbette yaparım. Ağabey-kardeş el kitabında yazıyor."

Bir hırıltı çıkardım ve ona beşinci bir gömlek fırlattım. "Ben gidiyorum. Basketbol formanı bir kenara ayırdım, yarınki maç için onu da topla. Yatmadan önce de kalan çamaşırları katla."

"Hey, az önce onu açan sendin!"

Yanından geçerken ergen kardeşimin kafasına bir şaplak atıyorum ve bunu yaparken surat asmasını görmezden geliyorum.

Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki annem topallayarak oturma odasına girdi.

"Merhaba anne," diyorum mutfakta
o t u r m a s ı n a yardım ederken. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyandım. Yeni uyandım." Sesi, başının tepesine yapışan yatak başı kadar uykulu.

Ona bir bardak su getirdim. "İyi uyudun mu?"

"İyiydi," diye cevap veriyor. Bardağı önüne koyduğumda, yavaşça dudaklarına götürmeden önce elinde tutup inceliyor. "Bu sabah yaşadığım titremeler durmuş gibi görünüyor."

Haklı olduğunu, bardağı tek başına tutarken ellerinin artık titremediğini görmek beni memnun ediyor.

"Bu harika bir haber anne." Gülümsüyorum. "Eğer iyi bir gün geçiriyorsan, belki geçen hafta üzerinde çalıştığın bulmacayı deneyebilirsin?"

Belli ki bu fikir hoşuna gitti, çünkü gülümsememe karşılık vererek, "Bu harika bir fikir. Sanırım bunu yapacağım."

Rahatlama omuzlarımdaki gerginliği azaltıyor ve şakağını öpmek için eğiliyorum. "Günün geri kalanında yokum; işim var ve sonra bu gece yeni spor salonuna başlayacağım. Maria seni kontrol etmek için birazdan gelecek, ama ondan önce bir şeye ihtiyacın olursa Joey'e sorman yeterli."

"Tamam, tatlım. İyi günler!"

Yaşlanan yüzüne bir öpücük daha konduruyorum.
"Teşekkürler anne. Bu gece evde olacağım."

Kapıya doğru ilerlerken Joey bana el sallıyor, sadece buzdolabından su şişemi almak için duraklıyorum. Buzdolabının kapısına yapıştırılmış o sihirli kâğıt parçasını gördüğümde, gözlerim Medical Grant yazısına odaklanıyor ve sonunda kendim için bir şeyler yapmamı mümkün kılan şeyi hatırlıyorum.

Evden çıktığımda, uzun zamandır hissetmediğim bir coşkuyla çıkıyorum.

"Hey, Skylar, bu gece bizimle geliyor musun?"

Yeni iş arkadaşşıma dönmeden önce masama eklenen tatlının hesabını bitiriyorum. "Bu akşam ne var?"

"İşten sonra bir şeyler içmek için Graffiti'ye gidiyoruz," diye cevap veriyor. "Sen de geliyor musun?"

"Skylar içki içmez," diyor diğer iş arkadaşşımanın kuru sesi arkamdan. "Ve nasıl eğleneceğı hakkında hiçbir fikri yok."

Omzumun üzerinden ona sırtıyorum. "İnan bana, dün gece babanla çok eğlendim."

Gözlerini deviriyor ama işine geri dönüyor. Bir zamanlar, sözleri canımı yakardı - mesafemi koruduğum için eğlence karşıtı biri olarak görölmek işyerinde iyi bir itibar yaratmıyor. Özellikle de buradaki herkes vardiyalarından sonra birlikte dışarı çıkmayı sevdiği için. Kendimi kasıtlı olarak dışladığım bir aile birimi gibiler.

Ama o zamandan beri kendimi hem alaylara hem de suçluluk duygusuna karşı sertleştirdim. Atış şeklindeki eğlenceden daha önemli şeyler var.

"Neden?" diye soruyor meraklı yeni çocuk. "Yani, içki içmeyen bir sürü arkadaşım var, o kısmı anlıyorum ama sen bizimle takılmaya bile gelmiyor musun?"

Omuz silkiyorum ve dikkatimi yuvarlamaya başladığım çatal bıçak takımına geri veriyorum. Her zaman meşgul ol. "Sadece zamanım yok." Ya da param. Ama bu düşüncemi kafamdan atıyorum. "Okulum var, işim var ve-"

"Mesaiden sonra bir içkiye vakit ayıramıyor musun?" diye soruyor şaşkın bir sesle. Sanırım bar ağırlıklı bir restoranda çalıştığım için böyle oluyorum. Bir başparmak gibi göze çarpıyorum.

"Hayır," diyorum, p'yi patlatarak. "İki işte çalışan tam zamanlı bir öğrenciyim. Ekstra zaman benim güçlü yanımdır değil."

Onlara asla katılamayacağımın gerçek nedenini itiraf etmek istemiyorum. Beni sadece bu iş arkadaşlarımdan değil, sabahları çalıştığım kafedeki arkadaşlarımdan da uzak tutan şey bu.

İş arkadaşlarımı arkadaş olarak görmüyorum. Diğer çalışanlara karşı profesyonellikten uzak davranmak risklidir ve risk ile iş benim için asla aynı cümle içinde yer almaz. Reddediyorum. Hayatımın çok büyük bir kısmı paradan etkileniyor ve haftamın her parçasını, üzerinde bir nebze de olsa kontrolüm olsun diye dikkatle kurguladım. Uygun bir arkadaşlık için maaş çekimi riske atmaya değmez. Vardiya sonrası bir içki kesinlikle buna değmez.

"Tanrım, kulağa korkunç geliyor," diyor sonunda tartışmaktan vazgeçerek. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Kampüste yaşarken yarı zamanlı bir işim vardı ve zar zor geçiniyordum. Kendin için ne zaman bir şey yapıyorsun? Yoksa hiç uyumuyor musun?"

Alaycı bir kahkahayı zar zor tutuyorum. "Onun gibi bir şey."

Uyumak mı? Neymiş o? Eğer çalışmıyor ya da ders çalışmıyorsa, yemek yapıyor, anneme bakıyor ve kardeşimin ödevlerine yardım ediyorum. En son ne zaman sekiz saat uyuduğumu bile hatırlamıyorum. Kişisel bakım programımda yok.

Ama sonra düşüncelerim bu geceki planlarıma kayıyor ve fark ediyorum ki... bu artık tam olarak doğru değil.

Bu sadece annemin sağlık bursunun mali yardımı değildi, gerçi bu çok büyük bir şeydi. Maria'yı işe alabilmek

Joey ve benim 7/24 nöbette olmamamız için anneme evde hemşirenin yardım etmesi hayatımızın kalitesini değiştirdi. Kardeşimin ve benim biraz daha özgür olduğumuzu bilmek çok değerli.

Duvardaki saate bakıyorum, zihnimde bu akşamki MMA deneme dersime ne kadar zaman kaldığını hesaplıyorum ve heyecanlı bir bekleyiş hissediyorum.

Mesaimin geri kalanı akıp gidiyor. Ama her nasılsa bu süre zarfında heyecanım endişeye dönüşüyor. Spor salonuna girdiğimde sinirlerim su yüzüne çıkmıştı.

Beden eğitimi dersi dışında hayatımda hiç spor yapmadım. Atletik olmadığımı söyleyemem ama vücudumda sıfır kas bilgisi de var. Bu sporu izlemek ve YouTube videolarını incelemek bana pek bir destek vermiyor.

"Hey, Skylar," diye seslenildiğini duyuyorum spor salonunun girişinden içeri adımımı attığımda. Sola dönüyorum ve geçen hafta beni kayıt ettiren Jax'i resepsiyon masasının arkasında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle otururken buluyorum. "Gelebilmene sevindim."

"Hiçbir şey beni bundan uzak tutamazdı," diyorum sırtarak.

"On dakika içinde başlayacağız, eşyalarınızı sandalyelerden herhangi birinin altına koymaktan çekinmeyin. Ya da soyunma odalarında dolaplar var. Nerede rahat ederseniz."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum, gerginliğim dağılıyor. "Başlamak için senin sözünü bekleyeceğim."

Isınma hareketleri yaparken ve ardından Jax ile ders yaparken, bir düzine duygu yaşıyorum. Teknikleri öğrenirken şaşkınlık. Rahatlama, her zaman umduğum kadar zevk alıyorum. Neşe, kaslarımın gerildiğini hissedebiliyorum, yarın hoş bir şekilde ağrıyacağımı biliyorum çünkü vücudum iyi, sıkı bir çalışma yapıyor.

Ders bittiğinde ter içinde kalmıştım, zor nefes alıyordum ve yüzümde kocaman, şapşal bir sırıtış vardı.

"Bugün harika iş çıkardın Skylar," diyor Jax. "Doğuştan yeteneklisin."

Övgüsü karşısında yüzüm gülüyor olmalı, çünkü yüz ifademi görünce kıkırdadı. "Şaşırmış görünüyorsun. Bu işte iyi olacağını düşünmedin mi?"

Omuz silkiyorum, omuzlarımı gererek geriye atıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden ne olacağını bilmiyordum."

"Yine de spor hakkında bilgili görünüyorsunuz. Hiç eğitim almadın mı?"

Başımı sallıyorum. "Dövüşleri izlemekten hoşlanıyorum ve... videolar izledim ama hiç gerçekten antrenman yapmadım. Bu adımı atma fırsatım hiç olmadı."

"Şimdiye kadar," diye cümlemi tamamlıyor Jax, ifade daha çok bir soruya benziyor.

"Şimdiye kadar," diye onaylıyorum başka bir şey eklemeyen.

Jax bir şey söylemek için ağzını açıyor ama daha kelimeler dökülmeden gözleri omzumun üzerinden kayıyor.

"Hey, Koç," diyor.

"Hey," diye sert bir ses geliyor arkamdan. "Burada işiniz bitti mi?"

Jax başını sallıyor. "Skylar az önce ilk dersini bitirdi. Harikaydı."

Arkamı dönüp salonun sahibi ve baş antrenörüyle yüzleşiyorum. Katılmaya karar vermeden önce onu -ve diğer eğitmenleri- araştırmıştım ama sicilini bilmek ve birkaç dövüş tekrarını izlemek onu şahsen görmekle aynı şey değil. Çünkü tıpkı geçen hafta onunla tanıştığımda olduğu gibi, Koç Dominic'i gördüğümde de nefesim kesiliyor.

Daha yaşlı, ciddi mavi gözleri ve koyu renk sakalları var, yüzü hayattan ve on yıllık dövüşten dolayı yıpranmış. Ancak sporu bırakmış olmasına rağmen, tişörtü ve spor şortundan bile fiziksel kondisyonunu en üst seviyede tuttuğunu anlayabiliyorum - pazularına bir bakışta bir adamın kafatasını elinde ezip ezemeyeceğini merak ediyorum.

Buna bir de dünyadaki yerini bilen bir adamın özgüveniyle kendini taşıması ekleniyor,

Karşısında durduğum en otoriter insanlardan biri.

Bana öyle bir bakıyor ki, ne düşündüğünü ya da nasıl hissettiğini belli etmeyen gözlere sahip olduğunu fark ediyorum.

"İlk dersini beğendin mi?" diye soruyor bana.

"Çok fazla," diye sırtarak cevap veriyorum. "Çok eğlenceliydi."

"Daha önce hiç antrenman yapmadığına emin misin? Orada doğuştan yetenekli gibiydin."

Başımı sallıyorum, iltifatının beni nasıl etkilediğini anlamaması için heyecanlı gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Kardeşimi biraz tokatlamaktan başka bir şey değil."

Sanırım gözlerinde bir eğlence parıltısı görüyorum. Sonra Jax'e dönüp şöyle diyor: "Dövüşçüleri ısınma hareketlerinden geçir. Bugün savunma talimleri yapacağız."

Jax sert bir şekilde başını sallar. "Evet, efendim." Odanın diğer tarafında esnemeye ve ısınmaya başlayan dövüşçülere dönerek bağılıyor: "Herkes mindere! Beş dakikalık gölge boks. Başlayalım!"

Herkes onun emrini yerine getirmek için çırpınıyor. Bu sadece ısınma hareketi olduğu için insanlar hâlâ sohbet ediyor ve teknik mükemmellikten çok kaslarını gevşetmeye odaklanıyor. Ama ben yine de büyüleniyorum. Tekmeler, yumruklar, dizler ve dirsekler arasında nasıl hareket ettiklerini izliyorum.

"Merak etmeyin, final sınavı yok."

Koç Dominic'in sesini duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum ve başım ona doğru dönüyor. Hâlâ yanımda duruyor ve okuyamadığım bir ifadeyle beni izliyor. Ve raundun bittiğini gösteren zamanlayıcı çaldığında, tam beş dakikadır dövüşçülere baktığımı ve Koç'un da bunu yaparken beni izlediğini fark ediyorum.

"Sadece işleri doğru yapmayı seviyorum," diyorum dikkatimi tekrar mindere verirken. "Eğer bir şey yapacaksam, yaparken elimden gelenin en iyisini yapmalıyım."

Hâlâ beni incelediğini hissedebiliyorum. Bir süre sonra

bakışları tekrar savaşçılarına dönüyor. "Peki neden bu kadar

Eğitim mi? Çok yaşlanmadan önce dövüşmek gibi bir planın var mı?"

Bu kez ona baktığımda kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı. "Ne? Ne demek bu- Hayır, tabii ki değil."

Kıkırdama olduğunu düşündüğüm bir hava üflüyor. "Arada sırada her gün antrenman yapmak isteyen birileri kaydoluyor çünkü neredeyse kırk yaşındalar ve ölmeden önce en az bir dövüş yapmak istiyorlar." Bana bir yan bakış daha gönderiyor. "şakaydı, belli ki kırkına yaklaşmamışsın bile." Yüzüme bir kez daha bakarken gözleri kısılıyor. "Ben seni otuz dörtten bir gün bile fazla görmezdim."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve dvşlerden bazıları meraklı gözlerle bana bakınca kahkahamı elimle bastırmak zorunda kalıyorum. Onlar bakana kadar Koç yüz ifadesini çoktan düzeltmiş oluyor.

"Ee," diyor bir dakika sonra. "Neden bu kadar ilgilisin?"

Televizyonda izlediğim ilk dövüşü, o tutku kıvılcımının ilk ateşlendiği anı düşünüyorum. Onu izlerken nasıl hissettiğimi, böyle bir sporun var olmasına ne kadar şaşırdığımı düşünüyorum. Nasıl düşündüğümü hatırlıyorum... Bunu denemek istiyorum. Bu tür bir heyecanı yaşamak istiyorum.

Bunları nasıl açıklayabilirim?

Ancak rutin ve güvenli bir yaşamın beni bir tür güvenli, ucuz yüksek hissetmek için çaresiz hale getirdiğini açıklamak yerine, sadece sırtıyorum ve "nk bir kavgaya gireceksem, bunda iyi de olabilirim" diyorum.

KOÇ

Yeni öğrencimden gözümü ayırmam bir saniye sürüyor. Spor salonuna kaydolan çok sayıda aşırı hevesli insan oldu ama Skylar'da motivasyonunu anlamamı sağlayan bir şey var.

"İleri sınıfı biraz izleyebilir miyim?"

Onun hakkında bu kadar az şey bilmeme rağmen sormasına şaşırmadım. Normalde hayır derdim. Bu sadece davetli dövüşçülere özel bir antrenman seansı ve öğrencilerin doğru beceri seviyesine ulaşmadan önce öğrettiğim ileri seviye şeyleri denemelerine ihtiyacım yok. Tristan burada olsaydı kesinlikle hayır derdim çünkü UFC'deki statüsü onun antrenmanını gizli tutmam gerektiğini garanti ediyor. Ama Tristan bu gece boks salonunda antrenman yapıyor ve Skylar'ın yüz ifadesi o kadar umutlu ki onu reddetmek istemiyorum.

"Bunları kendi başına denediğini görmek istemiyorum," diyorum kaba bir şekilde. "Bunlar güvenli bir şekilde çalışılması gereken ileri seviye hareketler. Bu sadece izlemek için."

Başını hızlıca salladı. Ve yüzünü kaplayan gülümseme kararım konusunda kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.

Odanın uzak tarafındaki minder boyunca dizilmiş sandalyeleri işaret ediyorum. "Oturun ve ben öğretirken sizden tek bir ses duymak istemiyorum."

"Evet, Koç," diye kabarcıklı bir cevap veriyor. Ve sonra koltuklardan birinde yerini almak için minderin etrafında koşturuyor.

"Pekâlâ, bugün hücumla karşı savunma talimleri yapıyoruz," diye sesleniyorum dövüşçülerime ve dikkatimi tekrar sınıfa veriyorum. "Eşleşin. Boksla başlıyoruz."

Dövüşçülerim çiftlere ayrılıyor ve ben onların raunt için hazırlanmalarını beklerken Skylar'a bir bakış atıyorum. Derse kendini kaptırmış durumda; yüz ifadesini tarif etmenin başka bir yolu yok. Nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

Bu kızın nesi var?

Spor salonumuza çeşitli nedenlerle kaydolan pek çok farklı türde insan var. Bazıları dövüşmek istiyor, bazıları daha sağlıklı olmak istiyor, birçoğu da yeni bir spor öğrenmek istiyor. Sadece spor salonunun nabzını tutmak için değil, aynı zamanda insanların motivasyonlarını anlamak için de her yeni öğrenciyle konuşmaya özen gösteriyorum. Bu, insanların istediği türden bir ortam ve program geliştirmeme yardımcı oluyor.

Ama Skylar'a bakıyorum... Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sanırım her zaman bu sporu denemek istemişti ama heyecanını tetikleyen daha derin bir şey var.

Bir an onu inceledim. Kitaplarla dolu sırt çantasına bakılırsa genç olduğu belli, ama kendini o şekilde taşıyor. Ama kendimi onun görünüşüne bırakıyorum.

İçeri girdiğinde ilk fark ettiğim şey kızıl saçları oldu. Sonra bana baktığında, dikkatim doğrudan o yeşil gözlere, kremi teninin üzerindeki çillere, spor salonuna bakarken bakışlarını aydınlatan heyecan ışıltısına gitti. Üzerinde fazla kas olduğunu ya da herhangi bir spor yaptığını düşünmediğim kadar zayıftı ama bu onu Jax'in giriş dersinde durdurmadı. Her hareket için varını yoğunu ortaya koydu.

Bu da beynimi onun neden bu işe bu kadar meraklı olduğunu merak etmeye ve aynı zamanda etkilenmeye geri götürüyor.

"Koç, zamanlayıcıya vurmalsın."

Aiden'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Ona bakmak için döndüğümde, sırtışı her zamanki gibi utanmazca.

"Sırf bu yüzden Reeves, bugün zaman tutmayacağız."

Tüm salon, bu rauntların görünürde bir sonu olmayacağı bilgisiyle inliyor. Sadece ben bitti dediğimde bitecek.

Dövüşçülerden biri olan Remy'nin Aiden'in koluna gereğinden sert bir yumruk atmasını kaçırmıyorum. Ama onun bağırışını ve karşılığında ona gönderdiği bakışları görmezden geliyorum.

"Çalışmaya başla. Ne zaman duracağını ben söylerim."

Tatbikata başlayan çiftleri izliyorum. Salonda dolaşırken, orada burada küçük ayarlamalar yapıyorum, herkese üzerinde çalışacak en az bir şey veriyorum, ama bundan fazlasını değil. Öğretmenlik hassas bir talimat dengesidir. Ne çok fazla yorum, ne de çok az. Çok sert değil ama çok yumuşak da değil.

"Remy, komboların iyi görünüyor ama aralarında çok uzun süre bekliyorsun. Acele et."

"Max, tüm ders boyunca ayak hareketlerin üzerinde çalışmanı istiyorum. Bugünkü tek odak noktan aynı yere yapışıp kalmamak olmalı. Daha fazla hareket et."

"Lucy, görüyorum ki haç üzerinde çalışmışsın. İyi iş çıkarmışsın. Böyle devam et."

Ancak herkesin benim talimatlarım doğrultusunda geliştiğini gördüğümde turun sonunu ilan ediyorum ve rolleri değiştirmelerini istiyorum. Ve sonra her şeyi baştan yaparız.

Ders her zaman olduğu gibi bulanıklaşıyor. Neredeyse yirmi yıldır öğretmenlik yapıyorum ve bir dersin içine tamamen çekilmediğim bir zamanı hatırlamıyorum. Öğretmenliğe başladım çünkü ücretsiz eğitim vermenin kolay bir yoluydu - ücretsiz üyelik karşılığında ders vermek - ama bir noktada başkalarının başarmasına yardımcı olmaya aşık oldum

hedefleri. Dövüşü bıraktığımda, bu spora olan sevgimi canlı tutmanın sağlıklı bir yoluydu.

İki saat dolduğunda hepimiz bitkin düşmüştük; dövüşçüler fiziksel olarak, ben de zihinsel olarak.

Dövüşçüler antrenman sonrası temizlenirken ben de bazı idari işleri bitirmek için ofisime çekiliyorum. Spor salonunun tamamen boşalması uzun sürmüyor. Nihayet boşaldığında, hızlıca duş alıp sokak kıyafetlerimi giyiyorum. Sonra bir Uber'e atlayıp şehirdeki favori puro barıma gidiyorum.

Vardığımda arkadaşım Pete zaten beni bekliyordu. İkinci kattaki salona çıkan merdivenleri tırmanır tırmanmaz onu koltuklardan birinde otururken görüyorum.

"Hey, dostum," diye selamlıyorum yumruk tokuşturarak. Elindeki puroya doğru başımı sallayarak ceketimi çıkardım ve karşısındaki koltuğa yerleştim. "Ne seçtin?"

Koyu renkli puroyu inceliyor. "Bugün Perdomo Champagne Noir'ı tercih ettim. Fena değil."

Tam o sırada garson kız masamızın yanında belirdi. "Size içecek bir şey getireyim mi efendim? Ya da puro seçmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ben bir El Dorado 21 alayım, tek taş." Pete'in purosuna bakıyorum. "Ben de aynı purodan alayım."

Kız gülümser ve başını sallar. "Pekâlâ. Sizin için bunları hemen getireceğim."

Pete onun uzaklaşmasını izliyor. "Bir gün senin ona çıkma teklif etmeni beklemekten sıkılacak."

Bir kahkaha attım. "Beklemekten çoktan yorulmuş olmalı. Haftalar oldu."

"Neden onun peşinden gitmediğini bana tekrar hatırlatır mısın?" diye soruyor, odağını tekrar bana çevirerek.

İçimi çektim. "Bilmiyorum, ilişki adamı olduğumu sanmıyorum. En son denediğimde yüzüme patladı."

Pete bir homurtu çıkarır. "Kızla evlen demedim, sadece onu bir içki içmeye davet edebilirsin dedim."

Omuz silkiyorum. "O bile. Yapacak o kadar çok işim var ki, herhangi bir randevuya çıkmak istemiyorum."

"Yani günlerini bir bekar olarak mı geçireceksin?"

Bir omuz silkme daha. "Bekâr olmayı seviyorum. Zaten istediğim her şeye sahipken hayatımı altüst etmek aptalca geliyor."

Cevabıma şüpheyile yaklaşıyor, ki bu beni şaşırtmadı. Pete mutlu bir evliliği ve iki çocuğu var. Ama yalan söylemiyorum. Evlendim çünkü eski karımla beş yıl çıktıktan sonra evlilik bir sonraki adım gibi geldi. Evliliğim sona erdiğinde, bekârlığa alışmak bana doğal gelmekle kalmadı, aynı zamanda hoşuma da gitti. Tüm enerjimi dövüşmeye ve ardından spor salonunu açmaya odaklayabilirdim. Köpeğim en iyi arkadaşım olarak yanımdayken tam olarak yaşamak istediğim türden bir hayat yaratabilirdim.

Neden bu konuda bir şeyleri değiştirmek isteyeyim ki?

Garson kız içkimi ve puromu getirdiğinde, mümkün olduğunca dikkat çekmeden ona bakıyorum. Genç, çok güzel ve bana yatak odası gözleriyle baktığı çok açık. Pete haklı, gecenin sonunda onu kesinlikle altıma alabilirim.

Ama bunun için herhangi bir arzu hissetmiyorum. Evet, onu boşaltmak eğlenceli olurdu, ama bu olsa da olmasa da, yine de yalnız uyuyorum ve yine de günlük hayatıma dönmek için heyecanla uyanacağım.

"Teşekkürler," diyorum garsona, gözlerine bakmadan ve puroyu ondan alırken parmaklarımızın birbirine değmesine izin vermeden. Gülümsemesinin azaldığı anı hissedebiliyorum.

Kız uzaklaşırken Pete kıkırdıyor. "Günün birinde bir kız tüm hayatını altüst edecek."

Başlamak için puromdan birkaç nefes çektim. "Yapmasa iyi olur. Sahip olduğum hayatı kurmam uzun zamanımı aldı. Öyle de kalmasını istiyorum."

Ben konuyu değiştirdiğimde hâlâ başını sallıyordu. "Peki sende neler oluyor? Spor salonu nasıl?"

Konuyu saptırmaktan çekinmiyor. İş konuşmak bu şekilde bir araya gelmemizin nedenlerinden biri ve yüksek sesle itiraf etmesek de ikimiz de her ay bunu dört gözle bekliyoruz. "Spor salonu iyi. Önümüzdeki ay Worlds'de yarışacak birkaç adamım var, bu yüzden onları çok zorluyorum." Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Siyah kuşaklarımızı ilk aldığımızda sen, ben ve Sean'ın Worlds'e katıldığımız zamanı hatırlıyor musun? Üçümüz de beş parasız olduğumuz için o boktan küçük motel odasında tikiş tikiş kalmıştık."

Hatırladıkça bir kahkaha atıyorum. "Gördüğüm en kötü uykuydu. Ama Rivera'ya karşı o büyük galibiyeti aldım, bu yüzden tam olarak şikayet edemem."

Pete kıkırdar. "Bunun on yıl önce olduğuna inanmak zor. Hayatlarımız çok farklıydı."

Benim onayım sadece sessiz bir baş sallamadan ibaret, ama onun sesi heyecanlı bir hal alıyor. "Hayır, ama ciddi, bir düşünsene. Eskiden bu işi kariyer olarak yapmayı hayal ederdik. Bir spor salonu açmayı, bütün gün antrenman yapmayı ve bundan para kazanmayı. Sizi bilmem ama ben bunun boş bir hayal olduğunu düşünürdüm."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle," diye mırıldanıyorum.

"Ve şimdi UFC'de bir adamınız var ve o kadar çok öğrencim var ki, hepsini sığdırmak için daha büyük bir binaya taşınmak zorunda kaldım - iki kez. Yirmili yaşlarımızda hayal ettiğimiz her şeyi gerçekleştirdik. Ne kadar çılgınca değil mi?"

Pete'in sözlerini özümseyerek derin bir nefes aldım. O kadar uzun zamandır başımı eğmiş, elimden geldiğince çok çalışıyorum ki bazen ne kadar yol kat ettiğime bakmayı unutuyorum. Kan, ter ve gözyaşıyla inşa ettiklerime.

İnşa ettiğim şeyle ne kadar gurur duyduğumu. "Evet," diye nefes alıyorum. "Bu çılgınca."

SKYLAR

"Tamam, sınıf, bugünlük bu kadar. Unutmayın, vize tekrarları haftaya başlıyor!"

iPad'imi kapatmadan ve çantamı toplamadan önce dersten son bir not yazmak için acele ediyorum. Her zaman sınıfın ön tarafına doğru oturduğumdan, herkesten önce profesörün yanına gitmek kolay oluyor. Masasının önünde belirlediğimde beni bekliyor gibi görünüyor.

"Merhaba Skylar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kollarımdaki kitapları düzeltiyorum. "Sizden bir tavsiye istemeyi umuyordum efendim."

Kaşlarını çatıyor. "Tıp fakültesine mi?"

Aniden kuruyan boğazımı temizlemek için kabaca yutkunuyorum. Keşke öyle olsaydı. "Hayır, üniversitenin RN programı için."

Cevapsız bir mırıltı çıkarıyor, sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "İnanılmaz bir hemşire olacaksın Skylar," diyor,

Neyse ki beni hemşirelik yolunu neden seçtiğimi açıklamak -ya da bu konuda yalan söylemek- gibi acı verici bir andan kurtardı. "Sağlık dünyasını daha iyi bir yer haline getireceğini düşündüğüm biri için tavsiye mektubu yazmaktan her zaman mutluluk duyarım. Özellikle de sizin tutkunuzla."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim efendim. Gerçekten minnettarım."

"Ne zamana kadar ihtiyacınız var?"

"Bu ay içinde herhangi bir zaman harika olur."

"Vizelere kadar sana getiririm," diye cevap veriyor, masasındaki kâğıtları düzeltirken. Ama sonra başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Bu arada, araştırma ödevini ne hakkında yazacağına karar verdin mi?"

"Parkinson hastalığının genç beyinler üzerindeki spesifik etkileri ve mevcut çalışmaların sürdürdüğü tedaviler hakkında yazacağım," diye otomatik olarak cevap veriyorum.

Gözleri hafifçe açılıyor. "Karar vermen uzun sürmemiş gibi görünüyor."

Cevap vermeyeceğim. Çünkü olmadı.

Bir an daha beni inceliyor ve içimi görüp göremediğini merak etmeye başlıyorum. Satır aralarındaki gerçeği okuyabiliyor mu diye. Tıp fakültesi hakkında, bu ödev hakkında, her şey hakkında.

Onun yerine dikkati tekrar kâğıtlarına yöneliyor. "Okumak için sabırsızlanıyorum. Kim bilir, belki de bazı bölümlerini bir kabul makalesi için kullanabilirsin."

Kaşlarım çatıldı. Hemşirelik programları için kompozisyon yok, sadece-

Tıp fakültesi fikrini bir kez daha elimin tersiyle ittim. Zamanım yok ve bunu karşılayamam, bu yüzden düşüncesi bile masaya ait değil.

"Benim için bir kayıt yazdığınız için gerçekten minnettarım Profesör," diyorum. "Bu konuda herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin. Aksi takdirde, Perşembe günü sınıfta görüşürüz?"

Ses tonumdaki ani değişikliğe tepki vermiyor, sadece başını sallayarak cevap veriyor. "Perşembe günü görüşürüz Skylar."

Profesörümle yaptığım konuşma olumlu geçmesine rağmen, avludaki koltuğa yerleştiğimde kendimi biraz boşlukta hissediyorum. Kariyerim için seçtiğim yolu sorguladığım nadirdir, ama sanırım bugün o günlerden biri.

Keşke babam hala burada olsaydı da konuşabilseydik. Doğru yolu seçmeme yardım ederdi.

Bir kıkırdama duyduğumda irkildim. "Teach'le sohbet edenin sen olduğunu sanmıştım. Dur tahmin edeyim, ekstra kredi ödevi istiyordun."

Kafamı kaldırdığımda sınıf arkadaşlarımdan birinin yanımda durduğunu görüyorum. "Selam Craig. Hayır, sadece bir konuda fikrini almak istemiştım. Vizelere hazır mısın?"

Sorumu duymazdan gelip yanıma oturuyor, kolunu kanepenin arkasına uzatıp rahatına bakıyor. Parmakları omzuma değdiğinde, birbirimize değmemek için hafifçe kayıyorum.

"Bu dönemin bitmesi için sabırsızlanıyorum," diye inliyor. "Kardeşlik evine taşınmaya ve sabahları baktan 8 dersini almak yerine wake and bakes yaparak geçirmeye hazırım.

İngilizce dersleri. Yani, tüm o saçma sapan GenEd derslerini almak zorunda olduğumuzu biliyorum ama Tanrım... John Milton'ın Kayıp Cennet'i neden yazdığını bilmeye ne zaman ihtiyacım olacak?"

Ona cevap vermiyorum. Hayata nadiren Craig'in baktığı gibi bakıyorum, buna onun üniversiteye bakışı da dahil. O bunu bir angarya olarak görürken, ben bir ayrıcalık olarak görüyorum. Bu onun ya da benim suçum değil. Yaşıtlarımla ilişki kurmakta zorlanmamın bir başka nedeni de bu.

Çocukken okul sonrası saatlerim hemşireler, doktorlar ve bazen de yetmiş yaşındaki komşu kadınla geçerdi. Yani benim sınıfımdaki çocuklarla çevrili olsam bile, zil bizi okuldan aldığında bu arkadaşlıkları derinleştirme seçeneğim hiç olmadı. Ve bu durum ergenlik yıllarımda da devam etti.

Artık kendi yaşıtlarımla nasıl sohbet edeceğimi bilmiyorum. Bu aynı zamanda Craig'in neden neredeyse sürekli garip anlara rağmen benim tek arkadaşım olduğunu da açıklıyor.

Craig gitmesini istediğimden habersiz, "Yunan hayatına katılmalısın," diye devam ediyor. Bana kocaman bir sırtış gönderiyor ve ekliyor, "Eminim kız öğrenci yurtları seni

aralarına almak için can atıyorlardır. Sen

Kardeşleri buraya çekmek için mükemmel bir mıknatıs gibisin. Yemin ederim Sky, her geçen gün daha iyi görünüyorsun."

Sıkı bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Teşekkürler Craig. Koyu halkalar yeşil gözlerimi gerçekten ortaya çıkarıyor, sence de öyle değil mi?"

"Sen de daha formda görünüyorsun," diyor, giderek rahatsız edici bir hal alan bu konuşmadan şakayla kurtulma çabalarımı tamamen görmezden gelerek. Birinin bana asılmak için zaman ayırdığı nadirdir ve Craig hiçbir zaman onlardan biri olmadı. "Yeni bir egzersiz rutinine mi başladın?"

"Evet, sayılır," diye dikkatlice cevap veriyorum, bankta biraz daha uzağa kayıyorum.

İlgiyle canlandı. Spor salonu hakkında konuşmanın onu daha güvenli bölgelere geri götüreceğini bilmeliydim. Kişisel antrenör olan Craig, spor salonu hakkında konuşmaya bayılır.

"Ne yapıyorsun sen? Eğer benim dışımda bir eğitmen seçtiysen, duygularım incinecek Sky."

Kahkahamı yutuyorum. "Hayır, tabii ki hayır. Aslında MMA yapmaya başladım."

İlgisi şaşkınlığa dönüşür. "Ne, karate gibi mi?"

"Hayır, jiu-jitsu ve Muay Thai."

"Muay-ne? O da ne?"

Heyecan sesime yansıyor; elimde değil. "Kick boks gibi ama daha havalı çünkü dizler ve dirsekler kullanılıyor. Jiu-jitsu ise satrançla karışık güreş gibi."

Craig benim heyecanımı paylaşmıyor. "Bunun ne anlamı var ki? Kulağa pek antrenman gibi gelmiyor."

Dudaklarım sıkıntıyla hafifçe büzülüyor. "Elbette bu bir egzersiz. Derslerden sonra kollarımı ve bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum. Ve bunu eğlenceli olduğu için yapıyorum."

Craig hala şaşkın görünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, tepkisi beni de şaşırttı. MMA'in her zaman en havalı spor olduğunu düşünmüşümdür, nasıl olur da biri bununla ilgilenmez?

Ama belli ki Craig'in bu konuyla işi bitmiş. Dikkati

benden uzaklaşıp yanımızdan geçen insanlara yoneliyor.
"Ağırlık kaldırmaya devam etmelisin, bu senin için çok daha
iyi."

Ona aptal olduğunu söylememek için çenemi sıkıyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

"Cidden, eğer birlikte çalışacak, hatta senin için egzersiz planını yazacak birini ararsan, kimi arayacağını biliyorsun." Sırıtarak bana bakıyor. "Seni görmemde bir sakınca yok. Eğlenceli bir randevu gibi olurdu."

Ve bu benim için yeterli. Yerimden kalkıp sırt çantamı omzuma atıyorum; hayat bununla vakit kaybetmek için çok kısa. "Özverili teklifin için minnettarım" derken ona bakmıyorum bile. Gitmem gerekiyor. Gelecek hafta vize değerlendirmelerinde görüşürüz."

"Evet." Ama bugün onu cesur kılan bir şey olmalı, çünkü sonra ekliyor: "Bu hafta sonu birlikte çalışacak birini arıyorsan, beni ara."

"Tamamdır," diye cevap veriyorum sertçe. "Görüşürüz, Craig."

Kampüsü geçip beni spor salonuna götürecek otobüs durağına doğru ilerliyorum. Dersime neredeyse bir saat erken gitmem umurumda bile değil; spor salonunun kapısının önünde oturup açılmasını beklemek bile bir adamın bana keyif veren bir şey hakkında saçmalamasını dinlemekten daha iyi.

Ama salona vardığımda kilitli değildi. Saat 16:00 için programda bir şey yok ama kapıdan içeri girdiğimde Koç'un Kane ile antrenman yaptığını görüyorum.

Kapının girişinde çenem yere düşmüş bir halde dururken, önümdeki manzaraya tam bir şok içinde bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Televizyonda bir sürü dövüş izledim. Birçok farklı boyutta adamlar, stratejilerle ve sonlarla. Ama hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım.

Bu sadece iki iri yarı yetişkin adamın birbirlerine zarar vermeye çalışmasını izlemek değil. İkisinin de çok hızlı ve vuruşlarının çok güçlü olması da değil - yumruklar indiğinde, yemin ederim darbenin kendi vücudumda yankılandığını hissedebiliyorum. İkisi de diğerine kolay davranmıyor; ikisi de gerçekten kazanmaya çalışıyor. Ama beni öylece bakakalan, hiçbir düşünce üretemeyen, onlar burada olduğumu fark etmeden kaçamayan ben değilim.

Üstsüzler ve terden sıırıslıklam olmuşlar. İkiği de kendi tarzlarında manken gibi görünüyorlar, yağdan parlıyorlar ve GQ'nun kapağına çıkmaya hazırlar. Ve doğrudan okuyucu fantezilerine.

Kane her iyi kızın istediğı kötü çocuk gibi görünüyor, dövmelele kaplı ve yüzünde yoluna çıkan her şeyi öldüreceğini söyleyen bir bakış var. Genelde benim tipim değildir, ama şu anda delicesine çekici olduğunu inkar edemem.

Ama Koç... Tanrım, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olabilir.

Kane ile aynı yaşta olmadığını asla tahmin edemezdım. Güçlü kolları mı, geniş göğsü mü yoksa karın kasları mı beni daha çok çekiyor karar veremediğim bir noktaya kadar kesinlikle parçalanmış. Muhtemelen her seferinde farklı bir cevap verirdim. Onun daha yaşlı olduğunu düşünmeme neden olabilecek tek şey - düşündüğümde çok daha fazla sevdiğim koyu renk göğüs kıllarının yanı sıra - cildinde tek bir dövme bile olmaması. Bugünlerde MMA'de bu yok denecek kadar az. Ama bunun ötesinde, onunla ilgili hiçbir şey otuz altı yaşında olduğunu göstermiyor. Hızı ve gücü bile Kane'e ayak uydurabiliyor.

Dikkatim nihayet yüzüne kayana kadar yaşını göremiyorum.

Sakal ve sakal yüzünden, evet, ama daha çok gözlerindeki bilgelik ve ifadesindeki sabır yüzünden. Kane'e, dövüşçüsünün peşinden geldiğı gibi umutsuz bir şekilde saldırmıyor. Açıkça deneyimine ve teknik bilgisine güveniyor ve Kane'i fiziksel yeteneklerinden ziyade zekâsıyla yeniyor.

Ve Kane'i yeniyor. Ufak bir fark var ama Koç vuruş sayısında Kane'i geride bırakıyor.

Ne kadar süre orada durup baktığımı bilmiyorum. Normalde dövüşün kendisinden etkilenir, teknikleri analiz eder ve arkasındaki stratejiyi görmeye çalışırdım ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Dalgalanan kaslarından, teninden süzülen terden, yüzündeki

Hareketlerinin ilkel hissi. Önümdeki manzaradan o kadar büyülenmişim ki vücudum ısınıyor ve nefeslerim hızlanıyor ve-

Zilin tiz sesi beni sersemliğimden kurtarıyor. Çocuklar eldivenleri tokuştururken aslında bataklığa saplanmış durumdayım, çünkü onlar beni fark edene kadar bir santim bile hareket etmemiştim.

Koç'un kaşları çatılır. "Skylar? Burada ne işin var?"

"Özür dilerim," diye geveliyorum. Kendimi farlara yakalanmış bir geyik gibi hissediyorum -eğer geyik hayatında ilk kez gerçek bir çekim hissediyorsa. "Bölmek istememişim. Erken geldiğimi ve spor salonunun teknik olarak açık olmadığını biliyorum ama kapı kilitli değildi ve içeri girip bir sorun olup olmadığını soracaktım-"

"Skylar," diye araya giriyor. "Sorun yok, işimiz bitti. Kapıyı kilitlemediğimi fark etmemiştim. Senin suçun değil." Kane'e dönerek dövüşçüsüne, "Ağırlıklı atlama ipiyle on dakika ve eğimli bankta elli mekik çekerek bitirmeni istiyorum. Cumartesi günü tekrar antrenman yapacaksın ama ondan sonra dövüşe kadar sadece çanta çalışması ve kondisyon çalışması yapacağız. Anladın mı?"

Kane başıyla onaylar, sonra döner ve ağır çanta odasına doğru yürür.

Beni gömleksiz ve terli bir koçla baş başa bıraktı.

"Böldüğüm için gerçekten özür dilerim." Bu gerginlik nereden geliyor?

Dominic -Koç- eldivenlerini açmaya başlarken bana dönüyor ve bakışlarımı tutuyor. Eldivenlerden birini ağzına götürüp deriyi ısırarak çıkardığında yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor.

"Skylar, sorun yok." Diğer eldiveni çekip çıkarıyor. "Tekrar antrenman yapmak için heyecanlı mısınız?"

Onu görünce başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar telaşlandım.

Eldivenlerini kenara fırlatarak su şişesinin olduğu kenara doğru ilerliyor. Onu izlememeye çalışıyorum.

ama bir kısmı dudaklarından damlayınca bu neredeyse imkânsız hale geliyor. Dikkatim boynundan ve göğsünden aşağı kayan su damlasına odaklanıyor.

"Hangi dersi daha çok seviyorsun?" diye soruyor, tekrar spor çantasına uzanarak. "Muay Thai mi yoksa jiu-jitsu mu?"

"Uh...Bilmiyorum. Seçemiyorum."

Doğruduğunda yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Favori seçmeye bile çalışmıyorsun."

"Tabii ki denemeyeceğim. Bu en sevdiğin çocuğu seçmek gibi bir şey."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. Ve çantasından bir gömlek çıkardığını fark ettiğimde hissettiğim kadar üzülmemeliydim.

Başından aşağı hızla çekerken, güzel tonlanmış, terden sıırıslıklam olmuş kaslarına sessizce veda ediyorum.

"Sizi heyecanlı görmek bana koçluğa neden başladığımı hatırlatıyor," diye düşünüyor.

Beni süzerken yakalamamasını umarak tekrar yüzüne odaklanıyorum. "Nedenmiş o?"

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "İnsanlara bu sporu benim kadar sevdirmek ve bu sporda tüm hedeflerine ulaşmalarına yardımcı olmak."

Hayranlık cazibe ile birleşiyor. Kaydolduğumda çok bilgili birinden bir şeyler öğreneceğimi biliyordum ama Koç'un öğrencilerinin başarılarını en az onlar kadar önemseydiğini görmek çok özel.

Ağır bir çantaya vuran derinin sesi duyulmaya başladığında göz temasımız kesiliyor. Koç'un dikkati diğer odaya gidiyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Erken başlamak istiyorsan burada ısınabilirsin. Bu gece ders veriyorum."

Onaylamamı bekliyor, sonra odanın diğer tarafına geçip bir köpük rulo alıyor. Minderin üzerine uzanarak kaslarına masaj yapmaya başlıyor ve konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Bu da iyi bir şey, çünkü onun ön tarafına dönüp dörtlülerini açtığını ve kalçalarını hareket ettirdiğini görmek

Bir itme hareketi, ağızımın kurummasına ve tutarlı düşüncelerin aklımdan çıkmasına neden oldu.

KOÇ

Onunla konuşmama izin vermiyorum ama yine de göz ucuyla Skylar'ı izliyorum.

Geçen gün ne kadar geç kaldığı düşünülduğünde erken gelmesine şaşırmadım. Onun gerçek heyecanında, hedeflerinin her birine ulaştığından emin olmak istememe neden olan bir şey var. Koç olmanın en iyi yanının bu olduğunu söylediğimde ona yalan söylemiyordum ve Skylar'ın hedeflerine ulaşmasına yardım etmenin çok daha tatmin edici olacağından tamamen eminim.

Hamstringlerimi açarken onun burada bulunma nedenlerini merak etmeye devam ediyorum. Eşyalarını çevremdeki sandalyelerden birine yerleştiriyor ve mindere çıkmadan önce son bir yudum su içiyor. Son anda eşofmanını çıkarmaya karar veriyor.

Başının üzerinden çekerken, altındaki kıyafetler de onunla birlikte gitmeye başlıyor. Giydiği her neyse, mor spor sütyeninin kenarı görünene kadar gergin karnını yukarı kaldırıyor.

Açıkta kalan tenini görünce kanım ısınıyor.

Aceleyle arkamı dönüyorum. İnsanların antrenman yapmasına ya da gömleksiz dolaşmasına karşı olduğumdan değil.

Geleneksel spor salonlarında bu kural vardır, ancak ben dövüşçülerimin kendilerini rahat hissetmelerini sağlamaktan gurur duyuyorum. Antrenörleri tarafından spor sütyenleriyle dövüştürülen veya tartı için neredeyse tamamen soyunmaya zorlanan kızlarla ilgili korku hikayeleri duydum. Bu sporda kız olmanın erkek olmaktan daha zor olduğu yadsınamaz. Bu yüzden her zaman kaçabilecekleri değil, güvenebilecekleri saygılı bir yaşlı adam olduğumu garanti ettim. Skylar geldiğinde tişört giymemin nedeni de buydu - her ne kadar kumaşı ter tabakasının üzerine çekmek tenimin her santimini kaşıma isteği uyandırır da.

Son uzanışımından da vazgeçerek minderden kalkıyorum ve ofisime gidiyorum. Skylar'ın beni üstsüz görmesi ya da benim onu görmem fark etmez, aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor. Buraya geleli iki hafta bile olmadı ama şimdiden onu diğer öğrencilerimden daha çok düşünüyorum.

Sonraki on beş dakika boyunca kendimi meşgul ediyorum. Spor salonunun öğrencilerle dolduğunu duyana kadar saklandığım yerden çıkmıyor ve öğretmek üzere olduğum Muay Thai dersi için mat odasına geri dönüyorum.

Yeni başlayanlar konusunda bana yardımcı olduğu için Lucy'yi arıyorum ve Skylar ile birlikte çalıştığını görüyorum.

Lucy'nin dudakları talimatlarla hareket ediyor ve Skylar da onları takip ediyor. Aynalı duvarın önünde duruyorlar, böylece Skylar hareketleri yaparken kendini izleyebiliyor. İkili birlikte çalışırken rahat görünüyor.

"Koç."

Dikkatimi kızlardan çekip Kane'e odaklanıyorum.

"Hepsi bitti mi?" Ona sordum.

Başını sallıyor. "Bugün bana fazladan iş verdiğiniz için teşekkürler.

Ve beni erkenden kabul ettiğiniz için."

"Elbette. Bunu yaptığım için mutluyum. İyi hissediyor musun?"

Bir kez daha başını salladı ama gözlerindeki ifade mesafeliydi. "Evet, kendimi güçlü hissediyorum."

Bir kaşımı çattım. "Ben bunu sormadım."

Doğrudan bana baktığında, yüz ifadesinin üzerindeki duvarın yıkılışını izliyorum.

Kane buraya ilk kaydolduğunda, o duvar bin fit yüksekliğindeydi ve çelikten yapılmıştı. Asla hareket etmezdi, asla aşılamazdı. Uzun süre boyunca, Kane'in arkasında gerçekte kim olduğunu bilmiyorduk. Biz dahil tüm dünyayı bu şekilde dışarıda tutuyordu.

Bugünlerde, düzenli olarak daha fazlasını görmemize izin veriyor.

Onu şimdi görüyorum. Kendinden emin görüntüsünün kısmi bir yalan olduğunu görüyorum çünkü karşımda dururken gözlerinde korku, gerginlik ve belirsizlik var. Gelecek hafta bir dövüşü var ve rakibinin eski, boktan bir takım arkadaşı olması yetmezmiş gibi, bu aynı zamanda zihniyetini değiştirdiğinden beri ilk dövüşü. Eskiden ya öldürür ya da öldürülürdü ama son birkaç ayda bu sporun güzel yanlarını görmeyi öğrendi. Bunun hazırlıklarını etkilemesi beni şaşırtmıyor.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye onaylıyor bu kez dürüstçe. "Sadece sakatlık olmadan ve gerçek bir stratejiyle girmek garip hissettiriyor."

Kıkırdayarak sırtını sıvazlıyorum. "Gerçek bir savaşçı olmaya hoş geldin."

Kane bir of çekti, bu ondan gördüğüm en kahkahaya yakın şeydi.

"Evine git," dedim ona. "Git kız arkadaşını gör, bir gece izin al."

Bunu hak ettiniz."

Bu bana bariz bir minnettarlık bakışı attırdı. Ve Kane gibi bir adamdan böyle bir bakış görmek, bir dövüşçü olarak elde ettiğim herhangi bir galibiyet kadar iyi hissettiriyor.

"Pekâlâ, Muay Thai için geldiyseniz minderde sıraya girmenizi istiyorum," diye sesleniyorum ellerimi birbirine vurarak. "Hadi ders başlasın."

Sınıfı bu haftanın alıştırmaalarında yönlendiriyorum, onları orta ve ileri seviye gruplar içinde çiftlere ayırıyorum. Lucy yeni öğrencileri kafese götürüyor.

Odak noktamı koçluk yaptığım gruplar üzerinde tutuyorum, ancak zaman zaman Lucy'nin grubuna geri döndüğümü hissediyorum.

Skylar'ın yanı sıra acemi grubunda iki genç var, ikisi de daha önce pek çok spor yapmış gibi hareket ediyor. Kaslılar ve sadece güçlü değil aynı zamanda zarif bir atlete benziyorlar. Attıkları yumruklar ilk kez dövüşenler için gayet kabul edilebilir.

Yine de hareketleri tembelce. Atletizmlerine güveniyorlar ve Lucy'nin istediği ayarlamaları yapmaya çalışmıyorlar.

Öte yandan Skylar on kat daha fazla çalışıyor ve güç yerine tekniğe odaklanıyor. Erkeklerin sahip olduğu akıcılığa sahip değil, ama Lucy'nin her sözüne asılıyor ve her yumruktan sonra yumruklarını ayarlıyor. İlk dersi ile bu üçüncü ders arasında katlanarak daha iyi hale geldi.

Skylar gibi bir öğrenciyi her zaman diğerlerine tercih edeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

Zamanlayıcı turun bittiğini işaret eder.

Ders boyunca dikkatim birkaç kez daha ona kayıyor. Ama Skylar'a baktığım için Lucy'de bir şey fark etmeye başlıyorum. Sürekli yüzünü buruşturuyor ve başını ovuşturuyor.

Sadece on dakikamız kaldı, bu yüzden onu öğrencilerden ayırmadan önce sonuna kadar beklemeye karar verdim ve "Lucy, kafanın nesi var?" diye sordum.

Onun bunu görmezden gelmesini bekliyordum. Ama sakatlığının ciddiyeti hakkında herhangi bir şüphe varsa, bana saçma sapan bir cevap verdiğinde bir duman bulutu içinde kayboluyor.

"Emin değilim," diye sessizce itiraf ediyor. Eli şakağını ovmak için uzanıyor. "Sadece bu baş ağrısından kurtulamıyorum."

"Ne zamandır sende?"

Omuz silkiyor. "Birkaç gündür gelip gidiyor."

"Hayatınızda değişen bir şey var mı? Diyet? Stres seviyeniz? Kahve içmeyi bıraktınız mı?"

"Sıra dıřı bir řey yok," diyor ağır bir i çekiřle, omuzları yenilgiyle dūřuyor. "Yani, dvūř kampı seviyesinde deęilim ama diyetim oldukça temiz ve normalden daha stresli deęilim." Tekrar yūzūnū buruřturuyor ve bařını kaldırıyor. "Ne olabileceęini bilmiyorum. Beyin sarsıntısı olabileceęini dūřundūm ama daha önce hiç antrenmandan sonra kusmamıřtım. Ve hiç bayılmadım."

"Hala bir beyin sarsıntısı olabilir," diyorum ona. "Bunlar en ktū ve en belirgin belirtiler ama daha kūuk belirtiler de var." Lucy'yi bir sūre inceliyorum, bugūnlūk iřinin bitmesi gerektięini biliyorum. "Neden biraz ara vermiyorsun? Bol bol su i, řeker kullanma ve biraz uyu. Gelecek hafta seni tekrar kontrol edeceęim."

Bařını sallıyor, periřan grūnūyor. Bir dvūřūye izin almasını söylemek duymak isteyecekleri son řeydir ama gūvenlikleri her řeyden önce gelir.

"Bölmek istemem ama yardımcı olabilirim," diye yumuşak bir ses geliyor arkamdan. Dnūp Skylar'ın bize yaklaştığını grūyorum ve ona sorgulayan bir bakış atıyorum. "Fiziksel olarak değiştiğini hissettiğin başka bir řey var mı?" diye soruyor Lucy. "Bař dönmesi, sersemlik, uyku sorunları-?"

"Son zamanlarda gecenin bir yarısı uyanıyorum," diyor Lucy dūřūnceli bir řekilde. "Genelde yedi saat aralıksız uyumakta sorun yařamam."

Skylar başını sallıyor, sanki Lucy onun için bir şeyi doğrulamış gibi. "Farklı hissettiğin başka bir şey var mı?"

Lucy bana doęru gergin bir bakıř fırlattı. "nemli bir řey deęil ama... bazı řeyleri hatırlamakta gūlūk çektięimi hissediyorum. Hafızam hiçbir zaman çok iyi olmamıřtır ama bu hafta tamamen unuttuęum birkaç an oldu."

Skylar bana dndū. "Sarsıntı geçiriyor. Az önce konuşmanızı bölen yeni kızı dinlemek için bir nedeniniz olmadığını biliyorum ama bu tūr şeylerle ilgili çok deneyimim var." Lucy'ye bakıyor ve ekliyor: "Beyin sarsıntısının 'tedavisi' yok ama iyileşmesine yardımcı olacak bazı egzersizler verebilirim."

Lucy şaşırmış görünüyor ama şüpheli değil. "Fizik tedavi gibi mi?"

Skylar başını sallıyor. "Aynen fizik tedavi gibi. Beyin bir kas gibidir, bu yüzden onu fiziksel olarak en iyi duruma getirmek için çalıştırmanız gerekir." Duvardaki saate bir göz atıyor. "Vaktin varsa şimdi sana birkaç tane çalıştırabilirim."

"Jiu-jitsu almayacak mıydın?" Lucy sorar. Skylar elinin tersiyle iter. "İstediğim zaman jiu-jitsu yapabilirim."

Belli ki eğitim almayı ne kadar çok istediğiyle karşılaştırıldığında, hiç tereddüt etmeden bu fırsattan vazgeçti, hem de hiç tanımadığı biri için.

Saygı, yeni öğrencime olan hayranlığımı gölgede bırakıyor.

"Tamam o zaman," diye cevap verir Lucy. "Teşekkürler Skylar. Gerçekten minnettarım."

"Lafını bile etme," diyor Skylar gülümseyerek. Sonra tekrar bana dönüyor ve soruyor: "Bunu yapsam sorun olur mu? Beyin sarsıntısını nasıl tedavi edeceğini bilmediğini varsaymak istemiyorum, ama eğer herhangi bir şekilde yardımcı olabilirimsem-"

"Skylar," diye araya giriyorum. "Bir takım arkadaşına yardım ettiğin için sana asla minnettar olmayacağım. Çünkü bir beyin sarsıntısını nasıl tedavi edeceğimi bilmiyorum. Bu sporda hala TBI bilgisini yakalamaya çalışıyoruz. Benim zamanımda koçlarımızın beyin sarsıntısının varlığına bile inanmadığına eminim." Saate bakıyorum. "Jiu-jitsu dersine başlamam gerekiyor, yoksa dinlerdim. Ama belki başka bir zaman bu konuda sohbet edebiliriz. Bu konuda bildiklerini duymak isterim."

Skylar gülümser. "Elbette. Ne zaman istersen, paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"Güzel. Yapman gerekeni yap o zaman. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

İki kızın yanından ayrılıp ders için mindere geri dönüyorum. Hareketleri göstermenin yanı sıra sınıfın normalden daha kalabalık olması nedeniyle Skylar'ın egzersizlerine istediğim kadar dikkatimi veremiyorum. En

fazla birkaç kez göz ucuyla bakıp ne yaptıklarını anlamaya çalışıyorum.

yapıyorlar. Bir keresinde Lucy'nin başını bir yandan diğer yana hareket ettirdiğini görüyorum, önce yavaşça, sonra daha hızlı, sonunda yüzünü buruşturup hareketi durdurana kadar. Skylar ona tekrar yaptırıyor, bu sefer başını aşağı yukarı hareket ettiriyor.

Öğrenci çiftlerimin hepsinin talimi çözdüğünü ve turun geri kalanı için sadece tekrarlar yaptıklarını fark ettiğimde, odayı geçip Skylar'ın talimatının sonunu yakalama fırsatını değerlendiriyorum.

"Başınızın ağrıdığı şu üç egzersiz var ya? Bunları her gün birkaç dakika boyunca, hafif bir baş ağrınız olana kadar yapın. Kötü bir ağrı değil, sadece 10 ağrı ölçeğinde 3-4 civarında bir ağrı. Hafif ağrı kas ağrısını temsil eder, bu yüzden gerçek ağrı istemiyoruz. Ancak her gün başınız ağrımadan bu egzersizleri daha uzun süre yapabilmelisiniz. Beyin sarsıntısının iyileşmesine bu şekilde yardımcı olursunuz." Lucy'ye çocuğunu azarlayan bir ebeveyni andıran bir bakış atıyor. "Beyin sarsıntısıyla yapabileceğiniz en kötü şey, iyileşmeden bir tane daha geçirmektir, bu yüzden bunu geçiştirmeyin. Egzersizleri yap, sakın ol ve başını ağrıtacak her şeyi bırak."

"Bu da antrenman yok demek," diye araya giriyorum.

"Belli ki," diyor Lucy gözlerini devirerek.

Teşekkürler, baba.

Ama sonra Skylar'a bakıyor ve ayılıyor. "Peki bütün bunları nereden biliyorsun? Ailende doktor falan mı var?"

Skylar'ın yüzünde hüznün beliriyor. Ama o kadar hızlı geçip gidiyor ki, acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum.

"Bilirsiniz, ben sadece tipik bir aşırı başarılıyım," diye şaka yapıyor. "Geçen dönem etkilemek istediğim bir profesör vardı, bu yüzden beyin bölümünü birkaç kez okudum."

Lucy bunu yutuyor mu, yoksa Skylar'ın soruyu geçiştirdiğini mi seziyor bilmiyorum ama başını sallayıp spor çantasına uzanıyor.

"Pekala doktor, emirlerimi aldım: her gün üç egzersiz. Ben eve gidip biraz uyuyacağım." Sırıttıyor.

Bana. "Anladın mı? Eve mi gidiyorsun?"

Ben de gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Baba şakaların gittikçe kötüleşiyor.

Evine git, Lucy." "Evet," diyor başka bir sırtışla. Ama tam gitmek için arkasını dönecekken parmaklarını şıklatıyor ve

Skylar'a, "Ah, soracaktım. Kane'in dövüşüne geliyorsun bu hafta sonu, değil mi?"

Bir hüznün parıltısını gizleyen başka bir gülümseme. "Gelemem, çalışmak zorundayım."

"Hadi, gelmelisin! Bütün spor salonu orada olacak. Çok eğlenceli olacak."

Skylar yarım saniye daha tereddüt ettikten sonra, "Tamam, işten çıkıp çıkamayacağıma bakacağım," diye geveliyor ve hemen ardından verdiği cevap karşısında şok olmuş görünüyor.

Lucy fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. "Harika! Biletini aldığında Bulldog MMA'dan olduğunu söylemeyi unutma. Bize koca bir bölüm ayıracaklar." Skylar hâlâ şaşkın görünüyor ve sadece başını sallıyor.

"Pekâlâ, karşılama komitesinden bu kadar yeter," diye araya giriyorum, ellerimi birbirine vurarak. Lucy bana kendinden ne kadar memnun olduğunu gösteren bir sırtış gönderiyor. "Sen, çık buradan. Git dinlen."

Son bir selamla Lucy kapıdan çıktı. Yalnız kaldığımız anda Skylar'a dönüp soruyorum: "Hâlâ derse girmek istiyor musun? Kaçırdıklarını daha sonra anlatabilirim."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğniyor. "Bu gece eve erken dönmem gereken tek gece, ne yazık ki, ama teklifiniz için minnettarım."

Özel görüşmeler yapmaktan nefret ediyorum ve asla teklif etmiyorum. Yine de "Başka zaman o zaman" demek zahmetsiz geliyor.

Gülümsediğinde gözleri parlıyor. Bakışlarımı tutarken, aramızda açıklanamaz bir şey hareket ediyor. "O zaman başka zaman."

KOÇ

O haftanın ilerleyen günlerinde ofisimde otururken kapımın hemen dışından gelen kavga seslerini duyuyorum. Bu alışılmadık bir ses değil, bu yüzden ilk başta görmezden geldim. Ama sonra yorumcular dikkatimi çekiyor.

"Jamal'ın bacak vuruşlarını savunmaya başlaması gerek John. İlk raundu kazanmış olabilir ama bu rauntta Dominic baskısını artırıyor. Jamal'ın bacağı buna daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum."

Kaşlarımı çatarak masamdan kalkıyorum ve ofisimden çıkıyorum. Skylar'ı resepsiyon bölümündeki kanepede otururken buluyorum, kucağında bir iPad var.

"Ne izliyorsun?" Daha iyi düşünmeden soruyorum.

Skylar kafasını ekrandan kaldırıyor. Onu izlediğimi fark ettiğinde yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor. iPad'i kaldırıp bana bakacak şekilde çeviriyor.

Ve birden, kalabalık çılgına dönerken kendimin daha genç bir versiyonunun başka bir adamın suratına yumruk atmasını izliyorum.

Onu bastıramadan irkiliyorum. Sonra Skylar'a boş boş bakıyorum ve kuru bir sesle "Ciddi misin?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, utanmaz sırtışı hâlâ yerinde ve dövüşümü izlemeye devam ediyor.

Sözleşmeleri iki kez kontrol ediyor olmalıydım. İşimi düzenlemeliyim. Eski bir dövüşümle o kadar ilgilenen bu kıza bakıp sessizce köşemin istediği komboları söylememeliyim.

Kaşlarının çatılmasına neden olan bir şey duydu. Bana tekrar baktığında kafası karışmış görünüyordu.

"Bacak tekmeleriyle ne yapmaya çalışıyordun?" diye soruyor. "Gerçekten yumruk atmıyor, bu yüzden bacak tekmelerinin onun vuruşunu durdurmak için olmadığını varsayıyorum. Bir şey mi ayarlıyordun?"

O dövüşteki oyun planımı ve nasıl sonuçlandığını düşünmeye çalışıyorum ama düşünce sürecimin ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. "Raundu baştan başlat," diye sert bir sesle talimat veriyorum, onun yanındaki kanepeye yerleşirken, aramızda güvenli bir mesafe var. Şaşırmış görünüyor ama dediğimi yapıyor.

Birkaç dakika sessizlik içinde dövüşü izliyoruz. "Bacak tekmelerine odaklanıyordum çünkü onu takedown oyunundan uzaklaştırmak istiyordum," diye açıklıyorum sonunda. Ekranda rakibimin duruşunu gösteriyorum. "İlk raunt boyunca çift ayak yapmaya çalışıyordu, bu yüzden tüm ağırlığı ön bacağının üzerine kaymaya devam etti. Her bacak vuruşu, başka bir takedown ya da hatta takedown için yumruk atma ihtimalini ikinci kez düşünmesine neden oldu."

Skylar anlayışla başını sallıyor, gözlerini aksiyondan hiç ayırmıyor. "Peki dövüşe girerken oyun planın neydi?" diye soruyor.

"Onu yorun. Onu yıpratın. Ondan daha iyi durumda olacağımı biliyordum." Cevabıma homurdandı.

"Bak. Şunu görüyor musun?" Bir sonraki adımın ne olacağını bekleyerek öne doğru eğildim. "Sinirlenmeye başladığı noktaya geldi. Darbe almadan yere indiremiyor, bu yüzden beni yere indirmek için neleri feda etmesi gerektiğini anlamaya çalışıyor."

"Vay anasını," diye nefes alıyor bir süre sonra.

İç bacak vuruşlarımdan biri Jamal'ın tökezlemesine ve öne doğru sendelemesine neden oluyor, böylece kolumu boynuna dolayarak onu boğabiliyorum.

"Sıkı görünüyor," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ekrana yaklaşarak. Başını eğip soruyor: "Jamal teslimiyetçiliğiyle ve kendisine asla teslim olunmamasıyla tanınıyor muydu?"

Eğlenerek bir kaşımı çattım. "Bu bilgi için bana mı baktın yoksa ona mı?"

Omuz silkerken yanakları pembeleşiyor. "Kimden öğrendiğimi bilmek istedim," diye itiraf ediyor.

Kıkırdıyorum ama artık ona sataşmamaya karar veriyorum. Bunun yerine, kavganın kaçınılmaz sonunu bekliyorum.

Köşem bağırmaya başlayana ve Jamal beni tutarken gıcırdayana kadar boğazım sıkılıyor. Sanırım Skylar da ben de nefeslerimizi tutmuş, Jamal'ın elinin kalçamda seğirmesini bekliyoruz. Pes etmesini.

Ve öyle.

"Kahretsin," diyor Skylar gülerek. "Onu kendi hamlesiyle yendin."

"İlk rauntta beni sürekli yere indirdikten sonra, rauntlar arasında köşeme eğer bunu yapmaya devam ederse onu giyotinle yere indireceğimi söyledim. Koçum yüzüme güldü ve ciddi olmamı söyledi ama başarabileceğimi biliyordum. Bunu hissedebiliyordum."

Nihayet bana bakmak için döndüğünde, baştan aşağı sırtıyorum. "Kavgaların hakkında konuşmayı seviyorsun, değil mi?" diye soruyor gözleri benimkileri ararken.

Omuz silkiyorum, merakından kaynaklanan güven telaşımı bastırmaya çalışıyorum. "Kazandıklarım, tabii ki."

"Peki ya eğitim?"

"Bir dereceye kadar," diye itiraf ediyorum. "Neden, sorularınız mı var?"

"Her zaman," diye hafif bir kahkaha atıyor, neredeyse kendi kendine.

Ofisime dönmeyi tartışıyorum. Öğrencilerin tekniklerle ilgili sorularını yanıtlamaktan çekinmiyorum, ancak

genellikle

Spor salonunda antrenör ve sporcu arasında sağlam bir çizgi bırakın. Arkadaşlığa davetiye çıkarmak istemiyorum.

Ama sonra benim dövüşümü izlerken ne kadar heyecanlı görüldüğünü düşündüm. Ve bu heves bir koçun isteyebileceği en iyi özelliklerden biridir, bu yüzden kendimi bu noktadan hareket etmeye ikna edemiyorum.

"Tamam. Ateş et."

"İlk birkaç yılınızda eğitim nasıl farklıydı?" diye soruyor, soru dilinin ucunda bekliyormuş gibi içinden fırlıyor. "Kırk yıl önce yapmadığın neyi şimdi farklı yapıyorsun?"

"Dikkat et," diye homurdanıyorum. Gülümsemesi daha da artıyor.

Koltuğa yaslanıyorum, sorusunu düşünürken rahatlamak için kolumu koltuğun arkasına doluyorum.

"Bugünlerde daha çok beyin, daha az kas gücü var," diye cevap veriyorum bir süre sonra. "Dövüştüğüm zamanlarda haftada üç kez antrenman yapardık - tabii buna dövüşmek denebilirse. Daha çok ölümüne bir dövüş gibiydi. Daha fazla sarsıntı ve yaralanma geçirmediğimize şaşıyorum."

"Muhtemelen çok sayıda beyin sarsıntısı geçirdiniz; sadece bunları kabul etmeyecek kadar inatçıydınız."

"Ve jiu-jitsu için eğitimimiz tamamen farklıydı," diye devam ediyorum, muhtemelen doğru olsa da yorumunu atlayarak. "Bugünlerde çok daha fazla talim ve öğretim yapıyoruz. O zamanlar zamanımın çoğunu canlı yuvarlanarak geçirirdim. Yaptıkça öğrenilen bir şeydi."

Hayal etmeye çalışırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bu... kulağa tuhaf geliyor. Hiç ders yok muydu?"

"Derslerimiz vardı ama şimdiki kadar çok değildi. Ancak bunun ötesinde, yeni hareketlerimiz canlı rulolar sırasında tesadüfen karşılaştığımız ya da takım arkadaşlarımızın bir yerden öğrendikleri bir şeyi paylaşmalarından kaynaklanıyordu. İnternet yoktu, YouTube yoktu ki bir öğreticiye bakarak bir tekniği araştırabilelim. Eski maçların VHS kasetlerini kiralamak ve onları tekrar tekrar izlemek zorunda kalırdım.

ayrıntıları saptamak. Baş antrenörümüzden başka hiç kimse hareketleri benim size anlattığım gibi anlatmıyordu."

Sessiz, az önce onun için çizdiğim resmi düşünüyor. İçinde bulunduğum yirmi yıl içinde oyunun ne kadar değiştiğini düşünmek için hiç durmadım, bu yüzden şu anda ben de anılarda biraz kayboldum.

"VHS kaset nedir?" diye sorduğunda bunu beklemediğim anlamına geliyor.

Kafamı gerçekliğe geri döndürmem bir saniye sürüyor. Ve sonra bir tane daha.

"Ciddi misin sen?"

Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz. Onun yüz ifadesi bir şaşkınlık, benimki ise bir şok. Kendi yaşıma, sorduğu sorunun ne anlama geldiğine, genel hayat tecrübelerimiz arasındaki farka dair bir şok.

Dudağının kenarının seğirdiğini gördüğümde varoluşsal bir krizin eşiğinde olduğumu düşünüyorum.

Benimle taşak geçiyor.

"Ukala," diye homurdanıyorum, ama kulağıma biraz etkilenmiş gibi geliyor.

O da bunu duyuyor, çünkü yarım gülümsemesi bir sırtıta dönüşüyor.

"Bana yaşlı mı diyorsun?" Ben soruyorum.

Hiç çekinmiyor bile. "Koçuma asla böyle bir saygısızlık yapmam," diye takılıyor, tam bir baş belası gibi görünüyor.

"Sen bir ukalasın," diye tekrarlıyorum, eğitim sonrası çılgın saçlarından kaçan bir tutamı çekiştirmek için uzanıyorum.

Ne yaptığımın farkında bile değilim, ta ki Skylar'ın dokunduğumda irkilerek nefes aldığını duyana kadar. O anda ona çok yakın olduğumu fark ediyorum, çünkü gözlerindeki altın rengi benekleri görmem mümkün değil.

Kaç tane olduğunu öğrenmek istemem için bir neden yok.

Elimi geri çekip beceriksizce içine öksürüyorum, sonra hızla koltuktan kalkıp resepsiyona dönüyorum

masa. Ne diyeceğimi ya da konuya nasıl geri döneceğimi bilemiyordum. Bana ne sormuştu?

"Yani, duyduğum şey..." Skylar söylüyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Sonunda gözleriyle tekrar karşılaştığımda, yanaklarındaki hafif renk dışında hiç rahatsız olmamış, tamamen normal görünüyor.

"Talimatlarınız için size boyun eğmemiz gerektiğini mi?"

Dudağım sırtarak seğiriyor. "Bugünlerde sporun teknik bilgisini tüketmenin ne kadar kolay olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığını söylüyorum." Bir an duraksayıp başımı sallıyorum. "Ayrıca evet, benim büyüklüğüm karşısında eğilmelisin."

Kahkahası cınladı ve iki şey kafamda netleşti.

Bir: Keşke bu sesi şişeleyip tekrar tekrar çalabilseydim.

İkincisi: Bu, bir koçun öğrencisi hakkında düşünmesi gereken normal bir düşünce değildir.

SKYLAR

Cuma gecesi arenaya girdiğimde, içimde bir duygu cümbüşü vardı.

Bu gece çalışmamak garip hissettiriyor. En son ne zaman bir Cuma gecesi çalışmadığımı hatırlamıyorum. Normalde işten izin almam mümkün değil ama iş arkadaşlarımdan biri bu geceki vardiyamı Aziz Patrick Günü'ndeki vardiyasıyla değiştirmek istedi ve kabul etmek hiç de zor olmadı. Benim gecemi açması ve bu geceki dövüşlere gelmemi mümkün kılması sadece bir bonus oldu.

Çok heyecan verici bir bonus.

Parlak ışıkları ve çığlık atan taraftarları gözümün önüne getirerek arenaya bakıyorum. Erkenciyim, bu yüzden dövüşler henüz başlamadı, ama bu ortamı daha az kaotik yapmıyor. Gecenin ilk dövüşünü bekleyen, yüksek sesle tahminlerini yapan ve her birayla daha da sarhoş olan pek çok insan var. Arka taraftaki pedlere vuran incik seslerini duyabiliyor ve dövüşçülerin kaslarını ısıtmak için kullandıkları yağın kokusunu alabiliyorum.

İlk üç dövüşü salonumuzda ayrılan bölümde tek başıma izliyorum ve her birinde daha da heyecanlanıyorum. Beşinci dövüşün gidiş gelişlerinde kendimi o kadar kaybettim ki

Lucy ve Remy adımı söyleyene kadar yanımda belirdiklerini fark etmiyorum.

"Hey," diye geniş bir gülümsemeyle selamlıyorum.
"Buradasın!"

Remy bana düşünceli bir bakış atıyor ve sonra sırtıyor.
"Ben de ilk dövüşümü hatırlıyorum. İnanır mısın, buradan sonra daha da heyecanlı oluyor."

Gülüyorum. "O kadar belli, ha?"

"Merak etme, çok tatlı," diyor ve yanıma oturuyor.
"Demek hâlâ antrenman yapmaktan hoşlanıyorsun? Lucy bu hafta gerçekten iyi görüldüğünü söyledi."

Spor salonunda iyi bir arkadaş haline gelen sarışına minnettar bir gülümseme yöneltiyorum. "Çok tatlı davranıyor. Doğuştan yetenekli olmadığımı biliyorum ama yardımın için minnettarım. Ve evet, çok hoşuma gidiyor. Bir insan nasıl sevmez anlamıyorum."

Remy savaş botlarını önümüzdeki boş koltuğa koyarken kıkırdıyor. "Bana şimdiden bir müebbetlik gibi geliyorsun."

"Umarım," diye nefes alıyorum. Remy'nin yanından Lucy'ye bakarak, "Siz ikiniz ne zamandır antrenman yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Benim için altı yıl," diye yanıtlıyor Lucy. "Lisedeyken başladım çünkü erkeklerin suratına yumruk atma fikri hoşuma gidiyordu. Sonra erkeklerin suratına yumruk atma konusunda iyi olduğumu fark ettim ve dövüş bağımlısı oldum. Gerçi ben sadece Muay Thai dövüşüyorum. Jiu-jitsu şiddetten çok fazla uzaklaştırıyor."

"Kahretsin Lucy," diye homurdanıyor Remy, beni güldürerek. "Yeni kızı korkut, neden yapmıyorsun?" Bana bakıyor ve başparmağını arkadaşına doğru uzatıyor. "O bir kedicik, merak etme."

Dikkatimi Remy'ye veriyorum. "Peki ya sen? Ne zamandır bunu yapıyorsun?"

Bazı zihinsel hesaplamalar yapıyor. "Beş yıl kadar. Jax takıntılı olduğu için üniversitede başladım." Sorgulayan bakışlarıma şöyle cevap veriyor: "Ben devle birlikte büyüdüm. On beş yaşımızdan beri birbirimizi taklit ediyoruz. Tristan'la spor salonunda tanışmak sadece bir bonus oldu." Kaşlarını çatıyor. "Ya da bazı günlerde bir

ceza."

Bu bende bir kıkırdamaya yol açtı. Koç'un sağ koluyla olan ilişkisini fark etmiştim. Dürüst olmak gerekirse, gözden kaçırmak zordu. Bu ikisi ya birbirlerine saldırıp birbirlerini parçalamaya çalışıyorlardı ya da salonda göz göze geliyorlardı. Arada bir şey yok gibiydi.

"Peki hiç dövüştün mü?" Her kendini adanmış öğrencinin eninde sonunda dövüşmeye başlayıp başlamadığını merak ederek soruyorum.

Ben daha sorumu bitirmeden Remy başını sallıyor. "Asla olmaz. Kafese girmeye hiç niyetim yok. Antrenmanları teknikler için seviyorum, dövüş için değil. İyi ve sert bir antrenman seansından ben de herkes kadar keyif alıyorum ama dövüş stresi olmadan da gayet mutluyum. Tristan'ın neler yaşadığını gördüm ve bunların hiçbirini yapmaya niyetim yok."

"İlginç," diyorum. "Bu sporu ciddiye alan herkesin eninde sonunda dövüşeceğini sanıyordum. O yöne doğru itilmek doğal gibi görünüyor."

"Hayır, kimse sizi dövüşmeye zorlamayacak," diyor Remy, bakışları kafese doğru kayarken. "Spor salonuna kaydolan insanlar için kesinlikle en yaygın hedef bu, ancak Koç geldiğiniz her hedefi destekleyecektir."

Birden oturduğu yerde doğrulur ve ayaklarını yere indirir.

"Dövüşten bahsetmişken... Kane uyandı."

Dövüşçülerin arenaya girdiği kemerli geçide odaklanıyoruz. Biz sohbet ederken Bulldog MMA ekibinin geri kalanının etrafımızdaki koltukları doldurduğunu fark ediyorum ama ışıklar sönmeden ve hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalmaya başlamadan önce bölümün ne kadar dolu olduğunu ancak görebiliyorum.

Sonra, kemerin üzerinde bir spot ışığı parlar ve Kane görünür.

Yolda yürüyor, hakemin son dakika kontrollerinden geçiyor ve sonra kafese tırmanıyor.

Sakin görünüyor.

Bir dakika sonra Remy'nin, "Tanrım, sanki bambaşka bir insan olmuş," dediğini duyuyorum. Lucy'ye bakıyor. "Son kavgasını hatırlıyor musun? Bir cinayete tanıklık etmek üzere olduğumuzu sanmıştım."

Lucy bu anı karşısında başını sallar. "Kesinlikle daha sakın görünüyor. Asıl soru, ilk kez vurulduğunda ne yapacak?"

Dövüş hazırlıklarının geri kalanı gerçekleşirken soru havada asılı kalır. Kane'in rakibi girişini yapar, Kane'i açıkça bir meydan okuma olarak görmeyen, sırttan, kasıla kasıla yürüyen bir canavardır. Kane'in gözleriyle her karşılaştığında sırtışı daha da genişliyor ve kafesin içinden "öldün sen" mesajı geçiyor.

Kane buna tepki vermiyor. Hiçbir şeye. Bir dövüşçünün sinirlerini ya da Kane'in öfkesini beklediğim yerde o hiçbir şey göstermiyor. Korku yok, heyecan yok, şiddete açlık yok. Ayaklarının üzerinde zıplarken ve ısınmak için birkaç yumruk atarken sakın, ama yüzü taş gibi. Okunamaz.

"Bu onun eski takım arkadaşı," diyor Lucy bana sessizce. "Kane onun büyük bir egosu olduğunu ve ne yazık ki bunun arkasında durabildiğini söyledi. Kötü dövüşmek zorunda kalsa bile -ki öyle yapıyor." Sesi daha da alçalıyor. "Kane ile büyük bir sorunu olduğu hissine kapıldım. Muhtemelen bu yüzden bu dövüşe bu kadar çabuk evet dedi."

İki boksör de kafesin ortasındaki eldivenlere dokunmak için uzanmayınca Remy, "Ve ayrıca neden eldiven teması yok," diye mırıldanıyor. Bunun yerine köşelerine geri çekildiler.

Dövüş başlamadan önceki o birkaç saniyeyi Bulldog MMA takımını gözden geçirmek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Kane hazır bir şekilde duruyor ve arkasında Jax ile Koç Dominic' in kafesin dışında durduğunu görüyorum. Jax gergin görünüyor, sanki yerinden fırlayacakmış gibi. Ama onun yanında Koç kararlı görünüyor. Dövüşçüsüne güveniyor.

Sanırım raundun başladığını bildiren zil çaldığında hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk. Kane'in rakibi, Chevin,

daha kibirli görünemezdi. Elleri aşağıda, adımları tembelce atıyor ve o lanet sırtış yüzünden hiç gitmiyor.

Birkaç yumruk savurmadan önce birkaç saniye bekler ve Kane'i önce saldırmayı için yemlemeye çalışır. Ancak Kane sadece onları savunuyor ve dövüş duruşuna yerleşerek daire çizmeye devam ediyor.

Chevlin bundan hoşlanmadı. Sırtışı bozulur ve sonraki birkaç kombo kötü niyetle savrulur. Yine de Kane tepki vermiyor.

"Koç, Chevlin'in Kane'i kızdırmak için elinden geleni yaptığını ve böylece Kane'in yumruk atmaya başladığını söyledi," diye açıklıyor Lucy. "Kane'in yumrukları vahşileştiğinde, Chevlin bunu onu yere sermek ve boyun eğdirmek için bir fırsat olarak kullanırmış." Dudağını çiğneyerek ekliyor: "Bu dövüşteki tüm amacı Kane'i çıldırtmak için yemlemek olacak."

Tam bunu söylerken, Kane geri atmaya başlıyor. Hepimiz nefesimizi tutarak izliyoruz, havadaki gerilim boğucu.

Chevlin'in yüz ifadesi mutlak bir neşeye dönüşüyor. Kane'in bir kombo, sonra bir tane daha atmasını bekliyor ve üçüncüsünde çenesine sert bir sağ yumrukla karşılık veriyor.

Vuruş aynı hizaya gelince arenanın nefesi kesiliyor. Kane'i sarsmıyor ama darbenin sesi Chevlin'in köşesinin çığlık atmasına, kalabalığın tezahürat yapmasına ve Bulldog bölümündeki herkesin Kane'in tepkisini beklerken nefeslerini tutmasına yetiyor.

Sadece, o vermiyor.

Yumruktan sonra hareketleri yarım saniye kadar tekliyor ama bu vuruşa verdiği fiziksel bir tepkiden çok zihinsel bir hıçkırık gibi görünüyor. Ve sonra Chevlin'in etrafında dönmeye devam ediyor ve birkaç yumruk daha atarak onun açığını arıyor.

Tepkisizlik Chevlin'i açıkça şaşırtıyor. Gülümsemesi hiçbir yerde bulunmaz ve elleri yukarı kalkar, sanki

birden Kane'i hafife aldığını fark ediyor. Bu artık oynayabileceği bir rakip değil.

Bu Kane'e ihtiyacı olan fırsatı veriyor. Chevlin'in elleri havada ve dikkati Kane'in -kontrollü de olsa- kendisine doğru gelen yumruklarına odaklanmışken, beklediği son şey bir yere serilmeydi. Ve olan da tam olarak bu.

Yumruk atıyormuş gibi yapan Kane ileri atılıp kollarını Chevlin'in bacaklarına doluyor. Onları altından çekerek Chevlin'in büyük bir gürültüyle sırt üstü yere düşmesini sağlıyor.

Kalabalık tezahürat yapıyor ama kimse Kane'in köşe yazarları kadar yüksek sesle tezahürat yapmıyor. Jax ve Koç çığlık atıyor, yakında kafese tırmanacakmış gibi görünüyorlar.

Kane, Chevlin'e yumruk yağdırmaya başladı. Eski takım arkadaşı yere düştüğü için hâlâ sersemlemiş görünüyor, bu yüzden saldırıya karşı savunması pek etkili değil. Hakem yaklaşıp kendini koruması için çağırmadan önce yüzüne bir, iki, üç yumruk yiyor.

Koç bir şeyler bağıyor. Kane'in yumrukları çaresizlikle, zaferle renkleniyor ama bir şekilde Koç'un sözleri Kane'in artan sersemliğini kırıyor. Ve tam bir yumruk daha atacakken, taktik değiştiriyor.

Kane, eski takım arkadaşını muhtemelen acımasız bir nakavtla yenmek yerine, Chevlin'in kolunu kavırıyor, sırt üstü düşerek kol kilidine giriyor ve bir çığlıkla pes edene kadar kolunu zorlayarak teslim olmaya zorluyor.

Arena patlar.

Etrafımdaki Bulldog takımı ayağa kalkmış, birbirlerine beşlik çakıyor ve takım arkadaşlarının zaferi için çığlık atıyorlardı. Hayatımda başka birinin başarısından bu kadar mutlu olan insanlar görmemiştim.

Kendimi kutlamalara kaptırdım. Ne zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

Bakışlarım kafesin içindeki sahneye takılıyor. İlk başta, Kane'in elinde bir silahla Chevlin'in üzerinde durduğunu fark ettim.

Tamamen boş bir ifade, bu yüzden ona küfredecek mi yoksa kalkmasına yardım mı edecek hiçbir fikrim yok.

Ancak bir anlık tereddütten sonra Kane elini eski takım arkadaşına uzatıyor.

Tenimi bir ürperti kaplıyor. Dövmeli dövüşçüyü o kadar iyi tanımıyorum ama o anda bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlatan bir ağırlık hissi var. Chevin uzatılan eli tutup ayağa kalktığı anda ve arkamda Kane'in kız arkadaşı Isabella'nın mutlu bir hıçkırık attığını duyduğumda, şu anda inanılmaz bir şeye tanıklık ettiğimi biliyorum.

Kane rakibinin omzuna vuruyor ve köşesine dönmeden önce ona bir şeyler mırıldanıyor. Jax ve Coach çoktan kafesteler ve bu gece hangisinin daha mutlu olduğunu kimse tahmin edemez. İkisi de neredeyse heyecandan titriyor, yüzleri aynı sırtışla gerilmiş durumda.

Ama sonra Jax bir çılgılık atar ve arkadaşını havaya kaldırır. Kane bile gülümsemekten kendini alıkoyamaz, ancak bunu dudaklarının beni yere bırak, pislik gibi şüpheli görünen bir şey söylemek için hareket etmesi izler.

Sonra boksörünü tebrik etme sırası Koç'a geliyor. Ve hiçbir şey söylememesine, hatta ona sarılmamasına şaşırmamalıyım. Sadece boynundan tutuyor ve alınlarını birleştiriyor. İki adam arasında sessiz bir an geçiyor, Dominic'ten gurur, Kane'den takdir yayılıyor.

"Ve kazanan, mavi köşede dövüşüyor... Kane Whitaker!"

Kulakları yırtan bir başka tezahüratın ardından Bulldog dövüşçüleri Kane'in dövüş sonrası röportajını dinleyecek kadar uzun süre zorlukla sakinleşebiliyor. Sonunda kafesten çıkıp grubumuza baktığında, çalkalanmış bir gazoz kutusunun kapağı açılmış gibi oluyor.

Bu sporun bireysel bir spor olduğunu asla tahmin edemezsiniz, çünkü bu takımın Kane için tezahürat yapma şekliyle

Sanırım kemeri kazananlar onlardı.

Kane grubumuza doğru ilerlerken kalabalığı yarıyor. Bize ulaşması uzun sürmüyor ve tebriklerin ve alkışların başlaması daha da kısa sürüyor.

"Başardın! Başardın!"

"O teslimiyetle onu yakalayacağını biliyordum."

"Onu indirdiğinde yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

Kane takım arkadaşlarının övgülerine karşılık vermeye çalışır, ancak yanıtları gönülsüzdür. Onun gözü sadece kız arkadaşında.

Sonunda Isabella'ya ulaştığında, başkalarına dikkat etmekten vazgeçer. Güzel dansçıyı kollarının arasına alır ve yüzünü onun boynuna gömer.

Adamın terli olmasından ya da ilgi odağı olmalarından hiç rahatsız olmuşa benzemiyor. Şu anda bu arenada sadece o ikisi varmış gibi görünüyor.

Kollarını onun boynuna doluyor ve ona daha sıkı sarılıyor. Zar zor fısıldıyor ama tekrar tekrar seninle gurur duyuyorum diye mırıldandığını duyabiliyorum. Kane'in onun beline sarılışı bu sözler üzerine sıkılaşıyor.

Yanımda bir varlık hissettiğimde, çiftin samimi anından gözümü ayırıyorum ve Koç'un yanımda durduğunu görüyorum. Önce Kane'e, sonra da etrafında heyecanla konuşmaya devam eden diğer dövüşçülere bakarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var.

"Gururlu bir baba gibi görünüyorsun," diye yorum yapıyorum kendi gülümsememle.

Bir anlaşma sesi çıkarıyor. "Bazı günler öyle hissediyorum. Kendi çocuğumun olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama böyle bir şey olduğunu hayal etmek istiyorum."

Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor. O çok iyi bir koç.

"Onlar da seni seviyor, biliyorsun," diyorum ona sessizce, başka kimse duymasın diye. Belki de yepyeni görevimi aşıyor olabilirim.

Ama ben insanlara sevildiklerinin ve takdir edildiklerinin mümkün olduğunca sık söylenmesi gerektiğine inananlardanım.

"Onlar iyi bir grup." Sevgiyle gülümseyerek bana doğru bir bakış gönderdi. "Bunun bir parçası olduğun için şanslıyız."

Bu sıcaklık, ruhumun uzun süredir soğumuş olan her parçasına yayılıyor. Sevdiğim bir şeyin parçası olmak - bu insanlarla birlikte bunun bir parçası olmak - beni mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde canlandırıyor.

Koç'un yüz ifadesi benimkini görünce yumuşuyor. Ama bu konuda yorum yapmıyor, sadece en küçük, en hızlı dokunuşla elimi sıkıyor ve "Bu gece gelmene sevindim Skylar" diyor.

Dönüp gittiğinde ellerim hâlâ karıncalanıyor. Spor salonuna kaydolduğumda Koç Dominic'in yetenekli ve saygıdeğer bir koç olduğunu biliyordum ama bu etiketin dışında kim olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ve onun gidişini izlerken, onun nasıl bir adam olduğuna tamamen hazırlıksız olup olmadığımı merak ediyorum.

SKYLAR

Eğer daha önce antrenman konusunda heyecanlı olduğumu düşündüysem, bu, dövüşlerden sonraki Pazartesi günü hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Kane'in yıldırım hızındaki taktiği ve ana müsabakayı sona erdiren nakavt arasında, bu hareketleri çalışmak için spor salonuna geri dönmek için can atıyorum.

Gecem, huzursuz enerjimi tüketmeme neden olan kardiyo kickboks dersiyle başlıyor. Kırk beş dakikalık çanta çalışması dersinin sonunda tişörtüm tamamen terlemiş oluyor ve bacaklarım efordan titriyor.

Yine de bu beni jiu-jitsu almaktan alıkoymaya yetmiyor. Ya da dövüşlerdeki teknikler üzerinde çalışabilmek için ağır torba odasına kaçmaktan. Ağır çantaların yanındaki açık minder alanına geçip Kane'in takedown'ı ile başlıyorum.

Güreş duruşu alarak, yere indirmek için ileri atılıyorum, birinin bacaklarını sarıyormuş gibi yaparken alçalmak için bir dizimi indiriyorum. Ama kendi başıma yaptığımda bile yeterince alçakta olmadığımı fark ediyorum. Bir sonraki tekrarımda ileri atılırken dizimin yere değdiğinden emin oluyorum.

Ne yazık ki, bu süreçte neredeyse yüzüstü düşüyordum. Ellerim minderdeyken kendimi zor tutuyorum.

Sinirle bir of çektim. Ama sonra ayağa kalkıp tekrar deniyorum.

Ve yine, sonunda öne doğru düşüyorum. "Çünkü öne doğru eğiliyorsun."

Kapıya doğru dönüyorum ve Koç'u merdivenlerin başında, kollarını kavuşturmuş kapı çerçevesine yaslanmış halde görüyorum.

Yanaklarım anında yanıyor. Kısmen beni berbat halde yakaladığı için utandığımdan, ama aynı zamanda birdenbire berbat görüldüğümün farkına vardığım için. Terden sıırıslam olmuşum ve saçlarım muhtemelen bir kuşun dükkân açtığı gibi görünüyor. Yine de orada duruyor, sanki Sports Illustrated fotoğraf çekiminden çıkmış gibi.

Cidden, iki saatlik bir antrenmandan sonra kim böyle görünür ki?

"Bu, insanların yaptığı en yaygın hata ve çift bacak takedown yaparken ayarlanması en zor şey," diyor basamakları inmeye başlarken. "İyi haber şu ki, nasıl yapılması gerektiğini bir kez hissettiğinizde, doğal gelecektir."

"Bu sporda hiçbir şeyin doğal hissettirdiğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Dudağının kenarı seğiriyor. "Henüz seni durdurmadı."

Ağır bir iç geçirdim. "Biliyorum ama bu inanılmaz derecede sinir bozucu."

Tam bir sırtış belirir. "Hadi, düzeltmene yardım edeyim. Duruşunu al."

Söylediğini yapıyorum, minderde yanımda durduğunda varlığının sıcaklığını hissediyorum.

Tanrım, umarım yine yüzüstü düşmem.

"Hareketi yavaşlatmanız gerekiyor. Her şeyi çok hızlı deniyorsunuz" diyor. "Öne doğru adım attığınızda dizinizi mindere doğru indirin. Adım atın, dizinizi kırın, sonra ayağa kalkmak için diğer ayağınızı yana doğru sallayın. Öne eğilmemeye odaklan." Yanımda kendi dövüş duruşunu alarak hareketi gösteriyor.

Derin bir nefes çekiyorum. Adım, diz, diğer bacağı salla. Tamamdır.

Kendimi yavaş gitmeye zorlayarak söylediği gibi yapıyorum. Öne doğru bir adım atıyorum, sonra bacağımdaki sallantıyı görmezden gelmeye çalışarak dizimi aşağı indiriyorum. Ama diğer bacağı dönüp ayağa kalktığı anda, artık yüzüstü düşme tehlikesiyle karşı karşıya değilim.

"Güzel. Şimdi tekrar yap."

Bir tekrar daha yapıyorum, bu sefer hareketlerim biraz daha az titriyor. Üçüncü tekrarda biraz daha hızlı gidiyorum.

"Aferin kızıma. İyi iş çıkardın."

Alışılmadık bir karıncalanma vücuduma yayılıyor. Gözlerimi kaldırıp ifadesini kontrol etmekte tereddüt ediyorum ama sözleri o kadar sarhoş edici ki şu anda bana nasıl baktığını görmemezlikten gelemiyorum.

Yüzünde memnuniyet ifadesi var. Gözleri gururla parıltıyor ve gülümsemesi gerçek. Övgüsünün bana ne yaptığının farkındaysa bile bunu belli etmiyor.

Belki de her öğrenci koçunu memnun ettiğinde böyle hissediyordur?

Kafa karışıklığı -ve belki biraz da kıskançlık- vücudumdaki ateşi düşürüyor. Birazcık.

Yeterince cesaretimi toplayıp sorumu sordum.

"Senin üzerinde deneyebilir miyim?"

Vücudu kaskatı kesiliyor, her kası geriliyor. Kapıya bakıyor ve burada yalnız olduğumuzu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum, spor salonu muhtemelen şimdiye kadar neredeyse boşalmıştır.

Ama yine de sertçe başını sallıyor. Ve önümde bir duruş aldı.

"Dengenize odaklanın" diye talimat veriyor.

Başımı salladım, aniden gerildim. Ama duruşuma geçiyorum ve zihinsel olarak bunun üzerinde çalışıyorum. Öne doğru adım atarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı Dominic'in bacaklarına dolamak için uzanıyorum.

"Çok uzaktasın," diyor, sesi çakıl taşına benziyor. "Beni kavramak için bana yakın olmalısın."

Tanrım, burası hep bu kadar sıcak mı? Neden derste yaptığımdan bu kadar farklı hissettiriyor?

Kendimi odaklanmaya zorlayarak hareketi tekrar yapıyorum: adım, diz, diğer tarafa geçerken ağırlığımı ona veriyorum. Ve bu sefer onu takip ediyorum, adama bu kadar yakın olduğum için ne kadar gergin hissedersenem hissedeyim hareketi doğru yapmaya kararlıyım.

Çarpmanın etkisiyle bir homurtu çıkarır.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Çırpınarak bağıríyorum. "Yakın durmaya çalışıyordum-"

"Sorun değil, ne dediysem onu yaptın" diyor arkasından. Bana sert bir bakış atarak ekliyor: "Eğitim sırasında asla özür dileme. Burada buna yer yok."

Hâlâ diz çöktüğüm yerde ellerimi kucağımda kavuşturuyorum. "Evet, efendim."

Gözleri anlamadığım bir şeyle parlıyor. "Koç" dışında her öğrenci ona böyle hitap ediyor ama şu anda bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor.

Ben daha fazla analiz edemededen ayağa kalktı. "Tekrar."

Bu sefer karnının üzerine düşmeden yere indirmeyi başarıyorum. Adımları bana gösterdiği şekilde uyguluyorum ve sonunda o yerde, ben de onun üstünde yan pozisyonda, göğüs göğüse duruyorum. Sırtarak ellerimin üzerine kalkıyorum ve daha önce hiç görmediğim bir koçla yüz yüze geldiğimde nefesimi tutuyorum.

Aramızda sadece birkaç santim var. Eli hâlâ kalçamı kavríyor ve bu pozisyonda olması gerektiği gibi bana destek oluyor. Birden, mavi gözlerinde bir şeyin parladığını gördüğüme yemin ettiğimde bu spor aklımdan en uzak şey oluyor.

Ama yüzünden hiçbir şey okuyamıyorum. Yüz ifadesinden ve minderde donup kalmış halinden taş gibi olduğu anlaşıyor. Onun kadar hareketsiz kalıp onu bu şekilde görmeye çalışırken, yüzümde ne gördüğünü uzaktan merak ediyorum.

Gözlerini kırpıştırıp büyüyü bozduğunda aramızdaki gerilim boğucu bir hal almıştı. Ayağa fırlarken açgözlü bir nefes emiyorum.

"Bu iyiydi," diyor sert sesi. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden sessizce teşekkür etmek için başımı sallıyorum.

"Bunu her zaman kendi başınıza uygulayabilir ya da dersten sonra birini alıp minderde birkaç tekrar yapabilirsiniz" diye devam ediyor. "Çok fazla stres yapmayın. Gittikçe daha iyi oluyorsun."

Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşüyor ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Öyle hissettirmiyor. Dövüşleri, arızaları ve seminerleri izlemek için harcadığım zamanla, şimdiye kadar çok daha iyi olmalıydım."

"Ekstra çalışma her zaman iyi bir şey olacaktır," diye beni temin ediyor. "Tekrarlama ve ayrıntılara dikkat etme, hepimizin bu sporda iyi olma yoludur. Sadece biraz düzene ihtiyacınız var." Bir karara varırken çenesi sertleşiyor. "Eğer fazladan yardım istersen, dersten sonra sana birkaç ipucu verebilirim."

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum hemen. Evet demeyi çok istememe rağmen. Açık bir nedenden dolayı ve kendime itiraf etmeye hazır olmadığım bir başka nedenden dolayı. "Kendi başıma çalışmaya devam edebilirim, sorun değil." Boğazımı temizleyerek ekliyorum: "Sana özel ders için para ödeyecek durumda değilim, o yüzden-"

"Senden para almayacağım," diye araya giriyor. "Bu, geçen gün Lucy'ye yardım ettiğin için bir teşekkür." Yüzünde mahcup bir gülümseme belirir. "Ayrıca, burada tıbbi şeylerden anlayan birinin olması iyi bir şey. Bana bilgisayar yazılımı satabilecek ve gerilim romanı yazabilecek savaşçıları var ama hiçbirisi bir omzu yerine oturtamaz. Bana bir iyilik yapmış olursun."

Buna gülüyorum. "Açık olmak gerekirse, henüz hemşire değilim, bunun için okula gidiyorum. Yasal olarak burada hiçbir sorumluluğum yok."

"Bir tıp uzmanının mesaisi bittiğinde söyleyeceği bir şeye benziyor."

Abartılı bir nefes veriyorum. "Az önce bana iş teklif etmişsin gibi hissediyorum. Şimdi de spor salonu hemşiresi mi oldum? Buraya insanları nasıl inciteceğimi öğrenmek

için yazıldım, onları iyileştirmek için değil."

Kıkırdar ve ellerini teslimiyetle kaldırır. "İş yok. Baskı yok. Sadece dürüst bir teklif. Ayrıca, geçen hafta Lucy'ye yardım ederken hiç tereddüt etmemiş gibiydin. Eminim bir şey söylediğini bile fark etmemişsindir, haksız mıyım?"

Ağzım tartışmak için açılıyor, sonra kapanıyor, sonra tekrar açılıp kapanıyor. Sonunda iç çekiyorum. "Suçluyum. Ben sürekli bir bakıcıyım. Bu benim kusurum."

Bakışları benimkilere saplanıyor. "Bu bir kusurdan oldukça uzak, Skylar," diyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, o yüzden denemedim bile. Hayır, bu bir kusur değil demek istiyorum. Ama bu yorucu. O kadar yorucu ki buraya sadece kemiklerimde yorgunluk olmayan bir şey hissetmek için geliyorum.

Ama ben bilmiyorum. Ve nedense, ben söylemeden Dominic'in bilebileceğini düşünüyorum.

"Şuna ne dersin?" diyor. "Dersten sonra biraz kalabildiğin ve benim ders vermek zorunda olmadığım günlerde, derste yaptıklarını gözden geçiririz ve sana üzerinde çalışman gereken konularla ilgili birkaç ipucu veririm. Çok büyük bir şey değil, sadece yardımcı bir dürtme." Teklifin üzerine atlamak yerine düşünceli bir şekilde alt dudağımı çiğnediğimde, "Hadi ama. Birkaç YouTube videosu için beni gerçekten geri mi çevireceksin? Ben çok daha iyiyim. Ve daha zekiyim."

"Kim demiş dövüşmek insanı alçakgönüllü yapar diye." Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımda bir gülümseme var. "Tamam, evet. Fazladan yardıma bayılırım." Son sözlerim sessiz. "Teşekkür ederim."

Kabul ettiğim için biraz rahatlamış görünüyor. Ve gülümsediğinde, diğer gülümsemelerine benzemiyor.

Ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

KOÇ

Lise öğrencilerimden biri salona girdiğinde resepsiyonda oturuyorum, hem emin değil hem de meraklı görünüyor.

"Nate? Burada ne işin var?"

Spor salonunda dolaşan bakışları tekrar benimkilere takılıyor. "Bugünkü antrenmandan sonra seninle konuşmak istedim ama arkamı döndüğümde gitmiştin. Umarım buraya gelmemde bir sakınca yoktur."

Ona el sallayarak salona girmesini sağlıyorum. "Tabii ki sorun yok. Neler oluyor?"

Sırt çantasını omzundan indirip bir süre çantanın içini karıştırdıktan sonra bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. "Burs başvurusu yapıyorum ve bana bir tavsiye mektubu yazabilir misin diye merak ediyordum. Bilirsin, eğer... eğer istersen."

Kâğıdı elinden alıyorum, aniden beni boğmakla tehdit eden duygu karmaşasını yutmam gerekiyor. Nate ile on iki yaşındayken ve tehlikeli bir hayat yoluna girmenin eşiğindeyken tanıştım. Babası yanında olmadığından ve annesi geçinebilmek için üç işte çalıştığından, Nate zamanının çoğunu tek başına geçiriyordu. Ve çünkü o

o kadar etkilenebilir bir yaşıydı ki, sonunda kötü bir arkadaş grubuna karıştı. Çok geçmeden, onlar riskli ve genellikle yasadışı faaliyetlerde bulunurken onlarla birlikte gidiyordu. Onları böyle bir faaliyetin ortasında yakalayana kadar hiçbir şey değişmedi.

Gruplarındaki her bir kişiyle, bana her hafta bir saatlerini ayırırlarsa onları Mike Tyson'ın eldiveni üzerindeymiş gibi gösterebileceğime dair iddiaya girdim. Benimle alay ettiler ama Nate'in gözlerindeki merak ışığını gördüm. Gerçek boks öğrenme teklifimi kabul eden ilk kişi o oldu. Ve o gün parkta talimatlarıma uyan tek kişi o olsa da, diğer çocuklar basketbol sahalarında oyalanacak ve temel ayak hareketlerini öğretirken göz ucuyla izleyecek kadar ilgilerini çekmişti.

Ancak eldiven getirdiğim ve Nate'e odak eldivenlerine nasıl vurulacağını gösterdiğim gün gerçekten dikkatlerini çektim.

Sonraki bir ay boyunca, çocukların her biri antrenman alanı olarak belirlediğim parkın köşesine sürüklenmeye başladı. Haftada bir kez onlarla orada buluşuyor ve onlara ayak hareketlerini, kafa hareketlerini ve yumruklarını nasıl keskinleştireceklerini öğretiyordum. En çok eldiveni tuttuğum zamanları seviyorlardı. Ve ne zaman iyi bir derece gösterecekler, birkaç raunt daha tutuyordum.

Onlarla geçirdiğim günler en sevdiğim günler oldu; kahkahaları ve şakacı alayları benim koçluk sebebimdi.

Ne yazık ki o sırada kavga ettiğim için parka gidemediğim zamanlar giderek artıyordu. Çocukların çoğu sonunda kayboldu; sadece Nate ve bir çocuk her hafta gelmeye devam etti. Ve eğer ben orada olmazsam, o zaman birlikte çalışıyorlardı.

Bir yıldan kısa bir süre içinde Nate'in kaybolmuş, sorunlu bir çocuktan sorumluluk sahibi, azimli bir gence dönüşmesini izledim. Okulu ciddiye almaya başladı, okul sonrası takımlara katıldı ve iyi bir arkadaş grubu buldu. Eğitimine devam edebilmek için üniversiteye başvurduğunu görmek ve

İstediği bir gelecek için çalışmak, umabileceğim en iyi sondu.

Kendimi toparlamak için fazladan birkaç saniye ayırarak burs detaylarını okudum. "Elbette, size bir tavsiye mektubu yazacağım. Ne zamana kadar istiyorsun?"

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde. Aceleyle gerek yok." "Hangi alanda uzmanlaşmak istediğine karar verdin mi?"

"Aslında iş hayatına atılmayı düşünüyordum," diye itiraf ediyor gergin bir omuz silkmeye. "Bunu kullanabileceğim pek çok şey olduğunu düşündüm ve biliyorsun sayıları her zaman sevmişimdir."

Başımı sallıyorum, ağzım bir gülümsemeyle seğiriyor. Nate'in bana gösterdiği her iyi not, bir matematik testinin en üstündeydi.

"Bir şeyler yazıp gelecek hafta sana ulaştıracağım," diyorum ona. Tereddüt ettikten sonra sessizce ekliyorum: "Seninle gurur duyuyorum Nate."

Dikkati ayaklarına kayıyor ve yüzündeki ifadeyi benden saklıyor. Fark edebildiğim tek şey hafifçe başını sallaması. "Haftaya görüşürüz" diye mırıldanarak gitmek için arkasını dönüyor ama kapıyı itip açmadan hemen önce donup kalıyor.

Sonra dönüyor ve kollarını bana doluyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, yanağını yanağıma gömdü. omuz. "Her şey için."

O geri çekilmeden önce sarılmak için kollarımı ona zar zor doluyorum. Onu gözyaşlarını silmeye çalışırken yakalıyorum ama arkasını döndüğü gibi kapıdan çıkıp binanın dışına gidiyor. Ben de arkasından bakakalmıştım.

Nate ile yaptığım konuşma kafamda tekrarlanıyor, içimi gururla dolduruyor ve öğrencilere yardım etmek için normalde olduğumdan daha da heyecanlı olmamı sağlıyor. Salı günleri her zamanki gibi izinli olmama rağmen yine de ders vermeye karar veriyorum.

İnsanlar salondan çıkana kadar göğsümde bir hafiflik oluyor. Öğrencilerimden biri çıkarken "Bu akşamki ders harikaydı Koç," diye sesleniyor ve etrafındaki herkesten bir onay sesi yükseliyor. Hepsine gülümseyerek ve başımı

sallayarak teşekkür ediyorum.

Ayak sürüyen tek kişi Skylar. Çoğunlukla toparlandı ama spor çantası hâlâ açık ve eşofmanını henüz giymedi.

Tristan da bunu fark eder. Herkes toparlanıp bir şeyler atıştırmaya başladığında Remy'nin koluna girip şöyle seslenir: "Hey Skylar, hamburger ve bira içmek için bara gidiyoruz. Gelmek ister misin? Max'e istediğin tüm jiu-jitsu sorularını sormana izin vereceğim."

Max bu fikirden pek rahatsız olmuş gibi görünmese de ikinci adamına ters ters bakıyor.

Skylar gülümser ama başını sallar. "Teşekkürler ama ben zaten yedim. Ve içki içmiyorum."

Aklımın bir köşesinde, yanındaki tek yiyeceğin bir protein barının yarısı olduğunu söyleyen bir düşünce var, ama neden gitmek istemediğini ve bundan sonra ne yapacağını anlamaya çalışıyorum.

Tristan'ın da kafası biraz karışmış görünüyor ama zorlamayacak. Sadece başını sallıyor ve şöyle diyor: "Pekâlâ, davetimiz açık. İstedğin zaman bizimle gelebilirsin."

Ona bir gülümseme daha veriyor, bu seferki minnettarlıkla yumuşatılmış. "Buna minnettarım."

Tekrar başını sallar, sonra spor çantasının askısını Remy'nin omzuna bırakır. Çantanın ağırlığı aniden üzerine çökünce bir homurtu çıkarır ve erkek arkadaşına ters ters bakar. O da göz kırpıp ona bir öpücük kondurur.

"Aiden, Max, hazır mısınız?" diye sesleniyor. "Açlıktan ölüyorum, hadi git."

"Geliyorum, baba!" diye geliyor Aiden'in neşeli sesi soyunma odalarından.

Tristan gözlerini devirir ve diğer savaşçılara kendisini takip etmelerini işaret eder. "Dışarıda bekliyoruz. Saçınla uğraşmayı bırak ve buraya gel."

Aiden'in homurdanarak verdiği yanıtı anlayamıyorum ama Max'in kahkahası çok gürültülü.

Ve sonra Skylar ile yalnız kaldım.

Spor salonunun kapısına o kadar dikkatle bakıyor ki, bir an için onu inceleyebiliyorum. Son birkaç dakika içinde tüm tavrı değişti. Normalde buraya geldiğinde neşeli ve heyecanlıydı. Ama her nedense, şimdi duruşu gergin ve bitkin bir hal aldı.

Gitmek istemiyor. Ben de istemiyorum.

Kanepeye doğru ilerleyip oturuyorum, sonra da kumandaya uzanıp biraz maç açıyorum.

UFC kütüphanesinden heyecan verici, teknik bir dövüş seçtiğime eminim. Böyle bir şeyin Skylar'ın merakını cezbedeceğini tahmin etmek zor değil.

Elbette, dövüşten bir dakika sonra Skylar televizyon ekranını görmek için boynunu büküyor.

"Bu Chimera savaşı mı?" diye soruyor sonunda. "Evet," diye onaylıyorum. "İzlemeyi en sevdiğim dövüş."

Kanepeye bir adım daha yaklaşıyor. "Onu unvan dövüşüne hazırlayan buydu, değil mi?"

Sırıtişımı bastırmak için elimi ağızıma götürüyorum. Bu amatörce bir bilgi değil-Skylar belli ki işini biliyor.

"Evet. İki ay sonra unvan için dövüştü."

Söz konusu dövüşçü ekranda bir dizi gelişmiş geçişten geçerken Skylar "vay canına" diyor. Bir dövüşten onun kadar etkilenen birini daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Ama hâlâ kal ya da git şeklindeki görünmez çizginin üzerinde duruyor. Kanepenin yanında duracak kadar yaklaşmış olsa da, Brutus'un kanepenin koluna yerleşmiş büyük bulldog kafasını dalgın dalgın okşuyor.

Oturmasını sağlayacak bir şey söylemek için ağızımı açıyorum. Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok; sadece kalmasını istediğimi biliyorum. Ama bir şey söyleyemeden kapı çarpıyor.

İki saniye sonra, Aiden sarı saçları ve egzotik bir parfüm bulutuyla yanından geçip gider.

Ön kapıya ulaştığında "Hoşça kal Koç," diye sesleniyor.
"Güle güle, adını hatırlamadığım yeni kız!"

Sonra adam gidiyor ve Skylar arkasından gözlerini kırptırmak zorunda kalıyor. Bir süre sonra, "O her zaman..." diye sorar.

"Evet."

Dudağının kenarı bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor. "Bir sınıf palyaçosunun spor salonunda olması muhtemelen kötü bir şey değildir."

"Tabii kilo vermiyorsan ve ona çenesini kapamasını söyleyecek enerjin yoksa," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

Bir kahkaha atıyor, sesi hafif ve havadar ve benim onun kalması için duyduğum arzu yoğunlaşıyor.

Kavgaya geri dönüyorum, bacaklarımı sehpanın üzerine koymaya özen gösteriyorum ve koltuğuma daha rahat yerleşiyorum.

"Gitmiyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, bazen buradaki dövüşleri izlemeyi seviyorum."

Tereddüt ediyor ve ben de dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Gitmemi istiyor musun?" Bana bakarken kaşları çatılıyor.

Başımı tekrar sallıyorum.

Ama hâlâ bırakıp kaçacakmış gibi görünüyordu, ben de televizyona döndüm ve "Şu teslimiyete bakın, vurmak üzere. Bu onun en uzun zamandır yaptığı hareketti."

Bu onu daha da yaklaştırıyor. Ayakta durduğu yerden hareketin ayrıntılarını göremiyor, bu yüzden sonunda oturuyor ve kollarını dizlerine dayamak için öne doğru eğiliyor.

"Bunu her seferinde nasıl ayarlayabiliyor?" diye soruyor, sesi dehşet içinde. "Rakipleri bunun olacağını bilmek zorunda, değil mi? Ve o yine de bunu başarıyor?"

"O kadar iyi." İkimiz de sessizce ekrandaki dövüşçünün boyun eğdirmeyi kilitlemesini, boğmaya baskı uygulamasını ve rakibinden tap'i almasını izliyoruz.

"Çılgınca," diye nefes alıyor Skylar. "Bir insan bir şeyde

nasıl bu kadar iyi olabilir?"

Soru otomatik olarak sorulmuş gibi görünüyor ama sonra dikkatini bana çeviriyor ve daha ciddi bir şekilde soruyor: "Bir koç olarak, iyi olmanın sırrı nedir sizce?"

Sorusunu düşünürken bir elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum. "İyi olmak için mi yoksa dövüş kazanmak için mi?"

"İyi olmak. Dövüş kazanmak umurumda değil."

Bu bana sorusunu bir anlığına unutturdu. "Dövüşmek istemiyor musun?"

"Dövüşmek gibi bir niyetim yok. Bu yüzden burada değilim."

Onu içime çekerken başımı eğiyorum. "O zaman neden buradasın?"

Kaşlarını çatıyor. "Sorudan kaçıyor musun?"

Kıkırdayarak dikkatimi bir sonraki dövüşün tanıtım fragmanının başladığı televizyona geri veriyorum.

"Beceri geliştirmeye odaklanan tutarlı eğitim," diye cevaplıyorum bir süre sonra.

Skylar kaşlarını çatıyor. "Başka neye odaklanabilir ki?"

"Kazanmaya. Buraya kaç kişinin geldiğini bilsen şaşırırsın."

Burada daha iyi olmak umurlarında değil; sadece karşılarına çıkan herkesi yenmek istiyorlar."

"Kane de o insanlardan biri miydi?" diye sormadan önce kafasında bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyorum.

Başımı sallıyorum. Bunu fark etmiş olması çok akıllıca.

"Çok daha iyi oldu. Eskiden sırf yapabileceğini kanıtlamak için Tristan ve Jax dahil buradaki herkesi öldürmek isterdi. Bunu irade gücünden daha fazlasına dayanan bir spor olarak görmesini sağlamak için birkaç hayat değişikliği gerekti."

Skylar kanepeye yaslanır, eli hâlâ Brutus'un başındadır.

"Yani antrenman şeklini mi değiştirdi?" diye soruyor ve ben yine başımı sallıyorum.

"Daha az antrenman yaptı ve daha fazla ders aldı. Her zaman çok antrenman yapardı, bu yüzden tutarlılık onun için hiçbir zaman sorun olmadı ama antrenman yapmaya daha fazla zaman ayırdı. Remy aslında şu anda onun en iyi antrenman partneri çünkü aralarındaki boyut farkı onu

yavaş ve kontrollü. Turları teknik olarak daha iyi olmaya odaklanmış durumda."

"Beceri geliştirmeye odaklanan tutarlı eğitim," diye karşılık veriyor.

"Hepsi bu kadar," diye onaylıyorum. "Dünyayı sarsacak bir şey değil, eğer beklediğiniz buysa."

Başını bana doğru çevirip soruyor: "Böyle mi bu kadar iyi oldun? Sadece sık sık antrenman yapıp çok mu çalıştın?"

"Hayır, benimki sadece ham yetenek."

Bir homurtu çıkarıyor, ses ikimizi de şaşırtıyor. Ona takılmak için ağzımı açtım ama birden midesi guruldayarak sözümü kesti.

Bu onun yanaklarını utanç içinde pembeleştiriyor. Bakışları benimkiyle buluşmak için yukarı fırladı.

Tristan'a yemek konusunda neden yalan söylediğini sormak istiyorum. En son ne zaman yediğini sormak istiyorum. Neden yemediğini sormak istiyorum. Ama bir tür altıncı Skylar hissi bana bu konuda konuşmak istemeyeceğini söylüyor.

Sadece bu da değil, ben onun koçuyum. Benden istediği tek şey ona nasıl daha sert yumruk atacağını göstermem. Ondan daha fazlasını istemek bana düşmez.

Bu ve onun çok bariz sorma ifadesi arasında, koltuktan kalktım ve omzumun üzerinden başka bir soru atarak spor salonunun küçük mutfağına doğru yürüdüm.

"Çikolata mı yoksa vanilya mı seversin?"

Birkaç saniyelik bir sessizlik oluyor ve ben ona bakmadan kafasının karıştığını hissedebiliyorum.

"Umm, çikolata?"

"Doğru cevap. Bu elit bir lezzet." Önce çikolatalı protein tozu kutusuna, sonra da dolaptaki hindistan cevizi sütüne uzanıyorum. Blender'ı fişe taktığımda Skylar'ın sesini tekrar duyuyorum.

"Şu anda bana protein karışımı mı yapıyorsun?"

Cevap vermiyorum, bu noktada sesi panikliyor - ilk defa böyle bir ses duyuyorum

Saha. "Bunu yapmana gerçekten gerek yok-"

O konuşurken tüm malzemeleri içine koyduğum blenderi çalıştırarak itirazlarını kesiyorum.

"Ciddiyim, o kadar aç değilim-"

Bir kez daha blenderi çalıştırıyorum. Karışım istediğim kıvama geldiğinde dolaptan iki fincan alıp karışımı eşit bir şekilde içlerine boşaltıyorum. İki kaşık alıp Skylar'a döndüğümde bana ters ters bakıyor.

Gördüğüm manzara karşısında sırtışımlı bastırıyorum. "Yaban mersini sever misin?" Onun yerine ben soruyorum.

Yüz ifadesi şaşkınlaşıyor. "Yaban mersini mi? Ne tür garip bir karışım yapıyorsun?"

"Sadece bana güvenin. Protein karışımları benim uzmanlık alanım. Yaban mersinine alerjin yok, değil mi?"

"Hayır, alerjim yok..." diyor gözlerini kısarak, merakı ağır basıyor.

Cevabından memnun kalarak dondurucudan donmuş yaban mersinlerini alıyorum ve bardağına sağlıklı bir yığın boşaltıyorum. Bir kaşık da Skylar'a verdikten sonra kanepede onun yanındaki yerimi alıyorum. Ve hemen kendi shake'ime yumuluyorum.

Birkaç saniye sonra Skylar'ın da aynı şeyi yaptığını hissediyorum. "Aman Tanrım," diye inliyor.

Yerimde donup kaldım, ona bakıp bu sese uygun bir ifade görme riskini göze alamayacak kadar gergindim.

"Bu ne?" diye soruyor, aceleyle bardağa geri dalıyor ve daha fazla yaban mersini arıyor. "Bunun tadı Kas Sütü'ne hiç benzemiyor. Bu dümdüz bir milkshake gibi."

Elimde değil; onun heyecanı karşısında gülümsemem serbest kalıyor. "Sadece iki saatlik antrenman yüzünden açsın." I

kıkırdayarak kendi sarsıntıma geri dönüyorum.

"Hayır, ciddiylim," diyor bana doğru dönerken kocaman gözlerle. "Bu nasıl bu kadar güzel olabilir? Dondurulmuş yaban mersininin çikolatalı milkshake ile bu kadar iyi gideceğini kim bilebilirdi?"

Cevap vermeden önce bir kaşık yiyorum. "Sanki hayatımın yarısında bunu yemişim gibi hissediyorum. İnsanların protein karışımlarıyla genellikle olumsuz bir ilişkisi olduğunu unutuyorum."

Skylar homurdanıyor. "Çünkü tadı genellikle ıslak kum gibidir." Ve sonra daha fazlası için hevesle kazıyor.

Ona yaptığım bir şeyi yediğini görmenin göğsümde yarattığı sıcak duyguyu anlamaya çalışıyorum. Ama aynı zamanda aç olduğu bilgisiyle birlikte geliyor, bu da her türlü zevki hemen soğutuyor. Dışarıda yemek yemek istememesinin tek nedeninin ekstra harcamaları sınırlayacak kadar tutumlu olması olduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu konuda konuşmak istemediğini bilsem de, öğrencilerimle aramda her zaman çizdiğim özel hayatlarına dair profesyonel sınırı aşıyor olsa da, sormak için ağzımı açıyorum.

Ancak, kelimeler dilimde ölüyor, çünkü ona tekrar baktığımda, kanepenin minderinde daha rahat bir şekilde kıpırdandı ve kucığındaki fincanı kucaklamak için bacaklarını yukarı çekti. Dikkati ekrandaki dövüslere dönerken yüzünde gerçek, mutlu bir gülümseme var.

Arkama yaslanıp kendi koltuğumda dinlenirken, onu şimdi doyurduğumu ve memnun ettiğimi bilerek kendimi rahatlatıyorum.

SKYLAR

Bu protein shake o kadar iyi ki, dakikalardır konuşmadığımı fark etmem için bardağı sıyrıp temizlemem ve memnun bir iniltiyle sehpanın üzerine koymam gerekiyor. Dominic hala benden çok daha yavaş yiyor ve ara sıra bana bakıyor.

Yanaklarımın hafifçe kızardığını hissediyorum. Haklı, açtım ama israftan kaçınmak için mümkün olduğunca evde yemeye çalışıyorum. Sanırım antrenman yaptığım gecelerde yanıma yeterince yiyecek almıyorum.

Teşekkür etmek için cesaretimi toplamam biraz zaman alıyor. Birinin benimle ilgilenmesine alışık değilim. Genelde kimse yardıma ihtiyacım olduğunu fark etmeden önce şakayla işin içinden sıyrılmayı başarırım.

Ama her nasılsa Dominic her seferinde içimi görmeyi başardı.

"Teşekkür ederim," diyorum gözlerine bakarak. "Çok lezzetliydi."

Bakışları bu sefer biraz daha uzun süre üzerimde kalıyor. "Bir şey değil."

"Dövüşürken kaç kiloyla dolaşıyordun?" Hem meraktan hem de bu soruyu cevaplamak istediğimden

dikkatini kendimden uzaklaştırdım. Ve sonra tekrar kızarıyorum, çünkü soru "kaç kiloda dövüştün?" olmalıydı ama şimdi bu sorunun cevabını zaten bilecek kadar onu takip ettiğimi ele verdim. Kaymamı örtmek için acele ediyorum. "Yani, dövüşürken yediğin şeyler bunlar mı?"

Dudağı seğiriyor ve sanırım o da aynı şeyi düşünüyor. Ama bana bunu söylemiyor.

"Dövüşürken diyetim gerçekten temizdi," diye yanıtlıyor. "Her şeyden çok protein alıyordum ama eğer sorduğunuz buysa, dövüşler arasında hiç kilo almadım. Kendimi en iyi dövüş kilomda dolaşırken hissederdim." Aklımdan geçenleri okuduğunu anlamamı sağlayan bir bakış fırlatıyor bana. "Orta sıklette."

Yüzümde kalan kızarıklığı gizlemek için dikkatimi tekrar yanımda oturan köpeğe veriyorum. Bu adamın yanında neden bu kadar kızarıyorum?

"Çok yemek hazırlardım," diye devam ediyor. "Vücuduma koyduğum yiyecekler üzerinde kontrol sahibi olmayı, tam olarak ne olduğunu ve beslenmeme nasıl fayda sağlayacağını bilmeyi seviyordum. Dışarıda yemek yemekten de hoşlanmıyordum."

Ve yorum o kadar tuhaf, o kadar rastgele ki, dudaklarım küçük bir kaş çatıyor.

Ona bakmadan, "Hiç sporcu olmadım, bu yüzden beslenme için yemek hazırladığımı söyleyemem ama kontrol kısmına katılabilirim. Sadece kalorilerin nereden geldiğinden ziyade paramın nereye gittiğini kontrol etmeyi tercih ediyorum." Sesim yumuşuyor. "Paramı hamburger ya da bira dışında harcamayı tercih edeceğim şeyler var."

Yanıtım beklediği ya da aradığı şey olmalı, çünkü göz ucuyla Dominic'in kendi kendine başını salladığını ve sonunda protein shake'ine döndüğünü görüyorum, duruşu artık sert değil.

Onun rahatladığını görmek beni de rahatlatıyor ve kendimi ona başka bir soru sorarken buluyorum.

"Neden dövüşmeyi bıraktınız?"

Boş fincanını sehpanın üzerine koyuyor, ardından koltuğa yaslanıp rahatına bakıyor. Bir kolu kanepenin kolunda, diğeri ise arkasına doğru uzanarak sadece kendine en çok güvenen erkeklerin uyum sağlayabildiği o alfa, kral pozunda yaslanmasına izin veriyor.

Görünce ağzım kurudu.

Dominic'in çekici bir adam olduğunun tamamen farkındayım. Çok çekici bir adam. Sadece çok formda olduğu için değil, aynı zamanda... yaşı da ona yakıştığı için.

Çünkü göğsünde, ders verirken bazen ceketinin altından görünen bir tutam siyah kıl var. Çünkü yüzündeki her çizgi, ağzından çıkan her kelime deneyimden bahsediyor. Çünkü ister ders versin, ister antrenman yapsın ya da evrak işleriyle uğraşsın, yaptığı her hareket kendinden o kadar emin, o kadar kendinden emin ki, bu güveni kazanmak için bir ömür harcamış bir adamdan başka bir şey olarak görülemez. Bu güveni.

Kendimi hiçbir zaman yaşlı erkeklere ilgi duyan biri olarak görmedim, ama Dominic'le... bu bir soru bile değil.

Cevabını düşünmesini izlerken, bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Benim burada olmam. Onunla birlikte. Tek başıma. Aslında son dersten sonrasına kalmayacaktım ama burada beni içine çeken bir şey var. Kendimi huzurlu hissettiriyor, sanki buradayken zaten evimdeymişim gibi.

Acaba Dominic de bunun bir parçası mı?

Onu bu şekilde düşünmemeliyim. O benim koçum. Koç Dominic.

Konuşmaya başladığında düşüncelerimden sıyrılıyorum ve birdenbire tek başıma bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmeye odaklanıyorum. İyi fikir ya da değil, her şeyi bilmek istiyorum.

"Yorgundum," diyor basitçe. "Çok uzun süredir mücadele ediyordum ve teknik olarak spora girme amacımı çoktan gerçekleştirmiştım, bu yüzden sonunda çok iyi bir 'neden' bulamadım. Ve bu sporda 'neden' her şeydir."

Kollarımı onlara dolayabilmek için bacaklarımı yukarı çekiyorum. Ama koltuğuma daha rahat yerleşmek için kanepenin minderlerine yaslandığımda omzum Dominic'in arkaya doğru uzattığı eline çarpıyor. Ve temas ettiği yerde vücudumda sıcaklık kıvılcımları oluşuyor.

Vücudumu aceleyle kaydırıyorum, böylece birbirimize dokunmuyoruz ve ayarlamamın nedenini gizlemek için köpeğin başını okşamaya geri dönüyorum.

Kalp atışlarımı kontrol altına aldıktan sonra dikkatimi tekrar Dominic'e veriyorum. Kazara dokunuştan sonra aramıza daha fazla mesafe koyacağını, bir koç ve öğrencisi için daha uygun bir şey yapacağını düşünmüştüm, ama sonsuz şaşkınlığıma rağmen bir santim bile kıpırdamadı. Hâlâ bir kral gibi yaslanmış, tamamen bana odaklanmış durumda. Yine de o gözlerin ardında hangi düşüncelerin saklı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Tahmin etmeme izin vermiyorum.

"Ulaşmak istediğin hedef neydi?" Sesim kendi kulaklarıma cızırtılı geliyor, soruyorum. "Bu spora girme amacın."

Bir süre sonra yüzünü tekrar televizyona döndü. "Sadece yapıp yapamayacağımı görmek istedim."

Kaşlarımı çattım. "Dövüşüp dövüşemeyeceğini mi görmek istedin?"

Omuz silkiyor. "Hemen hemen. Ben de seninle aynı sebeplerden dolayı bu spora girdim. Heyecan verici görünüyordu. Her şeyi öğrenmek istedim. Ama dövüş tekniklerini öğrenmek istemekle nasıl dövüşüleceğini öğrenmek istemek birbirinden çok farklı şeyler. Tekniklerde iyi olduğumda, dövüşmede gerçekten iyi olup olamayacağımı görmek istedim."

"Bu soruyu kesinlikle yanıtladın," diye mırıldanıyorum. "İlk yedi dövüşünü kazandın ve dünyanın en büyük MMA organizasyonlarından birine girmeyi başardın. Hedefine ulaştığını söyleyebilirim."

Yorumum üzerine bir kara kaşı kalkıyor, dudaklarına bir sırıtma yerleşiyor. "Buraya kaydolurken gerçekten araştırma yapmışsın."

Yakalandın.

"Kimden bir şeyler öğrendiğimi bilmek istedim," diyorum omuz silkerek ve ilgimden dolayı utanmayı reddediyorum.

"Bana bir şey söyleyin: Lucy şu anda hangi kemere sahip? Turnuvada hangi galibiyetiyle tanınıyor?"

Buradaki koçlar hakkında yaptığım araştırma için beynimi yokluyorum.

"Kemerin yeşil olduğunu biliyorum..." Cevabımda tökezledim. Bunun ötesinde bir şey hatırlayamıyorum.

"Bu... eyalet şampiyonluk kemeri mi?"

Yüzünde bilmiş bir sırıtışla başını sallıyor. "Ulusal kemer. Haftada bir bu konuda paylaşım yapıyor. Sanırım araştırmam o kadar da kapsamlı değilmiş, ha?"

Bu ona bir bakış kazandırdı. Benimle alay ediyor. Araştırdığım tek kişinin kendisi olduğunun gayet farkında.

Yüz ifadem karşısında kıkırdıyor ve dövüğe geri dönüyor. İlk raundu sessizce izliyoruz ama ikinci rauntta kendimi tamamen kaptırmış durumdayım ve dövüş stratejileri hakkında sorular sormaktan kendimi alamıyorum.

Her birine cevap verirken sabırlı davranıyor. Hatta merakımdan hoşlanıyor gibi görünüyor. Kavga sona erdiğinde ve sonunda tekrar kanepeye yaslanıp rahatladığımda, lazer odaklanmam karşısında eğlenerek ofluyor.

"Dövüşmek istemediğine emin misin?" diye soruyor. "Bu gidişle dövüşçülerimden daha çok şey bileceksin."

Başımı kanepeye yaslıyorum ve kendimi hayal etmeye bırakıyorum. "Bunu planlamıyordum ama asla asla deme, sanırım. Belki bir jiu-jitsu turnuvası. Antrenman yeterince heyecan verici ve dövüğe gelince... Hastanelerde o kadar çok zaman geçirdim ki, oraya düşme riskini bilerek almak istemem."

Dürüstlüğüm karşısında nefesimi tutuyorum. Annemin durumu ve bunun getirdiği zorluklar hakkında konuşmaktan nefret ediyorum çünkü bu her zaman kaçınmayı tercih ettiğim tepkilere yol açıyor. Hayatım hakkında şikayet etmeme gerek yok. Acıyan bakışlara ihtiyacım yok.

Dominic itirafımı anlamayacak kadar zeki. Ama daha fazlasını sormayacak kadar da kibar.

"Hiç özölüyor musun?" Konuşmayı tekrar ona yöneltiyorum.

Ben daha sözümü bitiremeden başını sallıyor. "Hayır. Bir zaferden sonra gecenin ikisinde dikiş atılmasını özlemiyorum. Çocuklar kazandığında sporun iyi yanlarını görsem bile, zor günler artık buna değmiyor."

"Koçluğu dövüşmekten daha mı çok seviyorsun?"

"Kesinlikle," diyor. "Koçluk, dövüşmenin kötü yanları olmadan en iyi yanları gibi. Dövüşmenin en kötü yanı kötü sakatlıklarla kötü mağlubiyetler iken, antrenörlüğün en kötü yanı... Bilmiyorum bile. Öğrencinin gelişimini ondan daha çok önemsemek sanırım. Bu beni her zaman hayal kırıklığına uğratiyor."

Dominic'e olan hayranlığım zaten yüksekti, ama daha da arttı. "Sen gerçekten de öğretmek için yaratılmışsın," diyorum düşünceli bir şekilde.

İltifat onu rahatsız etmiş gibi görünüyor. Ve aniden, onun da kendisini benim gördüğüm gibi görmesinden başka bir şey istemiyorum.

"Ciddiyim," diye onu rahatlatmak için acele ettim. "Bundan önce antrenörüm olmamış olabilir ama öğretmenlerim oldu ve sen en iyi öğretme tarzına sahipsin. Ve sadece tonlarca bilgi ve deneyime sahip olduğunuz için değil. Öğrettiklerinizi sindirmek çok kolay. Ayrıntılı ama bunaltıcı değil ve bunları uygulamayı ve spor salonunda gerçekten daha iyi olmayı kolaylaştırıyorsunuz." Son düşüncemde tökezliyorum. "Ya da en azından daha iyiye gittiğimi düşünüyorum. Sanırım bilmiyorum. Ama öyle hissediyorum."

Geribildirimimi takdir ediyor gibi görünüyor, "Merak etme, kesinlikle daha iyiye gidiyorsun. Son birkaç haftadır senin kadar çabuk toparlanan birini daha önce hiç görmemiştim."

Geri dönen iltifat göğsümü -ve muhtemelen yanaklarımı- sıcaklıkla doldururken gülümsüyorum.

"Bazı günler daha iyiye mi yoksa daha kötüye mi gittiğimden emin olamıyorum.

Bu spor biraz kaotik."

Bunun üzerine bir kahkaha attı. "Bu yetersiz bir ifade. Antrenmanlardaki ilk yılımda mindere her çıktığımda kendime moral konuşması yapmam gerekiyordu. Kendime dayak yiyeceğimi ama yine de %100 çaba göstermem gerektiğini söyledim. İlk yılım hep kaybetmekle geçti."

Genç, yeşil Dominic'in görüntüsü beni koltuğumda ona bakacak şekilde döndürüyor, heyecanım muhtemelen görülebiliyor.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Kaybettiğini düşünemiyorum, özellikle de her zaman."

"İnan bana, her zaman kaybettim. Kaybettiklerimin çoğu da benim gibi tüm jiu-jitsu turnuvalarına katılan bir adama karşıydı. Aynı sıkletteydik ve ilk yıl muhtemelen yirmi kez eşleştik. Tahmin edin kaç kez o galip geldi."

"Yirmi," diye gülerek cevap veriyorum.

"Koçuna ne kadar az güveniyorsun," diye azarlıyor. Ama bunu söylerken gülümsüyor. "On dokuz. Yirminci maçımız, sonunda tüm tedbiri elden bırakacak ve içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin verecek kadar sinirlendiğim zamandı. Sanırım kazandığımda ben ondan daha çok şaşırmıştım. Birinin elimi kaldırırken çektiği fotoğrafta, Noel Baba'nın gerçek olmadığı söylenen bir çocuk gibi görünüyorum: şok geçirmiş ve biraz da dehşete düşmüş."

Şu anda tamamen gülüyorum. Onun zihninden ve hayat hikayesinden bu küçük parçaları almayı seviyorum. Sanırım burada oturup saatlerce konuşmasını dinleyebilirim.

Ancak tezahürat sesleri dikkatimizi tekrar televizyona çektiğinde ve izlediğimiz dövüş kartının bittiğini fark ettiğimizde, bir saatten uzun süredir burada oturduğumuzu anlıyorum.

Dominic'in aklına aynı anda gelmiş gibi görünüyor. "Gitsek iyi olacak." Sesi isteksiz geliyor ama bu sadece hüsnükuruntu olabilir. "Sabah dersin olduğunu söylemiştin, değil mi? Seni geç bırakmak istemem."

Ona sertçe başımı sallıyorum. Ayrılmak yapmak istediğim son şey ama o haklı. Eve gitmem gerekiyor.

"Seni arabana kadar geçireyim," diye ekliyor. "Geceleri yalnız yürümemelisin. Boğulman ne kadar korkunç olursa olsun."

Buna sııttım. "Gerçekten de büyük övgü." Koltuktan kalkıp spor çantama doğru yürürken ekliyorum: "Gerek yok. Otobüse bineceğim."

Paltomu giyip çantamı toplarken cevap vermiyor. Ona döndüğümde, kanepenin yanında donmuş bir şekilde duruyor ve kaşlarını bana doğru çatıyor.

"Gece saat 11'de otobüse mi bineceksin?" diye sertçe sorar.

Telefonuma baktım. "Saat daha 10:30 bile değil. Ama evet. Şehirde toplu taşıma harika. Yirmi dakikamı alıyor ve bana bir araba parasına mal olmuyor."

Mutsuz ifadesi tedirginliğe benzeyen bir şeye dönüşüyor. "Ama bu saatte? Bu pek güvenli görünmüyor Skylar."

"Biber gazım ve şok tabancam var ve sokaktaki tek kişi ben olmayacağım. İyi olacağım."

Rahatsızlığı biraz daha paniğe dönüşmeye başlar. "Neden seni eve bırakmama izin vermiyorsun?"

Ona sert bir bakış attım. "Bu şehri tek başıma gezmek zorunda kaldığım ilk sefer değil. Tek başıma gayet iyiyim."

"Sadece daha iyi hissederdim-"

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok," diyorum tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Bir süre sonra sert bir şekilde başını sallar ve eşyalarını toplamak üzere ofisine çekilir.

Vantilatörleri ve ışıkları kapatırken sessiziz. Kapıları arkamızdan kilitlediğinde, kilidin tıklama sesi serin şehir havasında yüksek sesle duyuluyor. Ve nihayet yollarımızı ayırma vakti geldiğinde, bir saatten fazla bir süreyi birlikte dövüş izleyerek geçirdiğim o rahat, konuşması kolay adamdan eser yok.

Aramıza biraz ciddiyet girmesini sağlamak için bir gülümseme gönderiyorum. "İyi geceler, Koç."

Bir an için cevap olarak sadece sert bir bakışla karşılaşıyorum. Sonra, "İyi geceler Skylar. Lütfen eve giderken dikkatli ol."

Gülümsemem geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Evet, Koç."

Sonunda bana azarlayan bir bakış atarak onu yumuşattığında, Brutus'un başını okşamak için eğildim.

"Merak etme dostum, o çatık kaşlar sana yönelik değil. Bu sadece onun yüzü."

Öfkeli bir nefes veriyor. "Skylar."

Doğruluyorum ve ona göz kırpiyorum. "Sonra görüşürüz, Koç."

Başka bir şey söylemiyor ama caddedeki yürüyüşüm boyunca beni izlediğini hissedebiliyorum. Ve sanırım gözlerinin üzerimde olmasından çok hoşlanıyorum.

SKYLAR

"Kapatmaya hazır mısın Skylar? Mümkünse biraz erken çıkmak istiyorum."

Kafenin zeminini süpürdüğüm yerden başımı kaldırıyorum. "Evet, tabii ki. Çık git buradan. Ben hallederim."

İş arkadaşım bana doğru rahatlamış bir şekilde "teşekkür ederim" diyor, çantasına ve ceketine uzanmaya başlamıştı bile. "Hayatımı kurtardın Skylar. Haftaya görüşürüz!"

Gülümseyerek başımı sallayıp masaların altını süpürmeye devam ediyorum. Derse gitmeden önce hâlâ yirmi dakikam var ve bu, vardiya sonu görevlerim için yapmam gereken son şey.

Düşüncelerim bugünlerde hep dolaştıkları yere dönüyor: spor salonuna. Dün gece öğrendiğim yeni teslimiyetle başlayıp, onu kilitlemek için gereken on adımı zihinsel olarak çalıştıktan sonra, onu kurduğumuz takedown'a sürükleniyorum.

Bu da düşüncelerimin Koç Dominic'e dönmesinin uzun sürmeyeceği anlamına geliyor.

Çift bacak taktığım üzerinde çalıştığımız anılar tenimi ısıtıyor. O geceden beri benimle biraz zaman geçirdi ama hep ağır torbada çalıştık,

Yorucu bir Muay Thai dersinden sonra yumruk ve dirsek çalışıyor. Bir parçam, bir sebepten dolayı vuruşa devam edip etmediğini merak ediyor. Benimle o dövüşleri izlediğine pişman oldu ve fiziksel ya da başka türlü bir mesafe koymaya mı çalışıyor?

Onunla kavgaları izlemek için oturduğum o gece şirketimde istenmediğimi hissetmedim çünkü bunu yapmam için beni yemlediği çok açıktı. Karşı cinsle çok fazla deneyimim olmayabilir ama yine de onların sosyal ipuçlarını okuyabilirim. Dominic onunla oturmamı istedi. O zaman neden son iki haftadır aramıza mesafe koyuyordu?

Konuşmamızı düşünüyorum, profesyonel olmayan ya da uygunsuz bir şeyden bahsettiğimizi hatırlayamayınca kaşlarımı çatıyorum. Kavgaya etmekten bahsettik. Konuşmanın hiçbir noktasında görünmez bir çizgiyi aştığımızı hissetmedim. Etkileşimimizde potansiyel olarak tuhaf olan tek şey, gece saat onda antrenörümle spor salonunda yalnız olduğum gerçeğiydi.

Ama bunu o başlattı. Ve burası onun spor salonu.

Ağır bir iç geçirdim. Belki de bunu gerçekten fazla düşünüyorum. Muay Thai yapmamızın ve fiziksel temasımızı minimumda tutmamızın nedeni, yardıma ihtiyacı olanın yer oyunum değil, vuruşum olması tamamen mümkün.

Endişelerimi halının altına süpürüyorum, farklı yapabileceğim bir şey olmadığını bildiğim için stres yapmamayı seçiyorum. Kafedeki mesaimi bitirip öğleden sonraki derslerim için kampüse gidiyorum.

Craig görüş alanıma girip kalçasını masama yasladığında bize verilen ev ödevini düşünüyordum.

"Burada oturduğunu neredeyse fark etmeyecektim." Bana bir kaşını kaldırdı. "Artık ön sırada oturan öğretmenin evcil hayvanı yok mu?"

Gözlerimin dolmasını zar zor engelliyorum. "Buraya geç geldim ve Profesör Calloway'in dersini bölmek istemedim," diye açıklıyorum - buna ihtiyacım olduğundan değil. Ortaokulda mıyız biz?

Hala iyi öğrenci oldukları için insanlarla alay ettiğimizi mi? Yoksa bu onun flört girişimi mi?

Craig'in bugün konuşmak istemediğimi anlamasını umarak ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum.

O yapmaz.

"Neden geç kaldın?" diye soruyor, yanımda adımlarını hızlandırarak.

Ağır bir iç geçirdim. "İş."

Islık çalıyor, sesi kalabalık üniversite koridorunda bile iğrenç derecede yüksek. "Çok fazla çalışıyorsun Sky. Rahatlamaman gerek. Biraz ara ver."

Bıkkınlığımı yerini kızgınlığa bırakıyor. "Bu benim sahip olduğum bir lüks değil."

Sanki daha fazla çalışmak bir kararmış, bir gereklilik değilmiş gibi cevabımı geçiştiriyor.

Ve bu. İşte bu yüzden kendi yaşımdaki insanlarla anlaşılamıyorum. Cevabı tamamen normal: on dokuz yaşındakiler rahatlamak ve eğlenmek için zaman bulmalı. Üniversitenin birinci ve ikinci yıllarının okul ödevleri ve birden fazla iş altında gömülü olarak geçirilmesine gerek yok. Yeni arkadaşlar edinerek ve nasıl bağımsız olunacağını öğrenerek geçirilmelidir. Craig'in cevabı yanlış değil. Onu yargılamamalıyım.

Yine de bu benim gerçekliğimden o kadar uzak ki bu yüzden ondan nefret ediyorum. "Zaman ayırmalısın," diye devam ediyor, tamamen

Damarlarımda kaynayan öfkeden habersiz. "Boş bir bardaktan su dolduramazsın, biliyorsun."

Evet, dönebilirsiniz. Ailenizin hayatı kelimenin tam anlamıyla buna bağlıyken, nerelerden akabileceğinizi bilerseniz şaşırırsınız.

Sonunda bunun benim için pek de hoş olmayan bir konuşma olduğunu anlamış olmalı, çünkü yüz ifadesi yumuşayarak beni koridorda durduruyor.

"Bak, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Ne kadar stresli olduğunu herkes görebilir. Kendin için bir şeyler yapmak için gününden bir saat ayıramaz mısın gerçekten?"

Omuzlarım düşüyor. Haklı elbette ama ona eğitimin benim için bir mola yeri haline geldiğini söylemek içimden gelmiyor. Fiziksel olarak, zihinsel olarak, her şekilde bir şey birinin huzuru olabilir. Sadece spor salonunda olmak bile beni daha mutlu ediyor.

"Bu gece olmaz. Planlarım var."

Cevabım karşısında kaşlarını çatı. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama şimdi Skylar Vega'nın boş zamanlarında ne tür planlar yaptığını merak ediyorum."

"Sana zaten söyledim. Şu MMA salonuna yazıldım."

Neden ona ilk söylediğim andaki gibi şaşkın görünüyor? "Bu seni nasıl daha az stresli yapıyor? Sinemaya falan gitmeyi tercih etmez miydin? Sinirli, öfkeli adamlar yerine arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi?"

Gözlerim ona doğru daralıyor, sonunda onu rahatsız eden kısma kilitleniyorum.

"Yani, seninle daha çok eğlenmez miydim?"

Sadece omuz silkiyor. "Daha iyi bir arkadaş olduğumu garanti edebilirim."

Omzumdaki çantanın askısını ayarlarken, bedenim birden yorgunluktan on kat daha ağırlaşıyor. "Bu gece vaktim yok, Craig." Ciddi değilsem özür dileyecek biri değilim ama içimden bir ses bunun onun bana çıkma teklif etmek için kullandığı garip bir yol olup olmadığını ve benim bunu abartıp abartmadığımı merak ediyor. "Özür dilerim."

Yüzünde rahatlamış bir sırtış belirmesine yetiyor. "Başka zaman, sanırım."

Çıkışa doğru devam etmek için dönüyorum. "Evet, tabii."

Bana seslendiğinde kapıya ulaşmıştım, sözleri vücudumda bir ürperti yarattı.

"Belki senin spor salonuna yazılırım. O zaman benden kaçabilecek misin Skylar?"

Craig'in veda sözlerini aklımdan çıkarmak için bir anatomi kitabı yazmak gerekiyor.

Bariz bir şekilde yaklaşması değil ama herkesin hayatında stresini azaltacak bir şeye ihtiyaç duyduğuna dair yorumu. Zorlandığımda, ailemin ihtiyacı olan her şeyi halledebilirim, stres giderici olsun ya da olmasın, ancak bir yerde bir çıkışa sahip olmak gerçekten beklediğimden daha büyük bir fark yaratıyor gibi görünüyor. Bir çıkış noktasına ihtiyacım olduğunu düşündüğümü ya da bunun bir fark yaratacağını varsaydığımı hiç hatırlamıyorum ama geriye dönüp baktığımda spor salonu olmadan nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum. Beynim nasıl mola verdi ve vücudum nasıl rahatladı?

Göğsümde minnettarlık ve dudaklarımda bir gülümsemeyle büyük koltuğa daha da yerleşiyorum ve kucağımdaki iPad'i açıyorum. Bir sonraki dersime kadar bir saatim var, sonra doğrudan spor salonuna gideceğim. Tanrı'ya şükürler olsun. Bugün buna ihtiyacım var.

Tam anatomi notlarıma dalmak üzereydim ki ekranımda bir e-posta bildirimi belirdi. Bursar'ın ofisinden geliyordu, ben de hemen e-postama geçtim.

Sevgili Skylar. Üniversitedeki finansman değişiklikleri nedeniyle size akademik bursunuzun tam miktarını sunamayacağımızı üzülerek bildirmek isteriz. Bu değişiklik önümüzdeki döneme kadar yürürlüğe girmeyecek, ancak bu noktada bursunuzun yeni miktarı...

Saatler gibi gelen bir süre boyunca ekrana bakıyorum. Belki hareket etmezsem, son dakika yaşanmamış, hayatım alt üst olmamış gibi davranabilirim.

Beynim yavaş çalışıyor, zihinsel hesaplamalar yapıyor. Yeni miktar eskisinin yarısı kadar, ki bu yine de bir şey, ama yine de mali durumumu tamamen değiştiriyor.

Gözlerimde oluşan yaşları kırıştırarak uzaklaştırdım. Maddi olarak iyi bir yere geliyordum. Annemin sakatlık çeki sadece kira ve faturaları ödemeye yeterken, iki işimden kazandığım maaşlar bizi ayakta tutuyordu. Yiyecek, giyecek ve iki genç için gerekli diğer tüm masrafları karşılıyordum. Masraflardan bahsetmiyorum bile.

Parkinson gibi bir hastalığa sahip olmanın getirdiği. Bizi güvende, beslenmiş ve sağlıklı tutmak için her bir doların hesabını tutmadığım bir zamanı hatırlamıyorum.

Ama bursumun okulu karşılaması ve annemin yeni sağlık bursunun Maria'yı işe almama yardımcı olmasıyla, nihayet başka şeyleri karşılayabilecek duruma gelmiştim. Joey'e gerçek bir çocuk olması için biraz harçlık verebildim ve spor salonuna yazıldım. Geçtiğimiz birkaç ay, finansal özgürlüğe -ya da evden atılma kâbusları görmeden uyuyabildiğin zamana her ne deniyorsa- en çok yaklaştığımız dönemdi.

Bu e-posta tüm bunları değiştiriyor.

Çok yoruldum. Stresten, sorumluluktan ve bir gün her şeyi bir arada tutacak kadar güçlü olamayacağım korkusundan yoruldum. Ne zaman rahat bir nefes alabileceğimi düşünsem, böyle bir şey oluyor.

Ama sonra Joey'i düşündüm. Ve annemi. Zor zamanları atlatmamın iki nedeni. Kendime acıdığım anları silkeleyip yoluma devam ettim.

Bunu yapabilirim. Bunu çözebilirim.

Aklımdan rakamlar geçmeye başladı. Muhtemelen kafede daha fazla vardiya için çok fazla yalvarmak zorunda kalmayacağım - bu çok büyük bir fark yaratmayacak ama yine de bir şeydir. Restoranda daha fazla vardiya alabilirsem, bu daha fazla bahşış anlamına gelebilir, ancak bahşışler pek bütçe dostu değil, bu yüzden bu güvenilir bir çözüm değil.

Satabileceğim nelere sahip olduğuma dair her zamanki listemi gözden geçiriyorum. Arabam yok, telefonum yaklaşık dört nesil eski, satın aldığım şeylerde asla anlamsız değilim-

Aklıma geldiğinde bir nefes çekiyorum.

Şu anda "anlamsız" olan tek harcamam spor salonu.

Nefesim ciğerlerimden kekeleyerek çıkarken gözlerim kapanıyor. Hay sikeyim.

Spor salonunu bırakmak zorunda kalacağım. Burs aldığımdaya bile çok paraydı, ama devam etmemin imkanı yok.

Şimdi.

Kendime son bir umutsuzluk, öfke ve kendine acıma anı tanıyorum. Bunun Craig'le konuşmamdan sonra gelmesi, tam da her şey yolunda giderken ve nihayet huzur bulmuşken bunun olması özel bir işkence gibi geliyor.

Yenilgiyle sarsılarak iPad'imi uyandırıyorum ve bu gece gittiğimde spor salonu üyeliğimi sonlandırma kararı alıyorum. Ve siyah ekranın yansımasında, e-posta ile tekrar aydınlanmadan bir saniye önce, yanağımdan aşağı yuvarlanan tek bir gözyaşı görüyorum.

KOÇ

Skylar salona girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamam üç saniyemi aldı.

Sadece dersinin yan odada başlamış olması değil, ısınma sesleri her zamanki gibi on beş dakika erken gelmediğini vurguluyor; aynı zamanda alametifarikası olan heyecanlı ifadesini takınmıyor. Burada olduğu için mutlu görünmek yerine, sıkıntılı görünüyor.

"Sorun nedir?" diye soruyorum, endişem havlar gibi bir emirle ortaya çıkıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum, bu sefer sesim daha yumuşak. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallar. "İyi, her şey yolunda. Sadece seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor."

Bu benim dikkatimi çekti. Oturduğum yerden kalkarak başımı ofise doğru salladım ve sessizce ona daha özel bir ortama geçmesini işaret ettim. "Burada konuşalım."

Tek kelime etmeden beni odaya kadar takip ediyor ama oturacak kadar rahatlamış görünmüyor. Bu yüzden ayakta duruyorum, ellerini vücudunun önünde kavuşturmasını ve gözlerinin benden başka her yere bakmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Ne oluyor lan? Gergin mi yoksa isteksiz mi anlayamıyorum ama iki seçenek de hoşuma gitmiyor.

"Neler oluyor Skylar?" Ben soruyorum.

"İşi bırakmam lazım" dedi, hiç söze girmeden. Beni öyle hazırlıksız yakaladı ki, tokat yemiş gibi hissettim. "Sözleşmenizde doksan gün önceden haber vermeniz gerektiğini biliyorum ama bir istisna yapmanın bir yolu varsa-"

"Bekle... Ne?"

Patlamam karşısında gözleri büyüdü. Dürüst olmak gerekirse, tepkimin şiddetine ben de onun kadar şaşırdım, ama... bu da ne. Gidiyor mu?

"İstifa edecek birine benzemiyorsun," diye açıklıyorum, nefes alırken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Nedenini bilmek istiyorum."

İfadem karşısında şok olmuş görünüyor. Ona, insanların ne zaman doğru nedenlerle, ne zaman yanlış nedenlerle istifa ettiklerini bilecek kadar uzun süredir bu oyunun içinde olduğumu söylemedim.

"Artık antrenman yapacak vaktim yok," diyor, hâlâ gözlerime bakmıyor. "İş programım yoğunlaştı ve zaten okul yüzünden stresliyim, bu yüzden-"

"Spor salonunda bir şey mi oldu?" Birden çatımın altında kaçırdığım bir şeyler olduğundan endişelenerek soruyorum.

Dikkati tekrar bana yöneliyor ve gözleri benimkilere kilitlenince genişliyor. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Burayı seviyorum. I..."

"O zaman nedir?"

Gözleri yorgunluk ve yenilgi ifadesiyle doluyor. Bundan nefret ediyorum.

"Gerçekten bırakmak zorunda mısınız?" Bastırıyorum. "Bunun yerine üyeliğinizi değiştirebilir miyiz? Sınırsız seçenek için ödeme yaptığınızı biliyorum, ancak çoğu insan haftada iki veya üç kez yapıyor ve bu da zaman ve para kaynaklarını daha kolay hale getiriyor-"

İşte o zaman gerçeğe dokunduğumu anlıyorum. Çünkü bu son sözler ağzımdan çıktığı anda vücudu donuyor ve gözleri belirsiz bir umutla doluyor.

Ama sadece bir saniyeliğine, çünkü başını sallarken hüznün tekrar hakim oluyor.

"Ne yazık ki bir faydası olmaz." İç geçiriyor, bakışları tekrar yere düşüyor. "Bu noktada ya hep ya hiç gibi bir şey."

Beynim olasılıkları filtrelemekte zorlanıyor. Zaman ya da para, değil mi? Tepki verdiği şey bu muydu? Eğer zamansa, bu konuda gerçekten bir şey yapamam. Ama eğer paraysa.

Para. Para sorununu çözebilirim.

Neden onu tutmak için bu kadar hevesliyim?

Daha önce kimsenin bırakmasına engel olmamıştım. Burada olmak istemeyen hiç kimseyi salonda istemedim.

Çünkü burada olmak istiyor, diyorum kendime, bilinçaltımın bana bunun başka bir şey olduğunu söyleyen fısıltısını duymazdan gelerek.

"Şuna ne dersiniz?" diye başlıyorum, diğer tüm düşünceleri görmezden gelerek. "Spor salonunun temizliğine yardım edecek birini arıyordum. Akşam ve sabah dersleri arasında minderlerin temizlenmesi gerekiyor, bu yüzden istediğim kadar yardım alamıyorum. Eğer benim için temizlik yaparsan, bedavaya antrenman yapmana izin veririm."

Ve Tanrı'ya şükür bu umut onun yüz ifadesini yumuşatıyor. Bunu görmek beni o kadar rahatlatıyor ki, ardından gözlerinin kısılmasına aldırmıyorum bile.

"Hayırsever bir vaka olmaktan hoşlanmıyorum."

Başımı sertçe sallıyorum. "Bu sadaka değil. Benim için çalışan herkes ücretsiz eğitim alır, yardımcı eğitmenlerden herhangi birine sormanız yeterli."

Şüphecilik gözlerini terk etmiyor, ama donuklaşıyor.

Skylar'ın onun gibi nazik ve çalışkan birinin hak ettiği kolay hayata sahip olamayacağı düşüncesi ciğerlerime bir çivi gibi saplanıyor.

"Gerçekten yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor, neredeyse gurur dolu son bir geri itme olarak. "Yoksa sadece benim için bir iş mi uyduruyorsun?"

Dudaklarım seğiriyor ve göğsüm nihayet nefes vermemle birlikte gevşiyor.

"İnanın bana, hayatımı çok daha kolaylaştıracaksınız. Şu anda sadece bir liseli bana yardım ettiği için bu işi kendim yapıyorum. Ve genç erkeklerin neyi temiz saydığını bilmek istemezsin."

Beklemediğim bir tepki aldım. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bu o kadar... hayranlık uyandırıcı ki şaşkınlığımı göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor çınlayan bir kahkahayla. "Deodorantın isteğe bağlı değil, zorunlu olduğunu kaç kez açıklamak zorunda kaldığımı size anlatamam. Sanki hijyenin ısıklık yapacağını düşünüyorlar."

İlginç. Küçük bir erkek kardeş mi? Belli ki ona çok düşkün. En büyükleri o mu? Ailesiyle arası nasıl?

"O zaman anladın. Aslında bana yardım etmiş olacaksın. Paspasları kendim temizlemekten yoruldum."

Başını eğerken dudaklarını büzüyor, gözlerinde eğlence parlıyor. "Küçük bir temizlik için çok mu iyisin, Koç?"

Dudaklarından adımın nasıl çıktığını merak ediyorum.

Kahretsin, bu düşünceler... Bugün kimim ben?

"Pek sayılmaz," diye zorluyorum. "Sadece yapmaktan yoruldum. O kadar çok paspas temizledim ki, muhtemelen ozon tabakasındaki deliğe kimyasal dumanlarla katkıda bulundum. Yirmi yıl sonra, artık temizlik yapmak istemeyecek kadar borcumu ödediğimi hissediyorum."

Skylar bir ıslık çalar. "Yirmi yıl mı? Bazen ne kadar zamandır bu oyunun içinde olduğunu unutuyorum."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bana yine yaşlı mı diyorsun Skylar?"

Gülümsemesini saklamak için dudağını ısıırıyor, ama başını sallayınca gülümsemesi yine de ağzından kaçıyor. "Asla yaşlı değilim. Daha çok... deneyimli."

Bunu söyleme şekli kanımı kaynattı. Dövüşçülerimle aramda en az on yıl olduğunun farkındayım ama bu bana kendimi hiç yaşlı hissettirmedi. Özellikle de en iyi rakiplerime bile ayak uydurabiliyorken.

Ama Skylar'ın buna yaş yerine deneyim dediğini duymak... Ne olduğunu bilmiyorum. Ama aniden olmamam gereken hislerle çatırdıyormuşum gibi hissediyorum.

"Öyleyim," diyorum, amaçladığımdan daha derinden.

Elbette, Skylar'ın göz bebekleri sesle birlikte büyüyor ve ben başka tarafa bakamıyorum.

İçine düştüğü sersemlikten kurtulması bir saniyesini aldı. -İkimiz de içine düştük. Boğazını temizledi ve "Yani, sadece paspasları temizlememi mi istiyorsun? Başka bir şey var mı?"

"Sadece matlar ve ağır çantalar," diye onaylıyorum. "Gece derslerinin bitmesi ve sabah derslerinin başlaması arasında yapılması gerekiyor, bu yüzden onları dersten sonra mı temizlemek istersin yoksa gündüz mü gelirsin sana kalmış. Programınızın nasıl olduğundan emin değilim."

"Onları dersten sonra yaparım," diyor hemen. "Gün içinde dersim ve işim var, o yüzden o saatte gelmem zor olur. Tabii sabahın dördünde falan değilse."

Sabahın dördü mü? Tanrım, bu kız ne kadar meşgul?

"Dersten sonra o zaman," diye başımı sallayarak kabul ediyorum. "Antrenman yapmak için buraya geldiğin her gece dersten sonra kal ve minderlerle ağır çantaları temizle. Karşılığında üyelik ücretini sıfırlayacağım."

Gözlerindeki tereddüt geri döndü, dişleri bir kez daha dudağını çiğniyor. Yardım istemek istememenin poster çocuğu.

Ama eğitim dürtüsünün ne zaman galip geldiğini anlayabiliyorum, çünkü derin bir nefes alıyor. "Umarım bu bana yaptığın bir iyilik değildir, ama"-kirpiklerinin altından bana bakıyor ve bakışları takdir dolu-"bunu yaptığın için teşekkür ederim. Burada kalacağım için gerçekten çok mutluyum."

Eğitim yüzünden mi? İnsanlar yüzünden mi? Kahretsin, bu ne

Ne demek istiyorsun?

Kalın kalın yutkunuyorum. "Ben de Skylar," diyorum sert bir sesle.

Omzundaki kayışı ayarlamadan önce bana son bir kez titrek bir gülümseme gönderiyor. "Sanırım ders için çok geç kaldım ama Muay Thai'nin başlamasını beklerken minderde uzanacağım."

"Geç kalma konusunda endişelenme. Max'e şimdi atlayacağını söyleyeceğim. Sen git üstünü değiştir."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Ama insanların geç kalmasından nefret ediyorsun." "Ediyorum. Ama bu önemliydi ve bütün mesele sana daha fazla mat zamanı kazandırmaktı. Biz de bunu yapıyoruz." Duraksıyorum, dudağım yanlış bir düşünceyle kıvrılıyor. "Ders bittikten sonra mat üzerinde otuz burpee ve otuz karides yaparak bunu telafi edebilirsin. "Ders bittikten sonra kaçırdığınız on beş dakika."

Ayrılıp hazırlanmak için arkasını dönmeden önce yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve mırıldanıyor: "Evet efendim."

Ve onun dudaklarından dökülen bu iki kelimeyi, her gün defalarca duyduğum bu iki kelimeyi duyduğumda aletime kan hücum ettiğinde anladım ki...

Evet, diğer öğrencilerime hiç benzemiyor.

SKYLAR

Son müşterinin ardından restoranın kapısını kilitlerken iş arkadaşım "Bugün keyfin yerinde," diyor.

Umursamaz bir omuz silkme denemesi yapıyorum ama yine de gülümsemem araya sızıyor. "Güzel bir hafta oldu."

Dengeleme işlemini başlatmak için kasaya doğru ilerliyor. Bir süre sonra uzun bir ısıklık alıyor.

"Şaka yapmıyorum. Bu hafta müşterilere her ne yapıyorsan, sakın durma. Bu gece her zamanki bahşişlerinin neredeyse iki katını kazandın."

"Gerçekten mi?" Rakamlara kendim bakmak için arkasından yaklaşarak ciyakladım. "Ben bir şey yapmadım, sadece... daha fazla gülümsedim, sanırım." Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben yine omuz silkiyorum. "Dediğim gibi, güzel bir hafta oldu. Mutlu olmak pisliklere gülümsemeyi kolaylaştırıyor."

Bunun üzerine yüksek sesle gülüyor. "Haklısın. Seni her ne mutlu ediyorsa, umarım böyle devam eder. Bu gece iyi yiyoruz."

Zaten keyfim yerindeydi ama fazladan para kazandığımı duymak, temizlik yaparken adımlarımı daha da hızlandırdı.

Geriye dönüp baktığımda, bu haftanın duygusal bir iniş çıkış olduğunu görüyorum. Bursar'ın ofisinden gelen e-postayı alalı sadece birkaç gün olmuştu. Dünyanın ağırlığı beni ezmek üzereymiş gibi hissetmekten, şimdi finansal olarak ayakta olmak ve beni mutlu eden şeyleri koruyabilmek ve ekstra para kazanmak en büyük rahatlama.

Etrafı süpürmeye başladığımda, düşüncelerim her şeyin gerçekleşmesine neden olan konuşmaya geri dönüyor. Her şeyin olmasına sebep olan kişi.

Dominic'in bana bu anlaşmayı teklif etmesine gerek yoktu. İsteddiği kadar bunun hayır işi olmadığını söylesin, ikimiz de biliyoruz ki salonu temizlemek için bana ihtiyacı yok. Muhtemelen kendi başına yapsa daha iyiydi ya da en azından, spor salonuna geri vermek için dövüşçülerden birine yaptırarak çok daha ucuz bir anlaşma yapabilirdi.

Genellikle bana yardım teklif edildiğinde bunu reddediyorum çünkü acıyan bir bakışla birlikte geliyor. Hayatım boyunca başarılarımdan herhangi birinin bununla beslenmesine izin vermeyecek kadar çok çalıştım.

Ve yine de... Dominic teklifini yaptığında tereddüt bile etmedim.

Bırakmak zorunda kaldığımı söylediğimde gerçekten üzgün görünüyordu. Eminim insanlar her zaman bırakır, bu yüzden büyük bir mesele olmamalıydı. Neden hemen benim için alternatifler bulmaya çalıştığını anlamıyorum.

Tek bildiğim gözlerinde merhamet ve hareketlerinde kötü niyet görmediğim. Yaptığı hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Aksine, beni güvende hissettiriyor.

Bana ücretsiz eğitim teklif etmesinin nedeni her neyse... Ben sadece minnettarım. Çünkü onun bu jesti ve diğer işlerime eklediğim birkaç vardiya sayesinde, artık böbreğimi satmak zorunda kalmadan üniversite harcımı karşılayabilirim.

Nefes alabildiğimi hissediyorum.

Nihayet evime girdiğimde saat geç olmuştu. Joey'i mutfak masasında otururken görmek adımlarımı yavaşlatmama neden oluyor.

"Hâlâ ayakta mısın?" Diye soruyorum, sonra önündeki şeye bakıyorum. "Aslında asıl soru şu: Hâlâ ödevini mi yapıyorsun?"

Joey gözlerini devirecek kadar uzun süre bana bakıyor, sonra hemen bilgisayarına geri dönüyor.

"İş nasıldı?" diye soruyor.

Yorgun bir nefes vererek karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. "Oldukça iyiydi aslında. Bahşişler konusunda iyiydim."

Nedense bu onun dikkatini çekiyor. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, bu sefer gözlerinde aciliyet parlıyor.

"Hey, düşünüyordum da," diye başlıyor, ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyor. "Artık çalışabilecek yaştayım. Bir işe girip faturalara falan yardım edebilirim. Böylece sen de bu kadar çok çalışmak zorunda kalmazsın."

Joey'nin sözleri içimde tarif edemediğim bir parçayı harekete geçiriyor. "Saçmalama, bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum zoraki bir rahatlıkla. Teklifinin bende başarısız oluyormuşum gibi bir his yaratmasına izin vermek istemiyorum. Para konusunda endişelenmesi gereken benim. Birden fazla işi olması gereken benim. Bu Joey'nin aklına bile gelmemeli.

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Neden olmasın? Neredeyse on beş yaşındayım. Birçok çocuk lisedeyken iş buluyor."

"İşte tam da bu yüzden," diye çıkışıyorum, niyetimden daha sert bir şekilde. I

Devam ederken ses tonumu yumuşatıyorum. "Sen daha çocuksun, Joey. Para, iş ve faturalar hakkında düşünmek zorunda olmamalısın. Okuluna, okul sonrası sporlarına ve arkadaşlarına odaklanmalısın. Gençlerin yaptığı şeyleri yapmalısın. Bunun ötesinde bir şey için endişelenmeni istemiyorum."

İfadesine hüznün gibi bir şey giriyor. "Genç olmak hakkında ne biliyorsun ki Sky?" diye soruyor sessizce. "Senin hiç genç olma şansın olmadı."

Gözlerim büyüdü. Ve buna bir cevap bulamıyorum.

Ağır bir iç geçirir. "Sky, ben bir ergenim. Az önce söylediğin her şeyi yapıyorum. Arkadaşlarımla takılıyorum, basketbol oynuyorum, ödevlerimi yapıyorum. Ve ben

tüm bunları yapabilirsin çünkü diğer her şeyle sen ilgileniyorsun. Ama..." Gözlerindeki duygu fırtınası karşısında nefesimi tutuyorum. "Ama senin de bazı şeylere sahip olmanı isterim. Eğitime başladığını ve bunun sonunda sana biraz mutluluk getirdiğini biliyorum ama yine de para konusunda bu kadar stresli olman hoşuma gitmiyor. Özellikle de her şeyi tek başına yapmak zorunda değilken."

Korkudan gözlerim yaşlarla doluyor. Bu Joey'nin yüz ifadesini yumuşatıyor ve elimi tutuyor. "Demek istediğim, dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşımak zorunda değilsin. Başkalarının bir, iki ya da on kilo taşımaya izin verebilirsin. Bu seni daha az insan yapmaz. Ya da bir kız kardeş. Babam ailemize bu kadar iyi baktığın için seninle çok gurur duyardı ama bunu tek başına yapmanı istemezdi."

Gözyaşlarımı kır p ı ş t ır ı y o r u m . Ben olmalıydım Kontrol, lanet olsun. Güven veren ben olmalıydım.

Ama Joey isteğinde o kadar samimi ki fikrini geri çevirmeye dayanamıyorum. Elini sıkıyorum ve "Tamam, bunu düşünmeyi kabul ediyorum. İş büyük bir mesele Joey ve büyük bir değişiklik. Kolay bir karar değil."

"Biliyorum. Ama bir süredir bunu düşünüyordum. Bunu yapmak istiyorum."

"Önce basketbol sezonunu bitirmeni istiyorum," diyorum kararlılıkla. "Birincisi, maç programın pek güvenilir değil ve oynamayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Kendini buna adanmanı tercih ederim."

"Anlaştık," diyor hızlıca başını sallayarak. "Zaten sezonum neredeyse bitmek üzere."

"Ve nerede çalışacağın konusunda son kararı ben veririm," diyorum ona. "Bir çocuğa birkaç dolar ödeyip onu fazla çalıştırabileceğini düşünen boktan bir işveren tarafından istismar edilmeni istemiyorum."

Bu bana bir göz devirme daha kazandırdı. "Peki."

"Tamam o zaman," diyorum titrek bir nefes vererek. "Anlaştık."

Joey sırtıyor. "Tamam o zaman."

Ve Tanrım... kalbim gururdan mı yoksa acıdan mı patlamak istediğine karar veremiyor.

Ayağa kalkarken sandalyemin gıcirtısı altında boğazımdaki duyguları temizliyorum. Mutfığa doğru ilerleyerek her zamanki rutinim olan haftalık yemek hazırlığına başlıyorum. "Pekâlâ, madem uyandın, biraz tekrar hazırlığı yapabiliriz. Tarih sınavının Cuma günü olduğunu biliyorum, bu yüzden üzerinde çalıştığın şeyi bitirir bitirmez, seni materyal hakkında sorgulayacağım."

Bir gencin iniltisi ve kafasını masaya vuruşunun tanıdık sesiyle karşılaşıyorum.

Antrenman o kadar zor ki, zil nihayet dersin bittiğini gösterdiğinde nefesimi toparlamak için birkaç dakika ayırmak zorunda kalıyorum. Neyse ki mücadele eden tek kişi ben değilim.

Aiden, ona uygunsuz bir jest göndermeden önce Tristan'ın arkasını dönmesini bekleyecek kadar akıllıdır.

Tristan arkasına bakmadan, "Yirmi burpee, güzel çocuk," diye emrediyor.

Aiden nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ama ayağa kalkıyor. Burpee hareketine başlarken şaşırmış gibi bile görünmüyor.

Bu günün son dersi, yani yeni üyelik sözleşmem uyarınca spor salonunu temizlemek için sonra da kalacağım. Diğer insanların paspasları spreyle temizlediğini gördüm ama Koç'a bu işi berbat edemeyecek kadar minnettarım, bu yüzden onu bulup işlerin nasıl yapılmasından hoşlandığı hakkında birkaç soru sormam gerekecek.

Onunla tekrar konuşma fikri kanımı biraz daha ısıtıyor.

Elbette spor salonunda birbirimizin yanından geçtik ve dün benim jiu-jitsu derslerimden birini o verdi.

bire bir görüşme daha yaptık.

Spor salonunun boşalmasını bilinçli olarak beklemiyorum, suyum bitirip kuru kıyafetlerimi giyerek zaman öldürüyorum ama ofise doğru yürüdüğümde soyunma odalarının yanında sadece bir avuç insan var, hepsi de çıkmaya hazırlanıyor.

Kapıyı çalıp içeri girmemi isteyen bir sesin ardından iterek açtığımda Jax'in de hâlâ burada olduğunu ve bazı evrak işleriyle uğraştığını görüyorum. Koç masada dizüstü bilgisayarının başında, ekranındaki şeye dalmış, hemen başını kaldırıp bakamıyor.

"Selam Skylar," diye selamlıyor Jax sıcak bir gülümsemeyle. "N'aber?"

Minderlere doğru başımı sallıyorum. "Sadece spor salonunun temizliği konusunda kontrol etmek istedim - angarya listesinin neye benzediğini bildiğimden emin olmak istedim."

"Ah, doğru ya, Dom bunu şimdi yapacağını söylemişti," diyor patronuna bakarak.

Kaşlarım kalktı. Hiç kimsenin ona Koç ya da efendim dışında bir sıfatla hitap ettiğini duymamıştım.

Jax tepkim karşısında kahkahayı basıyor. "Spor saatlerinde ona Koç diyoruz, ama herkes gittikten sonra... O sadece Dom, huysuz ihtiyar."

"Bunu duydum."

Jax ve ben sessiz bir eğlence bakışını paylaşıyoruz.

Jax elindeki kâğıtlara dönerek, "Bana bir dakika verin, size her şeyi anlatayım," dedi. "Burada işim neredeyse bitti."

Bunun üzerine Dominic masadan kalkıyor ve dikkati bize yöneliyor.

"O sözleşmeyi aramak için endişelenmeyin. Masamdaki dosyalanacak yığının içinde olduğuna eminim. Onun yerine Skylar'a etrafı gezdirebilersen harika olur."

Jax elindeki kâğıt yığınının önündeki dosya dolabına götürür. "T a m a m d ı r ." Beni iterek geçti.

Hâlâ kapının önünde duruyorum ve beni takip etmem için eliyle işaret ediyor.

Süpürmek için süpürge, ağır torbalar için mendillerin ve paspaslar için sprey şişesi ve paspasın yerini göstermesi sadece birkaç dakikasını alıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor spor salonundaki gezintimizi tamamladıktan sonra. "Sorusu olan var mı?"

Başımı sallıyorum ve süpürgeye uzanıyorum. "Oldukça açıklayıcı. Sadece özel bir şekilde yapılması gereken bir şey olmadığından emin olmak istedim."

"Hayır, beklediğiniz gibi. Sadece can sıkıcı çünkü her jiu-jitsu dersinden sonra her şeyi dezenfekte etmek zorundayız. Kirli matlar saçkıranı yaymanın en kolay yoludur."

Düşündükçe ürperiyorum. "Eksiksiz olduğumdan emin olacağım."

Bana etrafı gösterdiğin için teşekkürler."

"Her zaman." Yürümeden önce tereddüt ediyor. "Spor salonunda kalmana sevindim Skylar. Bırakmak zorunda kalsaydın çok kötü olurdu."

Gülümsemem sıcak ve hoş bir sürpriz oldu. Spora hayran olduğum için buraya kaydoldum ama bir şekilde... insanlar da benim için bir şey ifade etmeye başladı.

"Teşekkürler, Jax. Ben de memnun oldum."

Bana doğru son bir gülümsemeyle dönüp ön masaya yöneliyor ve sandalyenin altından spor çantasını alıyor.

"Pekâlâ Dom, bu gecelik benden bu kadar," diye sesleniyor. "Benden başka bir şey ister misin?"

Dominic ofisten çıkar ve şöyle der: "Hayır, hepsi bu. Yarın öğlen görüşürüz. Aiden sonunda profesyonel antrenmanlara gelmeye başlayabileceğini söyledi, bu yüzden yarını sıkıcı bir hale getireceğiz."

Jax kıkırdıyor ve omzundaki çantasının askısını düzeltiyor. "Kulağa eğlenceli bir zaman gibi geliyor." Ön kapıya doğru yöneliyor ama sonra duraklayıp geri dönüyor. "Oh, ve tebrikler"

UFC Onur Listesi'ne girdiğin için teŖekkrler, seni sinsi pi."

Dikkatim Dominic'e yöneldi. "Sen ne?"

Dominic, kimseyi ŖaŖırtmayacak Ŗekilde, omuz silerken rahatsız görünüyor. "nemli bir Ŗey değil."

Jax bir kahkaha atıyor. "ok alçakgönüllü bir pisliksin." Bana doğru baktı. "Bu sadece MMA camiasındaki en prestijli ödüllerden biri. Ama bu adam bunun 'hiçbir Ŗey' olduğunu söylüyor." Sahte bir hayal kırıklığıyla baŖını sallıyor. "Bunu Tristan'dan öğrenmek zorunda kaldım."

Dominic yine omuz silkiyor.

Jax güler ve arkadaŖının omzuna vurur. "İyi geceler, Dom."

"İyi geceler, Jax."

Ve bana doğru son bir el salladıktan sonra Dominic'le yalnız kaldım.

Sprgeyi sıkıca kavrarken bakıŖlarım koum olan adama yöneliyor. "Jax sana her Ŗeyi ayarladı mı?" diye sorarken gözleri benimkilerle buluŖmuyor.

BaŖımı salladım. "Evet, ben iyiyim. Genelde ne kadar sürer bilmiyorum ama sizi burada normalden daha geç tutmamaya alıŖacađım."

"Acele etme," diyor, ofisine doğru bakarak. "Bir Ŗeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Dominic'in ofise geri döndüğünü duymaktan çok hissediyorum. Benden uzaklaŖmaya mı alıŖıyor yoksa sadece burada garip bir Ŗekilde oyalanmak mı istemiyor bilemiyorum ama ben daha fazla dŖnemeden iŖime baŖlıyorum.

Her iki odayı da sprmem uzun sürmüyor. Çok fazla olduğu için ağır çantaları silmek biraz zamanımı alıyor, ancak sadece yirmi dakika sonra minderler için malzeme almak üzere soyunma odalarının yanındaki yardımcı dolaba dönüyorum.

Kovayı kaptığım gibi spor salonunun n tarafındaki karŖılama alanında bulunan mutfak lavabosuna götürüyorum. İki saatimi geçirdiğim kanepeye bakmaktan kendimi alamıyorum.

Geçen gece sonuçlarını hatırlayamadığım dövüşleri izliyordum.

Kovayı yarısına kadar dolduruyorum, ama sonra tutmak için çok ağırlaşıyor, bu yüzden yere koyuyorum ve musluğun çıkarılabilir olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, böylece yolun geri kalanını doldurabilirim. Başlığın çıkabildiği çok açık ama hortum haline getiremiyorum. Birkaç kez çekiştirdim ama sanki sıkışmış gibi hissediyorum.

"Hey... Koç?" Sesleniyorum ve hemen kapının açılma sesini duyuyorum. "Bu musluğu çalıştırmanın bir sırrı var mı? Çıkaramıyorum."

Arkamda durduğunda sıcaklığını hissediyorum. Onun ezici varlığından dolayı içime dolmak isteyen ürpertiği kontrol altında tutmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Evet, bazen sıkışıyor. Çekmeden önce biraz sola doğru çevirin."

Yarı yarıya üzerime uzanıp kendisinin yapmasını bekliyorum - hatta yarı yarıya bunu umuyorum - ama mutfağa doğru ilerlerken aramızda birkaç adım mesafe bırakıyor. Hayal kırıklığımı yutkunarak talimatlarını takip ediyorum.

Ancak, musluğun başını sola çevirdiğim anda, su aniden lavaboya akmaya başlıyor...

Az önce büküğüm yerden fışkırmaya. Tam suratıma.

Bir çığlık atıyorum ve akıntıyı kapatmak için elimi kola vuruyorum. Yanımda bir kahkaha gümbürtüsü duyuyorum.

"Aman Tanrım," diye sığıyorum, gözlerimdeki suyu kırıştırıyorum. Başımı yana çevirip öfkeli bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Bunun olacağını biliyordun!"

Kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünde kavuştururken kıkırdamaları kesiliyor. "Geçen gün Tristan'ın bunu Aiden'a yaptığını gördüm. Görüldüğü kadar tatmin edici bir şaka olup olmadığını görmek istedim."

Çenemden atetime su damladığını hissettiğimde gözlerim kısıyor, bakışlarım şiddetleniyor. "Peki kararın nedir?"

Sevinçli olduğu her halinden belli olan gülümsemesini gizlemek için bir elini ağzına götürüyor. "Göründüğü kadar tatmin edici."

Bu itiraf beni en az gerçek bir şaka yapmış olmasına şaşırdığım kadar şaşırttı. Ergenlik çağındaki erkek kardeşimden beklediğim bir şeyi yaptığını görmek bile başlı başına bir şok.

Parmaklarımdaki suyu yüzüne çarpmaktan başka bir yanıtlım yok.

Karşılığında bana bir kahkaha havlaması kazandırıyor.

Bu da lavaboyu tekrar açmam - musluğu varsayılan konumunda bırakmam - ve su akışını ona doğru sıçratmaya çalışmam için yeterli oldu.

Bir kahkaha daha patlıyor, ben de aynı kahkahayı atıyorum ve yüzünü korumak için elini kaldırıyor - saldırım hiçbir işe yaramıyor. Ona ne kadar çok su sıçratmaya çalışırsam, o kadar çok gülüyor ve ben buna doyamıyorum.

Lavabodan vazgeçerek, kovadaki suyun bir kısmını avucuma almak için eğildim. Avucuma fazla su alamayacak kadar telaşlıyım ama Dominic'in yüzüne öyle bir su çarpıyorum ki kahkahası şaşkın bir homurtuyla kesiliyor.

Zaferden dolayı dudaklarımda bir sırtış beliriyor ve tekrar yapmak için eğiliyorum. İkinci saldırımda kolları yüzünü kapatıyor, üçüncü saldırımda ise gömleği ıslanıyor. Ama o sırada Dom'un tezgâhtaki su şişesini kaptığını uzaktan fark ediyorum.

Bir saniye içinde şişenin kapağını açıyor, ağzını bana doğru çeviriyor ve plastik şişenin her iki tarafını da sıkıyor.

Suyun etkisiyle irkildim. Yüzüme çarpıyor, yüzümü, saçımı, gömleğimi ıslatıyor.

"Bunu yaptığina inanamıyorum!" Daha sert gülerken nefesimi tutamayarak çığlık atıyorum. Sonra, misilleme yapmak için çaresizlik içinde eğilip kovanın kenarlarını kavriyorum ve tüm kovayı onun üzerine boşaltarak savaşı sona erdirmeye niyetleniyorum.

Ama ben onu yerden kaldıramadan kollar beni sarıyor ve sırtımda derin bir kahkaha gümbürdüyor.

"Aklından bile geçirme." Dominic kıkırdar. "Zaten temizlemen gereken yeterince şey var."

"Sen başlattın!" Kollarında kıvranarak haykırıyorum. "Temizlemesi gereken kişi sen olmalısın."

"Üzgünüm, anlaşılmamız böyle değil" diyor, dudakları kulağıma yakın. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum - gerçi bana bu kadar sıkı sarılmışken, sıcaklık ikimizden de geliyor olabilir.

Kaçmaya çalışmayı bıraktım. Sırtım göğsüne dönük olduğu için Dominic'in yüz ifadesini göremiyorum, ne düşündüğünü anlayamıyorum. Sadece bir sonraki sözünü beklerken kalbimin her atışını hissedebiliyorum, çünkü etrafımdaki tutuşu bir nebze olsun gevşemiyor.

"Hadi Skylar, bu tutuştan kurtulmak kolay olmalı," diye alay ediyor, sesi sırtıma doğru alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Bastırdığım ürperti bu sesle yüzeye çıkıyor.

Tutuştan kurtulma fikrinden nefret ediyorum ama içimdeki rekabetçi geri adım atmayı reddediyor. Dominic'in ellerini kavriyorum, sonra tüm ağırlığımı ellerin belime dolandığı yere veriyorum. Tutuşunun gevşediğini hissettiğim anda, sırtım artık ona dönük olmayacak şekilde dönüyorum.

Bu da demek oluyor ki hala ona ulaşabilecek kadar yakınlığım ama şimdi birbirimize bakıyoruz.

Doğru teknikle tutuşunu kırdığım için yüzünde bir anlık gurur ifadesi yakalıyorum. Ama sonra ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Aramızda sadece birkaç santim var. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmam gerekiyor ama yine de çenesinden damlayan her su damlasını sayabiliyorum. Şimdi sıkılmış olan çenesinden. Gözleri parlıyor, benden asla uzaklaşmıyor ve göğsünün nefes alış verişleriyle kabardığını görebiliyorum.

Hareket edemiyorum, konuşamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Sadece ne yapacağını görmek için nefesimi tutarak bekleyebiliyorum.

Ne yapmasını istediğimi bilmeme rağmen.

Ya saldırmamasını ya da uzaklaşmasını bekliyorum. İkisini de yapmayarak beni şaşırtıyor.

Bir elini yüzüme doğru kaldırarak dudaklarımın kenarındaki bir su damlasını nazikçe siliyor.

Dokunduğunda nefesimi içime çekiyorum. Sadece bir saniye sürüyor ama dudaklarım onun dokunduğu yerde yanıyor.

Geride bıraktığı karıncalanmayı yatıştırmak için elimi dudaklarıma götürmeden önce, bakışlarına farkındalığın geri gelmesini izliyorum. O dokunuşa neden olan bulanıklık her neyse, şimdi şok olmuş gibi görünüyor.

Dikkatini benden ayırıyor ve tezgahı temizlemek için bir havluya uzanıyor. Uzun bir süre sadece ona bakabiliyorum, ama sonunda hızlıca "Özür dilerim," diye mırıldandığında ben de gerçekliğe geri dönüyorum, paspası kapıp suyun döküldüğü zemini temizliyorum.

Şu anda ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilmiyorum ama Dominic aynı sorunu yaşamıyor gibi görünüyor. Bizi yeniden patron ve işçi konumuna getirerek musluğu nasıl sökeceğimi ve ayağımın dibindeki kovayı nasıl dolduracağımı gösteriyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor yapmacık bir sesle. Ve ofisinde kaybolmadan önce cevap vermemi beklemiyor.

Az önce olanları sindirirken arkasından bakakaldım.

Ama burada durup kafamda cevabını bulamayacağımdan emin olduğum bir şeyi düşünmeye devam edemem, o yüzden işime dönüyorum. Paspasları Jax'in bana gösterdiği şekilde paspaslıyorum, titiz ama hızlı olmaya dikkat ediyorum. Paspasın her santimini kaplamaya o kadar odaklanıyorum ki başka bir şey düşünmeme izin vermiyorum. İşim bittiğinde, zemin fanlarını kurutmaya başlamak için zamanlayıcıya koyuyorum ve eşyalarımı toplamak için spor salonunun önüne geri dönüyorum.

"Burada işim bitti," diye ofise sesleniyorum. "Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Dominic, içeri girerken takındığı aynı taş ifadesiyle ofisten çıkar.

"Süpürdün ve paspasladın mı?" Başımı salladım. "Ve ağır çantaları sildin mi?" Bir kez daha başımı salladım. "O zaman hepsi bu kadar." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: "Her şey için teşekkürler."

"Elbette. Bu fırsat için teşekkürler."

Kahretsin, buradan çıkmam lazım.

"Pekâlâ, ben gidiyorum," diye mırıldanıyorum. "Yarın akşam derste görüşürüz."

Dominic sert bir şekilde başını sallıyor. Ama ben eşofmanımı giyip eşyalarımı topladığımda o da toparlanmış ve spor salonunun ışıklarını kapatmış oluyor.

"Seni geçireyim," diyor.

Tartışmıyorum. Sadece onu dışarı kadar takip ettim.

Kapı arkamızdan kilitlendiğinde, kaldırımda garip bir şekilde duruyorum, bu geceyi nasıl kurtaracağımı ve bizi normale nasıl döndüreceğimi bulmaya çalışıyorum, çünkü açıkça yapmak istediği şey bu. Ama elim boş dönüyorum.

Dominic'in gözleri omzumun üzerinden sokağın sonundaki otobüs durağına bakıyor. Kaskatı kesiliyor ve eve otobüsle dönme fikrimden nefret ettiğini tahmin etmek zor değil. Geçen haftanın anıları, beni bırakması için ikna etmeye çalışması, aniden beynime saldırıyor. O zaman sesi çok endişeli geliyordu ve dürüst olmak gerekirse, bir parçam bu endişeyi tekrar yaşamak istiyor, sadece şimdi ondan bir tür tepki almak için bile olsa.

Ama bağımsızlığımdan ödün vermeyen daha büyük bir parçam var, bu yüzden teklifi tekrar yapmak ister gibi görünse de, yüz ifademden "yapma" diye bağırان bir bakış alıyor ve çenesini kapatıyor.

Tek söylediği "Eve sağ salim gidin".

Başımı salladım. "Elbette. Yarın görüşürüz, Koç."

Ayrılığımız sarsıcı ve kafa karıştırıcı olsa da, koç ve öğrenci olmaya geri döndüğümüz de çok açık. Riskli anımızın bana huzur ve mutluluk getiren bu yerdeki üyeliğimi mahvetmediği ya da tehdit etmediği için memnun olmalıyım. Hayatım ve içindeki her şey özenle inşa edilmiş şekline geri döndü.

Peki bu beni neden üzüyor?

KOÇ

İki hafta boyunca Skylar'dan uzak durdum.

Onu hala neredeyse her gün görüyorum ve hafta boyunca birkaç dersime giriyor, ancak ona sadece kibar olmak ve iyi bir koç olmak için gerektiği kadar ilgi gösteriyorum. Ekstra antrenman seanslarımıza bile devam ediyorum, ancak Skylar ve benim asla yalnız kalmamamızı sağlamak için bunları diğer derslerle aynı zamana denk getiriyorum. Spor salonu insanlarla ve bağırarak verilen talimatların sesleriyle doluyken, antrenman yapmaktan başka bir şey yapabileceğimiz bir alan yok.

Aramızdaki gerginliğin belirgin olduğu tek zaman temizlik için geç saatlere kadar kaldığı ve spor salonunu birlikte kapattığımız zamanlar. O geceler benim uygunsuz düşüncelerim davet edilmeden ortaya çıkıyor ve onun yanında olmayı daha da zorlaştırıyor.

Skylar'a karşı hissettiğim bu çekimi anlamıyorum. Spor salonum sadece benim işim değil, aynı zamanda inşa etmek için çok çalıştığım hayatım. Bu şeyleri güvende tutmak için koyduğum sınırları koruyorum, içindeki insanlarla olan ilişkilerim de buna dahil. Hiçbir zaman bu binanın içinde bir koçtan başka bir şey olmakla ilgilenmedim. Tristan ve sevdiğim dövüşçülerimle bile

onlarla takılmak istemiyorum. Zihinsel ve genel sağlıkları dışında özel hayatlarını bilmek istemiyorum ve burası dışındaki ilgi alanlarını merak etmiyorum. Onlarla net bir koçluk ilişkim var ve hepsi bu. Arkadaş değiliz.

Ama Skylar... farklı. Onun bir öğrenci olduğunu biliyorum ama hayatımda ilk kez bu mesafeyi silmek istiyorum. Sorularını spor saatleri arasında saklamasını istemiyorum; beyninde tam olarak hangi düşüncelerin döndüğünü bilmek istiyorum. Onu geç saatlere kadar tutmak ve onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum.

Ona karşı duyduğum bu çekimi görmezden gelmeye çalışsam da, temizlik için geç saate kadar kaldığı ilk gece bunu imkânsız hale getirdi. Tanrı aşkına, ona eşek şakası yaptım. Birine karşı şakacı olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Ben kimim ki? Bu kız beni neden bu kadar etkiliyor? Ondan uzak durmam için o kadar çok sebep var ki - yaşıam ve aramızdaki güç dengesizliği bunlardan ikisi - yine de onunla vakit geçirmek istemekten kendimi alıkoyamıyorum. Geçen sefer neredeyse onu öpüyordum.

Bu düşünceyi aklıma gelir gelmez kapatıyorum. Hiç şansın yok.

Sinirli bir homurtuyla tişörtümü çıkarırken, soyunup duşa girerken kendime Skylar'ın yasak olmasının milyonlarca nedenini hatırlatıyorum. Ben onun koçuyum ve bir nevi patronuyum ve onu düşünmek bile uygunsuz.

Günün terini temizlerken düşüncelerimi bu haftanın öğretim müfredatına doğru zorluyorum. Herkes judo atışlarında iyi iş çıkarıyor ama güreşte yere indirmeleri kavramak insanlar için daha zor. Yarınki dersi tamamen güreş üzerine yapmalıyım.

Hareketin her adımını gözümde canlandırarak ve insanların takılıp kaldığı noktalara hazırlanarak alıştırmaaları zihnimden geçirmeye başlıyorum. Bazıları yana doğru değil de dümdüz ileriye doğru sürüyor. Bazıları takip edemiyor. Bazıları dizlerini mindere kadar indirmeye çalışmak zorunda kalıyor.

Benim odak noktam bu son senaryodur. Alıştırma yapan kişi, özellikle bu adımı vurgulamak için diz çökmeli ve durmalıdır. Orada, dizlerinin üzerinde dururlar, kızıl saçları omuzlarına dökülür ve bana kocaman gözlerle bakarak sözsüz bir şekilde onay isterler-

Skylar'ın düşüncesi alt bedenime keskin bir şehvet bıçağı gönderene kadar elimi aletime doladığımı fark etmiyorum. Kafamdaki görüntünün kristalleşmesini engelleyemediğim gibi, yumruğumu uzunluğumun üzerinde kaydırmaya da engel olamıyorum.

Skylar, önümde diz çökmüş, sanki dünyada olmak istediği tek yer burasıymış gibi bana bakıyor. Şortumdan kurtulduğumda gözleri sertleşen sikime kayıyor, sonra dili dışarı kayıyor ve aralarından geçmem için yalvaran pembe dudaklarını ıslatıyor.

Elim uzunluğumun üzerinde kayıyor, fantezinin boğucu sıcağında nefes almak için mücadele ederken göğsüm kabarıyor. Artık suyun tenime vuruşunu zar zor hissediyorum; odaklanabildiğim tek şey sikimdeki sürtünme ve elim olmamasını ne kadar çok istediğim.

Bir elimle at kuyruğunu kavıyorum ve diğer elimle sikimi ağzına götürüyorum. Sanki bu anı bekliyormuş gibi hemen ağzını açıyor. Sonra dudaklarını etrafıma sarıyor ve emiyor.

Kendimi daha hızlı ve daha hızlı sarsıyorum, Skylar'ın gırtlığında sikimin olduğu görüntüsünde kayboluyorum. Genellikle bu tür düşüncelere eşlik eden utanç ve suçluluk duygusunu hissedemeyecek kadar ileri gitmiş durumdayım - bu noktadan önce durmamı sağlayan düşünceler.

Ama bu iki uzun hafta oldu. Onu gördüğüm, onunla vakit geçirdiğim, onunla ilgili uygunsuz düşüncelerimi sıkı sıkıya sakladığım iki hafta. Ve kırılma noktama ulaştım.

Skylar'ı önümde diz çökmüş, ağzı dolu ve iyi bir öğrenci gibi sikimi ağzına alırken hayal ediyorum...

Bir iniltiyle öne düşüyorum, fayansların üzerine boşalırken bir elimi duş duvarıma dayıyorum.
Boku yedim.

Ertesi gece, ofisten çıkmadan önce kendimi çelikleştiriyorum. Çünkü bu gece Skylar'la özel bir dersim var ve kontrolümü kaybedip aklımda o varken mastürbasyon yaptıktan sonra, savunmalarım tüm zamanların en düşük seviyesinde.

Ofisimden çıkıyorum ve Skylar'ı arıyorum. Jiu-jitsu dersi yeni bitmişti ve genellikle benim hazır olmamı beklerken kendi başına hareketler çalışıyordu.

Tabii ki onu minderde taktik çalışırken buldum. Ona bugün ağır torbada olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemedim arkamdan Tristan'ın sesini duyuyorum.

"Koç, bir dakikan var mı?"

Dikkatimi odanın diğer tarafına, insanların dersleri izlemesi için sandalyelerin kurulduğu yere kaydırıyorum. Tristan'ı orada tıknaz, orta yaşlı bir adamla dururken buluyorum.

Dönüp Skylar'a bakıyorum ve ona soruyorum: "Skylar, biraz bekleyebilir misin? Tristan'la konuşmam gerek. Yaklaşık on beş dakika sonra başlayabiliriz."

Başını sallıyor. "Acele etme. Ben ağır çanta üzerinde çalışacağım, benim için endişelenme."

"Teşekkürler" diye homurdanıyorum ve sonra Tristan ile diğer adamı yeni insanlarla danışmanlık yaptığımız oturma alanına götürüyorum.

O on beş dakika otuz dakikaya dönüşüyor. İşim bittiğinde, ağır çanta odasına doğru adımlarım aceleyle atılıyor.

Ama kapıyı açtığımda Skylar'ı çanta üzerinde çalıştığı kombinasyonlara tamamen dalmış halde bulduğumda hiç şaşırmadım. Adını seslenene kadar odada olduğumu fark etmedi.

Şaşkın bakışları benimkilerle buluşuyor ve aniden vücudumda bir sıcaklık oluşuyor. Bu ilk kez olmuyor ve görmezden gelmek de kolay değil. Tek yapabildiğim denemek.

Sert bir sesle, "Dışarıda, bugün yuvarlanıyoruz," diye sesleniyorum.

Skylar sözsüz bir şekilde beni diğer odaya kadar takip ediyor.

"Bugün jiu-jitsu'ya odaklanacağız," diyorum söze girmeden. Son zamanlarda eğitim konusunda kibar ya da nazik olamayacak kadar gerginim. "İyi mi?"

"Evet, efendim."

Lanet olsun, onun ağzından çıkan bu kelimeler beni ne hale getirdi.

Bugün onun koruması üzerinde çalışmayı planlıyordum ama şu anki duygularımla adrenalini doluyum ve bundan kurtulmam gerekiyor.

Taktikler, öyle.

"Geçen hafta sevdiğin süpürme hareketine geri dönelim. Biz bunu gi'de yaptık ama sen de no-gi'de aynı kolaylıkla yapabilirsin."

Her zamanki rutinimize yerleştik. Hafta boyunca her şeyi çabucak kavıyor, bu yüzden bu seansları ince ayar yapmak ve tarzına daha uygun hale getirmek için kullanıyoruz.

Skylar tarafından fırlatılıp havada uçana kadar Max'in minderinin yanında durduğunu fark etmiyorum. Düşüşümü kontrol etmek için minderi tokatlayarak Max'in ayaklarının dibine gümbür gümbür iniyorum.

"Özür dilerim, bölmek istemedim," diyor.

Kendimi ayağa kaldırdım. "Bir şey yok. Ne oldu?"

"Bunu son dakikada yapmaktan nefret ediyorum ama bu gece paspasları temizleyemem," diyor özür dileyen bir yüz ifadesiyle. "Ders bitti ve herkes gitti, ama püskürtücüyü çıkarırken bir mesaj aldım ve dairemde bir sızıntı olduğunu öğrendim. Görünüşe göre, üst kat komşumun küveti şu anda oturma odama damlıyor."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Evine git. Ben paspasları hallederim, merak

etme."

"Teşekkürler," diye nefes alıyor, gözle görülür bir şekilde rahatlamış. Sonra hemen çıkışa doğru koşmaya başlıyor. "Yarın profesyonel eğitim için geleceğim," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Ben cevap veremedim kapı çarparak kapandı.

İç çekerek dikkatimi tekrar Skylar'a yöneltiyorum. "Devam edelim."

"Paspasları yapabilirim," diye teklif ediyor.

Başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu gece senin temizlik gecen değil. Burada işimiz bitince ben yaparım."

"Anlaşmamız, son derse kadar burada olduğum her gece onları yapacağım yönündeydi. Yani, yapacağım." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor, "Bırak da hak edeyim."

Bugünkü çılgınlığımdan dolayı tartışamayacak kadar yorgun düşmüştüm. "İşi bölüşeceğiz. Geç başladığımız için zaten çok geç geleceğiz, o yüzden mümkün olduğunca çabuk bitirsek iyi olur. Ama yardımın için minnettarım."

Dersimizi bitirdikten sonra temizlik işine başlamak için ayrılıyor. Skylar yerleri süpürürken ben ağır torbaların yanına gidiyorum ve aynı anda püskürtücü ve birkaç paspas almak için malzeme dolabına yöneliyoruz. Paspasların üzerinde yerimizi alırken sessiziz, ben temizlik solüsyonu için hortumu açıyorum ve Skylar paspasına yaslanmış benim püskürtmemi bekliyor.

Ve sonra, bu gece üçüncü kez, evren bana sopanın boktan ucunu uzattı. Çünkü püskürtücü bozuldu.

Agresif ve mırıltılı bir küfür savurdum. Bu şeyler çok pahalı ama temizlik işlemini çok daha hızlı hale getirdikleri için her kuruşuna değiyorlar.

Bu da sonsuza kadar sürecek.

"Başka bir tane var mı?" Hortum bağlantısını bir dakika kadar kurcaladıktan sonra Skylar nihayet soruyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum. Şimdi bunu elle yapmak zorunda kalacağım.

"Neye ihtiyacınız var?"

Mağlup bir şekilde iç çektim. "Sprey şişem yok, bu yüzden temizlik solüsyonunu paspasların üzerine damlatmamız ve paspaslarla yaymamız gerekecek."

Tereddüt bile etmiyor, sadece başını sallıyor ve iki paspas almak için malzeme dolabına koşuyor.

Yavaş ilerliyor, acı veren sessizliğimiz yüzünden daha da kötüleşiyor. Paspasları temizlemek neredeyse üç kat daha uzun sürüyor, işi ikimiz yapsak bile ve tüm bu süre boyunca kendimi tekrar kolayca konuşup gülebilmeyi dilerken buluyorum. Ama o kapıyı açamıyorum. Özellikle de her bakışımızda aramızda bir gerginlik hissederken.

Nihayet bitirdiğimizde saat 11'i geçiyordu. Fiziksel olarak yorgunum, zihinsel olarak bitkinim ve sadece buradan gitmek istiyorum.

Ancak Skylar ve ben spor salonunu kapattıktan sonra, evrenin bugün önüme koyacağı bir karar daha olduğunu fark ediyorum.

KOÇ

Genellikle iyi geceler dilediğimiz ve her zaman sokağın sonundaki otobüs durağına doğru yürüyüşünü izlediğim kaldırımda dururken, bunu yaptığımızda saatin her zamankinden çok daha geç olduğunu fark ediyorum.

Skylar'ın ne düşündüğümü bildiğinden şüphem yok, çünkü çoktan bir kaçış yolu aramaya başladı. Ama o kaçamadan önce, ona bakmaya çalışmamamı istediği o ilk geceden beri söylemediğim şeyi söylüyorum.

"Geç oldu. Seni eve bırakayım." Tekrar otobüs durağına doğru bakar. "Sana söyledim, olmama gerek yok."

"Skylar. Seni eve bırakmama izin ver. Yalvartma beni."

Bu onun kavgasına bir son verir. Gözleri açılıyor, bana küçük bir baş selamı vermeden önce sadece bir an tereddüt ediyor.

"Tamam," diyor. "Teşekkür ederim."

Sonunda teklifimi kabul etmesiyle göğsümdeki gerginlik gevşiyor ve derin bir nefes alıyorum. Rahatladığımı görüp görmediğinden emin değilim ama başımı arabama doğru salladım.

"Hadi, ben bu taraftayım."

Brutus'ün yanımda yürümesine izin vererek beni takip ediyor. Belirlenen park yerinde arabama ulaştığımızda, ben arka kapıyı açıp Brutus'ü içeri girmesi için dürttüğümde sabırla bekliyor.

"Çantayı bagaja koymak ister misin? Arka koltuğa koyarsan muhtemelen üzerine salyalarını akıtır."

Skylar bunun üzerine kıkırdıyor, ses şehrin soğuk havasında çan gibi tınılıyor ve midemde bir şeylerin uçuşmasına neden oluyor.

Çantalarımızı bagaja yerleştirdikten sonra benim arabama bindik.

"Nereye?" Ben soruyorum.

"Fairmount'tayım," diye cevap veriyor, elleri kucığında kenetlenmiş ve sinirleri vücudunu kaplamış bir halde. İlk başta, arabada benimle yalnız kalmaktan rahatsız olduğu için böyle davrandığını düşünüyorum. İşte o zaman bir öğrenciyi eve bırakmayı teklif etmeden önce gözümü bile kırpmadığımı fark ediyorum, daha önce hiç aşmadığım bir sınır.

Tanrı aşkına, ne yapıyorum ben?

Ama ben kendimi toparlayamadan Skylar'a tekrar bakıyorum ve fark ediyorum ki... benimle yalnız kalacağı için gergin değil. Neredeyse bıraktığı zamanki gibi görünüyor: yardım isteme konusunda kararsız.

Bununla başa çıkabilirim.

Otoparktan çıkarken, kendimden bahsederek onu rahatlatmak isteyerek, "Aslında eskiden o civarda yaşıyordum," diyorum. "Doğu Eyalet Hapishanesi'ni biliyor musun?"

Göz ucuyla başını salladığını görüyorum. "Ben de orada büyüdüm."

Bu bana kaşlarımı kaldırttı. "Hapishanede mi?"

"Evet. Dövüşe nasıl başladığımı sanıyorsun? Şu 'Hapishanede Muay Thai' belgeselleri kurguya dayanmıyor."

Bir kahkaha atıyor ve koltuğunda biraz daha rahatlıyor.

"Poplar'daki hapishanenin üç sokak ötesindeyim," diyor gülerek. "Aslında beni eve götürecek yer olarak orayı kullanacaktım."

"Hapishane, öyle. Ama bir dahaki sefere, bu yolculuk için arkada oturacaksın. Böylece tüm deneyimi yaşayabilirsin."

Bir kahkaha daha stresli ve yorgun ruh halimi dağıtmaya başladı.

"Peki gerçekten Fairmount civarında mı yaşadın?" diye merakla soruyor. "Ya da nerede büyüdün?"

"West Chester'da büyüdüm ama dövüşmeye başladığımdan beri şehirdeyim. Bir süre Fairmount'ta yaşadım. Aslında Philadelphia'nın her yerinde yaşamışım gibi hissediyorum."

"Şey, evet. Yirmi yıl size etrafta zıplamak için zaman kazandıracaktır."

Yaşımı hatırlatan bakışlarımı ona yöneltiyorum ama o kocaman sırıtıyor, bu yüzden bakışlarım hemen yumuşuyor.

"Peki ya sen?" Ona sordum. "Buralarda mı büyüdün?"

Omuz silkiyor. "Benim için de durum aynı sayılır, şehir dışında büyüdüm. Etrafta dolaştım ama hep Philadelphia'nın içindeydim. En uzun süre Fairmount'ta kaldım ama bunun tek nedeni şu anda oldukça güzel bir yerde oturuyor olmamız."

Düşünceli bir şekilde sakalımı ovarken dirseğimi pencereye dayıyorum. Ona daha fazla soru sormak istiyorum, ama ne kadar bilginin uygun olduğuna dair ölçüm cihazım bu kızla tamamen bozuldu. Bu ne zaman normal bir sohbetten seni tanımak istiyoruma dönüşür?

Bir tanesinde daha karar kıldım.

"Huzursuz aile mi?"

Bir duraklama. "Huzursuz doğru kelime değil. Biz sadece... yaşayabildiğimiz yerde yaşadık. Neye gücümüz yeterse."

Yine para.

Skylar'ın hayatındaki birçok kararda paranın büyük bir rol oynadığını fark etmeye başladım. Ve bu onu ve hayatını anlamamı kolaylaştırdığı kadar, beni gerçekten üzüyor da.

Benim hiç böyle bir para sorunum olmadı. Elbette, on dokuz yaşındayken ve dövüş kariyerim başladığında kendi başıma yaşarken maaş çekiyle yaşadığım birçok zaman oldu, ancak spor salonu üyeliğimden vazgeçmeyi düşünmem gereken bir noktaya asla ulaşmadım.

İhtiyacı olan para uğruna başka nelerden vazgeçmeyi düşündüğünü düşünmek bile istemiyorum.

Sözlerinin ağırlığını ve uyandırdığı duyguları hissediyorum, bu yüzden bizi daha güvenli bir konuya yönlendirmeye çalışıyorum.

"Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilecek olsaydınız, neresi olurdu?"

Ve bingo, girişimim bir cazibe gibi çalışıyor. Yüzünde hemen bir gülümseme belirdi.

"Muhtemelen Colorado'da bir yerdedir." "Kar sporu yapan bir kızmısın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bunların hiçbirini denemedim. Sadece Colorado resimlerinde gördüğünüz gibi dağlarda küçük bir kasabada yaşama fikrini seviyorum.

Temiz hava, muhteşem manzaralar ve şehir karmaşasının olmadığı bir yer. Yaşamak için en az stresli yer burası gibi görünüyor."

Son yorum beynime takıldı. Her insan muhteşem olduğunu düşündüğü bir manzaraya sahip bir yerde yaşamak ister, ama görünüşe göre o her şeyden çok stressiz olma kısmına odaklanıyor.

"Hiç oraya ziyarete gittin mi?" Ben sordum.

"Hayır. Hiçbir yere gitmedim." Bunu söyleme şekli o kadar gerçekçi ki, kaşlarımı çattığımı hissediyorum.

"Savaşırken çok seyahat ettiniz mi?" diye soruyor.

"Uh... öyle de denebilir."

Çevremde onun şaşkın bakışını görüyorum. "Nasıl olur da Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Seyahat ettim ama hiçbir zaman iyi bir yere gitmedim."

Koltuğunda hafifçe kayıyor ve bana bakmak için dönüyor. "Sizce 'iyi bir yer değil' ne demek?"

Ağır bir iç geçirdim. "Ben dövüşürken bizi Madison Square Garden'a göndermiyorlardı. Dövüştüğüm en ilginç yer, dünyanın en büyük çaydanlığının bulunduğu şehirdi."

Skylar keyifli bir kahkaha atıyor. "Çaydanlık mı? Aman Tanrım, neredeydi o?"

Ona sırtarak bakıyorum. "Chester, Batı Virginia."

Yolcu koltuğunda kıkırdamaya başladı. "Çok fazla sorum var."

"Tamam, ama sorularla alay ediyorlarsa, seni hapishaneye bırakacağım."

"Evet, evet, tamam." Beni başından savdı. "Ne kadar büyük? Gerçekten gördün mü? MMA organizasyonu seni oraya götürdü mü? Sana şehirden bahsettiler mi yoksa kendin mi öğrendin? Dövüşeceğin şehrin orası olduğunu öğrendiğinde duvarda uçan bir sinek olmak için ölürdüm."

Ona azarlayan bir bakış attım. "Hapishane o zaman."

Başka bir kahkaha kriziyle cama yaslanır.

"Yani senin için havalı iş seyahatleri yok mu?" diye soruyor sırtarak.

"Dövüşürken değil, hayır. Şimdi Tristan'ın dövüşleri için seyahat ediyorum, bu yüzden MMA işverenleri bunu telafi etti."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Daha yeni Vegas'ta dövüştüğünü biliyorum ama sence onu başka nereye gönderirler?"

"Teknik olarak, sözleşme imzalanmadan önce size hiçbir şey söyleyemem, ama..." Abartılı bir yan bakışla onu süzüyorum, zaten ona her şeyi anlatabilecek kadar güvenilir olduğunu biliyorum. "Bu yılın sonlarına doğru Londra'da bir dövüş ayarlamaya çalışıyoruz."

Skylar hemen koltuğunda doğrulur. "Londra mı?!"

Bu çok havalı! Her şeyi onlar mı ödüyor?"

Cevap olarak başımı sallıyorum, onunla tanıştığımdan beri ilk kez yaşıyla ilgili bir yorum duyuyorum. Ama bu masumane bir hatırlatma; ona bir şeyler vermeyi daha çok düşünmeme neden olan bir hatırlatma.

Böyle bir fırsatın daha önce eline geçmediğini vurgulamak yerine.

"Sanırım büyükler liginde dövüşmenin faydalarından biri de bu, ha?" diye yüksek sesle merak ediyor. Sonra bana muzip bir sırıtış attı. "Ya da en azından, dünyanın en büyük çaydanlığının bulunduğu şehir yerine Londra'ya gönderilmeyi gerektirecek kadar popüler olduğu bir on yılda dövüşüyorsanız öyle."

Şu anda kırmızı ışıktaki durduğum için, yolcu kapısının kilidini yüksek bir sesle açmaya özen gösteriyorum. "Sanırım hapishaneye bile gidemiyoruz."

Kıkırdıyor. "Ben burada sağdayım."

Arabanın havası o anda değişiyor. Saat o kadar geç ki sokaklar gece için park etmiş arabalarla dolu, bu yüzden yaya geçidine yanaşmak zorundayım.

"Seni götürmeme izin verdiğin için teşekkürler," diyorum tereddütle. "Eve kendi başına gidebileceğini ve bir şeyler başlatmaya çalışan herkesi tokatlayabileceğini biliyorum" -bir kahkaha attı, bana devam etme cesareti verdi- "ama eve sağ salım döndüğünü görmek beni daha iyi hissettiriyor."

Skylar önüne park ettiğimiz konağa bakıyor. Evine bakmak, belki Skylar'ın spor salonu dışındaki hayatı hakkında biraz daha fikir edinmek istiyorum ama bunu yapacak kadar uzun süre dikkatimi ondan ayıramıyorum.

Bir süre sonra yüzünü tamamen bana döndü. "Bıraktığın için teşekkürler. Gerek yoktu ama gerçekten minnettarım."

Bakışlarını tutuyorum ve ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Artık nerede yaşadığını bilmemden nefret mi ediyor? Haddimi aştım mı? Yapmaması gereken bir şey için zorlayan ürkütücü bir koça mı dönüştüm?

Ama bana bakmaya devam edip yüz ifadesini ezberlememe fırsat verdiğinde, rahatsız olmadığını anlıyorum. Azıcık bile değil.

Gözlerindeki korku değil, sinir ya da rahatsızlık yok. Arabamdan inmek için çaresizlik yok ve

pek çok nedenden dolayı olmaması gereken bir durum.

Bana çok net hatırladığım o bakışı atıyor. Ona dokunmama neden olan bakış.

Göğsü hızla inip kalkıyor ve göz bebekleri kocaman açılmış. Gözlerime o kadar dikkatle bakıyor ki, başka bir yere bakmamaya çalıştığına dair içimde sinsi bir şüphe var. Ve odağı dudaklarıma düştüğünde, haklı olduğumu anlıyorum.

Sikeyim.

Bakışlarım yüzünün her santimetresinde geziniyor. Çarpıcı yeşil gözlerinden çilli yanaklarına, hafifçe ayrılmış pembe dudaklarına kadar.

Direksiyonu sıkıca kavradığımda, birden arabanın içi bin dereceymiş gibi geliyor. Nefes alamıyorum, benden birkaç santim ötede oturan bu dokunulmaz kızdan başka bir yere bakamıyorum. Sadece yarı yaşında olduğu için değil, aynı zamanda benim öğrencim ve aslında benim çalışanım olduğu için ve bu çok yanlış.

Yine de öne doğru eğilmeye başladığımda -çünkü büyülenmiş durumdayım ve onu tatmak istiyorum, ya da, kahretsin, belki de sadece ona daha yakın olmak- aramızdaki bu yüke karşı koyabilmem için hiçbir şansım yok.

Sanırım o da yaklaşıyor. Şimdi ikimiz de nefes almıyoruz, dudaklarımız arasında bir santim bile yok ve ben neredeyse onun tadını alabiliyorum-

Arabamın hemen dışında havlayan bir köpeğin sesi bizi ürkütüyor.

Skylar korkudan sığıyor, sonra yakın sesi duymak için etrafına bakınıyor. Omzunun üzerinden sahibini görebiliyorum, arka pencereden Brutus'un salyalarını akıttığını fark eden küçük bir köpeği gezdiren kadın.

Yaşlı kadın köpeğini geri çekiyor, aralıksız havlamasından utanıyor. Ama özür dilemek için arabanın içine baktığında Skylar'la beni fark etti; tek başımıza, park etmiştik.

Saat 23:30'da sokakta birbirlerine çok yakın oturuyorlardı - yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da onaylamama ifadesi belirdi.

Yargılayıcı bir öfkeyle köpeğinin tasmaını çeker ve caddede yürümeye devam eder.

Araba sessizliğimizle ağırlaşıyor. Şu anda söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. Kontrol eksikliğimden dolayı kafam karışmış ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım ama aynı zamanda bu kesintiden dolayı da çok sinirliyim. Tek yapabildiğim direksiyonu iki elimle kavramak ve hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatmak.

Bir süre sonra Skylar'ın sessiz sesi "Gitsem iyi olacak," diyor. Ceketini kucağında karıştırdığını duyuyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Bir saniye sonra dışarı çıkmak için kapının kolunu çekti. Bu ses beni donmuş halimden çıkarıyor ve bana tam bir pislik olmamam gerektiğini hatırlatıyor.

Arabamdan çıktım ve o daha arkaya geçemedi den bagajı açtım. Spor çantasını çıkardıktan sonra nihayet bakışlarımı onunkilere dikiyorum.

Kararsız görünüyor. En az benim kadar kafası karışık. Ama yüzünde en ufak bir utanç ya da pişmanlık belirtisi yok.

"Tekrar teşekkürler," diyor gözlerimi tutarak.

"Rica ederim," diye zorluyorum, sesim çakıl gibi çıkıyor.

Ellerim onun göremeyeceği bir yerde yumruk oluyor. Ona dokunmak için çok çaresizim-

Bir rüzgâr esiyor ve Skylar'ın içini bir ürperti kaplıyor. Çenemi onun evine doğru salladım. "Gitmelisin. Geç oldu."

Başını sallıyor, omzundaki çantanın askısını ayarlıyor. Ama gitmek için dönmeden önce yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ben gerçekten içeri girene kadar bekleyeceksin, değil mi?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve ona sert bir bakışla cevap veriyorum.

Gülümsemesi genişler. "Senin öyle bir tip olduğunu biliyordum." "Ne, eski kafalı mı?"

Bana bakışı sıcak ve tatlı ve ona tekrar yakınlaşmak

istememe neden oluyor.

"İyi türden," diyor usulca. Bana bir kez daha gülümseyerek dönüyor ve konağın merdivenlerinden yukarı doğru yürümeye başlıyor. "İyi geceler, Koç."

Ve ona eve girmesini bekleyeceğimi söylememe rağmen, kaldırımda bundan çok daha uzun süre durdum.

SKYLAR

Spor salonuna girdiğimde Dominic'in hangi versiyonuyla karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Mesafesini koruyan bir koç mu olacak? Ağılmayan ya da sınırları test etmeyen profesyonel mi? Yoksa konuşurken ve g÷lerken kendimi rahat hissettiğim, beni gerđekten g÷ren bir adamdan mı keyif alacağım?

Tanıdığım aynı adam benim yaşadığım gerilimin aynısını yaşıyor.

Daha önce hislerinden emin değildim. Ama beni eve bıraktığında her şey değişti. Artık aramızda olanları saklamak ya da inkar etmek yok.

Birinden hiç böyle etkilenmemiştim. Tek bir bakış kalbimi hızlandırıyor. Basit bir dokunuş onu durdurabilir.

Ve ben tek değildim. Dominic'e bir bakışım bunu açıkça gösteriyordu.

Aramızdaki bu çekimle neden mücadele ettiğini anladığımı söylemek istiyorum ama sanırım bu yalan olur. Elbette, bir koçun bir öğrenciyle çıkması muhtemelen birkaç kişinin başını dnd÷recektir, ama bu yasadışı bir şey değil. Bir s÷r÷ kadın grd÷m

dövüşçüler koçlarıyla evlenirler. Peki kapalı kapılar ardında öpüşmenin nesi yanlış?

Bununla mücadele etme nedeni ne olursa olsun, soğuk ve mesafeli bir Koç Dominic tarafından karşılanmayı bekliyordum ama tam tersini görünce afalladım.

Dersim için ısınırken Dominic benimle göz teması kurduğunda, bildiğimi sandığım her şey pencereden dışarı çıkıyor. Etrafımızdaki herkesi, duygularımı kontrol altına almamın ve onu gördüğümde tepki vermeyeceğime dair kendime söz vermemin bütün günümü aldığı gerçeğini unutuyorum. Aramızda olanların nasıl yanlış olabileceğini unutuyorum. Bir bakışla hepsini unutuyorum.

Benden kaçmıyor, duygularının tüm gücünü görmeme izin veriyor. Açlığını, özlemini, tereddütünü her zerresiyle hissedebiliyorum.

Bu bilgi ders sırasında kafama takıldı. Tanrı'ya şükür, yeni teknikler yerine akılsız tekrarlarla kardiyo kickboks yapıyoruz, çünkü Dominic'in sınırsız duygularını görmenin şaşkınlığı beni kafa karıştırıcı varsayımlarla döndürüyor.

Cazibenin tek taraflı olduğunu düşünmüştüm.

Öyle olmasa bile beni istemeyeceğini düşündüm.

Kurallara aykırı olduğu için bizden nefret ettiğini sanıyordum.

Ağırlık torbasındaki hareketim son düşüncede tekliyor.

Kurallar mı? Yoksa onun kuralları mı?

Tereddütünün nereden kaynaklanabileceğini hiç düşünmemiştim. Yaşımız ve onun otorite konumunda olması nedeniyle böyle bir şeyi hafife almayacağını düşünmüştüm ama bunun ne kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu hoş karşılanmayan bir şey mi yoksa bir şey olma ihtimali yüzde sıfır olan kurallara tamamen aykırı bir şey mi?

Dominic'e bakıyorum, odanın diğer tarafında Tristan'la birlikte çalışıyor. Onun dikkati

Ama dinlenme süresi bitip de Tristan su almak için arkasını döndüğünde Dominic'in gözleri hemen bana kayıyor.

Ve evet, bu yüzde sıfır ihtimalli bir bakış değil.

Bu sonuca ulaştığım anda bu ders bitiyor ve bir sonraki dersim başlıyor. Üzerinde duracak vaktim yok çünkü tepemde kolumu kırmaya çalışan 185 kiloluk bir adam var ve dikkatimin dağılmasına izin veremem. Bu yüzden gecenin geri kalanında Dominic'i düşünmüyorum.

Ama sonra salon boşalıyor ve kalan son iki kişi biz oluyoruz. Farklı odalarda olsak bile aramızdaki sıcaklık boğucu.

Temizliği bitirmeye yaklaştıkça daha da gergin oluyorum. Dominic'te bir şey var, beni etkisiz hale getirmesinde, gerçek beni görmesinde bir şey var...

Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ne söylemek istediğimi biliyorum, ama bu söylemem gereken şeyin bu olduğu anlamına gelmiyor. Onu istediğimi mi söyleyeyim? Ya da hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimizi mi? Hiçbir şey söylemesem daha mı iyi olur?

Dominic ofisinden çıkıp süpürdüğüm paspasa yaklaştığında seçimi benim elimden alıyor. Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyor ama en azından buraya gelmekten kendini alıkoyamadığını söyleyebilirim.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Bitirmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Spor salonuna bakıyorum. "Hayır, bitirmek üzereyim. Bu işte oldukça hızlıyım." Gözüm minderin kenarındaki mankenlerden birine takılıyor. "Aslında, BOB'u taşımama yardım edebilir misin? Görünüşe göre güç antrenmanımı artırmam gerekiyor çünkü o şeyi minderin iki santim aşağısına zar zor indirebildim."

Dominic bunun üzerine kıkırdıyor, gerginliğinin bir kısmı omuzlarından ayrılıyor. "Evet, onu taşıyabilirim."

Kuklaya doğru ilerliyorum ama Dominic benden önce davranıyor. Bir ucundan tutmasını, diğer ucundan da benim tutmamı işaret edemedi, bir kolunu kuklanın ortasından geçirip omzuna kaldırıyor. Tek eliyle ve hiç çaba harcamadan.

"Onu belirli bir yerde mi istiyordun, yoksa köşede mi?" diye soruyor.

Ama Dominic'in gücünün bu kadar zahmetsiz olduğunu görünce ağzım açık kaldı.

Tanrım, bu adam çok seksi. Ve hiçbir fikri yok.

Soru sormak için kaşını kaldırdığında, kekelemeyi başarıyorum, "Uh...um, sadece köşe. Sorun değil."

Dönüyor ve köşeye doğru gidiyor, ben de aynı noktaya giden daha küçük sağlık toplarından biriyle arkasından takip ediyorum. Kuklayı diğerlerinin üzerine fırlatıyor ve ben de elimdeki topla aynı şeyi yapıyorum, ancak BOB'u nereye bıraktığını yanlış hesaplıyorum ve sağlık topu elimden çıkarken ayağına takılıyorum. Bir çığlık atıyorum ve yüzüm yerine ellerimin üzerine düşmek için dönmeye çalışıyorum.

Ama asla yere inemedim. Çünkü sert bir göğsün içine geri çekildim.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyor, şok beni olduğum yerde donduruyor. Ama sonunda ne olduğunu ve nerede olduğumu anladığımda, bulunduğum konumdan dolayı derim alev alev yanıyor.

Ön tarafımın her yeri Dominic'e yapışmıştı. Beni sadece geri çekmekle kalmadı, aynı zamanda göğsümden kalçalarım kadar aramızda bir santim bile mesafe kalmayacak kadar sıkıca kendine çekti. Hatta kollarından biri belime dolanmış, bizi bir arada tutuyor. Diğeri hala beni çektiği kolumu tutuyor.

Hissedemediğim ya da okuyamadığım tek yeri yüzü, çünkü benden neredeyse bir karış daha uzun. Ama kolumu sıkıca kavrayışından anladığım kadarıyla, temasa en az benim kadar ihtiyacı var.

Cesaretimi toplamak için sessiz bir nefes alarak, bakışlarıyla buluşmak için yüzümü yavaşça yukarı kaldırıyorum.

Ve hemen ciğerlerimdeki oksijen moleküllerini kaybettim.

Gözleri ve ifadesi... Sanki beni yakmak istiyor. Sanki yıpranan bir kontrol ipliğiyle kendini tutuyor. Sanki bu sıcaklığa teslim olup bizi yakmasına izin vermekten başka bir şey istemiyor.

Sanırım ben de ona aynı şekilde bakıyor olabilirim çünkü gözlerimde her ne görüyorsa, bu onun gözlerinin tamamen kararmasına ve nefes alamayana kadar belimi sıkıca kavramasına neden oluyor. Bakışları dudaklarıma düştüğünde, kendimi tutabilmem için hiçbir şansım yok.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip, vücudumun her santimetresinin onunkinin üzerinde kaymasının keyfini çıkarırken, ağzımı onunkine o kadar yaklaşıtıyorum ki, arzusunun tadını alabiliyorum. Ve onun kısıtlamalarından dolayı titrediğini hissedebiliyorum.

Bu yüzden, bizim için kararı ben verdim. Çünkü onun istediğini biliyorum, çünkü ben istiyorum ve çünkü hayatımda bir kez olsun, başka hiçbir şey düşünmeden kendim için iyi bir şey almak istiyorum.

Aramızdaki son santimi de kapatarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Ve onu hissettiğimde hemen iç çekiyorum, vücudum rahatlıyor. O... doğru hissettiriyor. Eğer bu spor salonunun güvenli bir sığınak gibi hissettirdiğini düşündüysem, Dominic'le birlikte olmanın verdiği hisle kıyaslanamaz bile.

Ama çıkardığım ses bir tabanca sesi gibiydi. Bir saniye içinde Dominic'in vücudu gerildi. Benden uzaklaşmadan önce dudaklarının dudaklarıma değdiğini bile hissedemiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor, sesi sessizlikte o kadar gür çıkıyor ki kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Yüzünde şaşkın ve biraz da korkmuş bir ifade var. Aramıza daha fazla mesafe koymak için bir adım daha geri atıyor.

Tepkisi beni bıçak gibi kesti, ancak bir yanımda bunu anlıyor. Ama ne hissettiğimi biliyorum ve bunu yaptığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim.

"Seni öpüyorum," diyorum basitçe.

Adem elmasının sert bir yutkunmayla sallanışını izliyorum. "Neden?"

Duraksıyorum, dürüstçe cevap vermeye karar verdiğimde yumuşuyorum. "Çünkü ben istedim."

Soruyu yanıtladığım için neredeyse daha çok şaşırmış görünüyor. "Senden neredeyse yirmi yaş büyüğüm. Ve koçundan da."

Nefes alıp verirken göğsü kabarıyor ve gözlerinde vahşi bir bakış var. Onunla ilgili her şey savunma çılgınlıkları atıyor.

"Yaş farkı beni rahatsız etmiyor," diye itiraf ediyorum omuz silkerek. "Ve spor salonu sahiplerinin dövüşçülerle çıktığını duyduğuma eminim. Sanırım bunların hiçbirinin önemli olmadığını düşündüm."

Ve evet, gözlerindeki kesinlikle panik. Çıkarmayı başardığı tek şey çaresizce, "Skylar, beni öylece öpemezsin. Bu yanlış."

Sonunda, bariz ret beni gerçeğe geri döndürdü. Biraz zorlamam gerektiğine şaşırmadım ama açıkça reddedilmek içimde kalan tüm kelebekleri yok eden bir acı bıçağı saplıyor.

Gözleriyle karşılaşmamak için yere bakıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Bir daha olmayacak."

Yanaklarım utançtan yanarken, buradan mümkün olduğunca çabuk çıkabilmek için Dominic'in yanından geçmeye başlıyorum. Eve döndüğümde onun yüzüne tekrar nasıl bakacağımı düşüneceğim.

Ama kolumdaki bir kavrama beni durduruyor ve nefesim kesiliyor.

Arkamı dönüp onunla tekrar yüzleşmek için cesaretimi toplamam bir saniye sürüyor. Belki de ne bulacağımı bilmediğim içindir.

Ya da belki de bildiğim içindir.

Yavaşça arkamı döndüm. Bir an önce korkmuş görünüyordu, şimdi ise aç görünüyör.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken aramızdaki hava durgunlaşıyor. İkimiz de artık nefes almıyoruz ve bakışlarımız öyle bir kilitleniyor ki, bunu kırmak için dünyanın sonunun gelmesi gerek.

Dünya bir süre hareketsiz kalır ve sonra...

"Siktir et."

Öpücük için başımı eğmek üzere elini saçlarımlın arasına soktuğu an, ben gidiciyim.

Çünkü beni sadece öpmüyor. Beni yutuyor. Dudakları dudaklarımı sahipleniyor ve daha önceki donukluk ya da tereddütlerin hiçbirisi yok. Bir dakika önce yaptığım şeye öpücük diyebilir miyim, Dominic böyle öpüşüyorsa diyebilir miyim, onu bile bilmiyorum.

Kalçamı kavrayışı sıkılaşıyor ve midem tepki olarak kasılıyor. Diğer eliyle başımı eğip ağzımın derinliklerine doğru yaladığında, içinden bir inilti yükseliyor ve göğsünün üzerinde düz duran ellerimi titretiyor. Bu ses boğazımda bir inilti oluşturmaya yetiyor ve ağzına mümkün olduğunca yaklaşmak için ayak parmaklarımlın üzerinde yükseliyorum.

Çaresizliğim onun içindeki bir şeyi açığa çıkarıyor. Vahşi bir hırıltıyla, beni duvara yaslayabilmek için bizi döndürüyor. Vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde yapıştığını hissettiğimde nefesim kesiliyor ve o da nefesini bir başka ateşli öpücükle yutuyor.

Doyacak gibi görünmüyor. Dokunuşu sahiplenici, ağzı aç ve kalçaları içime girdiğinde havasızlıktan ölüyorum. Ve kaya gibi sert boyunu karnımda hissettiğimde, muhtaç bir iniltiyle yeniden eriyorum.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum, birbirimize tamamen bağlı ve birbirimiz tarafından tüketilmiş halde. Sonsuz gibi geliyor ama aynı zamanda yeterince uzun da değil. Ona bağımlıyım. Onu öpmemek için nasıl direndiğimi bilmiyorum.

Onu. Ve sonunda bize nefes alma şansı vermek için uzaklaştığında yüzündeki ifade bir gösterge ise, o da aynı şeyi hissediyor.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kalıyor. Alnını benimkine yaslıyor, eli hâlâ saçlarımda ve bedeni hâlâ beni duvara hapsediyor. Ağızlarımız arasındaki yarım santim, aramızda var olan tek boşluk.

"Evet," diye nefes alıyorum. Ellerimi gömleğinin içinde kısırarak, beni tekrar öpmesi için sessizce yalvarıyorum.

Ne yazık ki, duraklama Dominic'in daha önceki isteksizliğinin bir kısmını geri getirmiş gibi görünüyor. Bir santim daha uzaklaştığında, gözlerinde pişmanlığın parladığını görüyorum. Ve bu manzara karşısında midem bulanıyor.

"Skylar..."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, gömleğindeki tutuşumu gevşetiyorum. Bu ona uzaklaşmak için aradığı fırsatı veriyor.

Ve yapıyor da. Bir adım geri çekilip, "Bunu yapmamalıydım." dedi.

Konuşacak nefesim yok. Sadece başımı sallıyorum, umarım anlamış gibi görünüyorum.

"Özür dilerim," diye devam ediyor, sesi gerçekten pişmanlık dolu çıkıyor. "Ben daha büyük otorite figürüyüm, asla- asla yapmamalıydım-" Şimdi yutkunuyor, cesaretini toplamaya ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor.

Kendinden uzaklaşmasını izlemekten göğsüm ağrıyor. Ama aynı zamanda iş yerinde, böylesine şüpheli biriyle bu tür bir sınır çizdiği için onu gerçekten suçlayamam. Zaten bir yanım beni geri istemesinin boş bir hayal olduğunu biliyordu.

"Sorun değil," diyorum ona gergin bir sesle. "Başlatan bendim. Nezaketini anladım ve yanlış bir fikre kapıldım, özür dilerim-"

"Hayır Skylar, öyle değil-"

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

İfadesi acı dolu olsa da sesi yumuşak, "Yanlış bir fikre kapılmadın. Ve suçlanacak tek kişi benim. Ama Skylar... bu sadece... bu olamaz."

Bundan sonra söylenecek pek bir şey yok. Ona zavallı bir onaylama işareti veriyorum ve başka bir şey söylemesi için yeterince duraklıyorum, ama söylemeyince eşyalarımı toplamak için yanından geçip gidiyorum.

Başka bir şey söylemeden kapıdan çıktım.

KOÇ

Skylar spor salonundan çıkar çıkmaz başım dönmeye başlıyor.

Az önce ne halt ettim ben?

Aramızdaki çekime karşı kör değildim. Bir bakıma, onu öptüğüme ya da onun beni öpmesine şaşırmadım. O kadar korkusuz, kendinden o kadar emin ki, fırsat verilirse istediğini yapacağını biliyordum. Sersemlemiş bir yanım onun istediği kişi olduğum için onur duyuyor.

Ancak bu şaşkınlığın yanında başka duyguların kokteyli de var: kafa karışıklığı, utanç, açlık. Bütün gecem yatakta bu duygularla yatıp kalkmakla geçiyor.

Kafa karışıklığı çünkü bunu nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Utanç çünkü bitirmek istemiyorum.

Bitirmediğimde ne olacağını düşündüğümde açlık

o.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Söyleyip duruyorum.

Kendimle aramıza mesafe koymam gerekiyor çünkü o benim öğrencim ve mesleki bir sınır var, ama bu bir ilişkinin -ya da bu her ne haltsa- aramızda yürümemesinin nedenlerine dokunmuyor bile.

Neredeyse onun iki katı yaşındayım. Resmen ergenlik çağında, Tanrı aşkına. Muhtemelen beni istemiyor bile; o sadece

Masum ve kendinden yaşça büyük, başarılı bir otorite figürüne aşık, olabileceklerin yasak doğası tarafından baştan çıkarılmış. Bırakın otuzlu yaşlarının ortasındaki koçunu, yirmili yaşlarının ortasındaki biriyle çıksa bile bakışlara maruz kalırdı.

İnsanlar anlamayacaktı. Bize bakıp onun babası olduğumu ya da en azından on dokuz yaşındaki toy bir kızla yatmaya çalışan ürkütücü yaşlı bir adam olduğumu düşüneceklerdi. Kimse aramızdaki ilişkiyi anlamayacaktı.

Ve eğer Skylar'ın niyeti sadece sıradan, fiziksel bir ilişki başlatmak olsaydı, sonunda aynı şeyler olurdu. Eninde sonunda ortaya çıkmamamızın imkanı yok ve o zaman gerçekten de sadece kış arayan ürkütücü yaşlı bir adam gibi görünürdüm.

Herkes beni yargıladı. Bir antrenör olarak ismim, bir spor salonu sahibi olarak ismim - dövüşçülerimin bile benden uzak durma ihtimali yüksek. Skylar'la aramdaki hiçbir ilişki anlaşılabilir değil. Böyle bir şey olamaz.

Böyle bir şey olamaz.

Gözüme uyku girmiyor. Ertesi gün spor salonuna gittiğimde gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve kendimi ne kadar bitkin hissediyorsam o kadar bitkin görünüyordum. Midem Skylar'ı göreceğim için geriliyor ve onu herhangi bir öğrenci kategorisine geri koyduğumda aslında onu baştan reddetmek zorunda olduğum için suçluluk duyuyorum.

Ve yine de... bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Haftanın geri kalanında tamamen normal davranmasına şaşırmamalıyım ama nedense şaşıırıyorum.

Bütün hafta onu izliyorum ama gözlerinde hiç acı görmüyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya, derslere gelmeye ve minderde çalışmaya devam ediyor. Bakışlarımdan kaçmıyor ya da her zamanki sorularını sormaktan kendini alıkoymuyor. O sadece... Skylar.

Yakaladığım tek şey çok ince bir tür bilmiş üzüntü. Acısını sabırla örtüyor.

ve bazı yetişkinlerin bile yapamayacağı bir anlayış. Verdiğim kararı neden verdiğimi biliyor.

O biliyor. Biliyor ve anlıyor.

Skylar'a bir daha hayır demeyi beklemenin verdiği suçluluk duygusu, tanıdığım en nazik, en tatlı insanı incitmenin verdiği suçluluk duygusuna dönüşüyor.

Spor salonuna girip onu Lucy'ye yardım ederken bulduğumda bu his daha da artıyor. Spor salonunun bir köşesinde durmuş, Skylar'ın onun için belirlediği sarsıntı egzersizlerini yapıyorlardı. Lucy son zamanlarda çok daha neşeli görünüyordu, bu yüzden fizik tedavinin işe yaradığını varsayıyorum.

Skylar bir an çantasını karıştırıyor, sonra doğrulup Lucy'ye bir şey uzatıyor. Aralarındaki konuşmayı duyabilecek kadar yakınlım.

"Nedir bu?" Lucy küçük şişeyi elinde evirip çevirerek sorar.

"Bunlar CBD damlaları," diye açıklıyor Skylar. "Annem bunların küçük mucize damlalar olduğuna yemin ederdi. Ne zaman anti-enflamatuar bir şeye ihtiyaç duysa buna başvururdu."

Lucy'nin gözleri büyür ve onları Skylar'a geri vermeye çalışır. "Bunu alamam, onlar annenin. Eminim benim küçük aptal baş ağrılarım için benden daha çok ihtiyacı vardır."

Skylar daha sözünü bitirmeden başını sallıyor ve şişeyi Lucy'ye doğru geri itiyor. "Artık onları alamıyor. Yeni ilaçlarını bozuyorlar, bu yüzden evde öylece duruyorlar. Al onları. Hâlâ üçte biri kaldı, fizik tedavinin geri kalanını bitirirken kullan."

Lucy hâlâ şüpheci görünüyor ama şişeyi cebine atıyor. Skylar'a "Teşekkür ederim," der. "Sen iyi bir takım arkadaşısn."

Ve dostum. Burada olmana sevindim."

Skylar gülümsüyor ve yumuşak bir sesle, "Ben de," diyor.

"Annen için de üzgünüm," diye ekliyor Lucy usulca. "Eğer herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, hepimizin senin için burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Skylar'ın gözlerindeki parıltıyı buradan bile görebiliyorum. Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor.

Tam o sırada Tristan dersin başladığını söylüyor. Kızlar minderdeki yerlerini alırken ben de resepsiyon masasına doğru ilerliyorum.

Onlar antrenman yaparken ben de çalışıyorum. Ama arada bir dikkatim Skylar'a, onun yeni bir kızla eşleştiği yere kayıyor. Bu onun ilk dersi ve belli ki gergin. Max'in talimatlarını dikkatle dinliyor ama her adımı aynı anda atmaya çalışıyor ve kaçınılmaz olarak kafası daha da karışıyor.

Onunla birlikte hareket eden Skylar, onunla tekrar konuşmaya çalışıyor. Onun yatıştırıcı sesini buradan bile duyabiliyorum. Kız için adımları tekrarlarlarken sabırlı davranıyor ve her birini teker teker uyguluyor. Kendisi neredeyse hiç tekrar yapamıyor çünkü turun üçte ikisini diğer kızın çalışmasına izin vererek geçiriyor.

Tanrım, bu kız. Bu harika, güzel, özverili kız.

Ve ben bir aptalım. O tam olarak ne istediğini biliyor. Özünde kendisi. Yani beni sadece yasak olduğumuz için istediğini düşünmek sadece benim açımdan bir kaçış değil, aynı zamanda ona hakarettir.

Sınıfın geri kalanında onun büyüüne kapılıyorum. Partnerine yardım edişini, sıkı çalışmasını ve kendi işini yapmasını izliyorum; bir yandan nazik ve yardımsever bir takım arkadaşı olurken bir yandan da varını yoğunu antrenmanına veriyor. İnanılmaz bir kız.

Ne zaman olur bilmiyorum ama aramıza bir sınır koyduğum için duyduğum suçluluk duygusu, bunu yapmam gerektiği için öfkeye dönüşüyor. O inanılmaz biri. Bir öğrenci olarak, bir sporcu olarak, bir insan olarak inanılmaz. Onu istiyorum. Onunla zaman geçirmek, konuşmak, koçundan daha fazlası olmak istiyorum.

Neden istediğim her şey olmak zorunda?

Öfkem, sahip olamayacağım bir şeyle benimle alay ettiği için evrene yöneliyor. Çünkü onunla bir şeyler yapmanın kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Bu sadece bir gerçek. Ama yine de...

Bu profesyonel sınırı koruyamayacağımın tamamen farkındayım. İmkânı yok. O çok mükemmel.

Ve bu, bugünün Skylar'a özel ders verdiğim günlerden biri olduğunu hatırlamadan önce bile.

Dersler bittikten sonra onu minderin kenarında oturmuş, sabırla dersimize başlamamı beklerken buluyorum. Ayakkabılarımı çıkardığımı görür görmez sandalyesinden kalkıyor ve benimle matın ortasında buluşmak için acele ediyor.

"Geçiş becerilerin üzerinde çalışılması gerekiyor," diye başlıyorum, sözlerimin sert olduğunu biliyorum ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Onun yanında olmayı istemekten ama olmamam gerektiğini bilmekten, aynı zamanda onun yanında olmaya ihtiyaç duymaktan ve olamayacağımı bilmekten kaynaklanan kaosa titreyiyorum.

Karmaşıklık beni olmak istediğimden daha acımasız yapıyor.

"Önce sana hareketi göstereceğim, sonra pratik yapabilirsin," diyorum, uzanmasını istediğim minderi işaret ederek. Nefesini içine çekip mindere uzanana kadar, ona ayaklarına kapanmasını emretmişim gibi görüldüğünü fark etmiyorum.

Ve eğer geçen haftayı beynimden silip atma umudum varsa, bu an o umudu bir anda yok etti.

İnsanlar bana jiu-jitsunun cinsel bir duygu olup olmadığını sorduklarında hep kafam karışmıştır. Üst ve alt pozisyonlar var, evet ve Tanrı biliyor ya, birisinin kafamın üzerinde oturduğu bir pozisyonda birden fazla kez sıkışıp kaldım, ama asla, bir kez bile bunu cinsel bir şekilde düşünmedim. Bu bir spor, şiddet içeren bir spor, temelde bir satranç maçı şeklinde cinayet simülasyonu yapıyorum. Bunun uzaktan yakından tahrik edici bir yanı yok.

Ama şu anda, yirmi yılı aşkın kariyerimde ilk kez, aletimin sertleşmesini engellemek için mücadele ediyorum.

Skylar sırt üstü yatıp bacaklarını açarak aralarında diz çökmem için bana yer açtığında, bunun gerçekleşmemesi için hiçbir şans olmadığı gerçeğiyle barışıyorum.

cinsel olarak kabul edilir. Çünkü şu anda hayalini kurmaktan kendimi alamadığım, her rüyamı istila eden ve beni terli çarşaflar içinde uyandıran kızın üstüne tırmanıyorum.

Buraya girdiğimde planladığım tatbikatı zihinsel olarak kendimle konuşuyorum. Salondaki her dövüşçünün kayıtlarını ve istatistiklerini zihnimden geçiriyorum. Kendimi her zaman sorunsuzca yerleştiğim profesyonel kafa yapısına geri döndürmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Dizini popolarına daha rahat dayamanı istiyorum, böylece gardlarını kırabilirsin," diye zorluyorum. Bacaklarını belime dolamasına izin veriyorum ama aramıza biraz mesafe koymak için ağırlığımı dik tutmaya çalışıyorum. Normalde bu sporda mesafe en son isteyeceğiniz şeydir ama şu anda bunun için dua ediyorum. Bu yüzden bir tatbikat yapmaya karar verdim.

Ne yazık ki, ona dokunmadan devam edemiyorum, bu da ellerimin belini kavramak için hareket etmesi gerektiği anlamına geliyor.

"Poponun arkasına diz atın, sonra kalçalarınızı gardları kırılana kadar geriye doğru itin. Bu işe yaramazsa, oturun ve bir elinizle arkaya uzanarak bu şekilde tutuşlarını kırın."

Başını sallıyor ama daha başlamadan bitkin görünüyor. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, hiçbir ses çıkmıyor, bu yüzden kalın bir şekilde yutkunuyor ve tekrar deniyor, gözleri benden başka her yere bakıyor.

"Çoğu zaman bunu yapmak için oturma pozisyonuna geçemeyeceğimi hissediyorum," diye itiraf ediyor. "Boynumu sıkıca kavrayıp beni vücutlarına yapıştırırlarsa, şu anda bulunduğunuz pozisyona gelemem."

Kahretsin, o inanılmaz. Her şeyden sonra bile, dikkati dağılmış olsa da, öğrenebilmek için her şeyi bir kenara bırakmaya çalışıyor.

Göğsümde saygı çiçekleri açıyor ve onu matın içine sokma ihtiyacı çözüyor. Birazcık.

"Bunu alçak pozisyonda da yapabilirsiniz," diye açıklıyorum. "Eğer başınızı aşağıda tutuyorlarsa, ellerinizi başınızın üzerine koyun."

ve onları oradan uzaklaştırın. Biraz boşluk yarattıktan sonra dizinizi popolarının arkasına koyabilir ve doğrulmak için ellerinizi bellerine koyabilirsiniz."

Ellerimi belinden pazularına götürmek için öne doğru kayıyorum. Pazılar güvenlidir, pazılar bir şey ifade etmez.

Ama sonra rakibimin vücuduna sıkıca tutunuyormuşum gibi başımı eğmem gerekiyor. Bu da genellikle alnımın tam göğsüne gelmesi anlamına geliyor.

Kendimi bunu yapmaya tam olarak ikna edemiyorum ama bunu taklit etmek için vücudumun üst kısmını indirebiliyorum. Gözlerine bakmadan ve ellerim pazılarında ya da bacakları belimde değilken hiçbir şeyin dokunmasına izin vermeden, bedenlerimiz arasında sadece bir iki santim olacak şekilde üzerine uzanıyorum.

Yine de, elinin boynumun arkasına kayarak beni ona tuttuğunu hissettiğimde, vücudum sanki onun içinde on santim derinliğindeymişim gibi tepki veriyor.

Sınıfta onlarca kez yaptığımız normal jiu-jitsu hareketleri dışında bir şey yapmıyor ama tenini tenimde hissetmek bile beni delirtiyor.

Tutuşunu kırmak ve kollarını hareketsiz hale getirmek için ellerimi pazularına doğru itiyorum. Bu kadar baştan çıkarıcı olduğu için ona, tepki verdiği için de bedenime kızgınım.

Bu da hareketlerimi olması gerekenden daha agresif hale getiriyor. Ellerimi kalçalarına indirip üst bedenimi daha yukarı iterken vücudunu desteklemek için dizimi poposuna doğru kaydırırken nazik ya da öğretmen gibi değilim.

Ellerimin altında titriyor.

Olduğum yerde donup kalıyorum, tam olarak dik oturma pozisyonunda değilim. Bu da aramızda sadece birkaç santim varken onun yüzüne baktığım anlamına geliyor.

Doğrudan bana bakıyor, gözbebekleri kararmış ve nefesleri hızla geliyor.

Düşüncelerini seslendirseydi daha açık olamazdı.

"Kes şunu," diye emrediyorum sıkılmış dişlerimin arasından, başka bir hamle yapamayacak kadar gergin.

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Elimde değil," diye fısıldıyor.

Bir şaşkınlık sesi çıkardım.

Sonra ondan uzaklaşıyorum ve diyorum ki, "İyi, o zaman senin kolunu çalıştırırız. Kolumdan da mı ısınacaksın?"

Hıyarlık yapıyorum. Elimde değil.

O yasak bölge. Yasak. Benim değil. Ve bunun acısını ondan çıkarıyorum.

Alaylarıma cevap vermiyor. Hangi savaşta olduğumu çok iyi bildiğinden eminim ve iyi bir kız olduğu için bunu benim için zorlaştırmıyor. Bu çizgiyi aşan o olmayacak.

Arkama yaslanmamı bekliyor, sonra yanıma geliyor ve yan pozisyonda yerini alıyor. Dizleri yan tarafıma bastırıyor ve göğsü benimkine doğru iniyor.

"Unutmayın, bacağınızı karşıya kaydırduğınızda yakın durmalısınız. Geçişleriniz sırasında her zaman çok fazla boşluk bırakıyorsunuz."

Başını sallıyor ve tutuşunu sıkılaştırarak tekniğe başlıyor. Bir sonraki adımı dizini göğsümün üzerinden geçirip tam kolumun altına yerleştirmek oluyor. Ağırlığının değiştiğini hissediyorum ve bir hamle yapmasını bekliyorum.

Ve öyle, ama...

Dizi vücudumun üzerinden kayarken dengesini kaybediyor ve kolumu kilitlemek yerine belime sarılıyor.

"Skylar." Adı, ben durduramadan göğsümden kopan bir iniltiyle doğuyor. Ellerim onu sabitlemek için beline gidiyor -ve geri çekilmesini ve vücudumun ne kadar profesyonelce davrandığını keşfetmesini önlemek için.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, olduğu yerde donup kalarak. "Ayağım kaydı." Sanırım ona inanıyorum ama o da uzaklaşmıyor. Hayır.

yeniden başlatmak, hatta hatasına rağmen harekete devam etmek.

"Yapma," diye ısırıyorum, kontrolümün son kırıntısına tutunarak.

Aramızdaki sıcaklığa teslim olduğu anı görüyorum. Zaten şehvetten kararmış olan gözleri parlıyor ve alt dudağını ısırıyor. Sonra kalçalarını geriye doğru kaydırıyor.

Ve benim kaya gibi sert aletimle temas ediyor.

İnliyor.

Bağlarım kopuyor ve o olmayan her şeyde kayboluyorum.

O daha kendini toparlayamadan Skylar'ı sırt üstü çeviriyor ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

DOMINIC

Bu öpücükte nazik ya da sabırlı hiçbir şey yok. Benim onun tadına bakmaya ne kadar ihtiyacım varsa, o da bunun için o kadar çaresiz görünüyor. Kolları boynuma dolanıyor ve ağzı şimdiye kadar duyduğum en seksi iniltiyle bana açılıyor. İnleyerek, öpücüğü derinleştirmek için dilimi dudaklarının arasına kaydırıyorum.

Onunkine değdiği anda yeni bir çaresizlik kıvılcımı çıkıyor. Her şeyi tüketen bir ihtiyaçla kendimi ona sürtünmekten alıkoyamıyorum. Şu anda başka hiçbir şey yok.

Ona karşı açlıktan aklım başımdan gitti. Her şeyi istiyorum, onu öpmek, boynunu ısırmak, meme uçlarını emmek. Ama her şeyden çok, onun zevkini dilimde tatmak istiyorum.

Tırnakları omuzlarıma batarken, "Sana ihtiyacım var," diyerek ağzını benimkinden ayırıyor ve kalçalarını benimkilere doğru sallıyor. "Lütfen Dominic, sana ihtiyacım var."

Sanırım adımı dudaklarında duymak beni tamamen etkiliyor.

Tayt şortunu kavramak için geriye kayıyorum ve kalçalarından çekip çıkarıyorum. Kaldırmaya bile fırsat bulamadı.

Bacaklarından çekerken kıcını parçalamamak için kendimi zor tutuyorum.

Neyse ki iç çamaşırı pantolonla birlikte geliyor. Bu da ağzımla Skylar'ın bacakları arasındaki yasak alan arasında bir engel daha azaltıyor.

Tereddüt bile etmedim. Ağzımı Skylar'ın amına dayadım ve ziyafet çektim.

Hangimizin önce inlediğini söyleyemiyorum: bu bir senfoni sesi, bu yüzden ikimiz de olabiliriz. Ama ağzıma onun tadını aldığım anda rahatlıyorum.

Dilimin üzerinde tereyağı gibi eriyor. Sırılsıklam olmuş, bu ders boyunca onun da benim kadar tahrik olduğunu ele veriyor. Uzunluğunu yalarken, dilimi şişmiş, pembe tomurcuğun etrafında döndürürken, özünün ağzımın her tarafına yayıldığını hissedebildiğim gerçeğinden zevk alıyorum. Terinin tadını alabilmeyi bile seviyorum, bu sadece çaresizliğimizi ve sabırsızlığımızı vurguluyor. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmeyi seviyorum.

"Bu amcığın tadının nasıl olduğunu hayal ediyordum," diye inliyorum tenine karşı. Kollarımı kalçalarına dolayarak onu yüzüme doğru sımsıkı tutuyorum ve vücudunun uzunluğuna bakarak onu izliyorum.

"Kahretsin," diye inliyor, dilim içine girerken kendinden geçerek sırtını kamburlaştırıyor. Eli saçlarıma kayıyor ve saç tellerini kafa derime bir acı ısırığı gönderecek kadar sert kavırıyor.

Hareketlerim çılgınlaşıyor, ağzım cezalandırıyor. Skylar'ın yüzüme boşalmasını nefes almaktan daha çok istiyorum.

Kalçaları ağzıma doğru sallanmaya başladığında, inlemeleri ve nefes alışları daha ahlaksız bir hal alıyor. Klitorisini hızlıca bir o yana bir bu yana hareket ettirerek nefesini içine çekmesini ve titremeye başlamasını sağlıyorum ve aç bir çaresizlikle yerleşiyorum.

Bir an için eli saçlarımda sıkılaşıyor ve tüm vücudu donuyor. Sonra...

Titriyor.

Orgazmı boyunca inliyor, coşkusunun her damlasını yalıyor ve onun tadını ezberlemeye çalışıyorum.

Çünkü pes etmiş olsak da aklımın bir köşesinde hala bunun geçici olduğunu söyleyen bir düşünce var. Bu her zaman yasak ve yasak olacak.

Skylar'ı tüm duyularımla içime çekerek bu düşüncüyü zihnimin gerisine itiyorum: ellerimin altındaki yumuşak teninin hissi, dilimin üzerindeki tadı, ciğerlerine oksijen çekmeye çalışırken soluk soluğa aldığı nefeslerin sesi. Zevkinin gücü içinde kaybolmuş görüntüsü.

Daha ilki bitmeden parmaklarımı içine sokuyor ve onu adımı haykırdığı ikinci bir orgazma sürüklüyorum.

Aşağı indiğinde titriyordu. Hâlâ saçlarımı ölümüne tutuyor ve saç tellerimi zayıfça çekiştirecek kadar gücü var.

"Buraya gel," diye soluk soluğa bağılıyor. "Buraya gel, buraya gel, lütfen..."

Bacaklarının arasından doğruluyorum, dilimi otomatik olarak dudaklarımda gezdirerek ondan alabildiğim her damlayı topluyorum. Lanet olsun, afrodisyak gibi. Ondan daha fazla ve daha fazla istiyorum.

Yeterince yaklaştığımda bir elini gömleğime sokuyor ve beni üzerine çekiyor. Ağırlığımla onu ezmeden önce bir elimle başının yanında kendimi yakalamayı başarıyorum. Yine de umursamıyor gibi görünüyor; ağzıma odaklanmış durumda.

Dudaklarımız buluştuğunda seksi bir inilti daha çıkarıyor. Alt dudağımdaki sularını yaladıktan sonra başını eğerek dilini benimkinin içine doğru kaydırıyor. Onu geri öptüğüm anda dilimi emiyor ve sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldım, içimden geçen şehvet ateşi beni tamamen sarmıştı. Bir kadını hiç böyle istememiştim. Skylar'ı mümkün olduğunu bile bilmediğim cinsel, hedonist bir şekilde istiyorum.

Alt dudağını öfkeyle ısırduğımda inliyor. Ona değil, sadece bu lanet kadını bu kadar çok istediğim biri haline getirdiği için evrene öfke duyuyorum.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyor bana karşı. "Seni içimde istiyorum. Lütfen, lütfen, Tanrım lütfen-"

Ağzını tekrar alıyorum, yalvarma sesi baş edemeyeceğim kadar çok. Şortumu indirmeye çabalıyorum, onu hissetmek için o kadar çaresizim ki sonunda sikimi kavrayıp okşadığımda elim titriyor. Ve elimi vücutlarımızın arasında hissettiğinde, ucum sırlıklam tenine zar zor sürtündüğünde, çaresizliği artıyor. Bacaklarını belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Ve artık bunu durdurmamın bir yolu olmadığını fark ettim.

"Prezervatifim yok" diye mırıldanacak kadar aklım başımda.

Şimdiden kalçalarımı çekiştiriyor ve beni yaklaştırmaya çalışıyor. "Umurumda değil, ben temizim. Sana içimde ihtiyacım var."

Ucum içine batıyor. "Bir şey kullanıyor musun?"

Gözleri parlıyor, başı titriyor, sanki olacakları durdurabilirmişim gibi. "Hayır, hayır, ama-" Ben bir santim daha derine iterken inliyor.

"Siktir et, çekileceğim," diye bağırdım.

Ve sonra içine tamamen dalıyorum, çılgılık atarken bir elimle ağzını kapatıyorum.

O kadar sıkı, sıcak ve ıslak ki. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Yavaşlamaya, ona uyum sağlaması için zaman tanımaya çalışıyorum ama hareket etmek için kalçalarımı çekiştirdiğinde, bir iniltiyle başımı boynuna gömüyorum ve son akıl sağlığımın da gitmesine izin veriyorum.

Sadece ucum onun içinde olacak kadar geri çekiyorum... ve sonra onu becermeye başlıyorum.

Ve onu daha sert becerdikçe, ağzım daha çok akmaya başlıyor.

"İstediğin bu muydu? Tek düşünebildiğim seni becermek olana kadar beni aklımdan çıkarmak mı?" Ağzına pis bir öpücük konduruyorum. "Bu amcığın nasıl hissettireceğini hayal ediyordum. Karşı koyamayacağımı bilmeliydim."

Ağzıma karşı nefes nefese kalıyor, tırnakları sırtıma batıyor. İğne batmalarından zevk alıyorum ve bacaklarını kaburgalarımın etrafında daha yükseğe kaldırmak için aşağı uzanıyorum.

"Dizler yukarı. Bakalım ne kadar derine inebileceğim."

İlk sürüşte gözleri büyür. İkincisinde, kıvranmaya başladı.

Tanrım, onu bu kadar sert sikmemeliydim. Muhtemelen yavaş ve tatlıya alışkındır.

Ama bu açlık beni çok uzağa, çok derine sürükledi.

Bir elimi aramıza sokuyorum, onun da benimle aynı çılgınlık seviyesine ulaştığını görmek için çaresizce. Başparmağımı klitorisine bastırarak, sevdiğini keşfettiğim şekilde daireler çizerek hareket ettirmeye başlıyorum.

Eğiliyorum, böylece ağzını bir öpücük daha alabiliyorum. Doyamıyorum, yeterince yaklaşamıyorum.

"Seni istediğim için kendimden nefret ettim," diyorum dudaklarına karşı, kalçalarım hareketlerinde hiç yavaşlamıyor. "Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu daracık amcığın içine girmenin nasıl bir his olacağını düşünmeden edemiyordum."

"Peki iyi hissettiriyor mu?" diye kekeliyor.

"Mükemmel," diye homurdanıyorum, ona daha da sert giriyorum. "Ama boşalırsan daha da iyi hissedeceğim. Sikimi sıkıldığını hissetmek için ölüyorum." Başparmağımı daha hızlı çeviriyorum. "Benim için gelmek ister misin, bebeğim?"

Ben sorana kadar o çoktan boşalmıştı. Dudakları sessiz bir çılgınlıkla aralandı ve titremeye başlamadan önce tüm vücudu yarım saniyeliğine gerildi, kalçaları kalçalarımın etrafında kenetlendi. Ona verdiğim zevkin vücudunu nasıl tahrip ettiğini görebilmek için yeterince geri çekiliyorum.

Ve haklıydım, hiçbir fantezi seviyesi onun sikimin üzerine boşalmasının nasıl bir his olduğunu hayal edemezdi.

Kaslarının beni sıkıldığını hissederek inliyorum. Her saniye, kendi serbest bırakılmama daha da yaklaşıyorum.

Neyse ki orgazmının dalgaları bu gerçekleşmeden hemen önce yavaşlıyor. Dalgalar tamamen durmadan önce içinden çıkıp onu yüzüstü çeviriyorum, sonra da elleri ve dizleri üzerine çekiyorum.

Kalçalarını kavrayarak tekrar içine girdim.

"Oh Tanrım," diye inliyor, dirseklerinin üzerine düşüyor. Açının değişmesiyle, mükemmel kıcının daha da yukarıya doğru eğildiğini görünce bir tıslama sesi çıkarıyorum. Elimin altında pembeleşmesini izlemek için yanaklarından birine bir tokat atmaktan kendimi alamıyorum.

"Kahretsin, mükemmelsin." Kalçalarını öyle sert kavriyorum ki, parmak izi şeklinde morluklar bıraktığımı biliyorum. "Şu haline bak, beni çok iyi karşılıyorsun. Sen de mi bunun hayalini kuruyordun?"

"Evet," diye hıçkırıyor, kalçalarını geriye itiyor ve daha fazlası için yalvarıyor. "Seni çok istedim."

Diğer yanağına, inlemesine neden olacak kadar sert bir tokat atıyorum. "Peki düşündüğün gibi hissettirdi mi?"

"Bu... çok daha iyi hissettiriyor," diye kekeliyor nefes nefese kalırken. "Seninle böyle hissedeceğimi bilmiyordum."

Ve aniden, ondan ne istediğimi biliyorum. Tekrar gelmesini nasıl istediğimi biliyorum.

Aşağı uzanarak sırtını göğsüme yaslaması için onu dik tutuyorum. Kolayca hareket ediyor ve onun zevk sarhoşu uysallığı kasıklarına bir başka şehvet atışı gibi geliyor.

Duruşunu genişletmek için dizlerimi onunkilerin içine vuruyorum. Hareket ettiğinde ve bir sonraki hamlem bu yüzden daha da derinleştğinde, şaşırılmış bir inilti çıkarıyor.

Bir elimi boğazına dolayarak başını geriye yatırıyorum, böylece çenesine ısırıcı bir öpücük kondurabiliyorum. Bu dokunuş kaslarının etrafımda sıkışmasına neden oluyor.

"Adımı söyle," diyorum, sesim çakıl taşı gibi. "Az önce içinde olması için yalvardığın kişiyi itiraf etmeni istiyorum."

Nefes nefese kalırken dudakları aralanıyor. Ellerinden biri ön kolumu kavıyor, beni tam olarak boğazına doğru tutmuyor ama zevkten dönmeye başlarken can havliyle bana tutunuyor. Nefes nefese "Dominic" diyecek kadar zihinsel enerjisi var.

Diğer elim karnının önünden aşağı kayarak klitorisine yerleştiğinde, bir tane daha. "Dominic."

Ve dördüncü orgazm vücudunu tükettiğinde, çaresiz, ruhunun derinliklerinde bir haykırış. "Dominic!"

Bir iniltiyle alnımı omzuna koyuyorum ve onun tekrar etrafımda döndüğünü hissediyorum. Mükemmel hissettiriyor. Daha fazla dayanamıyorum.

Sadece Skylar'ın yorgun ama tatmin olmuş bir iç çekişle minderine üzerine düşmesine yetecek kadar beklemeyi başarıyorum. Tekrar önümde domaldığı anda iki kez daha içine giriyorum, sonra aceleyle çekip elimi sikimin üzerinde gezdiriyorum. Kıçının yanaklarını ve sırtının alt kısmını döllerimle çiziyorum, onu bu şekilde işaretlemenin tadını çıkarıyorum.

"Siktir," diye son bir inilti çıkardım. Bir an için spor salonundaki tek ses, ikimizin de nefes almaya çalışırken çıkardığı sestir.

O hâlâ kolları ve dizleri üzerinde, alnını eline dayamışken, ayağa kalkıp üç adım yürüyerek kâğıt havluların olduğu kenara geldiğimde tökezliyorum. Bir tane koparıp aceleyle Skylar'ın yanına dönüyorum ve dizlerimin üzerine çökerek az önce olanların kanıtını cildinden silebiliyorum.

Skylar memnuniyet dolu bir ses çıkarır ve sırt üstü düşer. Utanmaz bir şekilde gerinerek gülümsüyor ve iç çekerek, "Bu harikaydı," diyor.

Ve lanet olsun, onun mükemmel vücudunu böyle yayılmış görmek bana ne yapıyor. Aletim yeniden sertleşmeye başladı ve bu konuda bir şeyler yapmaya çok yaklaştım. Bunu bildiğim için

getirdi onu zevk ve yapılmış onu Bu
Mutluyum. Sarhoş edici.

O benim istediğim her şey ve aramızdaki bu çekime karşı
çaresizim.

Yanlışlık lanetlensin.

DOMINIC

On beş dakikalık yolculuk tam olarak garip değil, ama sessizliği örtmek için radyoyu açmak zorunda kalıyorum. Sanırım beni tartışmadan kabul etmesinin tek nedeni onu bu kadar iyi becermek, ama yanımdaki tereddütü hissediliyor ve bu beni huzursuz ediyor. Belli ki ikimiz de buradan sonra ne diyeceğimizi bilmiyoruz.

Evinin önüne geldiğimde, ona karşı dürüst olmak ve onun da aynı şekilde hissetmesini ummak niyetindeyim.

Ama tam bunu söylemek için ağzımı açacakken, gözlerinin omzumun üzerinden geçtiğini ve kaşlarının çatıldığını görüyorum.

Neye baktığını görmek için döndüğümde tek söylediği "Ne..." oluyor.

Sıra dışı bir şey fark etmedim. Onun dikkatini çeken şey eviydi ama nedenini bilmiyorum. Tüm ışıklar yanıyor, bu da dikkatimi çekiyor çünkü neredeyse gece yarısı ve diğer tüm evler neredeyse tamamen karanlık, ama bu onun tepki vermesini gerektirecek kadar değil. Sorunun ne olduğunu sormak için geri döndüğümde, kaşlarının yerini panik ifadesinin aldığını fark ediyorum.

"Skylar, ne-?"

Ama o çoktan kapı kolunu tırmalıyor, arabadan çıkmak için çabalıyor. Sonunda kapı açıldığında, hemen dışarı ıktı.

Tepkiyi sorgulamıyorum; sadece onu takip etmek için atlıyorum.

Merdivenleri koşarak çıkıyor, o kadar çok titriyor ki anahtarını n kapıya zor sokuyor. Yardım etmek için yanından uzanıyorum, ama sonra kilit tıklıyor ve kapı ardına kadar açılıyor.

Basamakların dibine çökmüş yaşlı bir kadın ve onun üzerine çömelmiş genç bir ocuk ortaya çıkar.

"Aman Tanrım, anne," diye nefes alıyor Skylar. Sonra ocuğa doğru döner. "Joey, ne oldu?!"

Belli ki şokta, gözleri kocaman ve vücudu donmuş bir halde yavaşça Skylar'a doğru dönüyor.

Cevap vermesi birkaç saniyesini alıyor. O cevap verene kadar Skylar çoktan annesinin yanına koşmuş ve hayati değerlerini kontrol etmeye başlamıştı bile; bunu yaparken elleriyle vücudunu çok fazla hareket ettirmemeye dikkat ediyordu.

"O... o düştü," diye cevap verir ocuk. "Bir anda oldu. Odasından çıktığını duydum, ben de onu kontrol etmek için dışarı çıktım ve tam kapımı açtığımda merdivenlerin başında tökezlediğini gördüm." Sesi endişeli bir hal alıyor. "Skylar, onunla ilgileniyordum, yemin ederim. Yemin ederim. Her şey çok hızlı oldu... Ona seslenecek ya da onu tutacak kadar bile zamanım olmadı ve şimdi o... şimdi o-"

Skylar kontrollerini tam zamanında bitirerek çocuğun ıldırmasını engeller. Belli ki bunu yapmak üzereydi. Gözleri çılgına dönmüş ve teni solmuş. Neredeyse ergenlik çağında gibi görünüyor, bununla uğraşmak için çok genç.

"Joey, beni dinle," diyor Skylar, onu omuzlarından tutup bir kez olsun sertçe sarsarak. "Bu senin hatan değil. Beni duyuyor musun? Bu bir kazaydı. Düştü. Hastalığında böyle şeyler olur. Bu senin suçun değil."

Sesi hem güçlü hem de rahatlatıcı. İnandırmak için yeterince güçlü ve rahatlatmak için yeterince rahatlatıcı

onu yalan söylemediğine ikna eder. Yaşadığı şokun sisi dağılır ve ona küçük bir baş selamı verir.

Skylar bunu görür ve annesine dönmek için onu bırakır.

"Ama yardımına ihtiyacım var" diyor, elleriyle annesinin vücudunun geri kalanını kontrol ederken. "Hemen 911'i aramanı istiyorum. Hoparlörü aç ki onlarla konuşabileyim.

Nefes alıyor ve kalp atışları normal ama beyin sarsıntısı geçirmiş ya da başka bir yeri incinmiş olabilir. Bana yardım etmeniz gerekiyor."

Yönlendirme yine kendinden emin. Muhtemelen bunu daha önce yapmış, bir durumun kontrolünü ele almaya ve başkalarını yönlendirmeye alışkın biri.

Joey hemen telefonuna uzanır ve onun talimatlarını uygular.

"911, acil durumunuz nedir?"

Skylar, "921 Poplar Street'e hemen bir ambulans istiyorum," diyor. "Annem merdivenlerden düştü ve bilinci yerinde değil. Görünürde herhangi bir yaralanma ya da belirgin bir deformasyon görmüyorum ama onu derhal hastaneye götürmeniz gerekiyor."

"EMS'yi adresinize gönderiyorum. İsminiz nedir?"

"Skylar Vega. Lütfen acele edin."

Konuşmaları sona erdiğinde hâlâ kapının önünde duruyorum, sadece önümdeki durum değil, Skylar'ın bu kadar çabuk aile reisi rolüne bürünmesi de beni hayrete düşürüyor. Kendini nasıl taşıdığına bakarak sorumlulukları olduğunu biliyordum ama onu iş başında görmek bana yepyeni bir anlayış kazandırdı.

Skylar operatörün sorularını yanıtladıktan ve acil durumla ilgili tedavisini tamamladıktan sonra nihayet devreye girebileceğimi hissediyorum.

"Bir şey yapabilir miyim?" Yaklaşarak soruyorum.

Skylar'ın gözleri benimkilere kayıyor, sanki burada olduğumu tamamen unutmuş gibi.

Muhtemelen öyledir. Görünüşe bakılırsa, tek başına olmaya alışmış.

Babası nerede? Gerçekten buradaki tek yetişkin o mu? Skylar'ın odağı, şokun etkisi geçtiği için gözyaşlarının eşiğinde görünen çocuğa geri dönüyor.

"Kardeşime biraz su getirebilir misin lütfen?" Skylar diyor, sonra gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşunca derin bir nefes alıyor. "Ambulans gelene kadar annemle kalmam gerekiyor."

Hemen başımı sallıyorum. Bir adım öne çıkarak telefonu nazikçe kardeşinin elinden alıyor ve Skylar'ın yanına koyuyorum. Sonra onu ayağa kaldırıyor ve bu kattaki oturma odasının arkasında görebildiğim mutfığa doğru çekiyorum.

Trans halindeymiş gibi hareket ediyor, ancak kısa bir mesafe yürümek bile yardımcı oluyor gibi görünüyor. Hemen lavaboya bir bardak su doldurup ona uzatıyorum.

"İç. Ve sonra derin bir nefes al."

Dediğimi yapıyor. Suyu bitirdiğinde tekrar doldurup ona geri veriyorum.

"İyileşecek evlat," diyorum ona yatıştırıcı olduğunu umduğum bir sesle. "Gerçekten ters giden bir şey olsaydı Skylar bu kadar sakin olmazdı."

Bana baktığında, sanki sonunda evinde bir yabancı olduğunu fark etmiş gibi oluyor.

"Skylar'ın sesi hep böyle çıkar," diyor. "İşler en kötüye gittiğinde bile sesi o kadar sakin çıkıyor." Kekeleyerek bir nefes alıyor, sonra da suyunun yarısını içiyor. "İşe yaramamalı - ebeveyn sesini benim üzerimde kullanması. Şimdiye kadar bunu anlamalıydım. Ama bir şekilde..." Bakışları, durduğumuz yerden hala görebildiğimiz kız kardeşine geri dönüyor. "Her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde ona hâlâ inanıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Şimdi yerinde donup kalan benim. Buna verecek cevabım yok. Burada kendime çok yabancıyım.

Tanrım, Skylar'ın yaşamak zorunda olduğu hayat bu mu? Ne kadar süre?

Hiç çocuk olabilmiş miydi?

Uzaktan siren sesleri duyunca ikimiz de irkildik. Ben daha bir şey söyleyemeden ya da bir adım atamadan Joey bardağını tezgâha bırakıp kız kardeşinin yanına koşuyor.

Ondan sonrası tam bir kasırga. Üç EMS çalışanı hâlâ açık olan kapıdan içeri giriyor ve hemen Skylar'ın annesini standart kontrollerinden geçiriyorlar. Skylar'ın onlarla sessizce konuştuğunu duyuyorum ve çalışanlardan birinin söylediklerine başıyla onay verdiğini görüyorum. Görünüşe göre düşme omurgasını etkilememiş, çünkü bir süre sonra onu sedyeye koyup kapıdan çıkarıyorlar.

Skylar'ın annesi ambulansa bindirilirken bilincini kazanıyor ve çocuklarına odaklanıyor.

"Skylar? Joey? Ne oldu?"

"Düştün anne," diye geliyor Skylar'ın sesi. Joey hemen yanında, onun elini tutuyor. "Seni hastaneye götürecekler."

Kadın oğluna bakar. "Ah, tatlım. Seni korkuttuğum için çok özür dilerim."

İşte o zaman Joey'nin sessiz gözyaşları döktüğünü fark ediyorum, korku ve acı yüzünden ve kız kardeşinin elini beyaz parmak eklemleriyle tutuşundan belli oluyor.

Skylar da bunu görüyor. Kardeşinin elini annesinin eline götürerek, sedyenin yanında durabilmesi için kenara çekilir.

"Onlarla birlikte ambulansa binmek ister misin?" diye sorar ona usulca.

Daha sorusunu bitirmeden başını sallıyor.

"Tamam. Sen onlarla git, ben hemen arkanda olacağım." Bir kolunu onun omuzlarına doluyor. "Joey, söz veriyorum o iyi. Bu sadece bir güvenlik önlemi." Ama kardeşinin ona tam olarak inanmadığını biliyor olmalı, çünkü sağlık görevlilerinden birine bakıyor. "Değil mi? Ciddi bir yaralanma görmüyorsunuz."

Kadın başını sallayarak ona bir gülümseme gönderiyor. "O iyi, söz veriyorum. Sadece onu tamamen kontrol ettirmek istiyoruz."

Bunu üçüncü bir taraftan duymak sonunda onu ikna etmiş gibi görünüyor. Gözyaşlarını koluyla kurulayacak kadar.

Annelerini ambulansa bindirdiklerinde Joey ve sağlık görevlileri de arkasından binerler. Kapıları kapatırlarken Skylar ona son bir kez güven verici bir şekilde başını sallar.

"Hemen arkada olacağım. Seninle hastanede buluşuruz."

Birkaç dakika içinde yapayalnız kaldık. Neredeyse bir ateş rüyası gibi hissettiriyor, çok hızlı oldu.

Skylar'ı eve kadar takip ediyorum. Temizlik yapmaya ve eşyalarını toplamaya başlarken otomatik pilota gibi görünüyor. Kendi kendine yüksek sesle konuştuğunu fark ettiğimde bir sweatshirt'e uzanıyordu.

"...geçen sefer ambulans 2,400 dolar tutmuştu. Yeni bir kredi kartı açarsam, onu market alışverişi için kullanabilir ve hastane faturasını nakit olarak ödeyebilirim. Restoranda daha fazla vardiya almam ve muhtemelen üçüncü bir iş bulmam gerekecek, ancak bu ay ödeyebilirsem, o zaman faiz çok kötü olmaz-"

"Skylar," diye araya giriyorum. Bunu dinleyemem, bu kadar zor bir hayat hakkında bu kadar kopuk bir tonda konuşmasını dinleyemem. Keşke şu anda onu kollarımla sarabilseydim ama bana yaslanmaya hazır olmadığını biliyorum.

Bana boş bir bakışla bakıyor. Burada olduğumu unuttuğu için değil, yaşamaya alıştığı bir tür berbat kalıba girdiği için.

"Sen hala Burada." o diyor ki Basitçe. O çeker eşofmanını başına geçirdi.

"Kalmana gerek yoktu. Yine de eve bıraktığın için teşekkür ederim. Eve daha geç gelseydin-"

Kalın kalın yutkunuyor, durumun ciddiyeti ilk kez duygusal duvarlarını yıkıyor. "Gitmem gerek" derken sesi daha sertti. Haftaya spor salonunda görüşürüz."

Bir an için ona sadece bakabiliyorum. Ama sonra ne yaptığının ya da söylediğimin bir önemi olmadığını, kendi başına ayakta durmak için beni itmeye devam edeceğini fark ediyorum.

Ve bunu yapmasına seyirci kalamam.

Sırt çantasına uzandım ve omzuma attım. "Hadi, seni hastaneye bırakayım." İtiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Gecenin bu saatinde otobüse binmek ya da bir Uber beklemek bile çok uzun sürer" diye ekliyorum. Hâlâ bana bakıyor. Ve kalbim biraz kırılıyor. Fısıldıyorum, "Lütfen, kardeşinin o hastanede tek başına seni beklediğini bilerek beni buradan gönderme."

Sonunda bu onun savunmasını kırıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ama sonra onları kırıştırdırıp başını sallıyor.

Onu bu şekilde, savunmasız ama güçlü görmek, göğsümü hazır olmadığım bir duygu girdabıyla dolduruyor: huşu, gurur, saygı. Ama en çok da şefkat.

SKYLAR

Annem bir gece hastanede müşahede altında tutulmasına rağmen hafta sonunun geri kalanı hızla geçti. Kan sulandırıcı ilaçlar kullandığı için beyin kanaması geçirmesinden endişe ediyordum ama kafa tomografisinde herhangi bir travma tespit edilmedi ve neyse ki düşmeden dolayı sadece kalçasında bir zedelenme var.

Genel olarak, yaşadığımız en kötü hafta sonu değildi. Ailemizin gülümsemesi ve kahkahalarıyla sonlanmayan pek çok acil durum oldu. Sonunda annem için daha güvenli olan bir apartman dairesine taşınmamız gerektiği konusundaki tartışma bile havayı bozmadı. Anneme birkaç gün daha ağırdan alması söylendi ama bunun dışında herkes normal programına geri döndü.

Ben hariç herkes, çünkü Pazartesi günü spor salonuna gittiğimde Dominic'e ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ve tabii ki kapıdan içeri adımımı attığımda ilk gördüğüm kişi o oluyor. Resepsiyon bölümündeki kanepede oturuyor ve beni görünce hemen ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor, bu da beni bekleyip beklemediğini merak etmeme neden oluyor.

"Selam," diye selamlıyor beni, kaşları açık bir endişeyle çatılmış. "Annen nasıl?"

Ona içten bir gülümseme veriyorum. "O iyi. Düştüğü için biraz ağrıyor ama gerçek bir yarası yok. Sadece kötü görünüyordu çünkü aşağı inerken kendini yere bıraktı."

Bu haber karşısında rahatlamış görünüyor. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Bir an için eşofmanımın eteğiyle oynuyorum. "Geçen gece için tekrar teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Beni bıraktığın ve kardeşime yardım ettiğin için." Titrek bir nefes alıyorum. "Bunların hiçbirini yapmana gerek yoktu ama yaptığın için minnettarım."

Bir an için sadece bana bakıyor, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. Ama sonra konuştu, sesi sessiz ama derindi. "Bir şey değil. Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece ailenin iyi olmasına sevindim. Senin iyi olmana sevindim."

Sözleri göğsümü sıcaklıkla dolduruyor. Bana değer verildiğini hissettiriyor, bunaltıcı olmayan bir şekilde. Yine de, geçen gece olan diğer her şey hakkında ne hissettiği hakkında hala hiçbir fikrim yok. Konuşacak, çözecek çok şeyimiz var ama bana nasıl hissettiğine ya da hangi yöne meylettiğine dair hiçbir ipucu vermiyor.

İstendiğimi ama tamamen kaybolduğumu hissediyorum.

Dersler her zamanki gibi terapötik, zorlayıcı ve yorucu. Dersler bittiğinde, hayatım normale döndüğü için büyük bir huzur hissediyorum. Ve spor salonu hala benim güvenli alanım gibi geliyor.

Ama temizliğe başladığım ve düşüncelerimle baş başa kaldığım anda gerçekler yüzüme vuruyor. Çünkü geçen geceden sonra Dominic'le birlikte olmamın mümkün olmadığını anladım.

Onun yüzünden değil. Mesleki sınırlar, yaşı ya da diğer şeyler yüzünden de değil. Bir ilişki içinde olamadığım için.

Lisedeyken bir kez çıkmayı denemiştim. Sınıfımdan bir çocuğa evet dedim, birkaç film randevusuna gittim, hatta ondan bekaretimi kaybedecek kadar hoşlandım. Ama bir ay sonra

anneme erken başlangıçlı Parkinson teşhisi kondu. Bir hafta içinde üçüncü kez yemek yaparken kendini kestiğinde öğrendik. Ve 11 yaşındaki Joey bir köşede ağlarken, kanlar içindeki annesinin 911'i araması on dakikasını alacak kadar titremesini izlerken, ben erkek arkadaşımınla dışarıdaydım. Bencilce davranıyordum.

Bu son çıktığım zamandı. Çünkü sadece başka bir insan ailemi feda etmeye değmez, aynı zamanda kendim için bir şeyler yaptığımda da kötü şeyler oluyor. Bu hafta sonu bunu kanıtladı. Annem tamamen iyi olsa da ben hâlâ sarsılmış durumdayım.

Annem incinmiş ve kardeşim korkmuşken, ben seks yapmakla meşguldüm.

Bu suçluluk duygusu boğucu. Dikkatsizliğimi her düşündüğümde, göğsümdeki baskı nefes almamı zorlaştırıyor.

Dominic bir şeyleri bitirmeye hazır olsun ya da olmasın, benim bir şeyleri bitirmem gerekiyor.

Derin bir nefes çekerek Dominic'in ofisinin kapısını çalıyorum.

Bir kutu spor tişörtünü karıştırdığı yerden arkasını dönüyor. Beni görür görmez sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

"Hey," diyor, sesi gergin.

"Hey. Paspaslar hazır. Spor salonu senin için temizlendi."

Dominic bana sertçe başını sallıyor ve elindeki gömleği kutuya geri bırakıyor.

"Skylar, bence yapmalıyız-"

"Geçen gece bir hataydı," diye ağızımdan kaçırdım.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ama bana karşı çıkmıyor. Bu benim devam etmem için yeterli bir fırsat.

"İkimiz de yetişkiniz. Bunun ne olduğu ve ne olmadığı konusunda dürüst olabiliriz. Ve gerçek şu ki, o gece harikaydı, özellikle de bir ay boyunca yapmalı mıyız-yapmamalı mıyız tartışmalarından sonra, ama bu bir daha asla gerçekleşebilecek bir şey değil. İkimizin de kendince sebepleri var."

Lanet olsun, yüz ifadesi her zaman çok okunaksız. Rahatladı mı, üzüldü mü ya da benimle aynı fikirde mi anlayamıyorum. Ve hiçbir şey söylemiyor.

Midemde sinirlerim kabarıyor. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

-Tüm bunları dışarı çıkarmak ve sonra eve gitmek istiyorum.

Sözcüklerin geri kalanı dudaklarımdan dökülüyor, her biri bir öncekine takılıyor. "Bu ikimiz için de kötü bir fikir. Sen, çünkü sen benim koçumsun ve belli ki işle zevki karıştırmaktan hoşlanmıyorsun ve ben, çünkü hayatım zaten tüm dikkatimi vermemi gerektiren boktan bir gösteri. Buna fiziksel bir ilişki ekleyecek vaktim bile yok. Bence koç ve öğrenci olarak devam etsek daha iyi olur. Tuhaf bir şey yapmam konusunda endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum, çok fazla soru soran sinir bozucu öğrenci olmaya geri döneceğim. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi olacak."

Konuşmam boyunca Dominic ne düşündüğünü belli etmedi. Sadece en sonda bir şey parlıyor, acıyı andıran bir şey. Ama o kadar çabuk geldi ve gitti ki, hayal ettiğime eminim.

Benimle bir ilişki istemesine imkan yok. Bana sadece seks isteyen bir tip gibi gelmiyor, ama benimle çıkmak istemesi düşüncesi de aynı derecede gülünç. Ben çok fazla yükü olan bir hiçim.

"Yani... evet. Anlaştık mı?" Elimi beceriksizce uzatıyorum, sanki gerçekten daha fazla anlaşma yapmayacakmışız gibi.

Beni şaşırtarak bir adım daha yaklaştı. Ama henüz elimi sıkıyor, o her şeyi gören haliyle beni inceliyor.

"Peki istediğinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor lezzetli ve derin bir sesle. Bir yanımda siktir et hayır demek istiyor, sadece sesinden bile fikrimi değiştirdim.

Ama kendimi başımı sallamaya zorladım. Bu odaya adım atmadan önceki hislerim Tanrı'ya karşı dürüst bir gerçektir.

Dominic'in varlığı beni bir su birikintisi içinde erimekten alıkoyamaz.

Gözleri bir kez daha parlıyor ama ben daha sorgulayamadan elimi tutuyor.

"Tamam o zaman," diyor, elimi bir kez sıkıyor ve sonra sanki bana gereğinden fazla dokunmaktan korkuyormuş gibi geri çekiliyor. "Eğer istediğin buysa, bunu yerine getireceğim. Koç ve Skylar'a geri döneceğiz."

Tanrım, berbat durumdayım. Bunu söylediğini duymak mideme bir bıçak gibi saplandı. Sonra da ailemi bir adam için feda etmenin suçluluğuyla karışıyor ve bu duygusal karışım beni kismaya hazır hale getiriyor. Buradan gitmem gerek.

"Harika, bunu konuştuğumuza sevindim," diyorum aceleyle. "Cumartesi günü görüşürüz o zaman? Açık mat için burada olacağım."

Cevap olarak sadece başını sallıyor. Ona sert bir gülümseme göndermeyi başarıyorum ve sonra beceriksizce veda edip ön kapıdan kayboluyorum.

Sonraki üç hafta boyunca haftada sadece iki gece spor salonunda antrenman yaptım.

Dominic'le ilişkiyi bitirmek, bencilce olan her şeyi programımdan çıkarma girişimlerimden yalnızca ilkiydi: eğitim de bu kategoriye giriyordu. Haftada iki gece temizlik yapmayı taahhüt etmemiş olsaydım, muhtemelen kendimi tamamen bırakmam gerektiğine ikna ederdim. Ancak Dominic ile yaptığım sözlü sözleşme sayesinde, çalışmadığım gecelerde birkaç saatliğine spor salonuna gitmeyi haklı buluyordum.

Dominic aramızdaki mesafeyi onurlandırıyor. Koç ve öğrenciye bu kadar kolay geri dönmemiz, bunun bu kadar doğal hissettirmesi neredeyse üzücü. Nadiren de olsa, bir pişmanlık parıltısı yakaladığımı düşünüyorum.

Bakışları birkaç vuruş fazla uzun sürdüğünde gözleri doluyor, ama çoğunlukla bana diğer sporcular gibi davranıyor.

Ben de dövüşçülerle arama mesafe koyuyorum. Ya değişikliği fark etmiyorlar ya da görmezden geliyorlar, çünkü Remy ve Lucy beni konuşmalarına çekmek için birçok girişimde bulunuyorlar. Genellikle onlar denemeden önce temizliğe başlayabilirim ama bu gece temizlik dolabına girmekte çok yavaş kaldım.

"Hey, Skylar," diye sesleniyor Lucy. "Ay sonunda Aiden'ın dövüşüne geliyor musun?"

Başımı sallıyorum, cevabım robotik geliyor. "Gelemem. Çalışmak zorundayım."

Beni incelerken kaşlarını çatıyor. Bir yalan arıyor ama yok, sadece tam gerçek değil. Henüz iş programımı almadım ama alabileceğim her vardiyaya ihtiyacım var. Özellikle de dün ilk ambulans faturasını aldığımız için.

"Pekâlâ... eğer programınız uygunsa bizimle gelmenizi çok isteriz," diyor Lucy. "Benim evimde de bir ön oyun düzenliyoruz."

Göğsümde bir sızı var. Arkadaşlara sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Onlarla bir partiye gittiğim için kendimi suçlu hissetmemek?

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler Lucy. Bir değişiklik olursa sana haber veririm."

Başını sallayıp merdivenleri çıkmaya başlıyor ve beni çanta odasında yalnız bırakıyor. Önümdeki ağır çantayı temizleyebilmek için dezenfektan mendile uzanıyorum. Ama daha mendili derinin üzerinde gezdiremeden, onu yumruklamak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

Ben de öyle yaptım. Sağ yumruğumu geri çekip çantaya indirdim.

Eldiven giymediğim halde parmak eklemlerimdeki acıyı zar zor hissediyorum. Ben de tekrar yumrukladım.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ta ki acıyı hissedene kadar. Ve omzumdaki acıyı. Yine de bu fiziksel acıların hiçbirini göğsümde yer edinen duygusal ıstırapla kıyaslanamaz.

Asla cumartesi günleri izin alamayacağım. Cumartesi gecelerim çalışarak, hasta anneme bakarak ya da küçük kardeşime ebeveynlik yaparak geçiyor. Arkadaşlarımla kavga izlemek için sorumluluklarımı bir kenara bırakamam. Böyle bir hayatım yok.

Ve bu asla karşılayabileceğim bir lüks olmayacak. Faturalar asla durmayacak, bunu düşünemiyorum bile. Ve Joey hala o kadar küçük ki birkaç yıl daha onun tek ebeveyn figürü ve sonsuza kadar güvenebileceği tek yetişkin ben olacağım. Okumam gereken yıllar var ve öğrenci kredisi borcumu ödememin ne kadar süreceğini sadece Tanrı bilir ve ne kadar çalıştığının ya da ne kadar çabaladığının bir önemi yok, asla yetişemeyeceğim. Asla bu mükemmel planlanmış, kırılğan versiyonun dışında bir şekilde yaşayamayacağım. Ve Tanrım, çok yorgunum. Ben sadece-

Kolların etrafıma dolandığını hissediyorum, nazikçe ama etkili bir şekilde daha fazla yumruk atmamı engelliyorlar. Dominic. Son bir kez yumruk atmayı deniyorum ama sonunda hıçkırıklara boğuluyorum ve yorgunluktan gevşeyerek onun kollarına yığılıyorum.

"Skylar. Bebeğim, bana bak."

Neler olduğunu bilmiyorum. Ne kadar zamandır düşüncelerimin içinde kaybolduğumu bilmiyorum. Ama birden çevrem fark ediliyor ve beynim yavaşça gerçekliğe geri dönüyor. Belki de dudaklarından çıkan "bebeğim" sesidir beni etkileyen.

Dominic minderde oturuyor, ben de onun kucağında yanlamasına oturuyorum. Elleri kollarımı aşağı yukarı ovalarken beni rahatlatıyor. Yüzüm ıslak ve göğsüm hâlâ o kadar sıkı ki yüksek sesle, boğuk nefesler aldığımı fark ediyorum ama Dominic'in dokunuşu nefes alışlarımı biraz daha kolaylaştırıyor. Düzensiz kalp atışlarım da yavaşlamaya başlıyor.

Çok endişeli görünüyor. Sanki beni kollarının arasına almak istiyor ama aynı zamanda beni biraz rahat bırakmaya çalışıyor gibi. Kollarımı ovmayı bırakmıyor ama nefes alışım kontrol altına alınır alınmaz sessizce soruyor: "Ne oldu?"

"Üzgünüm, ben-" Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Sadece... bir anlık bir şey yaşadım. Özür dilerim."

Dominic beni teselli ederken midemde bir duygu fırtınası dönüyor. Dominic'in önünde aklımı biraz kaçırdığım için şok, bunu görmesine izin verdiğim için utanç, yıkılan duvarları yeniden inşa etmeye çalışırken kırılganlık. Daha önce hiç böyle birinin önünde aklımı kaybetmemiştim. Ne babamın cenazesinde, ne annem hastalandığında... Joey beni hiç gözyaşı dökerken görmedi. Dokuz yaşındayken babamın teşhisini duyduğum günden beri aşılmaz bir kale gibiydim.

Yine de Dominic, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorduğunda kendimi yeniden ifşa ediyorum. Çünkü soru dudaklarından çıkar çıkmaz kendimi anında onun kollarına atıyorum. Savunmasızlığın canı cehenneme.

Dominic'e sarılmış, yüzümü boynuna bastırmış bir halde, onun sıcaklığını ve gücünü içime çekmeye izin veriyorum. Saçlarımı okşayan elinin verdiği his beni sakinleştiriyor. Derin bir nefes alarak, ne hissettiğimi seslendirmeye çalışıyorum.

"Sanırım benim yaşımdaki diğer insanların sahip olduğu mutlu olma özgürlüğüne asla sahip olamayacağım aklıma geldi," diye mırıldanıyorum tenine doğru. "Bencil olmak için çok fazla sorumluluğum var."

Ama hayatımda kendi başıma seçtiğim hiçbir şey olmadığını nasıl söyleyebilirim? Ne zaman bu kadar bencil oldum? Sadece sevdiğim bir sporu yapmakla kalmadım, aynı zamanda tüm ailemin hayatını daha iyi hale getiren finansal bir mola sayesinde oldu. Bana keyif veren şeyleri yapmamı mümkün kılan bir mola. Bugün bunun mükemmel bir örneği.

"Aslında bunu söylediğimi unut," demek için acele ettim ve Dominic'ten uzaklaştım. "Kendim için üzülüyorum. "Kendime acıyorum.

neden bu kadar dramatik olduğumu." Rol yapmak için gülmeye zorlamaya çalışıyorum ama Dominic beni hemen anlıyor.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Başparmağı yanağımı okşadığında, maskeden geriye kalan her şey bir kenara düşüyor.

"Bazen bunalmış hissetmen normal," diyor. "Zor bir hayat yaşadın Skylar. Kimse seni bunun için yargılayamaz." Cevap veremiyorum, çünkü gözlerim bir kez daha yaşlarla doluyor. Dominic'in hl gözyaşlarımın geri kalanını yüzümden sildiğinin farkında olarak, aceleyle onları kırıştırıyorum.

"Herkesin biraz bencil olmaya ihtiyaı var," diyor bana nazikçe. "Hepimizin mutluluğu bulmaya ihtiyaı var. Bu seni kötü bir insan yapmaz."

"yle hissettiriyor," diye fısıldıyorum.

"Skylar, kötü bir insan olmaktan o kadar uzaksın ki, sırf bunu düşündüğün için seni sarsmak istiyorum."

Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum. Tatlı Dominic silahsızlandırıyor.

Kirpiklerimin arasından bakarak onu anlamaya çalışıyorum. Aramızdaki ilişkiyi kestikten sonra çizdiğim çizgiyi açmaya çalışmadı, o kadar ki umurunda olup olmadığını bile merak ettim. Ama bana bakışıyla.

Öyle olduğunu biliyorum.

Beni bakarken yakaladığında yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, eli boynumun yanına düşüyor, başparmağı tenimde nazik daireler çiziyor. "İyi şeyleri hak etmediğini düşünmen kalbimi kırıyor," diyor usulca.

Kaçmak isteyen iniltiyi yutuyorum. Savunmalarım parçalanıyor ve istediğim şeyin peşinden gitmemek için sahip olduğum tüm nedenler elimden kayıp gidiyor. Birdenbire tek istediğim teslim olmak ve Dominic'te kendimi kaybetmek. Suçluluk duygusu olmadan.

"Bana seni neyin mutlu edeceğini söyle," diye fısıldıyor.

"Bunu hak ettiğini sana nasıl kanıtlayabileceğimi söyle."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kollarını bana dolamışken, dürüstlüğü ve kırılganlığı aramızdaki boşluğu ısıtırken bile, yüzünde bunu fiziksel bir şekilde kastetmediğini görebiliyorum. Sadece beni mutlu etmek istiyor. Her ne şekilde olursa olsun.

Ben de onu öptüm.

Çünkü ikimizin de hâlâ birlikte olmamamız için nedenlerimiz olsa da, hiçbir şey Dominic'in olmanın verdiği mutluluğa karşı koyamaz. Geçici bir süre için bile olsa.

SKYLAR

O da beni birkaç saniye boyunca öpüyor ve ben de onun kucağında olmanın verdiği sıcaklık ve rahatlığı içime çekiyorum. Tanrım, bunu özlemişim. Onu özledim.

Bu konudaki tüm şüphelerim anında yok oldu.

Ama Dominic farklı hissediyor olmalı, çünkü alnını benimkine değdirecek kadar geri çekiliyor.

"Kastettiğim bu değildi," diyor nefes nefese.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, yaklaşıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Bu yüzden yaptım."

Tereddüt ettiğini hissederek aramıza biraz mesafe koydum. Gözlerimdeki gerçeği görebileceği kadar. "Eğer istiyorsan, bunu ben de istiyorum. Aramıza mesafe koymak istediğimi söylediğimi biliyorum ama... haklısın. Beni mutlu ediyorsun. Ve artık bununla savaşmak istemiyorum."

Bakışları yüzümde geziniyor, açıkça herhangi bir şüphe arıyor. Herhangi bir şüphe bulamayınca, beni bir öpücük daha için kendine çekiyor.

Ve bu sefer, içine batıyor.

Kolları belime dolanıyor, öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğiyor. Dili benimkine değdiği anda

Sızlanıyorum ve daha da yakına kaymaya çalışıyorum.

Onun yerine, ağır ağır nefes alarak tekrar geri çekiliyor.
"Emin misin?"

Başımı sallıyorum, zaten onu geri çekiyorum.
Dudaklarımız bu kez birleşir birleşmez kalçalarım sallanmaya başlıyor. Tanrım, onu çok istiyorum.

Görünüşe göre ikna olmuş, beni minderin üzerinde altına yatana kadar yuvarlıyor, elleri keşfetmeye başlarken dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor.

Ama daha fazlasını yapamadan göğsüne doğru itiyorum.
"Bekle," diye nefes nefese kaldım.

Üzerimden kalktı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Yok bir şey, sadece... Temizlik malzemesi gibi kokuyorum. Her tarafına bulaşmasını istemiyorum."

Karar vermesi sadece bir saniye sürüyor, ayağa kalkarken beni kollarına alması da bir saniye.

"Nereye gidiyoruz?" Bacaklarım sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi beline dolanırken soruyorum. Dudaklarım boynuna iniyor, tenine öpücükler konduruyorum.

İçinden geçen ürperti ve adımlarının hızlanışını hissediyorum. "Duş," diye homurdanıyor.

Dudaklarım kulağına doğru ilerliyor. "İyi fikir," diye mırıldanıyorum, kulak memesini ısıriyorum.

Ve eğer Dominic'in çaresizlik seviyesiyle ilgili bir soru varsa, soyunma odasının kapısını tekmeleyerek açtığında, bizi tamamen giyinik bir şekilde duşa soktuğunda ve ağzımı kavurucu bir öpücükle alırken suyu körü körüne açtığında cevaplanıyor.

Onun öpücüğü her şeydir. Az önce yüzünde gördüğüm her arzuyu bana ağzıyla, diliyle ve elleriyle gösteriyor.

Dokunuşu açgözlü bir hal alıyor. Giysilerimizi ıslatan suya rağmen gömleğimi başımın üzerinden, şortumu da bacaklarımdan aşağı sıyırmayı başarıyor. Güçlü elleri kıcımda, kalçalarımda geziniyor, belimi sıkmak için yukarı çıkıyor. Sanki

ilk nereye dokunacağını bilemiyor. Başını her eğdiğinde ve dilini benimkinin üzerinde kaydırduğında inliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Kendime, seni tekrar becerme şansım olursa, sana bakacağımı ve acele etmeyeceğimi söylemiştim. Beni yalancı durumuna düşürüyorsun, bebeğim."

Bana tekrar bebeğim dediğini duyunca dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve ellerim tişörtünü çıkarmak için çabalıyor. Sırılsıklam kumaş dudaklarımızın arasından geçer geçmez onu öpmeye geri dönüyorum, vücudumu onunkine yaslayıp olabildiğince yakınlaşıyorum. Göğüs kılları meme uçlarıma değdiğinde tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Birdenbire, tek istediğim onun içimde olması.

Aşağı uzanarak elimi şortunun içine sokuyorum ve parmaklarımı sikinin etrafına sarıyorum. Sabırsız bir vuruşla inliyor ve beni bir kez daha duş duvarına yaslıyor.

"Artık seni her zaman becermek isteyeceğim, değil mi?" diye düşünüyor çenemi öpüp ısırırken. "Bu işkence düzenli bir şey olacak. Spor salonuna her girişinde seni ofise sürüklemek ve masamın üzerine yatırmak isteyeceğim. Ve bunu yapana kadar acı içinde olacağım." Şortunu hızla aşağı itiyor, ıslanan malzeme duşun zeminine iniyor, böylece onları tekmeleyip uzaklaştırabiliyor. Sonra kalçamı kavıyor ve kalçasına asmak için kaldırıyor.

Yeni pozisyonda ben parmak uçlarımdaydım ve o da sikini bana doğru kaydırmak için mükemmel bir yükseklikteydi. Ben bir inilti çıkarmadan ve onun uzunluğunu aşağı çekmeden önce bile bunu yapıyor.

"Siktir, Skylar." Sert bir hamleyle içime girmeden önce söyleyebildiği tek şey bu.

Uzatırken ağlıyorum. O kadar büyük ki. Ne kadar büyük olduğunu zaten biliyor olmam önemli değil, içimi doldurma şekline asla alışamayacağımı hissediyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diyorum inleyerek, içime pompalamaya başladığında başım geriye düşüyor. Bundan sonra

pozisyonunda, her itişinde onu aşağı çekebilir, klitorisime baskı uygulayabilirim.

Beni sikerken boynumu öpüyor. Ama sonra ısırıklara dönüşüyorlar, elleri kalçamı ve belimi sıkıyor ve ona daha da yaklaşma, onu daha derine sokma ihtiyacı mutlak bir ihtiyaç haline geliyor.

Aklımdan geçenleri okuyor ve diğer bacağımı beline dolamak için aşağı uzanıyor.

"Aman Tanrım," diye soluyorum, kalçalarım onun etrafında sıkılıyor. "Aman Tanrım, bu çok derin. D-Dominic, aman Tanrım..."

Alnını omzuma koyuyor ve derin bir inilti çıkarıyor. Bu pozisyonda, sırtımı fayanslı duvara dayamışken ve elleriyle kıcımı kavrayıp beni sikinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken, içimde inanılmaz derecede derinleşiyor.

"Siktir, Skylar, amın çok sıkı."

Bir inilti çıkarıp ona doğru eğildim, gözlerim çırpınarak kapandı. Ne kadar derin olduğu ve klitorisime sürtünme şekli arasında, zaten içim yanıyor. Onun sözleri kibritin ışığı olacak.

Ağzını meme ucuma götürdüğünü hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Dudaklarını üzerinde gezdiriyor, çekiş gücü içimde yankılanıyor. Tekrar eğilerek, sessizce daha fazlası için ona yalvarıyorum.

Bir hırıltıyla diğer meme ucuna yapışıyor. Ama bu sefer dokunuşu acı dolu bir ısırıkla birlikte geliyor. Pembe tomurcuğu dişlerinin arasında endişelendirdiğini hissettiğimde haykırıyorum.

Tekrar emiyor, bir, iki kez çekiyor, dilini etrafında döndürüyor, ben boşalma ihtiyacıyla titreyene kadar.

"Dominic, lütfen," diye inliyorum. "Çok yaklaştım..."

Doğruldu ve dudaklarımı kavurucu bir öpücüğe boğdu. Kalçaları hiç durmadan hareket ediyor, ama şimdi nefesim kesilene kadar yoğunluğunu artırıyor. Ellerinin kıcımın yanaklarına girdiği yerde şimdiden morlukların oluştuğunu hissedebiliyorum.

"Seni tekrar sikimin üzerinde hissetmek için ölüyordum," diyor dudaklarıma karşı. "Bütün hafta bunun düşüncesiyle yumruğumu siktim. Şimdi hissetmeme izin verecek misin?"

Çılgınca başımı sallıyorum. Orgazmın içimde kaynadığını hissedebiliyorum, her an beni yakmakla tehdit ediyor. Çok yakınım, çok yakınım, sadece ihtiyacım olan-

Dominic'in eli aramıza giriyor, başparmağı klitorisime yapışıyor ve hızlı, sert daireler çiziyor. Ve bir dahaki sefere içime, derinliklerime girdiğinde orgazmım patlıyor ve ona karşı titreyerek haykırıyorum.

Daha önce hiç biriyle bu kadar dolu, bu kadar zevk dolu ve onları her yerde hissetmekten bu kadar bunalmış olmamıştım. Duygular içimde yuvarlanırken vücudum dev bir canlı kabloya dönüşüyor.

Dominic inlediğinde ve eli klitorisimden kaybolduğunda gerçekliğe geri döndüm. Çekiliyor ve ben de elini sikinin etrafına sarışını izliyorum. Ve tam dudaklarıma sert, umutsuz bir öpücük kondururken, karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

Sonunda, seks seslerimizin yerini sadece akan suyun sesi alıyor, sadece nefes alış verişlerimizle kesiliyor.

Kollarım hâlâ ona sarılı, bacaklarım sıkı ama titreyerek beline dolanıyor. Beni hala nasıl ayakta tuttuğunu bilmiyorum - eğer göğsümde attığını hissettiğim kalp atışları bir gösterge ise, o da benim kadar bu serbest bırakılmadan etkilenmişti.

Beni nazikçe yere bırakıyor. Duş, benden bir adım geri çekilebileceği kadar büyük ve bakışlarının vücudumda yavaşça gezinmesini izliyorum, göz bebekleri kapladığı her santimde genişliyor.

"Siktir, Skylar," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Şimdiden vücudunun her santimini tatmak için sabırsızlanıyorum. Sen bir bağımlılıksın."

Sözleri karşısında yanaklarım zevkle ısınıyor.

Ağzının kenarı kısa süreli bir hayranlık ifadesiyle kalkıyor. Sonra iç geçiriyor ve beni su spreyinin altına çekiyor.

"Hadi, seni temizleyelim."

Hareketlerinde etkili ama tatlı. Elindeki vücut yıkayıcısını köpürterek cildime masaj yapıyor, bunu asla cinsel bir amaçla yapmıyor ama bana dokunmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. Çünkü kendim yapmaya çalıştığımda beni durduruyor.

Yine de onu yıkamama izin veriyor. Ben hevesle kaslarını yıkarken bir kıkırdama sesi çıkarıyor, heyecanım çok açık. Dominic çok... seksi. Bırakın dokunmayı, kaslarına bile özgürce bakamıyordum. Vücudunu bu şekilde keşfetmek neredeyse seks kadar iyi.

"Bana böyle bakmaya devam edersen seni çevirip ikinci bir sikiş yapacağım," diyor lezzetli ve derin bir sesle.

İçimden bir ürperti geçiyor ve tepkime kıkırdıyor. Her santimi sabunlandıktan sonra durulanmak için suyun altına giriyor.

"Hadi seni kurulayalım," diyor.

Duştan çıktık ve kendisi için getirdiği havluyu bana uzattı. Kıcı çıplak ve tamamen utanmaz bir şekilde, soyunma odasından ikinci bir havlu almak için banyodan çıkıyor.

Havlulanırken sessiziz. Kıyafetlerimiz spor salonunda farklı yerlerde olduğu için banyodan çıktığımızda ayrılıyor; ben minderlerin yanındaki çantama yöneliyorum, o ise kıyafet değiştirmek için ofise gidiyor. Bir çift tayt ve büyük boy bir sweatshirt giyiyorum ve Dominic'i ofisin aralık kapısından kot pantolon ve tişört giyerken izliyorum. Gündelik kıyafetler içindeyken nasıl görüldüğüne bayılıyorum, ama özellikle de çıplak ayakla kot pantolon giyerken.

"Biraz dövüş izlemek ister misin?"

Bakışlarımdan irkildim. Bir an için ona sadece göz kırpabiliyorum.

"Ben... Ne?"

Tepkim onu eğlendirmişe benziyor. "Birkaç dövüş izlemek ister misin diye sordum. Çok geç değil, o yüzden bir iki dövüş izleyebileceğimizi düşündüm. Seçmene izin vereceğim."

Yine de yapabildiğim tek şey ona bakmak. Takılmak mı istiyor?

"Sadece seni becermek istediğimi mi sanıyordun?" diye soruyor, ses tonu yüz ifadesiyle birlikte yumuşuyor.

Evet, tam da onun istediğini düşündüğüm şeyin bu olduğunu fark ettiğimde yanaklarım kızardı.

Bana yaklaşıyor, elimi tutacak ve çeneme bir öpücük konduracak kadar yakın.

"Bu sadece fiziksel olmak zorunda değil," diyor. "Seninle takılmayı seviyorum. İkisini de yapabileceğimizi umuyordum. Eğer... zamanın varsa."

Son kısmı eklediğinde şaşırmamalıyım. Ama onun bu kadar düşünceli olduğunu duymak -benimle zaman geçirmek istediğini ama neden yapamayacağımı anladığını duymak- kararımı vermem için yeterli.

"Çok isterim." Tereddüt ettim, sonra sordum, "Yani bu sadece bir kerelik bir şey değil miydi?"

Başını sallarken kaşları hafifçe çatılıyor. "Sen istemedikçe olmaz."

Bunun Dominic'e son kez bu şekilde dokunabileceğim ve ona yakın olabileceğim bir an olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ve bu fikirden hemen nefret ediyorum.

"Olmasını istemiyorum."

Sırıltısı neredeyse çocuksu bir çekiciliğe sahip. "Güzel. Şimdi gel benimle takıl ki beni sadece sikim için seviyormuşsun gibi hissetmeyeyim."

DOMINIC

Onu karşılama alanındaki kanepeye doğru çekiyorum, parmaklarım onunkilere dolanıyor. Her zamanki koltuğuma oturuyorum ve o bunun ne olduğunu anlamadan önce bir bacağımı kanepeye dayayıp sırtımı kolağa veriyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Sevimli bir gümbürtüyle oturdu.

Onu göğsüme yaslayıp bir kolumu beline dolayarak kendime çektim ve diğer elimle sehpanın üzerindeki kumandaya uzandım. Onunla kavga izlemek sadece bir bahaneydi ama yine de izleyeceğim.

Asıl istediğim onunla biraz konuşmak.

Ancak ailesi ve ev hayatı hakkında istilacı sorulara tam olarak başlayamam, bu yüzden şimdilik ikimizin de dikkati TV ekranındaki kavgaya odaklanmış durumda.

Sadece Brutus yanımıza tırmanırken kanepenin başka bir ağırlıkla alçaldığını hissettiğimizde ondan uzaklaşıyoruz.

Adam ona doğru ilerlerken Skylar bir kıkırdama çıkartıyor. O da bacaklarını açarak ona oturması için yer açıyor ve adam da teklif edilen yeri kapıyor. Gürültülü bir homurtuyla onun kucağına yığılıyor ve koca kafasını kalçasına yerleştiriyor. Hemen ardından salon onun horlama sesleriyle doluyor.

Skylar onun başını okşamaya başlıyor. Onları birlikte görünce göğsüme bir sıcaklık doluyor.

"Sevimli bir köpek mi?" diye soruyor bir süre sonra.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, kürek kemiklerinin arasını kaşımak için ona doğru uzanıyorum. "Bana çoğunlukla huysuz yaşlı bir adamı hatırlatıyor - her zaman kendi alanını istiyor."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerini aydınlatan bir gülümseme. "Tanıdığım başka birine benziyor."

Bu da yanına bir çimdik atmamı gerektiriyor. Bir çığlık atıyor ve bu ses Brutus'un başını kaldırıp uykulu bir şaşkınlıkla bize göz kırpmasına neden oluyor.

"Üzgünüm dostum," diye cilveleniyor Skylar. "Seni uyandırmak istememiştim.

Baban gerçekleri duymaktan hoşlanmıyor."

Bir azar daha, bu sefer boynunu ısırarak. Kıkırdaması beni rahatlatıyor.

"Hiç köpeğin oldu mu?" Merakla soruyorum, dokunuşum Brutus'tan Skylar'a geçiyor ve uyluğuna tembel daireler çiziyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Gerçekten bir tanesini karşılayamazdık. Sadece bu da değil, aynı zamanda bir köpeğe bakabileceğimizden de emin değildik. İyi günler iyi olurdu, ama annemle babam birçok kez hastaneye kaldırıldı, bu da bizi köpek bakıcısı bulmak için çabalamak zorunda bıraktı. Evdeyken bile önceliğimiz her zaman önce babama, sonra da anneme bakmaktı. Ben sadece... Bir köpeğe hak ettiği hayatı veremeyeceğimizi biliyordum."

Sesinin tonu beni üzüyor. Skylar'ın yaşadığı hayatı, omuzlarındaki baskıyı hayal bile edemiyorum.

Bana ailesi hakkında soru sormam için mükemmel bir fırsat verdi ama dikkatli olmak istiyorum. Onu daha iyi anlamak istiyorum ama bunun bedeli burayı ve şirketimi onun için güvenli bir alan olmaktan çıkarmak olmamalı.

"Baban da mı hastaydı?" Sormaya karar verdim.

Başını sallıyor. Ama daha fazlasını söylemeyince, kendimi savunmasız bırakmakla yetiniyorum.

"Bir ebeveynin bu şekilde hastalanmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama annem ölmeden önce ona ben bakmıştım," diye açıklıyorum, elim kolunda bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Yaşlandığında onu yanıma taşıdım. Ben büyürken her zaman sadece ben ve o vardık, bu yüzden vücudu son nefesini vermeye başladığında onu rahat ettirmek en azından yapabileceğim şeydi."

"Seni tek başına mı büyüttü?"

Saçlarına doğru başımı salladım. "Babamı hiç tanımadım. Ben daha küçükken bizi terk etti."

Skylar'ın parmağı onu saran kolun üzerinde yatıştırıcı desenler çiziyor. "Annen güçlü bir kadın olmalı," diyor sessizce.

"En güçlüsü."

"Ne zaman vefat etti?"

"Üç yıl önce. Dövüşmeyi bıraktıktan hemen sonra. Ne zaman çok mu erken emekli oldum diye düşünsem, bu sayede onunla nasıl vakit geçirdiğimi ve ona nasıl bakabildiğimi düşünüyorum." Kolum Skylar'ın etrafında sıklaşıyor. "Seni çok severdi. Güç konusunda onunla boy ölçüşebilecek tanıdığım tek kadın sen olabilirsin."

Bu onu sessizleştirdi. Ama bunu onunla paylaşmak, hikayesinin geri kalanını bana açacak kadar rahatlatmış olmalı, çünkü konuşmaya başladı.

"Ben dokuz yaşındayken babama akciğer kanseri teşhisi kondu," diyor ve ben de sessiz bir destek gösterisiyle bacağına sıkıyorum. Derin bir nefes alarak devam ediyor. "Erken teşhis ettiler, bu yüzden farklı doktorlara yapılan ziyaretler hep umut vericiydi. Her zamanki radyasyon, kemoterapi, her şeyden geçti. Remisyona girdiğinde kimse şaşırması görünmüyordu. İki yıl sonra beynine sıçradı. O zaman kimse bu konu hakkında konuşurken olumlu konuşmuyordu."

Birkaç dakika boyunca salondaki tek ses Brutus'un onu severken çıkardığı horultu ve televizyonun hafif uğultusu. Başına bir öpücük kondurarak ona ihtiyacı olan zamanı ayırması için fırsat veriyorum.

"O öldüğünde sanki tüm dünyam donmuştu. Üzüntümü bile hatırlamıyorum; sadece beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Her şey gerçeküstü geliyordu, sanki başka birinin başına geliyormuş gibi. Her gün aynı şeyleri yaşıyordum ama her şey bundan ibaretmiş gibi geliyordu."

Titrek bir nefes veriyor. "Babama ilk teşhis konulduğundan beri küçük kardeşime ben bakıyordum, çünkü annemin tüm ilgisi ve çabası babama yardım etmek içindi. Kötü bir şekilde değil ve bunun için ona hiç kızmadım - sadece her şeyin ötesinde görünen harika bir aşk hikayeleri vardı. Joey'le ilgilenmek umurumda değildi, eğer bu ona biraz daha huzur veriyorsa. Bunu yapmaktan mutluydum. Ama babam öldüğünde sanki onu da kaybetmiş gibi hissettim. Bir insanın kabuğuna dönüştü. Yaptığım hiçbir şey onu bundan kurtaramadı ve birdenbire bir kişiye bakmak yerine iki kişiye bakmaya başladım. Ve bunu on üç yaşında yapıyordum."

Kucağıma yığılıyor ama hangi duygunun onu çökerttiğini anlayamıyorum. Sırada ne olduğunu duymaktan neredeyse korkuyorum.

"Kendimi en çok suçlu hissettiğim şey bu biliyor musun? Ona çok kızdığım ve her gün büyümesini dilediğim o bir yıl. On üç yaşındaydım ve iki çocuğun ebeveyni gibi davranıyordum. Ne zaman bir kira çeki göndersem, yemek pişirsem ya da Joey'nin okul gezisi fişinde onun imzasını taklit etsem, ondan nefret ediyordum. Ve şimdi..." Hıçkırık gibi bir ses çıkarıyor ama bu pekâlâ hıçkırık da olabilir. İki kolumu da ona doluyorum. "Ve şimdi o yıla geri dönmek ve kendimi sarsmak için her şeyi yaparım. Çünkü en kötü günlerimde onun hastalığına ben sebep olmuşum gibi geliyor."

"Skylar, hayır," diyorum sonunda, kollarımı ona dolayarak ve kulağının dibinde usulca konuşarak. "Sen bir çocuktu. Hissettiklerin tamamen normaldi. Senin yerinde kim olsa üzgün, kırgın ve kızgın hissederdin. Sen hiçbir şeye 'sebepe' olmadın'. Bazen kötü şeyler sadece olur. Bu kimsenin suçu değildir."

Bir süre kot pantolonumun dikişini izliyor, sonunda konuştuğunda sesi yenik düşüyor.

"Haklı olduğunu biliyorum. Sadece o zamanlar içselleştirdiğim duygulardan kurtulmak zor."

Cevap olarak boynunu öptüm. "Bu da geçerli."

Bir yanım Skylar'ın bu konularda konuşabileceği birileri olup olmadığını merak ediyor. Onun için bir destek sistemi, güvenli bir alan olma fikri beni biraz daha zorluyor. Resmin tamamını anlayabilmem için yeterli.

"Skylar, annenin ne hastalığı var?"

"Parkinson." Eli Brutus'un başını okşamaya devam ediyor. "Babam öldükten bir yıl sonra ciddi hareketlilik sorunları yaşamaya başladığında öğrendik. Hastalık için çok genç, bu yüzden teşhis koymaları biraz zaman aldı. Ama dengesi bozulduğu ve elleri titremeye devam ettiği için çalışmayı bırakmak zorunda kaldığında, bunun nörolojik bir sorun olduğu açıkça ortaya çıktı."

Birden Skylar'ın Lucy beyin sarsıntısı geçirdiğinde onunla nasıl konuştuğunu hatırladım. Hemşirelik okulunda okuduğu ve beyni sevdiği için bilgi sahibi olduğunu söylemişti ama...

Önce beyin kanseri, sonra nörolojik bir hastalık.

"Bu yüzden hemşirelik okulundasın, değil mi?"

Başını sallıyor. "Sonunda sağlık alanında bir şeyler yapacağımı hep biliyordum. Maliyet nedeniyle hemşirelik mantıklı bir cevaptı, ancak istediğim gibi olsaydı, doğrudan doktora yolunda olurdum. Hemşirelik fikrini seviyorum çünkü insanlara yardım etmeyi seviyorum ama doktor olmak sorunları çözmemi sağlayacaktı. Hastalığı gerçekten tedavi edebilir ve annem gibi insanlara yardım edebilirim. Hayalim bir nörolog olmaktı ama..." Titrek bir nefes veriyor. "Bu pek mümkün değil. Bu yüzden hemşirelik okuluna gidiyorum."

Skylar'ın ne kadar çalışkan olduğunu ve bir hedefi olduğunda ne kadar kararlı olabileceğini düşünüyorum. Ona "Senden harika bir doktor olur" diyorum. Çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Ve Tanrım, umarım bunu söyleyen ilk kişi ben değilimdir.

Omzunun üzerinden bana küçük, minnettar bir

gölümseme veriyor.

"Sanırım ben de öyle," diyor sessizce ve televizyona doğru dönüyor.

Sonra da hayat hikayesine başladığı gibi konuyu değiştirerek bitiriyor. "Dövüş dışında bir kariyer yapmayı hiç düşündünüz mü?"

Kendi dikkatimi tekrar dövüşe veriyorum. "Pek sayılmaz. Dövüşe erken yaşta başladım ve neredeyse aynı süredir antrenörlük yapıyorum, bu yüzden bir spor salonu sahibi olmak her zaman nihai hedefimdi. Elbette bu sporu hâlâ seviyor olmam ve bana para kazandırıyor olması da yardımcı oluyor."

"Dövüşçü olarak iyi para kazandın mı?"

Bunun üzerine bir homurtu çıkardım. "Kendimizi biraz cesur hissediyoruz, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Az kalsın beni o koca sikiyle öldürüyordun."

-Bu bir yan etki."

Başım gülerek geriye eğildi. "Bir dahaki sefere bunu aklımda tutarım."

Omzunun üzerinden, gülümsemesini kontrol etmek için alt dudağını nasıl ısırıldığını görebiliyorum.

Bu doğru, bebeğim. Aramızdaki bu şey daha yeni başlıyor.

Cevap verirken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Bütün gece ona dokunabilirim. "Astronomik bir miktar değildi ama rahat yaşamamı sağlamaya yetiyordu. O zamanlar pek çok dövüşçü aynı şeyi söyleyemezdi, bu yüzden sahip olduklarıma şükrediyordum." "Beni ve eski karımı geçindirmeye yetiyordu" diye eklemekten önce tereddüt ediyorum.

Bu onu yüzümü görebilmek için kucağımda hafifçe dönecek kadar ürkütüyor. Ona izin veriyorum, bana karşı olduğu gibi ona karşı da şeffaf olmak istediğimi görmesini istiyorum.

"Evli miydin? Ne zaman?"

"Dövüş kariyerimin başlarında. O kadar genç bile değildik ama evlilik için çok gençtim. Berbat bir kocaydım."

Gözleri benimkileri ararken kaşları çatılıyor. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Omuz silkiyorum. "Bu doğru. En başta evlenmemenin ötesinde, şimdi farklı bir şey yapacağımdan değil. Ben evlenmemiştim.

evliliğe hazır. Hem de hiç."

"Açıklayın lütfen," diyor neredeyse sert bir şekilde, kaşları çatılırken.

Onun sevimli ifadesi karşısında dudağım seğiriyor. Elimi saçlarına götürüyorum ve açıklarken parmaklarımın arasından akan tellere odaklanıyorum.

"Bir dövüşçü olduğunuzda, en iyi dövüşçü olmak istediğinizde, bencil olmalısınız. Antrenmanlarınızda bencil, zamanınızda bencil, her şeyde bencil. Tüm dünya dövüşmek etrafında döner." İç çekiyorum. "Bu bir koca için gerçekten kötü bir özellik."

Skylar'ın alnı hafifçe düzeliyor. "Yani... kariyeriniz sırasında mı boşandınız? Kariyeriniz yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Ayrıldığı için onu suçlamıyorum. Birbirimize uygun olmadığımız gerçeğinden bağımsız olarak, hiç kimse evliliğinde ikinci planda olduğunu hissetmemeli."

"O zamandan beri biriyle çıktın mı?" diye soruyor, dalgın bir şekilde bacağıma daireler çiziyor.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Hiçbir şey savaşmak kadar tatmin edici gelmedi."

Şimdiye kadar.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum elbette. Sadece Skylar'ın aynı şekilde hissetmediğini bildiğim için değil, aynı zamanda Skylar'ın sonunda dövüşmek kadar sevdiğim bir şey olması kafamı karıştırdığı için.

Yine de bunu gözlerimden okuyup okumadığını söyleyemem. Çünkü bakışlarımı bir süre tuttuktan sonra dikkati ağızma kayıyor, dili alt dudağında geziniyor ve hemen sikime kan hücum etmesine neden oluyor.

Ama bir öpücük başlatmadı. Bunun yerine aceleyle kavgaya dönüp bakıyor ve hemen bileğime uzanıyor.

"Neden hâlâ sınıfta bacak kilidi yapmadım?" diye soruyor, kolunu bacağıma dolayarak. "Yüksek kemerlerle yuvarlanırken dezavantajlı olduğumu hissediyorum."

Onun hevesine kıkırdıyorum. "Çünkü beyaz kuşakların başkalarının bacaklarını kırmayacağına güvenmiyorum."

Nefesi öfkeyle kesildi. "Kırıldım. Hemen şimdi gösterin, yanıldığınızı kanıtlayayım."

Kaşlarım kalkıyor. "Bacaklarımı senin ellerine teslim etmek, hayatımı onlara teslim etmekten daha kötü bir fikir gibi görünüyor."

Bana ters ters bakıyor ve sabırsızlıkla ayağımı dürtüyor. "Sadece göster bana."

Ağır bir iç geçirdim. "Tamam. Yüzünü bana dön. Sana düz bir bilek kilidi göstereceğim."

Talimatlarıma uymak için kayıyor. Pozisyon değişikliği Brutus'un da hareket etmesine neden oluyor ve o da bir mırıltıyla bunu yapıyor. Kanepenin diğer ucuna geçer geçmez, Skylar istediğim gibi bacaklarımın yanına yerleşiyor.

Bir bacağımı kaldırıp kucağının üzerine koyuyorum. "Tamam, şimdi kolunu bileğime dola ve diğer elini göğsünde tut. Bileğin topuğuma dayanmış olmalı. Ellerini çenene doğru çekerek ayağımı mümkün olduğunca yukarı kaldıracaksın ve sonra geriye doğru eğilerek ayağımın kemerine baskı uygulayacaksın."

Yavaşça ve metodik olarak talimatlarımı takip ediyor. Teslimatı bitirene kadar her adımı teker teker geçiyor.

"Bacağımı sıkıca tut. İşte böyle, şimdi arkana yaslan ve ayağımı uzat." Ayak bileğimin acımasını bekliyorum, sonra bacağına vuruyorum. "İşte böyle, artık ayak bileği kilitlerini biliyorsun."

Merakla ayağıma bakıyor, bu da yüzüme bir gülümseme getiriyor. Ve şimdi onu tekrar öpmek istiyorum.

"Bundan nasıl kurtulacaksın?" diye soruyor.

"Ayağa kalkmaya ve ayağıma ağırlık vermeye çalışırdım, böylece onu bükemezsiniz."

Ama bunu yapmak yerine bacağımı göğsüme doğru geri çekiyorum. Kolu hâlâ bileğime sarılı olduğu için, o da koluyla birlikte öne doğru sarsılıyor. Ve yere iner inmez

göğsümde, elleri bana destek oluyor, onu yerinde tutmak için kollarımı beline doluyorum.

Ani yakınlık karşısında irkilerek nefes nefese kalıyor. Neredeyse anında gözleri şehvetle kararıyor ve dudaklarıma düşüyor.

Öne doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onun tadına bakmak için ne kadar istekli olduğumu anlatacak şekilde ağzını alıyorum.

Nefes nefese kaldığında öpüşmeyi yavaşlatıyorum, dilimi alt dudağında tembelce gezdiriyorum. Onu bıraktığımda, "Bunun yasal bir bilek kilidi savunması olduğunu sanmıyorum." diye soluk soluğa bağılıyor.

Bunun üzerine bir kahkaha attım. "Açıkçası haklısın. Onu sınıfta kullandığını görmek istemiyorum."

Sersemlemiş bir onay sesi çıkarıyor ve tekrar ağzıma odaklanıyor.

Ve bu sefer onu öptüğümde, hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum: tadını mı, yoksa... onu mu?

SKYLAR

Haftanın geri kalanında bulutların üzerinde yürüyorum. Restoranda reddedemeyeceğim birkaç ekstra vardiya teklifi aldım, bu yüzden üç gün boyunca spor salonuna geri dönemedim, ancak zihinsel olarak o günlerin tamamını minderlerde geçirdim.

Annemin düştüğü gece Dominic bana numarasını vermesine rağmen telefonda pek konuşmuyoruz. Sadece mesaj atmayı sevmiyor, aynı zamanda iş ve okul ödevleriyle o kadar meşgulüm ki, günümün nasıl geçtiğini öğrenmek için beni aradığında, bir dakika içinde üç kez esnemek zorunda kalıyorum. Ayrıca, onunla konuşmak bana onu ne kadar özlediğimi hatırlatıyor.

Ve nihayet spor salonuna geri döndüğümde ve Dominic gördüğüm ilk kişi olduğunda, tüm bunlar su yüzüne çıkıyor.

"Merhaba," diyorum, yüzümü hoppa bir gülümseme kaplıyor.

"Selam Skylar." Koltuktan kalkıp resepsiyon masasına doğru yürüyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. Onu gördüğümde, vücudum bu tezgâhtan atlayıp onun kollarına atlamaktan başka bir şey istemiyor. "Nasılsınız? Haftan nasıl geçti?"

"Meşguldüm. Çok çalıştım. Çok çalıştım. Her zamanki gibi." Gülümsememin yüzümü çatlatmış gibi geldiğine yemin edebilirim ve onun gözlerinin bakışlarımla tekrar buluşmadan önce dudaklarıma doğru kaydığını yakalıyorum, zihinlerimiz açıkça aynı yerde. "Senin haftan nasıl geçti?"

Hafifçe öne eğilirken dudağı seğiriyor. "Güzel. Çok şey öğretti. Çok eğittim. Her zamanki gibi."

Aramızda oluşan gerginliği görmezden gelmeye çalışarak bir kahkaha atıyorum.

"Peki, bugün ne yapıyoruz?" Ben soruyorum.

Nedense bu soru gergin bir tepkiyi tetikliyor. Bana bir adım yaklaşıp kısık bir sesle konuşmadan önce gözleri spor salonunda ve ardından ofiste geziniyor.

"Bu konuda... Seninle konuşmak istedim. Geçen sefer sınırları ya da bunu nasıl açık oynayacağımızı tam olarak tartışmadık. Burada ne tür bir ilişki istediğini varsaymak istemem ama benim için spor salonundaki saatlerde işleri profesyonel tutmayı tercih ederim. Odak noktam dövüşçülerim olmalı ve buradayken sadece Koç olmalıyım." Yüz ifadesi özür dileyen bir hal alıyor. "Umarım bunu anlayabilirsin."

Bir an için sadece göz kırpabiliyorum. Sonra.

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Demek istediğim, bugün sınıfta ne öğretiyorsun..."

Bana bakıyor. Sonra yanaklarında hafif bir pembelik beliriyor.

"Ah... Muay Thai'de tekme haftası ve jiu-jitsu'da armbar savunması." Boğazını temizliyor.

Sonunda ona acıyorum ve içimde tuttuğum kıkırdamayı serbest bırakıyorum. "Kulağa hoş geliyor. İlişkimizin netleşmesi de öyle." Bunun üzerine daha da pembeleşebilir, bu yüzden ifademi düzleştiriyorum. "Tamam, ciddiym, dürüstlüğünü takdir ediyorum. Ben de seninle aynı fikirdeydim ama bunu yüksek sesle söylemek iyi geldi. Ve asla adını riske atmak ya da seni savaşçılara daha az bağlı kılmak istemem.

tamamen katılıyorum." Sesimi daha da alçaltıyorum. "Spor saatleri boyunca koç ve öğrenciden başka bir şey değiliz."

Başını salladığında rahatlamış görünüyor. "Tamam o zaman. Yani aynı fikirdeyiz."

Başımı sallıyorum ama sonra en önemli açıklayıcı noktayı kaçırdığımı fark ediyorum. "Ama spor saatlerinden sonra bile bunun sıradan kalmasına ihtiyacım var. Sanırım ikimizin de kendince sebepleri var ama benim açımdan bu kesinlikle tam anlamıyla bir ilişki olamaz. Buranın dışındaki hayatımı gördün... Hiçbir şeyin odağımı bundan almasına izin veremem."

"Anlıyorum," diyor, son endişelerimi de yatıştırarak. "Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz diyelim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Evet, Koç," diye mırıldanıyorum.

Ses tonum karşısında gözleri parlıyor. Gülerek dönüyorum ve soyunma odasına doğru ilerliyorum.

Jiu-jitsu bittiğinde mutlu ve bitkin oluyorum. Son zil çaldığında, memnun bir iç çekişle mindere yığılıyorum.

"Bu lanet olası sporda hatırlamamız gereken tüm adımlar yüzünden beynim patlayacakmış gibi hissediyorum," diye inliyor Aiden minderin diğer tarafından.

"Armbar savunmasının adımlarını hatırlasan iyi edersin," diyor Tristan'ın sesi. "Bir sonraki rakibin kolunu seviyor, bu yüzden seninkine saldıracağını garanti edebilirim."

Aiden sırtarak pazusunu esnetiyor. "Yani, onu suçlayabilir misin?"

Salonda toplu bir göz devirmesi oldu.

"Ama cidden, iyi bir hafızaya sahip olamayacak kadar çok sarsıntı geçirdim." Dikkatini bana çevirdiğinde şaşırdım. "Hey, Bayan Mükemmel Öğrenci, hiç

Ödünç alabileceğim notlar? Eminim çantanızda tüm adımların listelendiği küçük bir not defteriniz vardır."

Ona inanmayan bir kaşımı kaldırıyorum, bu da sırtışının büyümesine neden oluyor.

"İstediğin kadar dalga geçebilirsin ama o şimdiden armbar savunmasında senden daha iyi," diyor Tristan odanın öbür ucundan. "Ona birkaç ay veriyorum ve sana boyun eğecek."

Aiden teslim olmak için ellerini kaldırır. "Hey, bu bir iltifat!"

Tristan ağır çanta odasını işaret ediyor. "Sen ne dersen o. Şimdi git ağırlık çalışmana başla. Birkaç hafta içinde dövüşeceksin." Etrafındaki diğer dövüşçülere bakıyor. "Bu herkes için geçerli. Dövüşçü eğitimi beş dakika içinde başlıyor."

Aiden ayağa kalkıp isteksizce çanta odasına doğru ilerlerken arkasından sesleniyorum: "Notlarımın bir kopyasını senin için çıkaracağım. Geçen yıl yanınızda olsaydı, belki Banker sizi ikinci turda teslim etmezdi."

Tek tepkisi dönüp bana bakmak oldu.

Tristan bir kahkaha patlatır ve yanından geçerken omzuna bir şaplak atar. "Sanırım seni ilk kez suskun görüyorum, tatlı çocuk. Bize kaydolmadan önce herkesin siciline baktığını söylemişti. Görünüşe göre bunu kullanmaktan da korkmuyor."

Remy onu iterken Aiden'ın ağzı kapanır, nefesinin altında kıkırdar.

Kenardaki spor çantama doğru ilerlerken gülümsüyorum. Bir sonraki ders, katılamayacağım bir saatlik dövüşçü eğitimi olduğundan, zamanı ödev yapmak için kullanacağım. Dövüşçülerden biri yaptığı için normalde temizlik yapmıyorum ama sanırım bir yanım ayrılmak için ayak sürüyor.

Dominic'in şu anda çalıştığını bildiğim ofise doğru bakıyorum. Hüzünlü bir iç çekişle spor çantama geri dönüyorum.

Ama tam o sırada, çanta odasının kapısı açılır.

Ve Jax yanında Craig'le içeri girer.

"Burası da mat odamız," diyor Jax, spor salonunu gezdirirken. "Burası jiu-jitsu ve antrenman derslerini verdiğimiz yer." Beni fark ediyor ve ekliyor: "Skylar'ın jiu-jitsu dersi yeni bitti. Ders iyi miydi Skylar?"

Cevap vermem biraz zaman alıyor çünkü sınıf arkadaşımın şu anda benim salonumda olmasının şokunu hala yaşıyorum. Bu küçük dünyayla ilgili bir şey mi? Tesadüfen antrenman yaptığım salona mı geldi?

Cevap vermek için el yordamıyla ilerliyorum. "Um...uh, evet, harika bir dersti. Tristan her zaman harika dersler verir." Kafam karışmış bir şekilde Craig'e odaklandım. "Burada ne işin var?"

Cevap olarak yarım bir gülümseme alıyorum, bu da benim yüzümden burada olduğu teorimi doğruluyor. Lanet olsun.

"Yeni bir spor arıyorum," diyor, ses tonu umursamaz. "Burayı o kadar övmüştün ki bir bakayım dedim. Haklısın, harika bir yer."

Jax de en az onun kadar şaşkın görünüyor ama gerginliğimi hissetmiş gibi, dikkatle soruyor: "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Okula birlikte gidiyoruz," diye cevaplıyor Craig. "Skylar beni MMA antrenmanlarının sıkıcı ağırlık kaldırmaktan daha iyi olduğuna ikna etti. Bu danışmayı kurmamın nedeni o."

Jax ona okuyamadığım bir bakış atıyor ve cevap vermiyor. Oda, kimsenin nasıl kıracağını bilmediği bir gariplikle doluyor.

Birden ofisin kapısı açılır. Ve Koç içeri girdi. Hepimizin orada durduğunu görünce adımları yavaşladı.

Jax tanıştırmak için acele ediyor. "Bu işletme sahibi ve baş eğitmen, Koç Dominic."

Dominic elini Craig'e uzatır. "Selam. Tanıştığımıza memnun oldum."

Craig elini sıkar, hâlâ çok rahat görünmektedir. "Selam dostum, ben Craig. Biliyorsun, öğrencilerin seni övmeyi çok seviyor."

Dominic'in alnı hafifçe çatılıyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor yavaşça. Dikkati Jax'e kayar. "Hangi öğrencim şarkı söylüyordu?"

Bana doğru eliyle işaret ederken Craig'in yüzünde kocaman bir sırıtma belirliyor. "Skylar, tabii ki. Buraya kafayı takmış durumda. Gelip bakmadan edemedim. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu."

Bunun üzerine Dominic bakışlarıma karşılık vermiyor ama gözlerinin artık sadece bende olduğunu hissedebiliyorum.

Craig habersiz. Bana döndüğünde, o sırıtış biraz bile solmamıştı. Düpedüz sersemlemiş görünüyor.

"Haklıydın Skylar. Sanırım kaydolacağım. Birlikte antrenman yapmak çok eğlenceli olacak! Saçma sapan yoğun programına rağmen nihayet birlikte takılabileceğiz. Madem bu işe bu kadar merak saldın, seninle ekstra çalışma bile yaparım. Evimde bir sürü yer var, böylece istediğin zaman fazladan antrenman yapabiliriz."

Bir anda Dominic kaskatı kesilir.

"Bu teknikleri spor salonu dışında uygulamanızı tavsiye etmem, özellikle de henüz yeniyseniz," diye homurdanıyor. "Öğrendiğiniz pek çok şey tehlikeli ve sadece profesyonel gözetim altında uygulanmalı."

Craig aslında onu el sallıyor. Sanki yanında duran gerçek efsaneden daha çok şey biliyormuş gibi.

"İyi olacağız," diyor, sesi ve duruşu hâlâ rahat. "Ne kadar zor olabilir ki? Onun güvende olduğundan emin olacağım."

Ve eğer Dominic'in daha önce gergin göründüğünü düşündüysem, bu onun şimdi dönüştüğü mermer heykelin yanında hiçbir şey.

"Üzgünüm, spor salonumuz için uygun olduğunuzu düşünmüyorum," diyor, sözleri buz gibi. "Öğrencilerimiz bu sporu çok ciddiye alıyor ve bunu yapmamak başkalarını zarar görme riskine sokuyor. Zaten spor salonu kurallarını görmezden gelmeyi planlıyorsanız, buraya kaydolmanıza izin veremem."

Kınama karşısında çenem düştü. Onun yeni bir öğrenciyi geri çevirdiğini hiç görmemiştim ve bunu böyle

yapabileceğini kesinlikle hiç düşünmemiştim. Jax'in şoka girmiş yüzüne bir baktım.

ifadesi de daha önce böyle bir şey görmediğini doğruluyor.

Spor salonundaki sessizlik gürültüdür. Craig, bu kadar kesin bir şekilde reddedilmeye tamamen hazırlıksız bir şekilde Dominic'e bakıyor. Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor, belli ki bir yanıt bulmaya çalışıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Dominic yüzünü bana dönüp Craig'e sırtını dönerek ve konuşmayı sonlandırarak onun acısına son veriyor.

"Biraz fazladan çalışmak için vaktin var mı?" diye soruyor bana, yüz ifadesi taş gibi. "Tristan dövüşçülere ders veriyor, bu yüzden geçen hafta üzerinde çalıştığımız kombo konusunda sana yardımcı olabilirim."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde tek yapabildiğim sarsak bir baş sallama ve kekeleyerek onaylamak oluyor.

"Güzel. Eşyalarını topla. Bugün kafeste çalışacağız."

Dominic bana son bir kez bakıp dönüyor ve kafese doğru ilerliyor. Hepimizi huzursuz bir sessizlik içinde bırakarak.

İlk ses çıkaran benim, çünkü bu durumdan kurtulmak istiyorum. Bundan sonra Craig'in yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum -gerçekten istediğimden değil. Bugünlerde ondan pek hoşlanmıyorum. Ama şu anda ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

Koçum seni salonundan kovduğu için üzgünüm. Haftaya Anatomi dersinde görüşürüz.

Jax sonunda kendini gerçeğe geri döndürür. "Spor salonunu kontrol etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim-"

Geri kalanını duymuyorum çünkü Dominic'i kafese kadar takip etmek için aceleyle yanlarından geçiyorum.

Konuşurken sesi sert ve düzdür. "Geçen hafta öğrendiğimiz dört dirsekle başlayın. Sonra onları kombolar halinde çalışacağız."

Onun fark edeceği kadar uzun süre tereddüt ediyorum. "Ne?"

Sonunda başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. Az önce olan her şeyi bir kenara bırakıp gürültülü bir nefes verdim ve itiraf ettim: "Aslında jiu-jitsu üzerine odaklanabilir miyiz diye merak ediyordum. Ben... Ben bir jiu-jitsu turnuvası yapmayı düşünüyordum."

Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim. Jiu jitsu fiziksel olarak tehlikeli olmadığı ve kayıt tutulmadığı için birçok insanın başladıktan kısa bir süre sonra yarışmalara katıldığını biliyorum, ancak Dominic'in yarışmak istememe nasıl tepki vereceği konusunda hala hiçbir fikrim yok.

Bana hiçbir tepki vermiyor. Bu fikirden nefret etmediğini bilmemin tek nedeni, hemen aynı fikirde olması.

"Güzel. O halde, takedown'larınızla başlayalım."

Başımı sallıyorum, sinirlerimin bir kısmı vücudumu terk ediyor. Ama hazır ol vaziyetine geçtiğimde, Craig'in nihayet ayrıldığını görebildiğim resepsiyon alanına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Dominic'in kollarının belime dolandığını hissediyorum. Uzaktan, beni yere sermek için ateş ederken daha iyi kavraman gerektiği gibi bir şey söylediğini duyuyorum.

Ama tam Dominic'in bana dokunmak için genellikle bu kadar aceleci olmadığını düşünürken, kapıdan içeri giren Craig'in yüz ifadesini de yakalıyorum.

Bir milisaniye içinde orada ve yok oluyor. Okuyamıyorum, anlamıyorum ama onu gördüğümde içimi bir korku kaplıyor.

Dominic beni devirdiğinde düşüncelerimden koptum. Bir oomph ile sırt üstü düştüm.

"Anladın mı?" diye soruyor. Hayır. Ama şaşkınca başımı salladım.

Ayağa kalkmama yardım ediyor, dokunuşu bir süre devam ediyor. Sonra çenesini bana doğru salladı ve "Şimdi sen dene" dedi.

Az önce söylediği hiçbir şeyi bilmiyorum ama güreş duruşuma yerleşiyorum ve elimden geldiğince yere indirmek için hamle yapıyorum. Dominic'i yere indiriyorum ama dikkatinin söylediğinden daha fazla dağıldığına dair içimde sinsi bir şüphe var çünkü herhangi bir düzeltme yapmıyor.

Neyse ki Jax ofisten çıkıp kafese doğru yürümek için o anı seçiyor. Yaklaşırken Dominic'e temkinli bir şekilde baktığını fark ediyorum.

"Dövüşçülerle ilgili yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Dominic cevap verirken beni ayağa kaldırıyor. "Torba çalışmasından sonra hücumla karşı savunma alıştırma çalışmalarını çalıştırın."

Jax ağır çanta odasına doğru dönerken başını sallıyor. "Tamamdır, Koç."

Kapıdan girer girmez Dominic eğildi ve beni omzuna attı.

Bir ciyaklama sesi çıkardım ve gömleğine tutundum. "Sen ne-?"

"Sessiz ol," diye emrediyor beni ofise doğru taşıırken. İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Ve ben daha niyetini düşünemedim beni masasının üzerine bırakıyor.

"Bekle, dediğini sanmıştım-"

Sert bir öpücükle sözümü kesti.

Tepki veremeyecek kadar şaşırdım. Ama o aldırıyor gibi görünüyor çünkü boynumun kenarını kavrayarak ve öpücüğü derinleştirerek ağzımı sahipleniyor. Dili benimkini sıyrıp geçtiğinde, ona karşılık vermeye bile çalışamayacak kadar sersemlemiştim.

İki eliyle kalçalarımı kavrayıp bacaklarımı ayırıyor ve aralarına girdiğinde, siki zaten sırlıklam olan merkezime sürtünecek kadar yaklaşıyor. Kalçalarını sert bir şekilde yuvarlayarak damarlarıma elektrik yüklü bir şehvet dalgası gönderiyor.

Temas sırasında dudaklarımdan kaçan yüksek sesli iniltiyi durduramıyorum.

Bir eliyle ağzımı kapatıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. Bakışlarındaki sıcaklık beni yeniden ateşliyor.

"Elime boşalana kadar konuşmana izin yok," diyor ve benim göbeğim tepki olarak sıkılıyor. "Anladın mı?"

Olanlar karşısında başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Elini ağzımdan çekip boğazımın ön kısmına hafifçe sarıyor. Bu sahiplenici jest karşısında nabzım hızlanıyor.

Diğer eli tekrar kalçama gidiyor. Bir kez sıkıyor, sonra dokunuşunun yavaşça karnıma, şortumun eteklerine doğru kaydığını hissediyorum. Bir parmağı malzemenin altına baştan çıkarıcı bir şekilde dalıyor.

Tüm zaman boyunca bakışlarımı üzerinde tutuyor. Ne aradığını bilmiyorum ama gözlerimi kaçıramıyorum.

Sonunda eli şortumun önünden aşağı kayıyor. Artık benimle alay etmiyor, tangamın altına giriyor ve parmaklarını sırlıslıkla tenimde gezdiriyor.

Dudaklarım bu hisle aralanıyor ama onun azarlayan bakışları iniltimi ağzıma hapsediyor. Beni kızdırmaya başladığında seslerimi içeride tutmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Parmakları dudaklarımın arasından bir, iki kez kayıyor ama üçüncü geçişte parmaklarını derinlere sokuyor. Ve belki de ses çıkarmamı engelleyemeyeceğimi biliyordu, çünkü bunu yaparken ağzımı bir başka baş döndürücü öpücükle alıyor.

Şimdi ona yapışmış durumdayım. İki elim de gömleğinin içinde, beni hâlâ boğazımdan tutuyor olmasına seviniyorum çünkü onun içimde olduğunu hissetmek, bana olan ihtiyacı dizlerimin bağına çözüyor. Öpücüğüne zar zor karşılık verebiliyorum.

Parmakları içime doğru pompalamaya başladığında, onları kıvırdığı ve damarlarıma elektrik gönderen noktayı fırçaladığı anı hissediyorum. Sanırım tekrar nefes almaya çalışıyorum, ama o sadece ağzıyla sesi tekrar yutuyor.

Ve aynı anda başparmağını klitorisime koyduğunda, onun ellerinde bu şekilde daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Dili benimkinin üzerinde kayıyor, parmakları daha derine iniyor ve ben patlıyorum.

Titriyorum, halsizim ve bunalmış durumdayım, sonunda hisler azalıyor. Bir süre sonra, onun

Boğazımı kavrayan eli, boynumu kavrayacak ve başparmağını çenem boyunca yatıştırıcı bir şekilde gezdirecek şekilde değışti.

"Spor salonunda takılmak yok demiştin hani?" diye sorduğumda sesim şaşkın ve nefes nefese çıkıyor.

"Ne söylediğimi biliyorum ama o adamın benim alanımda hak iddia etmesinden nefret ettim. Ama o adamın benim alanımda senin üzerinde hak iddia edebileceğini düşünmesinden nefret ediyordum."

Anlamını kavramam bir saniye sürdü. Ama aniden, açgözlü dokunuşu, sertliği bana mantıklı geliyor. Ve birazcık bile kıskanç olması kanımda yeni bir sıcaklık uyandırıyor.

"Benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu," diye onu temin ediyorum. "Onu kovmamış olsaydın bile, ona asla gün yüzü göstermezdim."

Dominic şüpheli görünüyor. "Bunu bilmeme imkan yoktu."

Dudağım bir gülümsemeyle seğiriyor. "Bana sorabilirdin."

Cevap vermiyor. Bu yüzden masayı itip ayağa kalkıyorum, olduğu yerde kalmasından zevk alıyorum, yapmak üzere olduğum şeyi beklerken vücudumu onunkine yaslamama izin veriyor.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımın onunkilere değmesine izin veriyorum ve fısıldıyorum: "Benim üzerimde hak iddia eden tek kişinin sen olduğunu sana kanıtlamamı ister misin?"

Bir kalp atışı geçer. Sonra bir tane daha. Ve sonra...

Bir elini şortunun içinden zorlanan sert sikini avuçlamak için indirdiğinde karnım heyecanla çırpınıyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

DOMINIC

Dizlerinin üzerine çöktüğünde aklımı kaçırmıştım.

İşin bu noktaya gelmesini istememiştim. Daha iki saat önce ona eğitim saatleri boyunca Koç olarak kalmak istediğimi söylemiştim ama bu gece buraya giren o pislik herif, sahip olduğum tüm demir dizginleri kırdı. Bırakın gözümün önünde ona asılmayı, Skylar'a baktığı için bile boynunu kırmak istedim. Spor saatleri boyunca işleri profesyonelce yürütme konusunda anlaştığımızı biliyorum ama ona asıldığı anda beynim MİNE diye bağırdı. Onu buraya sürükleyip ellerimi üzerine koymamam için hiçbir şans yoktu.

Spor salonundaki sahne ve ardından Skylar'ın parmaklarıma boşalmasını izlemek arasında vücudum ihtiyaçla titreyiyor. Sahiplenici ve kıskanç hissediyorum ve artık hareketlerimi kontrol edemiyorum. Delirmiş gibi hissediyorum. Ama pişman olacağım bir şey yapmadan önce biraz sakinleşmem gerekiyor.

Şortumu kalçalarımın üzerine iterken bakışlarını benimkilere kilitliyor. Gözlerimi ondan, yüzündeki gülümsemeden ve gözlerindeki hevesli ışıltıdan alamıyorum. Uzunluğumu dışarı çekip ucunu ağzına götürürken bile birbirimizden asla gözlerimizi ayırmıyoruz.

Ama sonra dudaklarının arasına bir santim giriyorum ve gözleri bir iniltiyle kapanıyor.

Sıcak, ıslak ağzının verdiği hisle inlerken başım geriye düşüyor. Bedenimde yeniden bir sahiplenme dalgası kükrüyor ve niyetimden daha sert bir şekilde ileri atılmaktan kendimi alamıyorum.

Yine de beni itmiyor. Sadece beni daha derin yutuyor ve dilini uzunluğumun etrafında döndürüyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Ağzının iyi hissettireceğini biliyordum ama onu severken izlemenin bunu bir sonraki seviyeye taşıyacağını bilmiyordum. Kalan kontrolüm, eğer bundan önce varsa bile, onun dilinin üzerinde çözülüyor.

Siktir et.

Dürtüye boyun eğerek bir elimle at kuyruğunu kavriyorum. "Ellerini arkana koy. Açacaksın Ağzını aç ve sana verdiğim her şeyi al."

Ve o kadar mükemmel ki sorgusuz sualsiz hemen yapıyor. Elleri belinde kilitleniyor ve ağzı gevşiyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, sessiz bir yalvarışla.

"Durmamı istersen bacağımı tut." Ağzını sikmeye başlamadan önce yaptığım tek uyarı bu.

Ve Tanrım, bunu yaptığımda çok güzel görünüyor.

İlk hamlede içine batıyorum. İkincide daha derine. Üçüncüde gözleri sulanmaya başlıyor. Beni boğacak kadar derine inmiyorum ama sınırını bulmak istiyorum. Bunu yapamayacak kadar kendimi hayvan gibi hissediyorum.

Elleri arkasında kilitli, ağzı açık ve davetkâr bir şekilde her parçamı alıyor. Gözlerindeki şehveti görebildiğim kadar, dili aletimin altında düzleştğinde de hissedebiliyorum. O da bunu en az benim kadar istiyor.

"Kahretsin, böyle çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanarak yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Hala benim gibi hissediyor musun?"

Başını sallayabildiği kadar sallıyor. Ve sadece bu bile vücudumdaki ısının yükselmesine ve kalçalarımın daha da hızlı hareket etmesine neden oluyor. I

Onun her yerinde izim olsun istiyorum. Dilinde benim tadımın olmasını ve bugün dudaklarını her yaladığında bu anı hatırlamasını istiyorum. Sadece beni düşünmesini istiyorum.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Orgazmın omurgamın tabanından yukarı doğru süründüğünü ve her an patlamakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Ağzı çok tatlı amına koyayım.

Saçlarını çekiştirip ona boşalmaya hazır olmasını söylemek üzereydim ki bir ses duydum. Sesler ofis kapısına yaklaşıyordu.

Kendimi gerçekliğe geri sürüklemem gerekiyor. Bunu yaparken sanki bataklıkta ilerliyormuşum gibi hissediyorum, sanki her şey ağır çekimde çalışıyormuş gibi. Skylar'ı masanın altında olacak şekilde birkaç santim geriye iterken ve koltuğa düşüp açıkta kalan sikim görünmesin diye öne doğru hareket ederken.

Tristan kapıyı açtığında neler olduğunu anladım.

Öğrencimin ağzını sikiyorum. Ve öğretmenlerimden biri içeri girdi.

Tristan kapı aralığında duraksıyor. Yüz ifadesi her zamanki gibi okunamaz. Ama bir süre sonra basitçe "Selam. Her şey yolunda mı?" diyor.

Sert bir şekilde başımı salladım. "Evet. Bir dakika içinde pedleri tutmak için dışarı geliyorum. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu."

Bana inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim yok. Özellikle de buraya gelme sebebi olduğunu düşündüğüm şeye geçtiğinde.

"Jax bir adamı spor salonundan kovduğunu söyledi. Bir şey yapmamı ister misin? Kendimizi korumamız gerekiyor mu?"

O pisliği hatırlayınca elim Skylar'ın saçlarında sıkılaştı. Hâlâ onu tuttuğumu fark etmemiştim bile. Ama birden onun da bacaklarımın arasında sessizce oturduğunu ve yakalanmamak için en az benim kadar çabaladığını fark ediyorum.

Dikkatimi tekrar Tristan'a veriyorum, onu bir an önce buradan çıkarmak istiyorum. "Hayır, biz iyiyiz," diye cevap

veriyorum ona. "Adam pisliğin tekiydi. "Adam pisliğin tekiydi.

ama aynı zamanda o buradayken her dersi cehenneme çevirirdi. Ben sadece bizi iki aydan kurtardım."

Tristan bu cevabı sessizlikle kabul eder. Tanrı biliyor ya, bu tip cevapları yıllar boyunca o kadar çok gördük ki, inandırıcı bir cevap oldu.

"Jax, Skylar'a da asıldığını mı söyledi?"

Çenem sıkıştı. Keşke adamı buraya geri getirebilsem de onunla ringde bir raunt yapabilsem. "Evet, o-"

Skylar'ın dilinin uzunluğumun alt tarafı boyunca yaladığını hissettiğimde bir sonraki kelimeye boğuluyorum.

Tahrik kanımda alevleniyor. İlk kesintiden sonra yumuşamadım, ama Skylar'ın ağzını hissetmek beni tekrar kaya gibi sertleştirdi ve iddiamı onun içine sokmaya hazır hale getirdi.

Tristan kaşlarını çatıyor ve ben de cümlemi tamamlamam gerektiğini fark ediyorum. Alnımda boncuk boncuk biriktiğini hissettiğim teri silerek, "Üzgünüm, sanırım şu yeni preworkout'tan çok fazla aldım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor."

Skylar'ın ağzının sikimin başına yaklaştığını hissettiğimde kabaca yutkunuyorum. Yavaşça ve tembelce beni emmeye başlıyor ve konuşmaya devam etmek için sahip olduğum tüm iradeye ihtiyacım var.

"Zehirli alfa tipiymiş," diye açıklama yapıyorum. "Spor salonundaki her kıza asılmak için kendini zorlardı. I-" Skylar'ın boğazının arkasına çarptığımda bir öksürükle boğazımı temizliyorum. "Spor salonumda bu tür saçmalıklara ihtiyacım yok."

Sonunda Tristan cevabımı kabul ederek başını salladı. Birini kovmak benim için tamamen karakter dışı bir şey değil, çünkü pislikleri kurnazca ayıkladığım biliniyor, bu yüzden çok zor bir satış değil. Neyse ki yoluna devam ediyor.

"Jimmy az önce beni aradı. Hill'in son zamanlarda bir boks salonunda görüldüğünü duymuş. Onun çok fazla vuruş yapması için hazırlandığımızı biliyorum ama bugün fazladan tekme çalışabileceğimizi umuyordum."

Skylar'ın ağız, hareketlerinde tembel ve sessiz, uzunluğumda yukarı ve aşağı kaymaya devam ediyor. Başını yerinde tutmayı ve sikimi alabildiği kadar derine sokmayı çok istiyorum ama dikkatimi Tristan'da tutmak için kendimi zorluyorum.

"Bugün tekmelere ağırlık vereceğiz o zaman." Odaklanmayı ve gerçekten koçluk yapmayı başardığımda kendimle biraz gurur duyduğumu itiraf etmeliyim. "Tekme kalkanını hazırlayın. Bacak vuruşları da yapacağız."

Tristan bu kez daha hevesli bir şekilde başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor. Sadece ısınıyorum, ne zaman istersen hazırım."

"Birkaç dakika içinde çıkacağım," diye onu temin ettim. "Bugün ringde çalışacağız."

Tanrı'ya şükür, çok konuşan bir adam değil. Kapı arkasından kapandığı anda sandalyemi geriye itiyor ve Skylar'ı masanın altından çekip çıkarıyorum.

Elim hala saçlarını kavrarken, bir saniye bile tereddüt etmeden sikimi dudaklarının arasına kaydırıyorum. Bir inilti çıkarıp daha fazlası için açıldığında, ağızını terk edilmiş bir şekilde becermeye başladım.

"Seni küçük şakacı," diye homurdandım. "Yakalanmamızı mı istiyordun? Beni o kadar iyi emeceksin ki masamın altında olanları ele vereceğimi mi umuyordun?"

Ağızını tekrar tekrar doldururken kafasını olabildiğince sallıyor. Nasıl öğürmüyor bilmiyorum, çünkü ben bir mağara adamına dönüştüm. Serbest bırakılmamın farkındalığının sınırında beklediğini hissediyorum ve bu, yarıda kesilmeden öncekinden on kat daha güçlü.

"Ağızına boşalacağım ve her damlasını yutacaksın," diye zorluyorum, itişlerim daha az yumuşak hale geliyor. Bu noktada yüzünü tamamen beceriyorum. "Bugün içinde benim dölümle dolaştığını bilmek istiyorum."

Onaylarcasına inliyor, beklentiyle bana bakıyor. Yanaklarının gözyaşlarıyla ıslanmış ve saçlarının dağınık olduğu gerçeği

onu daha çok istememe neden oluyor. Daha bitirmedim bile ve şimdiden onu tekrar istiyorum.

Ama sonra dilini sikimin altında düzleştiriyor ve muhtaç bir inilti çıkarıyor ve doruk noktam omurgamdan aşağı iniyor.

Bir iniltiyle ağzının içinde patlıyorum. Yutkunurken boğaz kaslarının esnediğini hissetmek hislerimi bin kat artırıyor.

"Tanrım, bebeğim," diye soluyorum, diğer elimle uzanıp elimi sikimin tabanında gezdirebileceğim kadar çekiyorum. Ve ağzını sonuna kadar açtığında, böylece dilinde serbest bırakılmamın son damlalarını görebiliyorum, sanırım aklımı tekrar kaybediyorum.

Şiş dudaklarını ucuma kapatıp seksi bir iniltiyle son dölümü de emişini izlerken kendimi öyle kaybediyorum ki nefesimi toplamam birkaç saniye alıyor. Elim hâlâ saçlarına ölümcül bir şekilde dolanmış durumda ve daha önce önümde diz çökmüş bir kadınla hiç karşılaşmamışım gibi ona bakıyorum. Olmadığından oldukça eminim. Ya da en azından, bunu yaptığım tek bir zamanı bile hatırlamıyorum.

Sonunda ellerinin kilidini açıp arkasına yaslanıyor ve ben de istemeye istemeye onu bırakıyorum. Dizlerini iterken yüzünü buruşturduğunda içimi bir pişmanlık dalgası kaplıyor. Rahatsızlığı için, kaba olduğum için, muhtemelen birkaç çizgiyi aştığım için. Onu spor salonunda becererek karışık sinyaller gönderdiğimden bahsetmiyorum bile.

Kutulardan birinin üstündeki kağıt havlu rulosuna uzandım. "İyi misin?" Ona bir parça uzatırken usulca soruyorum, sonra aceleyle yumuşamakta olan horozumu uzaklaştırıyorum. "Bu çok sert oldu. Özür dilerim."

Ama bana sadece tatlı bir gülümseme veriyor, bir dakika önceki halinden o kadar farklı ki. Hangi halini daha çok sevdiğime karar veremiyorum. "Sert olmanı seviyorum, Koç," diye mırıldanıyor.

"Tanrım, başlama," diye mırıldandım. "Otuz saniye içinde seni tekrar dizlerinin üzerine çöktüreceğim."

Kaşları havaya kalkıyor, bakışları kasıklarına düşüyor. "Otuz saniye mi? Yaşlı adamın dayanıksızlığı buraya kadarmış."

Bir hırıltı çıkarıyorum ve elimi tekrar saçlarına sokabilmek için öne doğru bir adım atıyorum. "Dikkatli ol, küçük kız. Yaşlı olmadığımı kanıtlamak için bir sürü yolum var."

Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor.

Ve dudaklarına sert bir öpücük kondurmadan duramıyorum.

Şaşkınlıkla sertleşiyor, bu da dilimi ağzına sokmamı ve onu kirletmemi sağlıyor. Onu rezil etmek için acele etmiyorum.

Geri çektiğimde gözleri kocaman açılmıştı. "Ama... daha yeni geldin-"

"Nereye geldiğimi biliyorum. Kendi dölüm seni öpmemi engellemeyecek Skylar. Bir erkekle sikişiyorsun, bir gençle değil."

Mümkünse gözleri daha da büyür. Ve "Çok kirlisin" diye fısıldadığında sesi merakla doluyor.

Şimdi sırtan benim. Ağzına hızlı bir öpücük daha kondurarak aramıza gerçek bir mesafe koydum.

"Başka biri gelip aramadan önce oraya geri dönmeliyiz," diyorum, ses tonum asık. "Kendi kurallarına tam olarak uymadığının farkındayım ama işte tam da bu yüzden spor salonunda bir şey olmasını istemedim."

Skylar banyoda kayboluyor. Tanrı'ya şükür, burada bir tane var. "Hey, seninle aynı fikirdeyim," diye sesi geliyor açık kapı aralığından. "Senden hoşlanıyorum çünkü sen Koç'sun. Bundan asla uzaklaşmak istemem."

Nedense bu içimdeki bir şeyi rahatlatıyor.

Banyodan çıktığında yüzü yıkanmış ve saçları yeni bir at kuyruğu şeklinde düzeltilmişti. Artık koçu tarafından yüzü sikilmiş gibi görünmüyor.

Tanrım. Hayatım neye dönüştü?

"Önce ben dışarı çıkıp etrafta kimsenin olmadığından emin olacağım," diyorum ona. "Tüm dövüşçülerin ağır çanta odasında olması gerektiği için sorun olmaz ama yine de emin olayım." Dehşetten midem bulanıyor - gerçi bunun ortaya çıkma ihtimalinden mi yoksa en başta onu saklamak zorunda olduğum gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değilim. "Eğer biri bizi görürse, senin üyeliğini tartıştığımızı söyleriz. Aslında seni buraya bunun için getirdim."

Anlayışla başını sallıyor ve sabırla bekliyor. Derin bir nefes alarak resepsiyonda kimsenin olup olmadığını dinliyorum ve ardından ofis kapısını iterek açıyorum.

Etrafta kimsenin olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum ve Skylar'a acele etmesi için el sallıyorum. Çıkıyor ve bir anda ben masanın arkasındaki normal yerimdeyim, o da spor çantasının yanında, kenarda.

Koç ve öğrenciye geri döndük.

Gece eve gittiğimde fiziksel ve zihinsel olarak tükenmiş oluyorum. Tristan dövüş kampındayken onunla çalışmak her zaman yorucudur ve Pazartesi zaten benim için zor bir antrenman günüdür. Ama günün duygusal iniş çıkışları beni çökmeye hazır hale getiriyor.

Skylar'ı ofise çekmek kötü bir fikirdi. Bunu yapmadan önce biliyordum.

Peki neden kendimi durduramadım?

Tristan tarafından yakalanmak... kötü olurdu. Gerçekten kötü. Bana bir koç olarak saygı duyduğunu biliyorum ve bir insan olarak kim olduğumu bildiğini biliyorum, ama beni bir öğrenciyle yakalarsa beni baş koçu olarak tutmasına imkan yok. Genç bir öğrenciyle.

Yorgun bir nefesle kendimi kanepeye bırakıyorum. Brutus yanıma atlıyor, bu geceki olumsuz duygularımı açıkça hissediyor ve koca kafasıyla kucağıma yerleşiyor. I

Dalgınca onu okşuyorum, beynimde çelişkili düşünceler dolaşırken başım kanepeye yaslanıyor.

Ama Skylar'la ne yapmamam gerektiğini düşünmek onu daha çok düşünmeme neden oluyor.

Skylar'la ilgili endişelerim ve sinirlerim yavaş yavaş mutluluğa ve heyecana dönüşüyor. Beynimin bir köşesinde, onun her zaman böyle bir etkiye sahip olduğunu düşünüyorum.

Telefonuma uzandım, numarasına geldim ve Kendimi sorgulamadan önce ara.

"Dominic?"

Sesini duyduğumda yüzüme hemen bir gülümseme geliyor, her ne kadar şaşkınlığı belli olsa da.

"Evet, benim." Arka planda tabak çanak sesleri ve insanların bağırışlarını duyuyorum. "Pardon, işte misin? Spordan sonra eve gittiğini sanmıştım."

"Çalışmıyorum, sadece maaş çekimi almaya geldim." Bir kapının çarparak kapanması arka plandaki tüm sesleri kesiyor. "Aslında şu anda eve yürümek için çıkıyorum, yani beni mükemmel bir zamanda yakaladınız."

Her zaman olduğu gibi, onun büyük bir şehrin sokaklarında tek başına yürüdüğü düşüncesi beni tedirgin ediyor. Her ne kadar güvende kalmak konusunda akıllı olsa da. Ama bağımsızlığın Skylar için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden onu koruma ve kollama ihtiyacımı bastırıyorum.

Yine de sormadan edemiyorum, "Yürüyüşün ne kadar sürecektir?" "On dakika. Eve yakın bir yerde çalışıyorum."

"Yürürken benimle telefonda kalmak ister misin? Yoksa bu senin dikkatini çok mu dağıtır?"

"Konuşabilirim. Kendimi savunma konusunda koçum beni iyi eğitti."

Yüzüme beklenmedik bir gülümseme geliyor. "Sesini duymak istedim." diye de itiraf ediyorum.

Hatta bir duraklama oldu. Ve sonunda "Biliyor musun, ne kadar tatlı olduğunu bilseler hiçbir öğrencin senden korkmazdı" dediğinde gülümsediğini görebiliyorum.

"O zaman sırlarımı ifşa etme."

"Evet efendim," diye mırıldanıyor. Ve Skylar aklımdayken zar zor yatışan sıcaklık yeniden canlanıyor.

Onu tekrar görmek için yanıp tutuşuyorum. Onunla konuşmak yeterli değil.

"Yarın açık mat'a geliyor musun?" diye sordum. "Meşgul değilsen sonra da kalabilirsin."

"Yarın yokum," diye cevap veriyor, sesine pişmanlık karışıyor. "Yarın akşam bir sözüm var."

Merak beni ele geçirdi. "Yarın akşam ne var?" "Joey'nin basketbol maçı var. Her zaman onu desteklemeye çalışırım.

elimden geldiğince... annem yapamadığından beri."

Bu kız bu dünya için fazla sadık.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Sen... bir lise basketbol maçına gelmek ister misin?" Skylar şaşkınlığını belli ederek soruyor. "Neden?"

"Açıkçası yerel lise basketbol sahnesine çok fazla yatırım yaptım. Dini olarak takip ediyorum."

Kahretsin, kıkırdamasına bayılıyorum.

"Çok heyecanlı olmayacak," diye uyarıyor. "Joey başlamadı, bu yüzden biraz durgunluk olacak. Sıkıcı olabilir."

"Eminim kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulabilirim," diyorum, sesimi onu ürperttiğini bildiğim şekilde derinleştirerek.

Herhangi bir tepki duyamıyorum ama "Evet, öğrencilerinizin sizin kim olduğunuza dair hiçbir fikri yok" derken sesi biraz soluksuz geliyor.

Bunun üzerine kıkırdıyorum ve o da hemen konuyu değiştiriyor.

"Maç başladığında saat yedide orada olacağım," diyor. "Genelde tüm maç boyunca kalırım ama senin bunu yapmana gerek yok. Ne zaman istersen gel, sanırım?"

Dudağımın bir köşesi seğiriyor.

Yeni hedef: Skylar'ın, insanların onun arkadaşlığı için yarışmasının bir nedeni olduğunu anlamasını sağlamak.

"Tamam, ne zaman istersen gelirim," diye tekrarlıyorum, saat yediden önce orada olacağımı çok iyi biliyorum. "Bana adresi mesaj at, seninle orada buluşuruz."

"Tamam," diye kabul ediyor ve arka planda bir kapının açılma sesi duyuluyor. "Eve yeni geldim, bir dakika içinde sana mesaj atarım." Bir duraksama oluyor ve sonra usulca ekliyor: "Neden bir lise basketbol maçına katlanmak istediğini bilmiyorum ama seni göreceğim için heyecanlıyım."

Ve sadece sesindeki değişimi duymak bile -şaşkınlıktan mutluluğa- beni Noel'de bir çocuk gibi hissettirmeye yetiyor.

SKYLAR

Koridorun uzunluğuna bakmak için kendimi üçüncü kez boynumu bükerken yakaladığımda, biraz gergin olduğumu kabul etmek zorundayım.

Gerginim. Bir adam yüzünden. Bir adam beni geriyor.

Ama herhangi bir adam değil. Dominic beni geriyor. Dominic, takılma teklifinden sonra benden evet cevabı alan kişi.

İş arkadaşlarıma o kadar çok hayır dedim ki, sesimin abartılı bir taklidiyle birlikte bu bir şaka haline geldi. Eğer evet deseysdim, muhtemelen tepki veremeyecek kadar şok olurlardı.

Gelip benimle takılmasını istedim. Kendime düşünmek için zaman tanısaydım, muhtemelen her şeyi ikinci kez tahmin eder ve her zamanki sınırlarımı çizerdim. Bunun yerine, bir lise koridorunda durmuş, yattığım adamın küçük kardeşimin basketbol maçında ortaya çıkmasını beklerken ceketimi ellerimde evirip çeviriyordum.

Hayatım neye dönüştü?

Ama ben şüphe ve stres girdabında kaybolmadan önce, siyah saçlarıyla tanıdık bir kafa beliriyor

koridorda. Beni görür görmez gözlerinde bir gülümseme beliriyor.

Tanrım, bu adam çok güzel.

Genellikle spor salonundan çıktığımızda üzerinde jogger, tişört ya da kapüşonlu spor kıyafeti oluyor. Ve o zaman hala demiri eritecek kadar sıcak, ama Dominic gerçek kıyafetlerle trafiği durdurmaya yetiyor.

Solmuş bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, üzerine de mavi bir fanila iliklemiş. Gömleğinin mavisinden mi yoksa onu görünce büyülendiğimden mi bilmiyorum ama gözlerindeki mavi ruhumu delip geçiyor. Ondan başka bir yere bakamıyorum.

Bana doğru adım atıyor, yürüyüşü kendinden emin ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Önümde durduğunda gülümsemeyi bile beceremeyecek kadar görünüşü ve ilgisiyle hipnotize olmuş durumdayım.

"Hey," diyor, donuk ifademe karşılık dudaklarını bükerek.

"Merhaba," diye ciyakladım.

"Kendinde değilken çok tatlı görünüyorsun," diyor kıkırdarak. "Dövüşmenin seni ortaya çıkaracağını düşünürsün ama görünüşe göre bir lise basketbol maçına çıkmak gerekiyor."

Bana sinirlerime dokunduğu için alınsam mı, yoksa bunu bir randevu olarak adlandırdığı için şok mu olsam bilemiyorum.

Gülümsemesi sırtmaya dönüşüyor, bana böyle hissettirdiği için memnun görünüyor. "Hadi gidip yerlerimizi bulalım. Seni boş bir sınıfa çekmeden ve tüm maçı kaçırmadan önce."

Bu sonunda bende bir tepki yarattı. Çünkü bunu yapmasına izin vermek istiyorum, özellikle de onu açıkta öpmemem gerektiği için.

"Şu kızarıklığa bak," diye mırıldanıyor, başparmağının ucuyla sıcak yanağımı hafifçe okşuyor. "Seni yine dizlerimin üzerine çöktürdüm sanırsın."

Nefesim ciğerlerimden fışkırıyor, tüm düşünceler beynime geri dönüyor. "Tanrım," diye soluk soluğa kaldım. "Bütün gece böyle mi olacaksın?"

Dominic gülerek başını arkaya atıyor, sonra kolunu omuzlarıma doluyor. "Hadi gel. Gidip bir basketbol maçı izleyelim."

Spor salonuna girer girmez, Dominic'e evet deme kararımın gerçekliği tamamen içime işliyor.

Bu tür maçlarda her zamanki alışkanlığımın Joey'nin oyuna girmesini beklerken ders kitaplarımı çıkarıp ödevlerimi bitirmek olduğunu hemen fark ediyorum. Ve şu anda bunu yapmak istediğimden değil, sadece rutinlerime o kadar kilitlenmişim ki onları takip etmemek bana ürkütücü geliyor. Bu da bunu kabul ettiğimde içgüdüsel olarak tepki verdiğimi bir kez daha vurguluyor. Bir şeyleri değiştirmek beni bu kadar strese sokmamalı.

"Yani..." Dominic çenesini kapatıyor. Dirseklerini arkasındaki tribüne yaslamış, dikkatini şu anda başlamakta olan basketbol maçına vermiş. "Bunun için çıldırıyor musun?"

Başımı yana çevirip ona bakıyorum. "Nasıl olur da Dünya sen-"

"Sadece iki şey yüzünden strese girdiğini öğrendim," diye araya giriyor, hâlâ bana bakmıyor. "Para ve rutininin dışına atılmak. Ve henüz simitini almayı bile teklif etmediğime göre, ikincisi olduğunu varsayacağım."

Sadece ona bakabiliyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve sırtıyor. "Haklıyım, değil mi?"

Sonunda ağzım kapanıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Bir de bana her şeyi bilen diyorlar," diye homurdanıyorum. Ama kıkırdamasına rağmen hâlâ cevabımı bekliyor.

İç çekiyorum. "Burada seninle birlikte olmak. Spor salonundayken ne olduğumuzu ve günlük hayatıma nasıl uyum sağladığımı biliyorum. Hayatımda yaptığım her şey için zamanlarım ve yerlerim var.

Bu benim için yeni bir şey ve anlamlandırmaya çalışıyorum. Şu anda sadece biraz dengesizim, hepsi bu."

Dominic anlayışla başını sallıyor. "Peki, Joey'nin oynamasını beklerken normalde ne yapıyor olurdun?"

"Ev ödevi," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

"Ödev yapmak ister misin?" diye soruyor. "Eğer bu zaman senin için önemliyse ve ben dikkatini dağıtıyorsam, gitmemi istersen alınmam. Seninle vakit geçirmek istedim ama bu seni rahatsız edecekse ya da işleri senin için zorlaştıracaksa olmaz."

"Gitmeni istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Tıpkı bu randevuya evet dediğim gibi. Yalnız, içgüdülerimin Dominic'e iki kez bu şekilde tepki vermiş olması tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissediyorum.

Dominic fark etti. Ve o da aynı şekilde rahatlamış görünüyor.

"Tamam, haklısın," diye itiraf ediyorum nefes verirken. "Sakinleşmem gerek. Beynim aşırı hızda çalışıyor."

"Beynini sevdim," diyor. Ve bu o kadar ani, o kadar gerçek ki daha da yumuşuyorum.

Bu gece için fazla düşünmeyi kısa kesmeye karar vererek Dominic'e döndüm ve merakla "Lisede spor yaptın mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Başlangıçta futbol oynadım. Sonra bir sezon güreşe başladım ve bir daha da geri dönmedim. Ondan sonra jiu-jitsu ve MMA'ya doğru bir kartopu gibi ilerledi."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Gerçekten de tüm hayatın boyunca bunu yaptın, değil mi?"

Bir baş daha sallıyor ama bu seferki daha sert. Ona bunu sormak istiyorum, herhangi bir şekilde pişman olup olmadığını sormak istiyorum, ama o beni kesiyor.

"Peki ya sen? Hiç spor yaptın mı?"

Başımı salladım. "O sırada babam hastaydı. Antrenman için okuldan sonra kalamadım çünkü gece Joey'i alıp ona bakmam gerekiyordu."

Joey sanki adını duymuş gibi o anı seçerek banktaki koltuğunda döndü ve beni aramaya başladı.

Yüzüme otomatik olarak bir gülümseme geliyor. Bunu yapmasını seviyorum. Onun oyunlarında olacağımı varsayabilmesini seviyorum. Ne zaman zorlansam -işte, okulda, annemle, herhangi bir şeyle- bu anları hatırlamaya çalışıyorum. Ailemin refahı için tüm sıkı çalışmamın karşılığını gördüğüm anlar.

Sonunda beni fark ettiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Ve kalbim birkaç derece daha ısınıyor. Ama sonra bakışlarının sağıma doğru kaydığını görüyorum ve ifadesi bir şaşkınlığa dönüşüyor. İşte o zaman Dominic'le ne kadar yakın oturduğumuzu fark ediyorum.

Kardeşıme bir açıklama yapma ihtiyacı duymadan önce etrafımızdan dehşet dolu bağırışlar yükseliyor. Rakip takımın hücumunu ve skorunu görmek için tam zamanında dikkatim sahaya geri dönüyor.

"Bir zombi kıyametinde mi yoksa bir robot kıyametinde mi olmayı tercih edersiniz?"

Başımı Dominic'e doğru salladım. "Ne?"

Şaşırtıcı bir şekilde kızarıyor gibi görünüyor.

"Sizi rahatlatacak en saçma soruyu düşünmeye çalışıyordum," diye itiraf ediyor.

Dudağım eğlenerek seğiriyor. "Ve bir zombi kıyameti mi aklına geldi?"

Biraz daha dik oturuyor ve boğazını temizliyor. "Dün gece 28 Gün Sonra'yı izliyordum. Aklımdan çıkmadı."

Yüzümü tekrar öne çevirirken bir kahkaha atıyorum. "Muhtemelen robot kıyameti," diye cevap veriyorum, koltuğumda rahat etmeye çalışarak. "Her şeyi bilen varlıklar beni yamyamlardan biraz daha az korkutuyor." Yanımda Dominic'in kıkırdadığını duyduğumda, kaslarımdaki gerginlik bir kez daha azalıyor. Bu bana kendi sorumu sormak için güç veriyor.

"Her zaman trafikte sıkışıp kalmayı mı yoksa her yere toplu taşıma ile gitmeyi mi tercih edersiniz?"

Gerçekten ürperiyor. "Toplu taşıma olanı. Yakalanırsam beni trafiğe sokmak gerçek bir işkence olurdu." Bunu o kadar ciddi söylüyor ki içimden bir kahkaha kopuyor.

"Pekala, ukala," diye homurdanıyor, "Senin için bir sorum var. Herkesin düşüncelerinizi okuyabilmesini mi yoksa herkesin internet geçmişinize erişebilmesini mi tercih edersiniz?"

Google'da araştırdığım şeyler yüzümü alev alev yakıyor.

"Sanırım bu sorunun cevabı bu," diyor kıkırdayarak ve arkasındaki tribüne kollarını dayamak için arkasına yaslanıyor. Gözlerim beyaz gömleğinin ortaya çıkardığı kaslarının çizgisini takip ediyor. O kadar zahmetsizce çekici ki boğazım kuruyor. Bir sonraki sorumdan önce boğazımı temizlemem gerekiyor.

"Dövüşte mutlak en iyi olmayı ama kimsenin bunu bilmemesini mi tercih edersiniz yoksa UFC şampiyonluk kemerini takıp herkesin sizin bir şaka olduğunuzu düşünmesini mi?"

Yüzü bana doğru dönerken gözleri açılıyor ve çenesi düşüyor. "Sen bir canavarsın," diye fısıldıyor. Bu sefer güldüğümde, bu dünyadaki en zahmetsiz şeymiş gibi geliyor.

Ve işte böyle gidiyor. Bir ileri bir geri, ta ki ben zamanın nasıl geçtiğini anlamayana kadar.

Gelmek istediğinde, konuşacak bir şeyimiz olmayacağından ya da onunla spor salonu dışında vakit geçirmenin tuhaf hissettireceğinden endişe etmiyordum ama onunla birlikte olmanın bu kadar kolay hissettireceğini hiç beklemiyordum. Burada altı saat daha oturabilirdim. Anlamsız konular hakkında konuşmamız ya da mükemmelliğin sırrını tartışmamız fark etmez. Dominic'in beynini kurcalamaktan asla yorulmayacağımı hissediyorum.

Ve bu korkutucu.

Joey'nin yedek kulübesinden kalkıp sahaya adım attığını gördüğümde, yaklaşan sinirlerimden uzaklaşıyorum

koçu onu öne doğru işaret ettiğinde. Kalbim iki kat daha hızlı atmaya başladı.

Tüm maç boyunca konuştuk. Skor tabelasına baktığımda dördüncü çeyreğin sonunda olduğumuzu ve skorun berabere olduğunu fark ettim.

Sonraki birkaç dakikayı sessizlik içinde izliyorum. Joey topu birkaç kez alıyor ama şut atma fırsatı bulamıyor. Rakip takımın hücumunda olabildiğince hızlı koşuyor ve şutları girmeyince ribaundu almayı başarıyor. Sanırım bu olduğunda bir çığlık ve tezahürat attım.

Joey'nin koçu bir oyun için bağırıyor, havada yoğun bir aciliyet var. Beklemekten nefes alamıyorum.

İki takım da skor üretmekte zorlanıyor. Rakip takımın şutlarından biri çemberi kıl payı geçtiğinde, bizim taraftaki seyirciler tuttukları nefesi sesli bir şekilde bırakıyor. Aynı şey bizim şutlarımızdan birine geldiğinde ise inliyorlar.

Sonra, maçın bitmesine yirmi saniye kala, Joey topu aldı. Nefesimi tutup Dominic'in kolunu ölümcül bir şekilde kavıyorum. Joey bir tarafa doğru fake atıyor ve onu koruyan çocuk o tarafa doğru sendeleyince içeri giriyor. Topu kaldırıyor, nişan alıyor ve şutunu çekiyor.

Kalabalık o kadar sessiz ki, topun ağlara çarpma sesini duyabiliyoruz.

Ve sonra spor salonu patladı. O kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki, başka kimseden bir şey duyamıyorum. Hâlâ Dominic'e yapışmış halde, ben zıplamaya başladığımda tezahürat yapıyor, kardeşimin takım arkadaşlarının omuzlarına yükselişini izlerken kalbim mutluluk ve gururla patlıyor.

"Vay anasını, bu inanılmazdı!" Bir saniye bile tereddüt etmeden kollarımı Dominic'in boynuna doluyor ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Başardı!"

Kolları beni sarıyor, kıkırdaması kulağımı ısıtıyor. "Evet, öyle yaptı."

Kucaklayışının hissi bırakılamayacak kadar güzel. Özellikle de tutuşu sıkılaştığında ve sarhoş edici kokusu duyularımı istila ettiğinde. Bunun için burada olmasını seviyorum.

Burada olmasına bayılıyorum.

İsteksizce kollarımı boynundan çözüyorum ve vücudundan aşağı kayıyorum. Ama onu tamamen bırakamıyorum çünkü ellerim göğsünde düz duruyor. Onunkiler de kalçalarımda. Sonunda ona baktığımda, bakışları ruhumun derinliklerine işliyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Ama yine de cesaretimi toplayıp "İyi ki geldin." diye fısıldamak zorundayım.

Sözlerim onu yumuşattı. Hâlâ bakışlarımı tutarak sessizce "Ben de" diyor.

Ve acaba göğsümdeki bu his, dünyamın dar çemberinin biraz daha genişlemesi mi?

SKYLAR

"Skylar!"

Basketbol sahasında arkamı döndüğümde Joey'nin büyük kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Yüzünde kocaman bir sırıtma var ve kollarını iki yana açıp "Maçı kazandıran atış, bebeğim!" derken bir kazananın özgüvenine sahip.

Gülerek ona sarılıyorum. Bir çığlık atıyor ve beni etrafında döndürüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar yaptığın en havalı şey olabilir," diyorum nefes nefese beni nihayet yere bıraktığında.

"Bilmiyorum, bence altıncı sınıf bilim fuarında bir volkanı patlatmak biraz daha havalıydı."

"Fen bilgisi öğretmeninin sert telefonuna muhatap olmadığın için böyle düşünüyorsun," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

Joey başını arkaya atar ve bir kahkaha patlatır. "Tamam, tamam, haklısın. İkinci sınıf öğrencisiyken maç kazandıran basketi atmak çok daha havalı."

Joey, Dominic'in arkamda durduğunu fark ettiğinde hala kıkırdıyorum, sadece onun olduğunu belli edecek kadar yakın.

benimle birlikte. Kardeşimin hoppa halinin yerini temkinliliğe bırakmasını izliyorum.

Dominic, Joey daha bir şey söyleyemeden öne çıkıp elini uzatarak bu meydan okumayla başa çıkmaya karar verir. "Selam. Ben Dominic."

Joey onun elini sıkar ama kendini tanıtmaz. "Peki sen kız kardeşim Dominic için tam olarak kimsin?"

Şaşırmış gibi bir ses çıkardım. Joey daha önce hiç bir arkadaşının önünde bana karşı korumacı davranmamıştı. Ama ben bu durumu düzeltemeden Dominic, "Ben Skylar'ın koçuyum. Benim MMA salonumda antrenman yapıyor."

Şimdi kafam Dominic'e doğru kayıyor, bu unvanı seçtiği için şok olmuş durumdayım. Ama ben daha yorum yapmadan Joey soruyor: "Kız kardeşimin MMA koçu neden benim basketbol maçına gelsin ki?"

"Tamam, tamam, sanırım burada konuşmayı benim yapmam gerekiyor," diyorum aceleyle. Joey'e dönerek, "Evet, o benim koçum. Ama aynı zamanda bir arkadaşım. Ve onunla biraz zaman geçirmek istedim. O yüzden şimdi buradayız. Sorun olur mu?"

Joey, Dominic'i incelerken gözleri kısılıyor, her açıdan şüpheli görünüyor. Ama cevabım onu rahatlatmışa benziyor, çünkü bir süre sonra, "Peki, izin veriyorum," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ve kolumu boynuna dolayarak başını koltuk altına çekiyorum. "Ne zamandan beri burada kararları sen veriyorsun?"

Ben kıvrana kadar yan tarafımı bir kez ve tekrar dürtüyor. "Maç kazandıran basketi attığım ve daha başarılı kardeş olduğumdan beri."

Kibirli bir koklamayla gitmesine izin verdim. "Peki. Madem bu kadar başarılı ve olgusun, Santucci'den kendine bir pizza alabilirsin."

En sevdiği pizzadan bahsedilince Joey neşelenir. "Ciddi misin? Santucci'ye mi gidiyoruz? Ama bu gece okul var."

Omuz silkiyorum, gülümsemem saklanamayacak kadar büyük. "Özel bir durum."

Joey, Dominic'e doğru döner. "Sözümü geri alıyorum. Artık resmen senin en büyük hayranınım. Kız kardeşime her ne söylediyse, devam et."

Dominic kıkırdıyor. "Ben sadece -çok nazıkçe- rutininin biraz dışına çıkmasını önerdim."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Nazıkçe mi? Bu gece seni buraya davet etmem için beni kandırdığına oldukça eminim." Bu da karşılığında bana bir göz kırpmaya kazandırdı.

"Ne yaparsan yap, seni destekliyorum," diyor Joey. "Yemin ederim, onun kadar rahatlamaya ihtiyacı olan biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

Kardeşime ters ters bakarak kafasına hafifçe vuruyorum. "Hey!"

"Skylar, robotları utandırıyorsun."

Abartılı bir öfke soluğu çıkarıyorum ve bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum, ama Dominic'in tekrar kıkırdamasıyla kesiliyorum.

"Tamam, tamam, sakın olun, Büyük ve Küçük Vega. Kardeş sevgisi beni kör ediyor. Neden siz ikiniz gidip şu pizzayla aranızdaki baltaları gömmüyorsunuz?"

"Bizimle gelmiyor musun?" Joey şaşırılmış bir sesle soruyor. Dominic'i şimdiden karşılamış olması göğsümü ısıtıyor.

"Belki başka zaman," diyor kibarca. "Skylar'la geçirecek zamanım var ve birlikte geçirdiğiniz zamanı bölmek istemiyorum."

Joey sadece ergen erkeklerin yapabileceği şekilde gözlerini deviriyor. "Güven bana dostum, kız kardeşimle bire bir zaman geçirmeye ihtiyacım yok."

Bu ona bir bakış daha ve biraz daha sert bir tokat kazandırır. "Git eşyalarını al, seni pislik."

O zıplayıp gidince tüm dikkatimi Dominic'e yöneltiyorum. "Sen de gelebilirsin, biliyorsun. Seni davet edecektim." "Gelmeni istiyorum" diye eklemekten önce bir an tereddüt ettim.

Eğer ne kadar memnun olduğunu saklamaya çalışıyorsa, fena halde başarısız oluyor. "Öyle mi?" diye soruyor usulca, yüzünde bir gülümsemeyle. Sadece başımı sallayabiliyorum. "Çok isterim."

Joey tekrar yanıma zıpladığında ikimizin de orada durup birbirimize aptalca gülümsediğimizden oldukça eminim.

"Tamam, bu kadar gevezelik yeter. Hadi gidelim!"

"Lanet olsun, bir dilim daha mı yiyorsun?"

Dominic'in bütün bir pizzayı yiyebildiği gerçeği beni de şaşırtmış olsa da, kardeşimin aval aval bakan yüzünü görünce kıs kıs gülüyorum.

Dominic, "Ben büyüyen bir çocuğum, beslenmeye ihtiyacım var," diyerek dilimin üçte birinin yok olmasına neden olan kocaman bir ısırık alıyor.

"Evet, doğru. Sen altmış yaşındasın," diye karşılık veriyor Joey. "Metabolizman için endişelenmen gerekmiyor mu?"

Dominic kaşlarını çatıyor, sonra pizzayı tabağına bırakıyor ve tişörtünü yukarı kaldırarak karın kaslarını ortaya çıkarıyor. "Metabolizmam hakkında endişelenmem gerekiyor gibi mi görünüyorum?"

Şaşkınlık sesimi öksürükle örtmek zorunda kalıyorum. Dominic yine de yakalıyor ve bana bilmiş bir göz kırpmıyor. Suyuma uzanıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

"Evet, tamam, karın kasların var, ne var bunda?" diye homurdanır Joey. Ama merakı uyanır. "Peki özel bir kaldırma antrenmanın var mı? Yoksa sadece dövüştüğün için mi?"

Dominic, "Emekli olduğum için artık daha fazla ağırlık kaldırıyorum ama bu kasların çoğu insanları etrafa fırlatmaktan dolayı," diye cevap veriyor ve diliminin geri kalanını parçalıyor. Joey'e meraklı bir bakış atıyor. "Neden, ağırlık kaldırma işine mi girmek istiyorsun?"

Joey aşırı hevesli görünmek istemediği için omuz silkiyor. Dominic bunu hemen anlar.

"Okulunda bir ağırlık odası var mı?" diye sorar. Joey başını sallar. "İstersen sana temel bir ağırlık kaldırma rutini ayarlayabilirim. Basketbolu tamamlayan bir şey."

Kardeşimin gözlerinde heyecan ışıldıyor ve bu görüntü o kadar nadir ve bazen o kadar yabancı hissettiriyor ki, sırf bunu ortaya çıkardığı için Dominic'e sarılmak istiyorum.

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu! Sezonum bitmek üzere ve gelecek yıl ilk beşte olmayı çok istiyorum ama son sınıflara ayak uyduramayacağımı hissediyorum. Yaz boyunca kaslarımı geliştirebilirim, eminim koçumu etkileyebilirim."

Dominic koltuğunda geriye yaslanarak, "Durun bir saniye," diyor. "Kaslanmak ve spora özgü antrenmanlar yapmak iki farklı şey. Kaslanmak mı istiyorsun, yoksa basketbol oynamak için en yüksek fiziksel kondisyona mı sahip olmak istiyorsun?"

"İkisi de."

Bir kahkaha atıyorum ve Dominic kendi kahkahasıyla başını sallıyor. "Neden senin için bir başlangıç antrenmanı hazırlamıyorum, sonra oradan devam edebiliriz," diyor. Sonra bana doğru bakıyor. "Ve belki de seni kız kardeşini yenebilecek kadar güçlü kılmak için bir hedef belirleyebiliriz."

"Hey!" diye bağıryorum, konuşmanın yön değiştirmesiyle irkilerek. "Bu kesinlikle bir hedef olmamalı."

Ama Joey sadece gözlerini devirir. "Bunu zaten yapabilirim. Daha uzunum ve daha hızlıyım. Artık pek mücadele etmiyor."

"Oldukça yavaş," diye katılıyor Dominic. "Bazen onun bir yumruk atması için gereken sürede ben üç yumruk atıyorum." Bana doğru bakarken ağzının kenarı bir gülümsemeyle seğiriyor.

İkisine de sadece bakabiliyorum.

"Biliyorum," diyor Joey. "Onu hiç vücut vuruşu yaparken izledin mi? Sanki ağır çekimdeymiş gibi görünüyor."

Başım kardeşime doğru savruldu. Ve sonra tekrar Dominic'e. "Nasıl oldu da grubun kum torbası haline geldim?"

"Kolay hedef," diyorlar hep bir ağızdan. Sırtarak yumruk tokuşturmak için uzanırlar.

"Sizler pisliksiniz," diye mırıldanarak koltuğuma geri çöküyorum. Ama içimden, iyi geçiniyor olmalarını seviyorum.

Dominic'in bizim dinamiğimize bu kadar kolay uyum sağlaması şaşırtıcı olmalı ama değil. Otuz dakika önce buraya girdik ve hemen rahat bir sohbe başladı. Dominic Joey'e basketbol sezonu hakkında sorular sordu, Joey de Dominic'e spor salonu hakkında. Ben de arkama yaslanıp mutlulukla izledim. Onları aynı odaya koymaya karar verdiğimde ne bekliyordum bilmiyorum ama onlar konuştuğça göğsümde yadsınamaz bir gevşeme oldu.

"Pekâlâ, gitsek iyi olacak," diyorum biraz mutsuzca. En son ne zaman bir gecenin bitmesini istemediğimi hatırlamıyorum. Ama geç oldu ve Joey'i eve götürmem gerekiyor.

Dominic, "Sizi bırakabilirim," dedikten sonra peçetesini boş pizza tepsisinin üzerine atıyor. Bu ikisi neredeyse iki pizzanın tamamını birlikte yemişlerdi. "Zaten yoldasınız."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten öyle miyiz?" Cevap olarak sadece bir sırtma alıyorum.

Ama bu konuda onunla tartışmıyorum. Joey'nin otobüse binmektense kendi arabasına binmeyi tercih edeceğini biliyorum -gururumun burada devreye girmesine gerek yok. Ayrıca Dominic daha önce herkesin hesabını ödemeyi teklif etmediğinde benim sınırlarıma saygı duyduğunu zaten kanıtlamıştı. İlk siparişi verdiğimde ve ilk ödemeyi yaptığımda hiçbir şey söylemedi; sadece kendi siparişini vermek için sırasını bekledi.

Eve dönüş sessiz bir yolculuktu. Joey'nin arka koltukta uyukladığını görüyorum, bu yüzden Dominic ve ben rahat bir sessizliğe yerleşiyoruz. Yüzümdeki mutlu gülümsemeyi silemiyorum.

Evin önüne geldiğimizde Joey irkilerek uyanıyor. Dominic kıkırdamasını gizleme zahmetine girmiyor. Arabada kalmasını bekliyorum ama onun yerine motoru kapatıp dışarı çıkıyor.

Hepimiz kaldırımda durduğumuzda kardeşime bakıyorum ve başımı eve doğru sallıyorum. "Yatağına git. Hayır.

video oyunları. Zaten okul gecesi için çok geç bir saat."

Joey gözlerini deviriyor. "Ben de senin gevşediğini sanıyordum," diyor esnemesini bastıramayarak.

"Gevşiyorum. Okul gecesi geç bir saat olmasına rağmen seni en sevdiğin pizzayı yemeye götürdüm."

"Evet, evet," diye homurdanıyor. Sonra iç geçirir. "Sanırım seni biraz eğlenirken görmek güzel. Bunu daha sık yapmalısın."

Göz ucuyla Dominic'in sırtışını kaçırmıyorum. "Sen içeri gir," diye zayıfça azarlıyorum kardeşimi. "Bir saniye içinde geliyorum."

Dominic yumruğunu Joey'e doğru uzatır, Joey de ona yumrukla karşılık verir. Dominic ona "Bu gece iyi oynadın," diyor.

Joey başıyla teşekkür ediyor. "Kız kardeşimi kabuğundan çıkarmakla iyi iş çıkardın."

Bu ona bir bakış kazandırır. "İçeri." Spor çantasını omzuna atıp eve doğru dönüyor. Ve sonra iğrenç öpüşme seslerini duyuyorum.

Tekmemin hala kışına ulaşabileceği kadar yakın.

Bir çığlık atarak ön kapıdan kaybolur.

Sadece Dominic'in yanında ortaya çıkan utangaçlık, ağabeyim gözden kaybolur kaybolmaz geri geliyor. Ona doğru dönüyorum ve nihayet bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırıyorum.

"Bu gece birlikte takıldığımız için teşekkürler," diyorum usulca. "Ve eve bıraktığın için."

"Peşine takılmama izin verdiğin için teşekkürler." Joey'nin gittiği yere doğru başını sallıyor. "O gerçekten iyi bir çocuk."

Gülümsüyorum. "Evet, öyle."

Bir adım daha yaklaşıyor, kolunu belime dolayabileceği kadar yakın. Başımı ona doğru eğdiğimde gözlerimde yıldızlar olduğuna eminim.

"Seninle spor salonu dışında vakit geçirmek eğlenceliydi," diyor, diğer elini kaldırıp çenemi okşuyor. "MMA yok, dövüşçüler yok - senin yepyeni bir yönünü keşfetmişim gibi hissediyorum."

"Öyle mi?" Nefes alıyorum. "Hala beni görmeye devam edecek kadar seviyor musun?"

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, beni tam olarak öpmüyor, sadece birbirimizin havasını solumamıza izin veriyor. Ve birden Dominic'in elleri vücudumda, dudakları tenimde olmadan son birkaç saati nasıl geçirdiğimi merak ediyorum.

"Sanırım artık senden daha çok hoşlanıyorum," diye fısıldıyor.

Ve sonra beni öpüyor. Ve dudaklarının dudaklarımda olmadığı her şeyi unutuyorum.

Hemen iki elini saçlarıma daldırıyor, dili dudaklarımı aralayarak öpücüğü derinleştiriyor. Ellerim gömleğini kavlıyor ve ben de onu aynı tutkuyla öpüyorum.

Sırtımın arabasının yan tarafına çarptığını hissediyorum. Ağzımı yutarken vücudunun tüm uzunluğu benimkine doğru düzleşiyor. Dudaklarımdan bir inilti döküldüğünde, onu bir hırıltıyla yutuyor ve daha da sert bir şekilde içime bastırıyor.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmuş muydum bilmiyorum. Dominic bana her dokunduğunda, yeni bir cazibe seviyesi, yeni bir ihtiyaç seviyesi gibi hissediyorum. Şu anda nerede olduğumuzu bilmiyorum ya da umursamıyorum, sadece ona daha yakın ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ona daha çok ihtiyacım var.

Yani o geri çekildiğinde dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Sonra bir anda bacağıma kalçasına doladığımı ve utanmadan ona sürtündüğümü fark ediyorum.

"Sakin ol bebeğim," diye nefes alıyor. Onun hırıltılı nefesini duymayı ve göğsünün benimkine değdiğini hissetmeyi seviyorum. Bu onun da kendini ne kadar kaptırdığını ele veriyor. "Seni bu yüzden öpmedim."

"Hayır mı?" Nefes verirken soruyorum, bacağıma tekrar aşağı indiriyorum. "O zaman neden?"

Ellerini kalçalarıma doğru kaydırıp yüzünü boynuma bırakırken ağır bir nefes alıyor. "Çünkü bütün gece çok sevimliydin ve iyi geceler öpücüğü almadan gitmene izin veremezdim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdığını hissediyorum.

Boynumla omuzlarımın birleştığı yere bir öpücük kondurarak beni ürpertiyor. "Ama sadece tatlı bir öpücük için fazla baştan çıkarıcısın. Sana karşı kendimi tutamıyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve kollarım onun etrafında sıkılıyor.

Doğrulduğu anda vücudunun sıcaklığını özlüyorum. "Söylediklerimde ciddiydim ama" diyor, bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Seninle kavga etmeden vakit geçirmek hoşuma gitti. Bunu daha sık yapmak isterim."

"Beni ağır bir torbaya karşı becermektense lise basketbol maçına gitmeyi mi tercih ediyorsun?" Kıkırdayarak sordum.

Bu otomatik bir saptırma. Çünkü Dominic'i bir geceliğine hayatıma dahil etmek bir şey, ama bunu düzenli bir şey haline getirmek ve potansiyel olarak bu ilişkiyi daha ciddi hale getirmek beni endişelendiriyor.

Dominic içimi gördü. Gülmüyor, sadece başparmağıyla yanağımı okşuyor ve "Seninle vakit geçirmemi sağlayacak her şey hoşuma gider" diyor.

Sonra beni tekrar öpüyor ve birden hiçbir şey düşünmemeye başlıyorum.

SKYLAR

"ZAMAN! Hadi sınıftan çıkalım, sonra yuvarlanabilirsiniz."

Tüm jiu-jitsu sınıfı sessizce minderin üzerinde sıraya giriyor ve Dominic'in bizi göndermesini bekliyor. Bunu yaptığı anda herkes kenardaki sularına koşuyor.

O yorucu dersten sonra boğazımdan aşağı kayan soğuk su beni rahatlatıyor. Yine de canlı rauntlar için mindere dönmek için sabırsızlanıyorum. Turnuvaya hazırlanırken jiu-jitsu'm üzerinde çok çalıştım ve öğrendiğim becerileri uygulamaya çalışmak çok eğlenceliydi.

Ancak mindere geri dönmeden hemen önce telefonuma bakıyorum ve restorandaki patronumdan gelen bir mesajı fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak bildirimi açmak için kaydırdım. Patronumdan hiç mesaj almam.

Selam Skylar. Son dakika mesajı için üzgünüm ama bu akşamki vardiyada sana ihtiyacım yok. Dükkan sahibi kızını işe aldı, ona yer açmak için seni birkaç vardiya çıkarmam gerekebilir.

Karnım yere düşüyor.

"Skylar?" geliyor Dominic'in ses gelen yanında
Ben. "Neyin var?"

Şaşkınlık içinde yüzüm ona doğru dönüyor. Endişeli görünüyor.

Yenilgi omuzlarıma ağır bir şekilde çökerken telefonuma geri dönüyorum.

"Bu geceki vardiyam iptal edildi," diyorum, sesimde duygu yok. "Belki de birçok vardiya."

Göz ucuyla, ellerinin ceplerine sokmadan önce seğ i r d i ğ i n i görüyorum.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyor sessizce.

"O vardiyaya ihtiyacım vardı," diyorum, ses tonuma çaresizlik karışıyor. "Annemin düşmesinin faturaları gelmeye başladı, bu yüzden bir vardiya kaybı bile-" Sesim çatlıyor ve düşüncemi tamamlayamıyorum.

Hiç rahat edemiyorum. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil ve çok yorgunum.

"Özür dilerim Skylar." Yaklaştığını hissediyorum ve cevap olarak sadece sefilce başımı sallayabiliyorum.

"Ne yapacaksın?"

Mindere bakarken kederli bir nefes verdim. "Başka bir iş aramaya başla sanırım. Bilmiyorum, kaybettiğim tek vardiya bu olmayabilir gibi görünüyor. Muhtemelen şu anda açık mat için etrafta dolaşmamalıyım." Omuzlarım düşüyor ve telefonumun elimden spor çantama düşmesine izin veriyorum.

"En son ne zaman ara verdin?" Dominic soruyor. "Yani, sorumluluklarına gerçekten ara verdin."

Ona doğru dönüyorum, kaşlarım çatılıyor. "Burada olmak benim molam."

"Tamam... ama bu haftada üç kez belki iki saat. Hayatına en son ne zaman tamamen ara verdin?"

Yine de ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum.

"Şuna ne dersiniz?" diye başlar. "Telefonunu Rahatsız Etme'ye al, böylece sadece acil aramalar gelsin ve etrafta takıl. Saate bakma, buradan ne zaman çıkacağın konusunda endişelenme, sadece... bir öğleden sonrayı kendine ayır. İş yok, okul yok, baskı yok."

Bunun neye benzediğini bile bilmiyorum.

"Sonra ne olacak? Eve gidip yenilgimin tadını mı çıkaracağım?"

Yüzünde eğlenen bir yarı gülümseme belirir. "Hayır, o zaman seni bir yere götürmeme izin ver. Bana bir öğleden sonra ver Skylar. Kendine bir öğleden sonra ver." Hâlâ tereddüt ettiğimde usulca ekliyor: "Mutluluğunu bulman sorun değil, unuttun mu?"

Telefonuma, üzerindeki hâlâ açık olan bildirime bakıyorum. Ve yüz değerine bakmaya çalışıyorum: bir vardiya, benim tarafımdan iptal edilmemiş ve bu gece bu konuda yapabileceğim başka bir şey yok. Bu sorunu yarın çözebilirim.

Derin bir nefes alarak Dominic'e dönüyorum. "Pekâlâ. Bir öğleden sonra."

Mindere çıktığımızda yüzü gülüyordu.

"Peki... nereye gidiyoruz?"

Arabasına binip şehir dışına çıktığımızdan beri on dakika geçti. On dakika boyunca antrenmanı tekrar ettik ve bariz konulardan kaçtık. Spor salonunda bana verdiği tek ipucu, üzerimi değiştirmek için rahat kıyafetler getirmemi umduğunu söylemesiydi.

Direksiyon başında düpedüz sersemlemiş görünüyor. Ya da ne kadar sersem görünebilirse o kadar sersem. Ama beni onunla gelmeye ikna ettiği için kendisiyle gurur duyuyor.

Dürüst olmak gerekirse ben de biraz sersemledim. Böyle bir şey beni hiç şaşırtmamıştı.

"Dövüşle ilgili bir yere mi gidiyoruz?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

Başını sallıyor.

"Yolculuğa mı çıkıyoruz?"

"Tamam, daha fazla tahmin yok," diye araya giriyor sonunda. "Sürpriz sürprizdir. Oraya varmadan önce onu ele vermeyeceğim."

İçten içe sevinmiş olsam da koltuğumda arkama yaslanırken suratımı asıyorum. Bana bakıyor ve yüz ifademi görünce iç geçiriyor.

"Şuna ne dersin? Bana istediğin soruyu sorabilirsin ama bununla ilgili bir şey sorma."

Ona doğru bir kaşımı kaldırıyorum. "Sana istediğimi sormam için beni serbest mi bırakıyorsun?"

"Evet. Önümüzdeki otuz dakika boyunca."

Bu kadarını bile verdiği için gülümsememi bastırmak zorundayım, ama o da biliyor, bu yüzden bunu bilerek yaptığını biliyorum.

"Peki, tamam." Düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. Ona istediğim soruyu sorabilir miyim? "Bana kariyerindeki en kötü dövüşü anlat. Neden en kötüsüydü ve sonrasında nasıl hissettin?"

Bir duraklama. Sonra...

"Yalan söyledim. Nereye gittiğimiz, kavga, okul ya da işle ilgili olmayan her soruyu sorabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"Çünkü bugünün tüm amacı günlük hayatımızdan uzaklaşmak. Normal bir günde düşündüğümüz hiçbir şey hakkında konuşmak yok."

Abartılı bir of çektim. Ama içten içe umurumda değil - bu fikri seviyorum ve onu daha yakından tanımak için her bahaneyi değerlendireceğim.

Aklıma gelen her rastgele soruyu ona yöneltmeye başladım.

"En sevdiğin müzik türü?" "En sevdiğin yemek?"

"En utanç verici an?"

Ama bu sorular kısa süre sonra merak ettiğim şeyleri sormama dönüşüyor.

"Rakiplerinizden hiç nefret ettiniz mi?" "Tek çocuk olmak hoşuna gitti mi?"

"En sevdiğiniz çocukluk anınız nedir?"

Sonunda, içinde kaybolduğumuz soru bu. Dominic'in anılarını anlatırken sesindeki nostaljiyi duymaya bayılıyorum.

O unutulmaz yaz hakkında, birlikte geçirdiği ailesi ve arkadaşlarından bahsederken. Kendisi hakkında açıkladığı her detayı içime çekiyorum. Onu saatlerce bu şekilde dinleyebilirim ve yine de daha fazlası için açgözlü olurum.

Birdenbire büyük bir otoparka girene kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum. Bir yanım konuşmamız bittiği için hayal kırıklığına uğruyor ama daha büyük bir yanım beni nereye getirdiğini merak ediyor. Gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum ve nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum.

iFly Kapalı Alan Skydiving

Binanın üzerindeki tabelayı görünce çenem düştü. Nereye gittiğimize dair pek çok tahminim vardı ama bu ilk yüze girmezdi. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

"Paraşütle atlamaya mı gidiyoruz?" Gıcırđıyorum.

Bana sert bir şekilde başını sallıyor. "Hep denemek istemişimdir ama tek başına yapabileceğin bir şey değil. Hoşuna gidebileceğini düşündüm. Ama bunu sadece sana eğlenceli geliyorsa yapmak istiyorum," diye aceleyle ekliyor. "Eğer eğlenceli gelmiyorsa, zamanımızı geçirebileceğimiz bir sürü başka şey var. Sinema, bowling, balta fırlatma-"

"Balta fırlatma fikrini kesinlikle masaya yatıralım, çünkü kulağa harika geliyor," diye araya giriyorum. Gözlerimi önümüzdeki devasa binadan ayırmıyor, kapalı alanda paraşütle atlamanın neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum. Gerçek hava dalışı hayatımda hiç aklımdan geçmemişti ama simülasyon kulağa...

Derin, sakın bir nefes alıyorum. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

DOMINIC

Skylar için kapıyı açıp elimi sırtına koyarak onu içeri yönlendirirken rahat bir nefes aldım. Hava dalışı rastgele, biraz da panikle aklıma gelmiş bir fikirdi ve buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece yüzündeki o üzgün ifadeyi silmek istediğimi biliyordum.

Neyse ki, resepsiyona doğru yürürken neredeyse zıplıyordu. Resepsiyon görevlisi bizi gülümseyerek karşıladı.

"Merhaba, iFly'a hoş geldiniz. Bugün rezervasyonunuz var mı?"

"Uh, hayır." Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. "Tek kişilik yeriniz var mı?"

Skylar'ın şaşkın bakışları benimkilere yöneliyor. "Ne? Bunu sensiz yapmak istemiyorum. Bunu eğlenceli kılan sensin."

Resepsiyonist araya girmeden önce bunu zar zor algılayabiliyorum. "Aslında ikiniz de şanslısınız. Az önce bir iptal oldu.

İki kişilik başka bir gruptan, yani sizin için yerimiz var. İkinize de sorumluluk feragatnamemizi doldurabilirsem, kaydınızı yaptıracağım."

Evrakları dolduruyoruz ve sonra biraz korktuğum noktaya geliyoruz.

"Tamam, harika, teşekkür ederim," diyor resepsiyon görevlisi. "Şimdi, ayrı ayrı mı yoksa birlikte mi ödeme yapacaksınız?"

Skylar cüzdanına uzandığında hiç şaşırmadım. Ama elini ittiğimde şaşırmış görünüyor. "Ne yapıyorsun? Kendim ödeyebilirim."

Sesimi nazik tutuyorum. "Yapabileceğini biliyorum. Ama ben ödemek istiyorum. Bu benim fikrimdi."

İfadesinde bir panik parıltısı belirir. "Ödeyebilirim. Sana söyledim, benimle ilgilenmene ihtiyacım yok."

Kulağının yanına eğildim, resepsiyon görevlisinin beni duyamayacağı kadar yaklaşarak, "Seninle ilgilenmeme gerek yok. Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

Geri çekildiğimde sersemlemiş görünüyor. Ama neyse ki panik gitmiş, yerine adını koyamadığım ama spektrumun mutlu tarafında gibi görünen bir duygu gelmişti.

Sonunda başını salladı.

Resepsiyon görevlisine dönüyorum ve kartımı tezgâhın üzerinden kaydırıyorum. "Birlikte, lütfen."

Sonraki otuz dakika uçup gidiyor. Eğitimlerimizle tanışıyoruz, her şeyin fiziğini anlamak için bazı akademisyenlerden geçiyoruz ve ardından gerekli tüm teçhizatı giyiyoruz.

Sonunda binanın ortasındaki hava tüneline doğru yürüyoruz. Skylar'a bakıyorum, tek parça uçuş kıyafeti ve devasa bir kasktan oluşan kıyafetine bakıyorum ve sırtımdan kendimi alamıyorum. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama bu kıyafetin içinde çok sevimli görünüyorsun."

Yüzünün yarısını kaplayan gözlüklerin arkasından bana bakıyor. Bana bir kez daha bakmak için zaman ayırarak, "O kadar da sevimli görüldüğünü sanmıyorum" diyor.

Kızgınlığına bir kahkaha attım. Onu dışarı çıkarmakla ilgili edepsiz bir yorum yapma şansım olmadı.

Çünkü eğitmen onu tünele sokmak için o anı seçiyor.

Hafif gerginliğini hissedebiliyorum ama içeri adım atarken korkusuz da. Eğitmen ellerinden tutup onu merkeze götürüyor ve ardından varsayılan paraşütle atlama pozisyonunu simüle etmek için nasıl yüzüstü yatacağını gösteriyor. Ayakları havada asılı kalması için altından havalandığında ve bir sevinç çığlığı attığında, gülümsememe engel olamıyorum. Gerginlik gitmiş, yerine saf neşenin resmi gelmişti.

Hava tünelinde dengesini ve ritmini bulmasını izledikçe heyecanı daha da artıyor. Kendi başına uçmaya başladığında, birkaç saat önceki kederli kızıdan eser kalmamıştı.

Tnele girdiğimde kendimi tam bir moron gibi hissetmem bile umurumda değil. Denge ve atletizmin kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi olduğu bir sporda yirmi yıl geçirmiş olmama rağmen kendimi hayatında hiç antrenman yapmamış bir ğrenci kadar garip hissediyorum. Bu utanca değen tek şey Skylar'ın beni izlerkenki düpedüz neşesini görmek.

İniş yaparken ve tünelden çıkmadan hemen önce, eğitmene Skylar'ın bir tur daha atması için ödeme yapıp yapamayacağımı soruyorum. Bana bilmiş bir gülümseme veriyor ve kabul ediyor.

Tünelden çıktığında sırtışı yüzüne kalıcı olarak yapışmış görünüyordu. Bana doğru zıplararken koluma yapışıyor ve ciyak ciyak bağırıyor: "Aman Tanrım, hayatımda bu kadar eğlenmemiştim. Bu çok iyi bir fikirdi!"

Kendi gülümsememi bile engellemeye alışmıyorum. "Hoşuna gittiğine sevindim. Öğleden sonraya değer mi?"

"Buna değdi," diye övünüyor. "şimdi gerçek paraşütle atlamaya gitmek istiyorum."

"Bunun için tek başına olabilirsin," diyorum kıkırdayarak. "Kendimi gerçek bir uçaktan atlamaya ikna edebileceğimden emin değilim."

Kendini bana yaklaştırıyor, gözleri parlıyor. "Acaba seni ikna edebilir miyim?"

Ve onun sevimli bir şekilde çilli, gülümseyen, kızarmış yüzüne baktığımda, "Yapabileceğinden şüphem yok bebeğim" derken hiçbir parçamın yalan söylemediğini fark ediyorum.

Bana bakıyor. Yemin ederim burada bir on saat daha kalabilirim, sadece onun gülümsemesini, çığlık atmasını ve gülmesini izleyebilirim, ama zaman dilimimiz çoktan doldu. İsteksizce başımı soyunma odasına doğru sallıyorum.

"Hadi, şu tulumları değıştirelim."

Binadan çıkıp arabamın yanına gittiğimizde ruh halim değışmişti. Çünkü ondan sadece bir öğleden sonra istemiştim ve teknik olarak bunun sonuna gelmiştik.

Ama onu biraz daha yanımda tutmak için can atıyorum.

"Aç mısın?" İkimiz de arabama oturur oturmaz aceleyle soruyorum. "Köşeyi dönünce iyi bir burgerci var, bu taraflara gittiğimde orada yemeyi severim."

Eminim o da benimle aynı aciliyeti hissediyor ama kabul ederken bunu belli etmiyor. Tek bildiğim, onu bir saat daha yakaladığım için minnettar olduğum.

Masaya oturur oturmaz, "Pekâlâ, sana daha çok sorum var," diyor, şakacı havası yeniden devreye girmiş.

Dudağımın kenarı eğlenerek ve biraz da rahatlatarak seğıriyor. "İyi ama bu sefer ben de soru soracağım. Ruhunu ortaya koyan tek kişi ben olmamalıyım."

"Peki." Ve o daha ağzını açamadan, "En utanç verici anın nedir?" diye soruyorum.

Gözleri hem soruya hem de sözünün kesilmesine daralıyor. "Soruları tekrarlamak yok."

Sırıtarak omuz silkiyorum. "Bu kuralı çok geç koydun. Soruya cevap ver."

İç çekerek sandalyesinde arkasına yaslanır ve vereceğı cevabı düşünür. Bir süre sonra şöyle der: "Suya düştüm

mini golf sahasındaki ilk randevuda."

Bir kahkaha attım. "Ne? Bu nasıl olur ki?"

"Topu suya attım ve peşinden gitmeye çalıştım ama kaydım. Tepeden tırnağa sıırıslıklam oldum." Suratını astı. "Gecenin sonunda beni bu yüzden öpmediğini söyledi."

"Aptal," diye homurdanıyorum. Her ne kadar Skylar'ın gevşek sikli bir ergeni öptüğü fikri beni biraz çıldırtıyor olsa da.

"Sorun değil, en iyi arkadaşı daha iyi bir randevuydu zaten," diye takılıyor. Kaşlarım kalkıyor ama o çoktan ekliyor, "Tamam, bundan sonra tekrar yok. Hep yeni şeyler soracağız."

"Evet, hanımefendi."

Bunun üzerine burnu kırışıyor ve bunun gördüğüm en şirin şey olduğuna eminim.

"Birinin bana hanımefendi demesi için birkaç -en azından on- yılım var, çok teşekkür ederim. Öte yandan siz..."

"Bana efendim diyebilirsiniz," diyorum sadece onun duyabileceği alçak bir sesle.

Yanakları o çok sevdiğim şekilde pembeleşiyor. Garson kız siparişimizi almak için masamızın yanında belirdiğinde Skylar o kadar telaşlanıyor ki kelimeleri çıkarması bir saniyesini alıyor. Kendini toparlamak için gözlerini kaçırmak zorunda kalıyor, çünkü ben yüzümdeki ukala sırıtışı silemiyorum.

Garson kız gittiğinde "Çok münasebetsizsin" diye homurdanıyor.

Sırıtışım genişliyor. "Bebeğim, bunu sen istedin."

Bu onun tekrar kızarmasına neden oldu. Tanrım, çok tatlı.

Ona acımaya karar verdim. "Eğer herhangi bir süper güce sahip olabilseydin, bu ne olurdu?"

Derin bir nefes alarak kendini toparlıyor. "Omniscience."

İç çektim. "Sanırım bu sefer ben girdim. Anaokulunda da spor salonunda olduğun kadar bilgiye aç mıydın?"

"Üzgünüm, bu soru oyun parametrelerinin dışında gibi görünüyor," diyor robotik bir sesle. Kıkırdıyorum ve sorusunu sorması için elimle işaret ediyorum.

"En sevdiğin tatil?"

Aslında bunu düşünüyorum. Bir tane var mı? Hangilerini kutladığımı bile bilmiyorum.

Annem vefat ettiğinden beri hiç ailem yok, bu yüzden Şükran Günü ve Noel'i genellikle Brutus ile geçiriyorum. Diğer bayramlara gelince... Hiçbirini kutlamak için kendi yolumdan gittiğimi söyleyemem.

"Yeni yıl, sanırım?" Bu benim 'kutladığım' ve gerçekten oturup yıl için iş hedeflerimi belirlediğim tek tatil.

Skylar içimdeki çalkantıdan habersiz, "Yeni yıla bayılırım," diyor. "Joey ve ben her zaman bir tür 24 saatlik maraton yaparak geçiririz. Geçen yıl '24' dizisinin tüm sezonunu izlemiştik. Sorman yasak olsa da yine de söyleyeceğim çünkü çok seviyorum. Benimki Noel."

Ve bu konuda o kadar hoppa görünüyor ki, "Neden? Noel'in nesi var?" diye sormadan edemiyorum.

Omuz silkiyor, elindeki peçeteye bakıyor. "Bilmiyorum, sanırım her şeyin kapalı olduğu yılın tek tam günü olduğu için. Diğer tatillerde her zaman çalışıyorum çünkü yarım gün mesai ödüyorlar. Noel'de ise çalışmıyorum. Suçluluk hissetmeden evde ailemle birlikte olabiliyorum. Joey ve annemle takılmak için koca bir günüm oluyor ve oturup Noel filmleri izleyip karnımızı doyuruyoruz."

Verdiği cevapla ortam sakinleşir.

Birkaç dakikalığına daha kolay sorulara geri dönüyoruz. Skylar bana açılma konusunda çok daha rahat ama ciddi konulara girmek hassas bir denge gerektirebiliyor.

Bu yüzden şimdilik, garson kız yemeğimizle gelene kadar okulda en sevdiği ders, gizli yetenekleri, gördüğü en tuhaf rüya gibi önemsiz şeyler hakkında ileri geri konuşuyoruz. Bu sabahki sıkı antrenman seansı ve paraşütle atlamanın adrenalini arasında ikimizin de iştahı kabarıyor ve hamburgerlerimizi afiyetle yiyoruz.

Ama tembel tembel patates kızartmalarını ağzımıza atarken, şakacı gülümsemeler ve kahkahalar atarken, hiç böyle hissetmiş miydim diye merak ediyorum. Tüm benliğimi kavgaya dayandırdım, bu da doğal olarak geliyor. Geçmişte, kavga olmayan herhangi bir şey hakkında konuşmak değildi.

Peki Skylar'ın gün doğumunu mu yoksa gün batımını mı daha çok sevdiğimi sorması neden göğsümü ısıtıyor?

Hâlâ aç olduğum bahanesiyle bir patates kızartması daha sipariş ediyorum, sırf onunla bu masada yirmi dakika daha oturabilmek için. Restoran akşam yemeği telaşıyla dolup taşana ve garson bana sabırsız bakışlar atmaya başlayana kadar nihayet yemeğin bittiğini söyleyebiliyorum.

Tuvaleti kullanmam gerektiğini bahane ederek garson kıza doğru yürüyorum ve o masaya getirmeden önce hesabı ödüyorum.

Yine de yeterince kurnaz değilim, çünkü masaya dönüp Skylar'a gitmeye hazır olup olmadığını sorduğum anda sandalyesinden kalkıyor, sonra kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor. "Ama henüz ödeme yapmadık."

"Ben zaten ödedim," diyorum umursamazca, bunun son olmasını umarak.

Gözlerindeki o korkmuş bakış geri döndü. "Dominic..."

Elimi sırtının alt kısmına koyup onu çıkışa doğru itiyorum. "Parayı ödemezsem buna tam olarak randevu diyemem, değil mi?"

Ve bir kez daha, dürüstlüğüm ve açık sözlülüğüm bana onunla olan savaşımı kazandırdı. Gözlerindeki o şaşkın bakış geri geldi ve onu dışarı çıkarmam için bana izin verdi.

Arabama vardığımızda, yolcu kapısına uzandım. Ama ben kapıyı açmadan beni durduruyor ve yüzünü bana dönüyor. Onu yanımda tutmak için başka bir bahane bulmak için beynimi zorlamama gerek yok, çünkü bizim için kararı o veriyor.

Parmak uçlarında yükselip ağzını benimkine bastırıyor. Bu hızlı bir öpücük ve onu arabama yaslayıp alabilmem için bana yeterli zamanı vermiyor ama sonraki sözleri aramızdaki sıcaklığı bambaşka bir şekilde artırıyor.

"Yani, eğer bu bir randevuysa, bu beni evine davet edeceğin anlamına mı geliyor?"

SKYLAR

Dominic'in evine girerken ne beklediğimden emin değilim ama tek yatak odalı sade bir çatı katı dairesi olmasına şaşırmamalıyım. Hiçbir şey bekâr evi diye bağırıyor. Bilaro masası ya da dışarıda bırakılmış pizza kutuları yok - aslında, alan fark edilir derecede temiz. En çok göze çarpan iki şey büyük mutfak ve daha da büyük, çok rahat görünen kanepe.

Bir bulut kadar yumuşak görünen minderlere balıklama dalma isteğimi bastırıyorum ve Dominic mutfağa girerken onun yerine oturuyorum. Ben açık alana bakarken Brutus mutlu bir şekilde tırmalamak için yanıma geliyor.

"Biraz tatlıya ne dersin?" Dominic mutfaktan soruyor. "Denemek için can attığım yeni bir dondurma çeşidim var. Sen de ister misin? Yoksa sadece su mu?"

"Dondurma kulağa hoş geliyor," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, onun alanının her ayrıntısına bakarak.

Dominic dolaba uzanırken seramiklerin şingırdadığını duyuyorum. "Aklından geçen düşünceleri görebiliyorum.

Şu anda kafamda." diyor. "Otuz altı yaşında boşanmış bir kadının evi böyle mi görünmeli?"

"Otuz altı yaşındaki boşanmış kadınlarla ilgili hayat tecrübem kuşkusuz biraz sınırlı. Ama seninle olan tecrübelerime göre bu tam da olması gerektiği gibi. Temiz. Basit. Paranın satın alabileceği en büyük televizyon."

Kıkırdıyor. "Suçluyum. Dairemde zaman geçirdiğim tek şey yemek pişirmek, uyumak ve maç izlemek. Büyük bir televizyon bir gereklilikti."

Bir sonraki sorumu düşünürken alt dudağımı çiğniyorum. Ama eğer beni evine alıyorsa, en azından sorabileceğim kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum.

"Burada yaptığın tek şey bu mu?" diye sordum. Dondurmayı buzluktan çıkarırken bana şaşkın bir bakış atıyor. "Genelde bekâr evleri biraz daha kadın konforuna yönelik olur. Bayanların çatı katı estetiğinin büyük bir hayranı olduğumu hayal edebiliyorum."

Ne demek istediğimi anlayınca sırtıyor ve galonluk kaptaki dondurmayı kaşıklıyor. "Kadınların rahatıyla ilgilenmeyeli uzun zaman oldu. En son ne zaman birini misafir ettiğimi bile hatırlamıyorum. Ama hafiyelikte iyi iş çıkardın."

Brutus'ü okşamaya devam ederken bir kahkaha attım. "Bir kızı sorduğu için suçlayamam."

Dominic elinde iki kâseyle kanepeye yaklaşıyor. Birini bana veriyor, sonra yanıma oturuyor. Dondurmasını yemeye başlamadan önce kumandaya uzanıyor ve şu anda yayında olan UFC dövüş kartını açıyor.

Bir kavganın ortasındalar, bu yüzden önümüzdeki birkaç dakika boyunca sadece izliyor ve dondurmalarımızı yiyoruz, sessizlik rahat bir sessizlik.

Kavga biterken bir ısırık daha alıyorum. Onaylayan bir iniltiyle, "Haklısın, kahve cipsi çok iyi geldi. Bu çok iyi."

Dominic kâsesini masanın üzerine koyuyor. "Garson restoranda milkshake olduğunu söyler söylemez, bunun dondurucumda nasıl olduğunu düşünmeye başladım." Eğildiğinde

Koltuğuna geri döndüğünde, bana dokunmak için herhangi bir hareket yapmaması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

"Sanırım bu benim en sevdiğim türden bir Cumartesi gecesi olabilir," diye düşünüyorum. "Dondurma ve dövüş izlemek mi? Tam anlamıyla cennet."

Dominic bana tembel bir gülümseme gönderiyor. "Bu benim her Cumartesi gecem, o yüzden bunu hiç düşünmedim. Ama başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum, yani evet, daha iyi ne olabilir bilmiyorum." Kolunu kanepenin arkasına doğru uzatarak vücudunu bana bakacak şekilde kaydırıyor. "Bunu o sıkı programının içine yerleştirmelisin. Bahse girerim dövüş izlemediğin bir gece stres seviyen için harikalar yaratacaktır."

Bugün ne kadar güzel olsa da ve Dominic'le okulu asmaktan ne kadar keyif alsam da... bu asla benim normalim olmayacak.

Dominic'e sıkı bir gülümseme gönderiyorum ve durumu hafifletmeye çalışıyorum. "Ama o zaman çiftlere ayda bir randevu gecelerinde kim yemek servisi yapacak?"

Tabii ki her şeyi anlıyor. Bir an beni inceledikten sonra düşünceli bir tavırla, "Bugünü tek seferlik olarak değerlendireceksin, değil mi?" dedi. Cevap vermek zorunda kalmamak için kasedeki eriyen dondurmanın son parçasını da itiyorum.

"Buna ne dersin?" diyor ve kaseyi elimden alıp sehpanın üzerine koyuyor. Tüm dikkatini bana vermek için yer değiştirdiğinde, ayaklarımı kucağına çekerek benimkini de kendisine çekmeye zorluyor. "Bana yapmak istediğin bir büyük ve bir küçük şeyi söyle, biz de günlük hayatında bunların gerçekleşme olasılığını artırmak için neler yapabileceğimize bakalım. Sen ne düşünüyorsun?"

Bir saniye sürüyor ama başımı sallıyorum. "Tamam."

Dominic'in yüzünde küçük ama memnun bir gülümseme belirir. "Tamam o zaman. Kolaydan başlayalım: Yapmak istediğin küçük bir şey nedir?"

Her zamanki suçluluk ve kırılганlık geri geliyor. "Bir şey söylediğim için kendimi bencil hissediyorum çünkü zaten spor salonunda antrenman yapıyorum-"

"Ve insanlar sevdikleri birden fazla şeye sahip olabilirler Skylar," diye araya giriyor Dominic. "O yüzden seni öldürmeye çalışan insanlar tarafından kevgire çevrilmeyeceğin bir şey seç."

Dudaklarıma beklenmedik bir gülümseme geliyor ve beni dürüstçe cevap verecek kadar yumuşatıyor. "Sinemaya gitmek. Ben... Benim hiçbir zaman bir sinemada oturup iki saatimi akılsız bir aksiyon filmi izleyerek harcayacak kadar vaktim olmuyor."

Dominic onaylayan bir mırıltı çıkarır. "Bir matineye yetişmek ve işe normalden biraz daha geç gitmek ne kadar zor olabilir ki?"

"O kadar da zor değil, ama-"

"İki saat daha az çalışırsan tam olarak ne olur?" Sert bakışı gerçek bir cevap istiyor.

Düşünceler ve rakamlar kafamda uçuşuyor. Elbette bu daha az para demek, ancak kendimi gerçekten düşünmeye zorlarsam, maaş çekiyle yaşamadığım kadar karmaşık bir sistem oluşturmayı başardığımı kabul etmek zorundayım. Teknik olarak, iki saat bankayı ne batırır ne de çıkarır.

Ona haklı olduğunu yüksek sesle söylemeyeceğimi biliyor olmalı. "Şuna ne dersin: Ayda bir kez sinemaya gitmek için bir hedef belirle. Başka biriyle olmana bile gerek yok, sadece o özenle hazırladığın programına bir sinema öğleden sonrası eklemen istiyorum. Anlaştık mı?" Başımı sallayarak onaylıyorum, düşünceliliği midemi bulandırıyor.

Sonra ifadesi değişiyor. "Büyük bir hedefe ne dersin?" diye soruyor, başparmağı bileğimde rahatlatıcı daireler çiziyor. "Ne tür umutların ve hayallerin olduğunu bilmek istiyorum bebeğim."

Konuşmadan önce kekeleyerek derin bir nefes alsam da bu cevap daha kolay geliyor. "Doktor olmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Hemşire değil misin?" Gözleri benimkileri arıyor, dikkatle dinlerken başı hafifçe eğiliyor.

"Hemşire olmayı çok isterdim," diyorum. "Hemşire olmaktan mutlu olurdum. Ama... ailemle yaşadıklarımın sonra... eğer seçme şansım olsaydı, gerçekten nörolog olmak isterdim."

Dominic gözlerini benden hiç ayırmıyor. Yüzümden geçen her tepkiyi, gözlerimde yanıp sönen her düşüncüyü kataloglamasını izliyorum. "Kendini hiç doktor olarak hayal ediyor musun? Geleceği düşündüğünde?" Başımı sallıyorum. "Olmalısın. Çok çalışıyorsun ve bunun için yeterince zekisin. Gerçekten istediğin şeyleri gözünde canlandırman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayal etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye mırıldanıyorum. "Sonuç olarak, bu tamamen ulaşılamaz bir şey. Tıp fakültesi için param yok."

Kaşlarını çatıyor. "Sana küçük bir sır vereceğim Skylar." Parmağını bana doğru kıvrıyor ve ben eğilirken eğiliyor. Yeterince yaklaştığımda fısıldıyor: "Kimsenin tıp fakültesine gidecek parası yok. Bu yüzden herkes bir yığın borçla mezun oluyor."

Bir kahkaha atıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Tamam, dokundum. Yine de finansal açıdan iyi bir karar değil."

Dominic omuz silkiyor. "Tıp fakültesi asla iyi bir finansal karar değildir. Ta ki başarılı bir nörolog olup bunun iki katı maaş alana kadar."

Söylediklerini sindirirken dudağımı çiğniyorum. Bu, doktoralı bir finansal manzara için oldukça normal.

Gözlerimdeki zaferi görüyor. "Gördün mü? Haklı olduğumu biliyorsun. Bu yüzden istediğin için kendini kötü hissetmemelisin."

Başımı sallıyorum, cevabım kulağıma bile nefes nefese geliyor. "Tamam."

O gülümseme yüzüne geri dönüyor ve onunla birlikte ben de yeniden eriyorum. Burada onunla otururken, elleri vücudumda, memnunum. Hem fiziksel hem de duygusal olarak tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

"Bugün gerçekten güzel vakit geçirdim," diye fısıldıyorum. "Beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gz temasımızı kesiyor, ama sadece bakışları dudaklarıma düştüğü için. Aramızdaki bu ciddi anı bozmak istemediğini anlayabiliyorum ama tek düşünebildiğim bu adama duyduğum sevgi.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Sen iyi bir adamsın Dominic," diye fısıldıyorum ona karşı.

Ve sonra başka konuşma yok.

SKYLAR

Beni kucağına çekiyor, ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor. Sanki aramızdaki her santimi yok etmek istiyor. Dili dudaklarımın kenarından kayarak sessizce içeri girmeyi talep ettiğinde, öpücüğü derinleştirmek için başımı eğiyor. Onun tadıyla inliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum - sanki bir düğme çevrilmiş gibi ve aniden alabileceğimiz kadar diğerine ihtiyacımız var.

Kalçalarım ona karşı sallanmaya başladığında, bacaklarımın arasında sertleştiğini hissedebiliyorum ve kot pantolonumuzun içinden ona doğru bastırmaktan kendimi alamıyorum. Mırıldandığı bir küfürle dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve ben hâlâ kollarındayken ayağa kalkıyor.

Bacaklarım otomatik olarak beline dolanıyor ve dudaklarım boynuna doğru hareket ediyor. "Ne yapıyorsun?" Öpücükler arasında sormayı başarıyorum.

Yürümeye başlar. "Yakınlarda bir yatak varken seni yatakta becerememe fikri hoşuma gitmiyor."

Gülümsememi boynuna saklıyorum, kulağını ısırırken kollarımı ona doluyorum. "Beni spor salonunda becermekten hoşlanmıyor musun?"

"Seni her yerde sikmeyi seviyorum," diye açıklıyor. Merdivenlerden çıktığımızı hissediyorum. "Ama seçeneğim olsaydı..."

"Seni yatırıp her santimini yalayacağım."

Sözleriyle içimde bir sıcaklık parlaması oluşuyor, bacaklarım beline dolanıyor ve göbeğim tekrar ona sürtünüyor.

Kıkırdıyor ve göğsünden gelen sesi hissedebiliyorum. Merdivenlerin tepesindeki sahanlığa ulaşp durduğunda, gözlerimle buluşabilmek için başımı tekrar geriye çekiyor. Dudaklarındaki yarı gülümseme gördüğüm en seksi şey.

"Sanırım bu fikir hoşuna gitti," diyor düşünceli bir şekilde, bakışları kızarmış yüzümde gezinirken. "Hmm, evet, bu fikir kesinlikle hoşuna gitti."

Beni yatağa yatırdığında, o da beni takip ediyor, vücudu benimkine yaslanıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Başım yumuşak yatağa çarptığı anda dudakları bir kez daha dudaklarımda oluyor.

Onun öpücüklerinde kaybolmak çok kolay. Dilimi her emdiğinde ya da dudağımı her ısırduğunda, ona olan arzum artıyor ve tek başıma onun ağzına odaklanıyorum. Elleri yanlarımdan aşağı inip atletimin alt kısmını kavradığında ve yavaşça vücudumdan yukarı doğru kaydırmaya başladığında neredeyse fark etmiyorum. Ama göğsümün üzerinden geçip çıplak göğüslerimi soğuk havaya maruz bıraktığında, dudaklarımdan Dominic'inkilere doğru bir inilti kayıyor. Ellerimin altında tenini hissetmek için çaresizce tişörtünü çekistirmeye başlıyorum.

Bu farklı hissettiriyor. Bunun farklı olmasını istiyorum.

Sessizce isteğimi yerine getiriyor. Erkeklerin tişörtlerinin boynundan tutup başlarının üzerine çektikleri o gülünç derecede ateşli şeyi yapıyor ve vücudunu görünce amım sıkılıyor. Kumaş çıkar çıkmaz ağzım tekrar onunkinde, ellerim dokunabildiğim kadar teninde geziniyor.

Öpüşmemizi bitiriyor, böylece bana bakabilecek kadar geri çekilebiliyor. Yarı çıplak bedenimi görünce gözleri aç bir ateşle parlıyor ve hemen başını eğip sivri bir meme ucuma yapışıyor.

Ağızına doğru eğilirken inliyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum. Tanrım, hiç böyle bir çekim hissetmemiştim. Ne zaman onu daha fazla isteyemeyeceğimi düşünsem, beni yeniden ateşleyen bir şey yapıyor.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyor, diğer meme ucuma geçiyor, böylece etrafında bir daire yalayabiliyor. "Her santimini tatmaktan zevk alacağım."

Bunu ikinci kez söylediğini uzaktan fark ediyorum. Ona sorgulayıcı bir bakış atabilmek için başımı kaldırmayı başarıyorum ama o çoktan odağını değiştirmiş.

Sadece göğüslerimi açıkta bırakan atletim şimdi başımın üzerinden kollarıma doğru sürükleniyor. Ama tam ellerimi aşağı çekecekken, kumaşın bileklerimden bağlandığını hissediyorum.

Atleti düğümleyerek ellerimi yatağın üzerinde tutuyor ve bana bakıyor. "Acele etmek istemiyorum. Ben bunu yaparken ellerini burada tutabilir misin? Yoksa bunun diğer ucunu yatağıma mı bağlayayım?"

Kısıtlanmış ve tamamen bu adamın merhametine kalmış olma fikri, doğrudan bacaklarımın arasına bir zevk şimşegi gönderiyor. Ama bir yanımda onun için iyi bir dinleyici, iyi bir öğrenci olmak istiyor, bu yüzden kendimi başımı sallayarak onaylarken buluyorum.

"İyi olacağım," diye fısıldıyorum, gözlerinde bir memnuniyet parıltısı görmekten memnunum.

Artık üzerimde serbestçe at koşturabildiğini fark edince de hemen açlığa geri dönüyor. Bakışları bağlı ellerimden açıkta duran göğüslerime ve karnıma doğru süzülüyor. Hâlâ belden aşağım örtülü ama içimden bir ses çok uzun süre örtülü kalmayacağımı söylüyor.

Çok ama çok yanılıyorum.

Görünüşe göre Dominic her santimimi tatmak istediğini söylerken ciddiydi. Elleri hâlâ başımın yanında dururken eğilip bileğime nazik bir öpücük kondurdu. Sonra diğerine. Sonra dudaklarını aşağı doğru çekerek dirseğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu.

Sonra diğeri.

Dudaklarını tenimde gezdirmek için acele etmiyor. Omuzlarıma ulaştığında kıvranmaya başlıyorum. Göğüslerime daha fazla öpücük kondurduğunda, beklentiyle titriyorum. Sonunda meme ucumu ağzına aldığı anda, ihtiyaçtan titriyorum.

"Dominic," diye soluyorum, vücudumun her parçasını onunkine yaklaştırmaya çalışırken kıpırdanıyorum. "Lütfen."

Dudakları göğüslerimin arasından karnıma doğru kayıyor. "Önümüzdeki on dakika boyunca en sevdiğim kelime bu olacak," diye mırıldanıyor, diliyle göbek deliğimin etrafında dolaşıyor.

Ve Tanrım, şaka yapmıyor. Karnımı öpüyor, hareketleri o kadar tembel ki, dilini taytımın paçasının altına soktuğunda yalvarışlarım sürekli hale geliyor.

"Dominic, lütfen... dokun bana. Sana ihtiyacım var."

Çoğunlukla beni görmezden geliyor. Şu anda kendi programında. Ama taytımın iki yanından tutup bacaklarımdan aşağı çekiyor. Vücuduma geri kaymasını, beni becermesini ya da bana dokunmasını bekliyorum ama Dominic bunların hiçbirini yapmıyor.

Taytımı ayağımın altından çeker çekmez başını eğiyor ve bileğime iffetli bir öpücük konduruyor.

Sonra dizimin içi.

Sonra baş döndürücü bir yumuşaklıkla kalçamın iç kısmına doğru ilerliyor. Dudakları nihayet amıma yaklaştığında, beklentiyle titriyorum. Ve ne zaman o hamleler geri için tekrarlar ve diğer bacağımdaki işlemle, gevezelik eden bir karmaşaya dönüşüyorum. "Lütfen, lütfen dokun bana. Bana dokunmana ihtiyacım var. İhtiyacım var.

İçimdesin. Dominic, lütfen, bir saniye daha dayanamam-"

O kadar gerginim ki klitorisime tek bir öpücük kondurduğunda orgazmın eşiğindeyim. Ve bacaklarımı kabaca aralayıp ağzıyla amıma yapıştığında ve iki parmağını içime soktuğunda, bir bomba gibi patlıyorum.

Sanırım ılık atıyorum, coşku beni tüketirken kaslarım geriliyor. Duygular nihayet dindiğinde boğazım acıyor ve ellerim artık görev bilinciyle başımın üzerinde değıl, Dominic'in saçlarına gömülmüş halde onu bana doğru tutuyor. Yine de bir yere gitmek için acele ediyor gibi görünmüyor - aşağıya baktığımda, beni öpme ve yalama biçiminde neredeyse saygılı.

Sonunda vücudumda ilerliyor ve ağızıma bir öpücük konduruyor. Sessizce dili için, zevkimin tadına bakmak için yalvardığımda inliyor ve sikini içime sokuyor. İticiliğı yumuşak başlamıyor, boyutuna alışmamı beklemiyor. Sadece beni beceriyor.

Bedenlerimizin yakınlığı bana bir şeyler yapıyor. Kalçalarının her hareketinde göğsü benimkinin üzerinde kayıyor, göğsündeki ince tüyler meme uçlarıma sürtünüyor ve başka bir uyarılma dalgasını tetikliyor. Ve bana karşı düz durması, sikinin tabanının klitorisime sürtünmesi anlamına da geliyor.

Birinin eli klitorisimde olmadan hiç boşalmamıştım, ama Dominic bunu sudan çıkarmak üzere.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye inleyerek bir öpücük daha konduruyor. Beni öpmeyi bırakmadı - sanki dudaklarımın tadına hasret kalmış gibi.

"Beni boşaltacaksın," diye soluyorum, onu kendime çekerken tırnaklarım sırtına batıyor. Çok yaklaştım. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım var.

Bunu yüzümden okumuş olmalı, çünkü hemen içimdeki o noktaya masaj yapan daha sert, ölçülü vuruşlarla itmeye başladı. Ve ben onun sikinin üzerinde parçalandım.

Bu sırada beni öpmeyi bırakıp yüzümü izliyor. Yüzündeki ifade hayranlık uyandırıyor ve beni becerme biçiminin pisliğine rağmen kendimi güzel hissetmemi sağlıyor.

"Güzel," diye nefes alıyor ve ne kadar uyumlu olduğumuzu bir kez daha kanıtlıyor. Orgazmımın son dalgaları boyunca beni sikerken itiş gücü yavaşlıyor.

Bir yastık kapıp belimin altına koyuyor ve daha iyi bir açı için kalçalarımı yukarı kaldırıyor. Kendimi açıkta hissediyorum, özellikle de bacaklarımı açtığımda, ama gözlerimin yeniden açlıkla parladığını görmek tüm güvensizlikleri yok ediyor. Dizlerimi daha da açıyorum ve sırtımı kavislendiriyorum.

"Kahretsin, çok ateşlisin," diye inliyor, yavaşça içime girerken izlemek için aşağı bakıyor ve ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum. "Yemin ederim sadece sana bakarak bile boşalabilirim."

Bir eli kalçamdan ayrılıyor ve sikinin tabanını kavırıyor, dışarı çekiyor ve ucunu klitorisime sürmesi için yönlendiriyor. Dokunduğunda inliyorum, bana yaptığı her şeyden zaten aşırı uyarılmıştım, ama kendimi daha fazlası için istekli buluyorum.

Boyunu dudaklarımın arasından geçiriyor, sonra ucunu yarığımdan aşağı doğru kaydırıyor. İçime girmesini ve beni tekrar sikmeye başlamasını bekliyorum ama dokunuşu aniden daha da aşağıya kayıyor.

Donup kalıyorum, hissettiğim anda gözlerim açılıyor. Daha önce hiç kimse kıcıma yaklaşmamıştı, bu yüzden dokunuşu şok etkisi yarattı.

Dominic tepkimi fark ediyor ve hızla klitorisime geri dönüyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Ama... şimdi biraz meraklandım.

"Sorun değil, beni şaşırttın," diye itiraf ediyorum.

Gözlerime bakıyor. Dürüstlük arıyor, bir an sonra buluyor. "Öyle mi?" diye sordu.

Alt dudağımı ısıriyorum ve cevap olarak küçük bir baş selamı veriyorum. Bir saniyelik tereddütten sonra, rızanın ne olduğunu anlıyor ve iki parmağını amımın içine sokmak için uzun parmağını bırakıyor. İki orgazmdan sonra sırlıklam oldum, bu yüzden birini kıcıma doğru hareket ettirdiğinde, parmağı kaplandı ve büzülmüş deliğin etrafında pürüzsüz bir daireyi kolayca ovalayabilir.

Biraz kıpırdanıyorum, bu hisse alışmaya çalışıyorum. Biraz bastırmaya başladığında bile rahatsız hissetmiyorum, sadece garip geliyor.

Parmağının ucu bariyeri aştığında bir nefes çekiyorum.

Ama sonra diğ er eliyle oynamaya başladı.

Klitorisim ve vücudum hemen bu hissin içinde rahatlıyor. Dominic bunu biraz daha derine kaymak için bir fırsat olarak kullanıyor ve kendimi inlerken ve bacaklarımı daha geniş açarken buluyorum.

Sessiz isteğimin tam tersini yaptığında hayal kırıklığı içinde suratımı asıyorum. Beni boş bırakıp yataktan kalkıyor ama spor çantasından küçük bir vazelin tüpü çıkarana kadar ne yaptığını anlamıyorum. Gerginliğin karıncalanmalarını hissetmeye başladım.

Dominic bunu görüyor ve eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Eğer durmak istiyorsan, dururuz. Senin yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak istemiyorum. Tamam mı?"

Gözlerinin içine baktığımda samimi olduğunu görebiliyorum. Sadece durma konusunda değil, aynı zamanda sadece emin olduğum şeyleri yapmak istemesi konusunda da.

Sinirlerim yatışıyor ve yerini bir damla heyecan alıyor.

"Tamam," diye fısıldadım. "Sana güveniyorum."

İnliyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "İnanılmazsın."

Ona karşı gülümsüyorum. "Kıçım ile oynamanı istediğim için böyle söylüyorsun."

Şaşkın bir kahkaha atıyor ve beni tekrar öpüyor. "Ukala. Hayır, nedeni bu değil."

Aşağı uzanarak elimi sikinin etrafına sardım. "Mmm, tamam. Yine de bana dokunabilir misin?"

"Siktir," diye inliyor, yüzünü boynuma dayıyor. "Beni lanet olası bir ergen gibi boşaltacaksın."

İroniye bir kahkaha attım ama o çoktan vücudumda aşağı doğru hareket etmeye başlamıştı. Vazelin küvetini açıyor, parmaklarını kıcıma geri götürmeden önce kaplıyor. Diğer eli tekrar klitorisime gidiyor.

"Bu kıkla oynamama izin verdiğin için çok tatlısın," diye mırıldandı takdirle. "Benim için bacaklarını aç, bebeğim."

Sözleri vücudumda kalan tüm gerginliği yok ediyor. Bacaklarımı onun için açtım, onun hissine gömüldüm

Yasak dokunuş.

Sıkı tomurcuğa doğru daireler çiziyor ve bastırıyor, sonra sonunda parmağının ucunu içeri sokuyor. Ben gerilmeyince parmağını yavaşça daha derine sokmaya başlıyor. Tüm uzunluğu içimde olduğunda, inliyorum ve daha fazlası için eline bastırıyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor ve yavaşça ikinci parmağını uzatıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Çabucak başımı sallıyorum. Dokunuşunun hangi noktada garip hissettirmekten iyi hissettirmeye geçtiğini bilmiyorum, ama şimdi, başparmağı klitorisimde ve iki parmağı içimdeyken, sadece daha fazlasını istiyorum.

"Devam etmek istiyor musun?" diye soruyor, karanlık bakışlarını yüzüme dikerek.

Bir baş sallama daha. Konuşamayacak kadar tahrik oldum.

Ama bir elini başımın yanına koyuyor, böylece bana doğru eğilip gözlerimle buluşabiliyor. "Bana sözlerini söyle, bebeğim."

Bu yüzden bakışlarını tutuyorum ve ona istediğini veriyorum, her kelimeyi o kadar çok kastediyorum ki bana ihtiyacım olanı vermezse ölebileceğimi düşünüyorum.

"Bana öğretmeni istiyorum," diyorum nefes nefese. "Bana sikini kıcıma nasıl sokacağımı öğret."

Bir an için sadece bana bakıyor, tek hareket gözbebeklerinin büyüüp gözlerinin neredeyse tamamen kararması. Sonra...

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diyor. Ve sesindeki çakıllar beni yeniden kızartıyor.

Talimatlarına uymak için çabalıyorum. Anal hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Dominic'e güveniyorum, bu yüzden yeni bir şey denemenin getirdiği gerginlik, bana yeni bir zevk türü göstermesine izin vermenin heyecanıyla gölgeleniyor.

Vücudunu üzerime katlıyor, elleri yanımda kenetleniyor ve dudakları kulağımın altındaki deriye gidiyor. Oraya kondurduğu öpücük rahatlatıcı.

"Bu pozisyonda her şeyi kontrol edebileceksiniz," diye açıklıyor. "Ne kadar derin, ne kadar yavaş, hepsini. I

sen isteyene kadar hareket etmeyeceğim. Kontrol tamamen sende, anladın mı?"

Daha fazla öpücük için boynumu eğerek başımı sallıyorum. Sessiz isteğimi anında yerine getiriyor.

Ağzını boynumda ve çenemde hissetmek o kadar dikkatimi dağıtıyor ki parmakları tekrar yanaklarımın arasından geçtiğinde irkilmiyorum bile. Sadece gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarının tenimde yarattığı hissin ve parmaklarının içimde kaymasının tadını çıkarıyorum.

Ancak daha fazlası için kalçalarımı geri itmeye başladığımda parmaklarını sikiyle değiştiriyor. Şimdiden kayganlaştırıcıya bulanmış ve ucunu deliğime doğru ortalamaya çalıştığımda yanaklarımın arasına bastırıyor. Elinin benimkinin yanından kaybolduğunu görüyorum ve uzunluğunun ihtiyacım olan yerde hizalandığını hissediyorum.

"Yavaş," diye mırıldanıyor. Acaba o benden daha mı gergin?

Derin bir nefes alarak kalçalarımı biraz geriye itiyorum. Kıcımda bir baskı hissedene kadar. Bir an şüpheyi düştüm ama sonra.

Aletin başı kasların arasından geçiyor.

Şaşkın bir nefes alıyorum ve donup kalıyorum. Tanrım, bu garip hissettiriyor.

"Yavaş," diyor Dominic yine. Sanırım sırtımda titrediğini hissediyorum. "Sadece hazır olduğunda."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Bunu istiyorum.

Birkaç saniye sonra, yarım santim daha geri itiyorum. Yakıyor - acı verici bir şekilde değil, ama kesinlikle kullanılmamış bir şekilde.

"Beni sık," diye ikna ediyor Dominic. "Gevşediğinde kasların da gevşeyecek."

Derin bir nefes veriyorum ve kendimi onun talimatlarına uymaya zorluyorum. Ve ona karşı sıkıyorum.

Sıkmayı bıraktığım anda, alt vücudumdaki her kas gevşiyor ve Dominic kolayca bir inç daha içeri kayıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum. Gerginliğim olmadan, bu iyi hissettiriyor.

Dominic boynumun arkasına doğru bir inilti çıkarıyor. "Çok sıkıydın amına koyayım."

İnlemelerim göğsümde titreşiyor, kalçalarımı kıvrıp bir santim daha geriye bastırırken gözlerim kapanıyor. Bu anın sıcaklığı etrafımda dönüyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor, tabu olan bir şeyi ne kadar yanlış olduğu için çok iyi hissettiriyor.

Bunun neden iyi hissettirdiğini tam olarak anlamıyorum ama biliyorum... Daha fazlasını istiyorum.

Bir santim daha alıyorum. Sonra ellerinden biri bacaklarımın arasına girip klitorisimin etrafında dönüyor ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki kalçalarımı geri çekip geri kalanını tek bir hamlede içime aldığımda tenime ettiği laneti duymaktan daha fazlasını hissediyorum.

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum, o anın ağırlığı üzerime çökerken olduğum yerde donup kalıyorum. Kendimi çok dolu hissediyorum.

"İşte benim kızım," diye övüyor Dominic, parmakları hâlâ rahatlatıcı daireler çiziyor. "Ne kadar iyi bir öğrenci. Sikimi kıcına almak çok tatlı."

Sözleri içimi ürpertiyor, kirli duygular daha fazlasını arzulamama neden oluyor.

Deneysel olarak, kalçalarımı hafifçe kaydırıyorum. Dominic'in içimde hareket ettiğini hissedecek kadar.

"Oh," diye nefes alıyorum. Ve sonra tekrar hareket ediyorum, bu sefer küçük bir ileri ve geri hareketle. "Oh."

Hakkını yemeyelim, Dominic ben onun sikiyle kendimi becerirken kıpırdamadan duruyor. Boyutuna alışmama ve neyin iyi hissettirdiğini anlamama izin veriyor.

Ama ne kadar çok hareket edersem, kendi hareketlerim o kadar yeterli olmuyor. Kalçalarımı ileri ve geri itip Dominic'in uzunluğuna binerken, ihtiyaç derimin altında titriyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Becer beni," diye yalvarıyorum, sesim kendi kulaklarıma bile yabancı ve hırıltılı geliyor. "Dominic, lütfen sik beni."

Bana karşı titriyor. Sonra kalçaları geri çekiliyor ve yavaşça içime doğru uzun bir kayma yapıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Aman Tanrım, daha fazla."

"Tanrım, Skylar," diye inliyor, arkamda doğruluyor ve içime tekrar girebilmek için kalçalarımı kavırıyor. "Şu haline bak."

Sızlanıyorum ve ona geri dönüyorum. Sanırım daha önce hiç bu kadar muhtaç hissetmemiştim.

Sessiz isteğime uyuyor ve içime girmeye başlıyor, hareketleri daha sert, daha şehvetli hale geliyor.

Ama aç pek doğru gelmiyor. Normalde daha derine inmek için dirseklerime kadar iner ve kalçalarımı olabildiğince yukarı kaldırırdım. Ama şu anda, dik durursam aç daha iyi olacakmış gibi hissediyorum.

Ben de ellerimi bırakıp sırtımı Dominic'in göğsüne yaslıyorum. Beni yerimde tutmak için hemen bir kolunu belime doluyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en seksi şeysin," diye kulağıma homurdanıyor ve içime daha da sert giriyor. "Sana asla doyamayacağım."

Birdenbire onun öpücüğü için umutsuzluğa kapılıp başımı çeviriyorum ve dudaklarını arıyorum. Ele geçirilmiş bir erkek gibi ağızma düşüyor.

Bir orgazm oluşmaya başlıyor ama daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Orgazmın büyüklüğü nefes alış verişlerimi hızlandırıyor ve kendimi bu ana bağlamak için Dominic'in beni saran koluna yapışıyorum. Büyüdükçe öpücüğüm daha da dağınık bir hal alıyor.

İtişleri sertleşiyor, beni en uç noktaya götüren derin sikişler. Sonra eli tekrar klitorisime gidiyor, dili ağızımı dolduruyor ve ben bu yeni zevkin içinde kayboluyorum.

Orgazmım vücudumdaki her sinire doğru patlıyor. Sarsılıyorum, titriyorum, nefesimi ağızıyla yutarken Dominic'i sıkıca kavırıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kendi iniltisini ve kalçalarının kekeleyerek hareket ettiğini belli belirsiz fark ediyorum. Tam da benim zevkim

aşağıya iniyor, çekiliyor ve kalçalarımın üzerine şeritler halinde geliyor.

Sonunda her şey yavaşladığında ikimiz de titriyor ve ağır ağır nefes alıyoruz. Ama uzun dakikalar boyunca sadece Dominic'i sırtımda tutabiliyor ve dudaklarına karşı nefesimi tutabiliyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor, alnı omzuma düşüyor. "Beni mahvettin."

Ona mahvolanın ben olduğumu söyleyemeyecek kadar titriyorum.

Yavaşça benden ayrılıyor ve beni yatağa yüzüstü yatırıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve beni temizlemek için hızlıca bir havlu arıyor.

Kalçalarımın arkasını silerken nazikçe dokunuyor. İşi biter bitmez bir battaniye kapıyor ve vücuduma örtüyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Duş mu? Biraz daha dondurma?"

Yastığa karşı gülümsüyorum. İlgilenilmek böyle bir şey mi? Haklıydım, cennet böyle hissettiriyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. "Sanırım beni komaya soktun." Sözlerimi bir esneme bastırıyor. Gözlerimi kırpıştırarak açmak ve başımı kaldırmak için acele ediyorum. "Üzgünüm, üzerinde uyuyakalmak istemiyorum."

Dominic yumuşak bir kahkaha atıyor. "Skylar, üzerimde uyuya kalmandan daha çok istediğim bir şey yok. Sabah bir işin var mı? Kalabilir misin?"

Kendimi oturur pozisyona zorluyorum ve bu tür önemli ayrıntılar için beynimi zorluyorum. "Yarın işim var ama öğlene kadar değil. Joey bu gece evde, muhtemelen ondan anneme göz kulak olmasını isteyebilirim."

Bu son kısım için kendimi suçlu hissediyorum ama Dominic telefonumu elime tutuşturduğunda ve kardeşime mesaj attığımda cevabı basit oluyor: Tanrıya şükür, asla bir hayatın olmayacak sanıyordum.

Gölümsüyorum ve suçluluk duygum kayboluyor, yani büyük bir kısmı. Ama sonra Dominic'e bakıyorum, bir tür çıplak Yunan tanrısı gibi yanımda uzanıyor ve kendimi... mutlu hissediyorum.

"Aslında duş kulağa hoş geliyor," diyorum ona, göğsüne bir öpücük kondurabilecek kadar yaklaşarak. Ve sonra bir tane daha, biraz daha aşağıya. "Ne de olsa beni kirlettin."

Beni hemen kollarının arasına aldı. "Seni daha da kirletmek üzereyim. Eğer başka bir sebep yoksa, dirençli dönemimle ilgili eski şakaları sen yapmadan önce ortadan kaldıracağım."

Beni soğuk spreyin altına bıraktığında hala gülüyordum.

SKYLAR

Hafta sonu boyunca yüzümden o lanet gülümsemeyi silemiyorum.

İş arkadaşlarım fark ediyor, kardeşim fark ediyor, hatta annem bile son zamanlarda daha mutlu görüldüğümle ilgili bir yorum yapıyor. İnkâr etmeye bile dilim varmıyor; o bunu söylediğinde karşılık verdiğim tek şey yanağına bir öpücük kondurmak ve daha da kocaman gülümsemek oluyor.

Dominic'i göreceğimi bildiğim için hafta sonu boyunca ve Pazartesi günü spor salonuna taşıyorum, orada büyüyor. Ve eminim ki, ön kapıdan içeri girdiğimde gözlerinde bir pırıltı vardı.

"Selam Skylar," diye selamlıyor Jax'in yanından. "Hafta sonun iyi geçti mi?"

"Harika bir hafta sonu geçirdim," diye cevap veriyorum, bu basit soru karşısında sersemlemiş gibi görünmemeye çalışarak. "Aslında bir kez olsun iş dışında bir şeyler yapabildim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Eğlenceli bir şey var mı?" Gülümsemesini yüzünden uzak tutmak için mücadele etmek zorunda.

Omuz silktim. "Her şeyden çok arkadaş ortamıydı."

"Eğer arkadaşını spor salonuna getirmek istersen, Bu ay Arkadaşına Tavsiye Et indirimi yapıyoruz," diyor Jax.

araya giriyor. "MMA'i seviyorlar mı?"

Şimdi sırtıtmamaya ve belli etmemeye çalışan benim. "Uh...Emin değilim. Sorarım."

Jax bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Harika. Bana haber ver yeter."

Kahkahalarımı gizlemek için soyunma odalarına doğru ilerlemek zorunda kalıyorum. Dominic'in nasıl sakladığını bilmiyorum.

Soyunma odasına girdiğimde Remy ve Lucy çoktan içeride ders için hazırlanıyorlardı. Beni gördüklerinde kafalarını kaldırdılar.

"Burada olmaktan bu kadar mutlu olmanın sebebi ne?" Remy kıkırdayarak soruyor. "Burada olmaktan her zaman mutlu olmadığından değil, ama bugün yüzünde kocaman bir gülümseme var."

Kabul edecekleri bir sebep bulmaya çalışıyorum. Çünkü kızlarla yeterince yakınlaştım -ve Remy'yi artık yeterince iyi tanıyorum- gerçek bir neden için zorlayacaklarını biliyorum.

"Sonunda bu hafta sonu yapılacak jiu-jitsu turnuvasına kaydoldum," diye geveledim.

Remy'nin kaşları saç çizgisine doğru fırlar. "Bok yok mu? Bu harika bir şey. Sıçrama yaptığın için tebrikler. Çok başarılı olacaksın."

Sinirlerim hemen gerilmeye başladı. Turnuvaya kaydoldum ama henüz kendimi iyi hissetmiyorum. Çoğu zaman bunu düşündüğümde sadece korku hissediyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sormayı başarıyorum. "Bunu çok erken yaptığımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Asla olmaz," diye beni temin ediyor Lucy. "Diğer tüm beyaz kuşaklardan daha sıkı çalışıyorsun ve zaten çılgın bir rekabetçi ruhun var. Hangisi olursa olsun bu iyi bir sınav ve harika bir öğrenme deneyimi olacak."

Bana olan inançlarından dolayı rahatlamış hissederek başımı sallıyorum.

"Ayrıca, bu turnuvanın yetkilileri Koç'u seviyor," diye devam ediyor. "Yani bir Bulldog MMA yarışmacısı olmak size pratikte rekabette bir adım öne geçmenizi sağlıyor."

Önlüğümü giyerken duraksadım. Dominic'le olan ilişkim

dışında onun hakkında soru sormak için can atıyordum ama bunu gizlice yapmanın bir yolunu bulamamıştım.

"Yani dövüş dünyasında adı oldukça saygın mı?"
Dikkatlice soruyorum.

Remy homurdanır. "Saygı duymak hafif kalır. Philly MMA'in altın çocuğu ve ideal dövüş kariyerinin poster çocuğu gibi. Erken geldi, tanınmak için dövüştü, kariyerinin zirvesinde MMA dünyasında bir çentik attı ve emekli olduğunda en iyi türden bir koç oldu. O herkesin sahip olmak isteyeceği bir koç."

Bunu duyunca göğsümde gurur kabarıyor. Sadece şanlı dövüş kariyerinden dolayı değil, bu dünyada saygı duyulan biri olduğu için. Spor salonunun kapısından ilk girdiğimde olmasını umduğum her şey onda var.

Lucy gözlerini devirerek, "Yemin ederim, bazen buraya gelip onun koçluk tarzından şikayet eden yeni başlayanları sarsmak istiyorum," diyor. "Onları zorladığı ve vermek istediklerinden daha fazlasını talep ettiği için adil olmayan bir koç olduğunu düşünüyorlar. Kötü bir koçun neye benzediği hakkında hiçbir fikirleri yok."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Başka bir yerde mi başladın?"

Remy'ye bakar. "Ben yaptım. Remy burada başlayacak kadar şanslıydı. Benim yaşadıklarımı asla yaşamak zorunda kalmadı."

Aralarına bakıyorum. "Ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

Lucy tişörtünü bir bölmeye tıktırarak bana bakmaktan kaçınıyor. "Her zamanki gibi. Ne yazık ki, bu kadar erkek egemen bir sporda kadın olmak sizi bazı cinsiyetçi deneyimlere açık hale getirebilir." Yenilgiyle iç geçiriyor ve bana doğru dönüyor. "Bakın, bundan önce iki spor salonunda antrenman yaptım. İkisi de iyi değildi. İlki bana erkeklerden daha aşağı muamele etti ve bana hiç ilgi göstermedi ya da fırsat vermedi, ama ikincisi... o kötüydü. Cinsel taciz gibi kötüydü."

Gözlerim büyüdü. "Lanet olsun, cidden mi?"

Stiffly ile başını sallıyor. "Görünüşe göre, o -sahibi olduğu- dövüşmek isteyen her dişiye aynı şeyi yapmış. Ne yazık ki bu alışılmadık bir durum değil. Böyle bir şey olduğunda

Erkek antrenörler ve kadın dövüşçüler arasındaki güç dengesizliği nedeniyle kadınlar çoğu zaman dövüşme hakkını kazanmak için bir şeyler yapmaları gerektiğini düşündükleri durumlara düşüyorlar. Kızlardan biri hamile kaldı. Onunla ilgili her şey o zaman ortaya çıktı."

Nedense gözlerim daha da büyüdü. "Tanrım. Yine de kapatıldı, değil mi?"

Başını sallıyor, gözlerinde hüznün var. "Hayır. Hâlâ bir spor salonu var ve hâlâ dövüşçülere koçluk yapıyor."

Gözlerimi kırptırdım, nutkum tutuldu.

"Geçen hafta buraya kaydolan bir kadın olduğunu ve Koç'un danışmanlığın sonunda ona çıkma teklif etmediği için kaydolduğunu biliyor musunuz?" Remy diyor ki. "Görünüşe göre, denediği son spor salonunda, eğitmenlerin ikisi de dersten sonra onun numarasını istemiş."

Bakışlarım Remy'ye dönüyor.

Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Koç konusunda gerçekten şanslıyız. Bu spordaki tüm kadınlar bizim kadar iyi değil. Özel ders ücreti olarak seni sikmeye çalışmayan birinden bir şeyler öğrenmenin ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor. Lanet olsun.

Benimle yaptığı şey bu değil, değil mi? Hayır, tabii ki değil, bu delilik. Benimle ilgilenmesinin sebebinin bu olmadığını bilecek kadar insanları okuyabilirim. Ayrıca, ilk hamleyi ben yaptım. O da benimle böyle bir oyun oynamak için çok mücadele etti. Dövüş koçluğu dünyasının geri kalanı böyle mi görünüyor? Kendini ayırdığı şey bu mu?

Benimle birlikte olarak riske attığı şey bu mu?

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

"Bunların hiçbiri seni korkutmak için değil," diyor Lucy aceleyle, ruh halimin değiştiğini görünce. "Sadece burada iyi bir yere sahip olduğumuzu belirtmek için söylüyorum. Ve onun adı çoğu turnuvada çok önemli. Bu hafta sonu çok başarılı olacaksın."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkürler. Gerginim ama bunun için heyecanlıyım."

"Ve koçunuz da size koçluk yapacak" diyor Remy. "Hiç jiu-jitsu turnuvası izledin mi bilmiyorum ama antrenörler saha kenarında senden bir metre uzakta oturur ve oturdukları yerden sana bir teslimiyetten bahsedebilir. Her zaman arkanızı kollayacaktır."

Bunun on dakika önceki kadar rahatlatıcı olmamasından nefret ediyorum.

Beynim ders sırasında normalde olduğu gibi mevcut değil. Talimatları dinliyor ve yönergeleri takip ediyorum, ancak vücudum otomatik pilota ve tutkumdan kopmuş gibi görünüyor. Dominic fark ediyor ve birkaç kez göz göze gelmeye çalışıyoruz ama ben karşılık vermiyorum. Sadece hareketleri yapıyorum.

Bu gece paspasları temizleme görevinde değilim, bu yüzden neyse ki karmakarışık kafamı toparlamam ve Dominic'le canımı sıkan şey hakkında konuşmam gerekmiyor. Yine de endişeli mesajına cevap veriyorum, sadece her şeyin yolunda olduğuna ve yarın görüşeceğimize dair onu temin etmek için.

Buradan çıkıp düşünmem gerek.

Bütün gece dönüp durdum ve ertesi gün anatomi dersime girdiğimde hâlâ dikkatim dağınıktı. O kadar ki Craig yanıma oturduğunda fark etmedim.

"Selam Sky," diye sevimli bir gülümsemeye selamlıyor. "Haftan nasıl geçiyor?"

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Güzel. Bilirsin, meşgulüm. Sen nasılsın?"

"Çılgın koçun beni spor salonundan attığından beri mi? Gururum incindi ama yaşayacağım."

İrkildim. Kahretsin. Bunu unutmuşum.

Yüzümdeki suçlu ifadeyi taklit etmek zorunda değilim. "Evet, o konuda... İşleri garipleştirdiğim için özür dilerim. Sanırım öğrencilerinin güvenliği konusunda biraz korumacı."

Craig cevapsız bir şeyler mırıldanıyor.

Buz gibi bir rahatsızlık hissi kaplıyor içimi. Şu anda bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum.

Konuyu en başta açtığı için fazlasıyla affedici bir şekilde konudan uzaklaşıyor. Konuşmaya başladığında gözleri heyecanla parlıyor ama sağlıklı bir şekilde değil. "Dinle, sana bir şey sormak istiyordum ama bunu senin vize çılgınlığının ortasında yapmak istemedim. Çünkü ne kadar 'meşgul' olduğunu biliyorum."

"Meşgulüm" bahanesini kullanıyormuşum gibi davranmasından nefret ediyorum. Ama ses tonunun korkuyu mideme bir taş gibi düşürmesinden daha da çok nefret ediyorum.

"Ama şimdi vizeler ve finaller arasında fırtınanın gözünde olduğumuz için sormanın güvenli olduğunu düşündüm." Gülüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Belki de beni yalancı durumuna düşürmemeye çalışmalısın."

"Craig, sanmıyorum-"

"Benimle yemeğe çık."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Onunla ilgilenmediğim konusunda nazik ama açık olmaya çalışırken, birden ortaya çıkıp bunu söylediğine inanamıyorum. Neden aniden evet diyeceğimi düşündü ki? Vizelerden sonra beni köşeye sıkıştırmanın gerçekten işe yarayacağını mı düşündü? Birden onu çekici bulacağımı mı?

"Teklifin için minnettarım Craig, ama şu anda biriyle çıkmakla pek ilgilenmiyorum."

"Sadece bir randevu," diye bastırıyor. "Kimin tek bir randevu için vakti olmaz ki? Söz veriyorum eğlenceli bir gece olacak."

Yorumundaki tüyler ürpertici, cinsel tını karşısında irkilmeme engel olamıyorum. Ama o bunu görüyor ve aniden bu dehşet korku gibi gelmeye başlıyor. Çünkü ifadesi biraz çılgına dönüyor.

"Benimle çık," diyor tekrar, bir adım daha yaklaşarak. "Spor salonunda seninle yarı yolda buluşmaya çalıştım, ama değerli koçun," kelimeyi tükürüyor, "pek hoş karşılamadı. Bir tane al

küçük hobinize ve ek işlerinize ara verin ve benimle akşam yemeği yiyin."

Ağzımın kelimeleri oluşturmaları bir saniye sürdü. Olup bitenler karşısında donup kaldım. Kararlarımda kesin olmak ya da fikirlerimi iletme konusunda bir sorunun yok ama daha önce hiç bir erkeği reddetmek zorunda kalmamıştım. Ve Craig'in hayır cevabına verdiği tepki beni hiç hissetmediğim bir huzursuzlukla dolduruyor.

"Hayır dedim Craig," diyorum dikkatlice. "Kırıcı olduysa özür dilerim ama cevabım hayır. Seninle bir randevuya çıkmak istemiyorum."

"Hadi ama Skylar," diye mız mızmızlanıyor, yaşından beklenmeyecek bir sesle. "İstediğini biliyorsun. Bütün sömestr boyunca benimle flört edip durdun."

Bunun üzerine gözlerim irileşiyor ve bu kez onun duygularını korumak umurumda değil. "Hayal mi görüyorsun? Seninle flört etmedim. Sadece sana iyi davranıyordum."

Bir adım daha yaklaşıyor ve artık rahat edemeyeceğim kadar yakın. Ona bakıyorum, kendimi bakışlarını tutmaya zorluyorum ama midem huzursuzlukla çalkalanıyor. Gözleri daha önce hiç yüz yüze gelmediğim bir enerjiyle parlıyor.

"Hepsi böyle söylüyor," diyor manik bir sırıtışla. "Elde edilmesi zor oyunu oynamayı ben de herkes kadar seviyorum ama bu biraz eskimeye başladı. Artık oynamayı bırakabilir ve ikimize de gerçekten istediğimiz şeyi verebilirsin."

Sessizliğimi rıza olarak kabul etmiş olmalı çünkü inanılmaz derecede yaklaşıyor, bir elini kalçama koyabilecek kadar yaklaşıyor ve sonra etrafımda dolaştırıp kıcıma doğru kaydırıyor.

Bu beni içine düştüğüm şok-korku-şaşkınlık kasırgasından çıkardı. Sadece birkaç haftadır spor salonunda olmama rağmen eğitimim devreye giriyor ve Craig'i kendimden uzaklaştırıyorum. Sonra elim suratına bir tokat atmak için dışarı fırlıyor, Dominic'in bana öğrettiği şekilde elimin topuğuyla vuruyorum.

"Bir daha sakın bana dokunma," diye hayretler içinde kalan Craig'i ısııyorum. İncinmiş görünmüyordu, sadece

benim

fiziksel olarak tepki gösterdi.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

Craig beklediğimden daha çabuk toparlanıyor. Öne fırlıyor ve yanımda yumruk haline getirdiğim elimi bileğimden yakalıyor.

"Sen kendini beğenmiş küçük bir sürtüksün," diye hırılıyor. "Bütün sömestr boyunca benimle alay ettin. Şimdi de beni istemiyormuş gibi mi davranacaksın? Siktir git."

Ben ondan uzaklaşmadan elimi bırakıyor ve geri çekiliyor, bakışları vücudumu boydan boya dolaşiyor.

"Daha iyi bir teklif alacağını düşünüyorsan hayal görüyorsun. Düşündüğün kadar seksi değilsin ve herkes senin tuhaf olduğunu düşünüyor. Sana çıkma teklif ederek iyilik yapıyordum."

Kabaca yutkunuyorum ve cevap vermezsem gideceğini umarak olduğum yerde duruyorum.

Ama sonra sesi sert ve öfkeli olmaktan çıkıp yumuşak ve alaycı bir hal alıyor ve korku mideme bir taş gibi düşüyor.

"Ama belki de senin tipin değilimdir," diyor hafif bir sesle. Kendinden memnun bir sırıtış yüzüne yayılıyor. "Belki de senin için yeterince yaşlı değilimdir."

Damarlarımdaki kanın her zerresi donuyor.

O bilemez. O bilemez. Kimse bilemez.

Cevap vermek için kendimi zorluyorum. Kendimi çelikleştirerek, "Bu çocukça gösteriden sonra, evet - bundan sonra daha yaşlılarla çıkma ihtimalim yüksek" diyorum.

Cevabımın sırıtışını büyüttüğü gerçeği beni daha da soğuk hissettiriyor.

Sadece tahmin ediyor. Bilemez. Kanıtı da yok.

"O konuda iyi şanslar," diyor hiç de sıcak olmayan bir kıkırdamayla.

Ve onun uzaklaşmasını izlerken, içimdeki korku önsezi duygusuyla karışıyor.

DOMINIC

Skylar'ın dün spor salonundan neden kaçmış olabileceğini düşünmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki, ertesi gün Joey içeri girdiğinde, bir yanım çevremde Skylar'a ait şeyler görmeye başlayıp başlamadığımı merak ediyor.

Sonra yüz ifadesine baktım. Ve akıl sağlığımla ilgili tüm endişelerim buharlaştı.

"Joey? Neyin var? Ne oldu?"

"Skylar iyi," diye aceleyle beni temin ediyor. "Onun yüzünden burada değilim."

Göğsümdeki sıkışma azalıyor ve tekrar nefes alabiliyorum. "O zaman neden buradasın?"

Şimdi gergin görünüyor. Gözleri spor salonunda geziniyor, benden başka her yere bakıyor. Sesimi yumuşatıyorum ve tekrar soruyorum, "Joey, neler oluyor? Söz veriyorum, yardım edebilirim edeceğim."

Omuzları çökmüş, kelimeleri mırıldanıyor. "İş bulmak için yardıma ihtiyacım var."

Beklediğim bu değildi.

"İş mi? Ne tür bir iş?"

Sonunda benimle göz göze geldiğinde, yalvarıyordu. "Herhangi bir iş. Sadece para kazandıran bir şey. Ama..." O shuffles

beceriksizce. "Kimse on dört yaşında birini işe almak istemiyor. Daha görüşme talebinde bile bulunamadan geri çevriliyorum."

Bir sonraki sorum dikkatlice soruldu. "Ne için iş ihtiyacın var, Joey?"

"Zaten biliyorsun," diyor, sesi üzgün. "Skylar'ın para konusunda bu kadar stres yapmasından nefret ediyorum, yardım etmek istiyorum."

Kahretsin, kalbim bu çocuk için acıyor. Skylar için de. Hayatlarının bu noktasında bu tür endişeleri yaşamayı hak etmiyorlar.

"Ona bir iş verdiğini biliyorum," diye devam ediyor Joey. "Senin için temizlik yaptığını ve spor salonunda bir şeyler yaptığını biliyorum. Bunu ben de yapabilirim. Neye ihtiyacın olursa yardım edebilirim. Neredeyse on beş yaşındayım ve yemin ederim çok çalışkanım, güvenebilirsiniz."

"Joey, Joey, yavaşla," diye araya giriyorum. Acelesinin geri kalanını yutuyor ve başını sallıyor. İç çekerek ona gerçeği söylüyorum.

"Kız kardeşin muhtemelen burada çalışmandan hoşlanmazdı, işi kabul etmesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Ve genel olarak iş aramandan hoşlanmadığını varsayıyorum, haksız mıyım?" Suçlu ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Skylar'ın ailesi için ne kadar çok çalıştığını ve Joey'nin genç kalmasını ne kadar çok istediğini biliyorum.

Ama yardım etmek istemesini de anlıyorum. Bu ikisi birbirlerini o kadar çok seviyorlar ki kardeşlerinin stresini biraz olsun hafifletmek için her şeyi yaparlar. Joey'i duyguları için suçlayamam, aynı şekilde Skylar'ı da onun duyguları için suçlayamam.

Ne yazık ki umutlarını kırdığım kişi Skylar değil.

Son çaresi ben olmalıydım, çünkü hayır dediğimi duymak onun tüm mücadelesini bitirmiş gibi görünüyor. Şimdi, sadece teslim olmuş görünüyor.

"Tamam, haklısın. Sadece sorayım dedim, sanırım. Bu konuda nazik davrandığın ve beni kovmadığın için teşekkür ederim." Bana titrek bir gülümseme veriyor ve gitmek için

dönüyor.

"Bekle," diye bağırdım. "Bir saniye bekle."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, beynim fikirlerle uğulduyor. On dört yaşında birini işe alacak kimi tanıyorum ki?

O kadar sert vuruyor ki, Joey'e beni takip etmesini işaret ederek spor salonundan kaçıyorum.

Üç bina aşağıdaki pizzacıya üfleyerek giriyorum, aceleyle girmem tezgâhın arkasındaki Koca Tony'nin dikkatini çekiyor. Beni gördüğünde kaşları saç çizgisine doğru fırladı.

O ağır Güney Philly İtalyan aksanıyla "Vay anasını, bakın kim gelmiş" diyor. "Dominic. Pizza dükkanımda ne halt ediyorsun? Sonunda o kuru diyetine biraz karbonhidrat eklemeye mi karar verdin?"

Normalde, ileri geri konuşmak hoşuma giderdi. Antrenman aralarında buraya gelip salata yemeyi ve onunla atışmayı severim. Ama bugün içimde pek mizah kalmadı.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var" dediğim anda Tony'nin gözleri Joey'e kayıyor.

Yüz ifadesi şüpheci bir hal alır. "Öyle mi? Ne tür bir iyilik?"

"Bir tür iş." Joey'nin nefesini içine çektiğini duyuyorum. "Bulaşık makinesi arıyordun, değil mi? Ben de sana bir tane buldum."

Tony'nin dikkati tekrar Joey'e kayar. "Bu benim yeni bulaşık makinem mi?"

Joey yanıma yaklaşıyor ve sertçe cevap veriyor, "Evet efendim.

Benim adım Joey Vega."

"Evet, Joey Vega," diyor Tony, tezgahın etrafından dolaşp kollarını kavuşturarak önümüzde duruyor. "Daha önce hiç bulaşık yıkadın mı?"

"Ah, evet." Joey'nin sesi titriyor. "Bu kadar güzel bir restoranda değil ama... fırçalama, durulama ve kurulamada harikayımdır-"

"Sakin ol evlat, daha önce hiç iş yapmadığını herkes görebilir." Tony dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hayatında bir gün bile çalışmamış bir çocuğu neden işe alıyorum?"

"Hayatında bir gün bile para almamış," diye düzeltiyorum. "Ona kefil olabilirim. Burada ne iş isterseniz yapar."

"Öyle mi? Sana vereceğim herhangi bir iş var mı?" Joey başını sallayınca, "Senden banyoyu temizlemeni istesem?" der.

Joey tereddüt etmeden, "Neye ihtiyacınız varsa efendim," diye cevap verir.

"Ya aptal aşçılarımdan biri yanlışlıkla pizza kesicisini arka taraftaki çöp kutusuna atarsa? Onu benim için geri alır mısın?"

Bu Joey'nin yüzünü buruşturmasına neden oluyor ama yine de, "Evet, onu senin için geri alırdım," diyor.

"Sana sadece asgari ücret ödeyebilirim," diye uyarıyor Tony. "Sorun değil."

"Ve sana her hafta sonu burada ihtiyacım var." "Bunu yapabilirim."

"Ve eğer ç u v a l l a r s a n , g i d e r s i n . İş yerimde bebek bakıcılığına ihtiyacım yok."

"Bu tamamen adil, efendim."

Tony'nin gözlerinde bir hayranlık parıltısı belirdi. Joey'i buraya getirmekte haklı olduğumu biliyordum.

"Pekâlâ, işe alındın." diyor Tony. "Cumartesi sabahı 9'da gel ve seni eğiteyim."

Joey'e bakarken heyecan görmeyi bekliyordum ama tek gördüğüm rahatlama oldu.

Skylar'ı spor salonunun kapısından adımını atar atmaz yakalıyorum. "Selam." Masanın etrafından dolaşıp içeri girmesini işaret ediyorum.

Ofiste. "Bir dakikan var mı?"

Bakışları Jax'in özel bir ders verdiği ağır çanta odasına yöneliyor. Şimdilik burada yalnızız. "Evet, tabii."

Ofise girdiğimizde "Ne oldu?" diye soruyor. Dün onda gördüğüm, kafasının içinde kaybolmuş gibi görüldüğü ve gözlerimle buluşmadığı zamanki belirsizlik yok, ama duruşunda hala bir sertlik var.

Kurtulmak istediğim şey bu.

"Her şey yolunda mı?" Ön hazırlık yapmadan soruyorum. Bütün gün ona dünü mü sorayım yoksa önce Joey'den mi bahsedeyim diye düşünüp durdum ama onu karşımda görünce halini hatırlarını sormadan edemedim. "Evde olan bir şeyse ya da beni ilgilendirmiyorsa haddimi aşmak istemem ama... sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Dün çatımın altında bir şey oldu ve eğer düzeltebileceğim bir şeyse, bunu bilmek istiyorum. Lütfen."

Ağır bir nefes üflüyor ve gözlerindeki bakışla birden alarma geçiyorum.

"Bu bizimle ilgili," diye sessizce itiraf ediyor.

Onunla bu kadar kısa bir süre geçirdikten sonra böyle hissetmek her ne kadar mantıklı gelmese de, kelimeler göğsümde bir sızı oluşturuyor. İlişkimizi bitirecek.

Kendimi kıpırdamadan oturmaya ve konuşmasını beklemeye zorladım. Eğer artık bunu istemediğine karar verirse hiçbir soru sormadan çekip gideceğime dair kendime söz verdim. Kararına saygı duyacağıma ve onu bu konuda zorlamayacağıma.

Ama ondan uzaklaşma fikri aklımın ucundan bile geçmedi ve şimdi bu konuda nefes almakta zorlanıyorum.

Çantasının askısıyla oynuyor, ama sonunda somurtkan bir ifadeyle tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Beni görmeye devam etmek istediğine emin misin?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Tabii ki."

Kayıyla bir shuffle daha. "Beni görmek çok riskli değil mi? İtibarınıza asla zarar vermek istemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Skylar, bu neyle ilgili?" Sessizce soruyorum, o da başını sallıyor, söylemek istediği şeyle mücadele ediyor gibi görünüyor.

"Kendimi bencil hissediyorum. Yani, burada tüm avantajlara sahip olan benim."

Daha sözünü bitirmeden rahatlıyorum ve dudığım küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Şimdi onun endişesini anlıyorum.

Ve bu endişeyi yatıştırabilirim.

Benim tepkimi fark etmeden konuşmaya devam ediyor. "Yani, seninle takılabiliyorum, sana dövüşmekle ilgili her türlü soruyu sorabiliyorum ve aklımı başımdan alan orgazmlardan bahsetmiyorum bile-"

"Bunun için rica ederim." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Ve bunun ilişkimize dahil olduğunu kabul etmeyeceğini biliyorum, ama bana ücretsiz üyelik vermek kesinlikle bunun bir parçası-"

"Whoa, bunun-" ile bir ilgisi yok.

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?" diye devam ediyor, benim telaşla araya girmeme aldırmadan. Kafasına takılmış ve daha da hızlanıyor. "Benden başka bir kadından elde edemeyeceğin, adına ve işine büyük bir risk getirmeyecek ne elde ediyorsun? Ben sadece-"

Sonunda canıma tak etti. Ona yaklaşıp iki kolundan tutuyorum, onu yerinde sabitliyorum ve gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum.

"Skylar," diyorum nazıkçe ama kararlı bir şekilde. "Bunu neyin tetiklediğini bilmiyorum ama şu anda bu şüphelerden kurtulalım. Seninle birlikte olmaktan her şeyi alıyorum. Kalbini, beynini, mizahını ve tutkunu alıyorum. Sevdieğin şeyler hakkında ne kadar heyecanlandığını izlemeyi seviyorum. Hayatıma ne kadar hafiflik getirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu sen yapıyorsun. Başkası değil. Sen yapıyorsun. O yüzden bana seninle olmaktan hiçbir şey anlamadığımı söyleme."

Skylar yere bakıyor ama dudaklarındaki gülümsemeyi ya da yanaklarındaki pembeliği yakalamadan önce değil.

"Akıllara durgunluk veren orgazmları unutma," diye mırıldanıyor.

Bir kahkaha attım. "Akıllara durgunluk veren orgazmları unutmadım. Ama onları da ekleseydim, bütün gün burada yatakta seninle ilgili sevdiğim şeyleri sıralıyor olurdum." Sesim yumuşuyor. "Ve bence diğer şeyler senin duyman için daha önemliydi."

Bana gülümsemesi parlıyor. Ve beni daha mutlu ettiğini ona daha açık bir şekilde ifade edemediğim için nefret ediyorum. Ona daha sık söyleyeceğime söz veriyorum.

"Yani senin için fazla riskli değil miyim?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır." İç çekerek ekliyorum, "Yani, eninde sonunda bunun ne olduğu hakkında konuşmamız gerekecek ama Skylar... Sen tüm risklerden çok daha değerlisin."

Dudağını ısıyor. "Öyle mi?"

Bir elimi hâlâ aşağıda duran saçlarına daldırıyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum onu öperken.

"Tamam," diye fısıldıyor, sırtışı artık bastırılamayacak kadar büyük.

İsteksizce elimi saçlarından çözüyorum ve geri çekiliyorum. "Artık şüphe yok. Bu konuda değil. Eğer endişeleniyorsan, bunu konuşuruz. Tamam mı?"

"Evet, Koç."

Kendimi kapıya doğru zorluyorum, "Küçük kız." diye homurdanıyorum. Kapıyı açıp dışarı bakıyorum ve henüz kimsenin gelmediğini görüyorum. Ama Skylar'ı dışarı itmeden önce dudaklarına aç bir öpücük konduruyorum. "Şimdi zihin patlatan orgazmlarımdan para kazanmadan önce buradan git."

Soyunma odalarına doğru yürürken şehvetli mırıltısı bana geri dönüyor.

"Evet, Koç."

Gecenin geri kalanında ders verirken gözlerimi Skylar'dan uzak tutmam gerekiyor. İçimde bastırılamaz bir gülümseme dürtüsü var, ki bu beni daha iyi tanıyan öğrencilerimin dikkatini çekecektir. Skylar'a bakmadığım zamanlarda bile gülümsemek istiyorum.

Bugün ona söylediğim her şeyde ciddiydim. Son birkaç hafta içinde yarattığı fark, renk körlüğünden aniden bir renge girmeye benziyor.

Lunapark ve tüm spektrumun etrafınızı aydınlattığını görmek. Sıkıcı olduğunu hiç düşünmediğim günlere hayat verdi.

Bu yüzden yanımda olduğu her saniyeyi ona bakarak geçirmemek delicesine zor.

Bir şekilde derslerimi tamamladım. O temizliğe başladığında ve ben de bazı evrak işlerini yapmak için ofisime çekildiğimde, neredeyse üç saat boyunca mesafemi korumayı başardım.

Sonunda ondan uzak durma savaşını kaybediyorum ve ofisten çıkıyorum, paspası elinden alıp onu karşılama alanındaki kanepeye geri götürmeye tamamen hazırım. Ama tam salona adımımı attığım anda, elinde temizlik malzemeleri olmadan arka köşedeki dolaptan çıkıyor.

"Bitti mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve lavaboda ellerini hızlıca yıkıyor. "Bu gece çok uzun kalamam. Maria'ya onu erkenden rahatlatacağıma söz verdim. Joey son basketbol maçına çıktı."

Kardeşini hatırlatması Skylar'a olan ihtiyacımın bir anlığına arka plana çekilmesine yetiyor. Joey ona olanları anlatan kişi olmak ister miydi bilmiyorum ama Skylar'ın özenle kurduğu hayatını etkileyecek bir şey yaptığım konusunda ona yalan söyleyerek bir saniye bile geçirmek istemiyorum. O yüzden ellerini kurulamayı bitirdiğinde ben de kendi ellerime alıyorum.

"Bugün kardeşini gördüm," diye başlıyorum. Skylar'ın kaşları çatılıyor.

"Ne? Nerede?" "Buraya geldi. Benden iş istedi."

Bu onun gözlerinin panikle açılmasına neden olur. "Ne yaptı? Ona işe ihtiyacı olmadığını söyledim. Neden bir iş arasın ki? Ve neden sana gelmenin sorun olmayacağını düşünsün ki?"

"Skylar, yardım etmeye çalışıyor," diyorum elimden geldiğince yumuşak bir sesle. "Büyümesine yardım ettiğin bu çocukla gurur duymalısın çünkü kız kardeşinin mücadele ettiğini görüyor ve yükün bir kısmını üstünden atmak istiyor."

Skylar'ın alt dudağı titriyor ve onu kollarıma alıp yatıştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Özellikle de titremesini durdurmak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırduğında.

"Çalışmak için çok genç," diyor kararlı bir şekilde. "Arkadaşlarıyla dışarıda olmalı, ev ödevlerini ihmal etmeli ve normal bir çocuk olmalı. Bu tür şeyler hakkında endişelenmesine gerek yok."

Başparmağımı hafifçe Skylar'ın yanağına sürüyorum, dokunuşumla gözleri doluyor. "Yardım istemekte sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum.

Elbette gözyaşlarının akmasına izin vermiyor. "Onun yardım etmek zorunda kalmasını istemiyorum," diyor nefes nefese. "O sadece bir çocuk. Bunu hak etmiyor."

Sonunda kollarımı ona doluyorum ve vücuduma sıkıca sarıyorum, içimde eridiğinde rahatlıyorum. "İkiniz de bunu hak etmiyorsunuz. İkiniz de sadece size dağıtılan el ile başa çıkmaya çalışıyorsunuz."

Kolları belime dolanıyor ve yüzü göğsüme gömülüyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ona sarılmama izin veriyor.

Birkaç dakika sonra Skylar'ın saçlarına mırıldanarak, "Bence yardım edebilseydi kendini daha iyi hissederti," diyorum. "Onu korumaya çalıştığını biliyorum ama bu kötü bir şey olmak zorunda değil."

Geri çekildiğinde ne gözyaşı ne de keder belirtisi var. Sadece yorgun ve biraz isteksiz görünüyor. "Ne tür bir iş olabilir?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Onu yan taraftaki pizzacıya götürdüm. Bulaşıklara ve temizliğe yardım edecek birine ihtiyaçları vardı."

"Ve onu işe mi aldılar?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Ona kefil oldum. Sahibini uzun zamandır tanıyorum."

Skylar zorlukla yutkunuyor ama başını sallıyor. "Tamam, kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Sezonu bittiği için bunun için zamanı olacak,

ve eğer adamı tanıyorsan, o zaman..."

"Ona göz kulak olacağım," diye teminat veriyorum. "Ama emin ellerde olduğuna söz veriyorum. Ve bu iyi bir şey."

Bir baş daha salladı, bu seferki daha az titrekti. "Haklısın. Bunu yapabilirim. O da yapabilir."

Şakağına bir öpücük kondurarak hızlıca "Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldıyorum.

Bu onun yüzüne bir gülümseme getiriyor. Acaba bunu kaç kez duydu ve ben bunu kaç kez söyleyerek paçayı kurtarabilirim? Çünkü lanet olsun, ona çok şaşıyorum.

Yüzümü kavıyor ve dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

Ellerim onu kendime daha sıkı çekmek için beline dolanıyor. "Bir şey değil."

"Peki, ilk işin neydi?" diye soruyor bir süre sonra, bana bakabilmek için çenesini göğsüme dayıyor.

"Kasiyer. Aslında teknik olarak önce poşetçiydim, sonra kasiyerliğe yükseldim."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bir şeyleri taramak ve kartları kaydırmak mı? Bahse girerim beynin hep jiu-jitsu'da kalmıştır."

"Nakit ve çek çağında büyüdüğümü unutuyorsunuz. Eğer odaklanamazsam, para işlerini mahvetme riskiyle karşı karşıya kalırdım. İyi bir fikir değil."

İç çekiyor ve alnını göğsüme yaslıyor. "Kaç yaşında olduğunu hep unutuyorum."

Kıkırdayarak saçını çekiştiriyorum. "Tecrübeli olduğumu söylediğini sanıyordum."

Başını kaldırıp bana tekrar baktığında, gözlerindeki o tanıdık şakacı ışıltı geri geldi, az önceki stresi unutmuştu. Dudaklarında şehvetli bir gülümseme kıvrılıyor. "Sen de öylesin."

Dudaklarım boynuna inerken diğer elim atletinin eteğinin altından geçerek karnındaki alaycı çizgileri okşuyor. "İkisini birbirinden ayırmak için bir derse ihtiyacın var gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Vücudundan geçen ürpertiği hissediyorum. "Şey... sen koşsun," diye mırıldanıyor. "Temelde bana öğretmek zorundasın."

Boynunun hizasını ısıyorum, bu sese bayılıyorum. Yanlış ya da değil, öğretmen/öğrenci olayında delicesine ateşli bir şey var.

Ağızından daha fazla uzak kalamayarak doğruluyorum ve dudaklarını hararetli bir öpücüğe boğuyorum. O da iyi bir öğrenci gibi anında bana açılıyor. Dilini benimkine doladığında, vücudumda bir şehvet dalgası dolaşıyor ve inlemekten kendimi alamıyorum.

Spor salonunun girişinde, caddeden görülebilecek bir yerde durmamız dikkatimden kaçmadı. Geç bir saat ve ana cadde üzerinde değiliz, ama herkes büyük pencerelerden bakıp beni genç bir kadınla öpüşürken görebilir.

Ve aniden, bu yanlışlığın içinde oynamak istiyorum. Sadece bu gece için.

"Seninle çok iyi bir koş değilim," diyorum Skylar'a, onu daha bir saat önce otuz kişiyle birlikte antrenman yaptığımız mindere doğru geri götürürken. "Bu gece sana ders verirken ne düşünüyordum biliyor musun?"

Başını sallamadan önce gülümsemesini ağızımda hissedebiliyorum. "Anlat bana," diye fısıldıyor.

Atletinin kenarında gezinen elim şortunun önünü, tangasının altını yumuşatıyor ve doğrudan klitorisine ok gibi saplanıyor. Nefesini umutsuz bir öpücükle yutuyorum.

"Binekten gönderimler üzerinde çalıştığımız süre boyunca, üzerimde denemen için öldürecekim şeyi düşünmeden edemedim."

Parmağım kaygan teninin üzerinde daireler çizerken nefes alışları hızlanıyor. "Hangisi?"

Parmaklarımı yavaşlatarak ve onu öperken acele etmeyerek anı uzatıyorum. Sonunda "Atlı üçgen." dediğimde neredeyse beni terslemeye hazır görünüyor. Bacaklarını başıma dolayarak yüzüme oturmanı istiyorum."

"Aman Tanrım, evet," diye inliyor. "Bunu ben de istiyorum."

Ağzını başka bir pis öpücükle alıyorum. "Öyle mi? Bu tatlı amcığın tadına bakabilmem için yüzüme binmek ister misin?"

Aceleyle başını sallıyor, dili gömleğime değerken gömleğimi tutuyor.

"Söyle," diyorum, onu benimle birlikte mindere sürüklemeyen önce şortunu bacaklarından aşağı itiyorum. Onu yüzümün üzerine yerleştiriyorum, sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum ama henüz ona dokunmuyorum. Bunun yerine, kalçalarını kavrayıp onu yerinde tutuyorum ve gözleriyle buluşmak için vücudunun uzunluğuna bakıyorum. "Ne duymak istediğimi biliyorsun."

Neredeyse anlayamayacak kadar sersemlemiş, dokunuşum için çok hevesli. Ama sonra en seksi gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Ve aletim o kadar sertleşiyor ki, ona dokunmadan bile boşalabileceğimden endişeleniyorum.

"Evet, Koç," diye mırıldanıyor Skylar.

İç uyluğuna doğru gülümsüyorum. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum bir öpücükle. Sonra başımı çeviriyorum, böylece ağzım amının altında, o kadar yakın ki teninde parlayan ıslaklığın kokusunu alabiliyorum. "Şimdi yüzüme otur bebeğim."

Hiç tereddüt etmiyor. Ve tıpkı Skylar'a her dokunduğumda olduğu gibi, onun içinde o kadar kayboluyorum ki, dışarıdan gelen ışık günler sonrasına kadar bilinçaltıma kaydedilmiyor.

DOMINIC

Jiu-jitsu turnuvasının yapılacağı gün, Skylar kimsenin şaşırmadığı bir şekilde ilk gelen kişi oluyor. Arenaya girdiğinde, onu görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Kahretsin, sanırım onun yarışması için kendi dövüşlerimde olduğumdan daha fazla endişeliyim.

"Selam," diyor sonunda beni fark edip yanıma geldiğinde. Yüzünde bir gülümseme var ama altındaki gerginliği görebiliyorum.

Gülümsemesine karşılık veriyorum, keşke onu öpebilseydim. "Selam.

Hazır mısın? İyi hissediyor musun?"

Omuz silkiyor, omuzlarındaki gerginlik belli oluyor. "Olabileceğim kadar hazırım. Gerçi dün gece biraz uyumayı başardım, bu da başlı başına bir kazanç." Tereddüt ediyor, sonra itiraf ediyor, "Sadece biraz gerginim."

Tanrım, ona dokunmayı çok istiyorum. Ona sarılmak ve harika olacağına dair güvence vermek istiyorum.

Dürtümü dizginlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Gergin olmasan endişelenirdim Skylar. Ama merak etme, ilk maçın adrenalini geçince gerginliğin de geçer. Harika olacaksın."

"O zaman umalım da ilk maçı ben kazanayım," diye homurdanıyor.

"Yapacaksın," diyorum kendimden emin bir şekilde.
"Yanında olacağım.

Seni doğrudan altın madalyaya götüreceğim."

Bu bana sıcak bir gülümseme kazandırıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Gülümsemesini dilimde tatmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce aceleyle, "Gitmem gerek, sırada antrenör toplantısı var. Muhtemelen bir saat içinde başlarsın, çünkü kadınlar bölümü erkekler bölümünden önce başlıyor. Isınma hareketleri için seni yakalamaya çalışacağım ama geç kalırsam, sadece ip atlayarak ısın ve minderlerde uzan."

Titrek bir baş hareketiyle kalın kalın yutkunuyor.

"Harika olacaksın," diyorum ona sessizce. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra ekliyorum: "Zaferlerini bu gece kutlayacağız."

Bilerek gülümsüyor ve sonra başını minderlere doğru sallıyor. "Git. Yakında görüşürüz."

Sonraki bir saat uçup gidiyor. Bu turnuvalar, uzun kural toplantıları ve gün boyunca düzinelerce maçla her zaman telaşlı ve yorucudur. Antrenör arkadaşlarım ve eski antrenman partnerlerim tarafından sürekli durdurulmaktan bahsetmiyorum bile. Saatile on beşinci kez baktığımda ve Skylar'ın maçının birazdan başlayacağını fark ettiğimde, Mat Sekiz'i bulmak için arenada acele etmem gerekiyor.

Ben yarışmacıların alanını kapatan ipin altına girdiğimde o çoktan ısınmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, hazır mısın?" Yanına yaklaşarak sordum. "Senden tek istediğim maç başladığında onu tutman ve o sevdiğin taktikle onu mindere indirmen. Kendini bunaltma, sadece tek bir şeye odaklan. Gerisini ben sana anlatırım."

Anladığını başıyla onaylıyor. Ama kafasının nerede olduğunu anlayamadan hakem iki kızı mindere çağırıyor.

"Gidelim Skylar! Bunu başarabilirsin!" Jax ve Remy'nin seslerini tanıyorum ve Skylar'ın akranlarından spor salonu desteği aldığı için anında minnettar hissediyorum.

Maç çoğu ilk beyaz kuşak maçının başladığı gibi başlıyor. Her iki yarışmacı da önce daireler çiziyor, sonra birbirlerine tutunuyor ve sonraki üç dakikayı bir takedown girişiminde bulunarak geçiriyor.

"Yakasından tut Skylar, onu yere düşürmeye çalış!" Minderin kenarında, rakiplerden sadece bir metre uzakta oturuyorum ama o kadar heyecanlıyım ki sesim çok yüksek çıkıyor.

Yine de Skylar talimatlarıma uyuyor. Diğer kızın giysisinin yakasını kavrayıp onu mindere doğru sürüklemeye çalışırken parmak eklemlerinin beyazlaştığını görüyorum.

"Bir kez daha. Tekrar deneyelim Skylar."

Tekrar rakibini çekiştiriyor. Onu yere düşüremiyor ama kızın tökezlemesine neden olmayı başarıyor. Skylar'ın gözlerinin parladığı ve ayağını uzatıp kıza çelme takarak bu avantajdan yararlandığı anı görüyorum.

İşe yarıyor. Skylar onun üstüneyken yere düşüyor. İndirdiği için iki puan.

Arkamdan yüksek sesli bir tezahürat geliyor: Bulldog takımı. Yanımdaki masanın üzerinde duran saate baktığımda maçın bitmesine sadece otuz saniye kaldığını görüyorum.

"Pozisyonunu koru Skylar, sadece otuz saniye daha koru!"

Kız debelenip onu itmeye çalışsa da Skylar yerinden kıpırdamıyor. Sonunda hakem maça ara veriyor.

Skylar ayağa kalktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Hakem zafer için elini kaldırdığında daha da büyüyor.

Minderden inerken ona "İyi iş çıkardın," diyorum. Jax ve Remy barikatın üzerinden eğilerek onu tebrik etmek için omzuna vurdular.

"Dinlenmek için bir sonraki maça çıkacaksın ve sonra tekrar ayağa kalkacaksın," diyor yanımdaki görevlinin sesi.

Skylar'a "Pekâlâ, on dakika mola," diyorum. "Kendine gel ve bir sonraki için hazırlan." Su şişesinin kapağını otomatik olarak açıp ona uzatıyorum. "Bir sonraki maçta da aynı şeyi yapmanı istiyorum ama daha erken yere indirmeni istiyorum. O bacağa daha erken saldır."

Küçük bir yudum su alarak başını sallıyor. Artık zaferi sona erdiğine ve bir sonraki maça odaklanmak zorunda olduğuna göre, sinirlerinin bir kısmı geri geldi. Yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

"Harika gidiyorsun," diyorum ona sessizce. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor ve bana titrek, minnettar bir gülümseme gönderiyor.

"Skylar Vega? Sıra sende."

Skylar bana suyunu uzatıyor ve ardından 2. Maç için mindere geri dönüyor. Hâlâ gergin görünüyor ama on beş dakika öncesine göre biraz daha rahat.

Maç ilkiyle aynı şekilde başlar, her iki kız da rakibini mindere nasıl indireceklerini bilemez ve birbirlerini tutup çekiştirmeye başlarlar.

Ama beş dakikalık maçın yarısında, Skylar'ın rakibi onun dengesini bozuyor. Ve sonra Skylar'ın ilkinde yaptığı gibi bundan yararlanıyor.

Hakem iki puan için iki parmağını kaldırıyor. Neyse ki Skylar, daha fazla puan almasını engellemek için bacaklarını hızla kızın beline doluyor.

"Önce onu kontrol altına al, sonra da süpürmeye çalışalım," diye sesleniyorum, ağırlığımı dizlerimin üzerine vererek. "Bu sefer biraz puan almalıyız Skylar."

Skylar pozisyonlarını tersine çevirmek için elinden geleni yapıyor. Ama ne zaman bir süpürme hareketi için bacaklarını açsa, rakibi açıklığın üzerine atlıyor ve umutsuzca bacaklarının arasından çıkmaya çalışıyor. İki kez, neredeyse başarıyordu. Ve iki kez, Skylar bacaklarını geri kilitlemek zorunda kalıyor.

kalkıp kızın yakasını aşağı doğru çeker, böylece kız dik oturamaz.

Üç dakika boyunca Skylar rakibini kontrol altında tutmaya çalışırken tüm kaslarını çalıştırdı. Yoruluyor, bunu gözlerinden ve vücudundan anlayabiliyorum. Harcadığı tüm enerjiden ve başka bir insanın ağırlığının tamamen üstünde olmasının yarattığı sürekli stresten dolayı nefesleri kesilmeye başlıyor. Sadece kırk beş saniye kala, bir Hail Mary denemek için çok yorgun düşecek gibi görünüyor.

Ama kızımı bundan daha iyi tanımalıyım. Skylar'ın kendisi için önemli olan bir konuda elinden gelenin en iyisini yapmaması için ölmüş olması gerekir.

Skylar son bir enerji patlamasıyla bacaklarını makaslıyor ve kızı sırt üstü yere düşürüyor. Ve baskın biniş pozisyonunu almak için kızın üstüne çıktığında, hakem maç biterken altı parmağını havaya kaldırıyor.

Takımımız minderin etrafında alkışlarla patlıyor. Skylar hızla rakibinin üzerinden kalkıyor ve ona yardım ediyor. Ayağa kalktıktan sonra derin bir nefes alıp kekeleyerek veriyor. Hakem zafer için elini kaldırdığında gülümseyemeyecek kadar yorgundu.

Minderden çıkarken adımları ağırlaşıyor. Suyunun kapağını çevirip bir yudum daha içmek için dudaklarına götürmeden önce bana ancak ulaşmıştı. Ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi şokta görünüyor.

"Final maçından önce beş dakikası var," diye yanımızdan bir yetkilinin sesi geliyor.

Tanrım, lanet olsun. Bu bir mola bile sayılmaz.

Dikkatimi tekrar Skylar'a veriyorum. Aşırı kas yorgunluğundan titriyor ve belirli talimatlara odaklanamayacak kadar bunalmış görünüyor. Ben de bunun yerine onu neşelendirmeye odaklanıyorum.

"Duydun mu? Az önce finale kaldın. İlk jiu-jitsu turnuvası için bu nasıl?"

Bana gülümsüyor ama titrek bir gülümseme.

Hâlâ titriyor ve bunu durdurmayı çok istiyorum. Bunun nasıl görünebileceğini hiç düşünmeden kolunu tutup ceketinin kolunu yukarı itiyorum ve ön kol kaslarına masaj yapmaya başlıyorum.

"Beni dinle, bir sonraki maçta her şeyini minderde bırakmanı istiyorum," diyorum ona, ellerim kolundaki hareketleri hiç durdurmadan. Yavaş yavaş titremesi azalıyor ve ben de diğer koluna geçiyorum. "O takedown'ı erkenden yapmanı istiyorum, böylece üstte kalmaya ve puan toplamaya odaklanabilirsin. Bu şekilde daha az yorulacaksın."

Bana sarsak bir şekilde başını sallıyor.

"Bunu yapabilirsin Skylar," diyorum ona, gözleri bana odaklandığında rahatlıyorum. "Bir maç daha ve sonra işin bitecek. İşte bu kadar. Önemli olan bu."

Bir duraklama ve ardından bir baş sallama daha, bu seferki daha kararlı. Onu görünce bir nefes verdim.

"Skylar Vega ve Emily Samson, finaller için," hakemin sesi geliyor.

"Hadi Skylar, bunu yapabilirsin!!" Jax kenardan bağılıyor. "Altın için, bebeğim!"

Skylar yeni rakibiyle el sıkışıyor ve hakem maçı başlatmadan hemen önce derin bir nefes alışını izliyorum.

"Hadi Skylar, sonuncusu!" Cesaretlendirmek için bağılıyorum.

Derin bir nefes daha alıyor ama bu sefer rakibinin yakasına yapışmak için ileri atılıyor.

"Atta kızım, tut onu," diye seslendim. "Şimdi onu indirmeye çalışalım."

Deniyor, biliyorum. Ama yorgun ve bu kız daha ağır. Skylar'ı mindere yatırması çok uzun sürmedi.

Skylar bacaklarını hızla kızın beline doluyor. Maçın sadece bir dakikasında iki puan geride olması onu yıldırmıyor.

"Vücudunu kontrol altına al, Skylar. Boynunu, kolunu ya da başka bir yerini tut."

Bir şekilde iki elini kızın koluna koymayı başarıyor.

"İşte böyle." Sesimin tonu yükseliyor, bir teslimiyet yavaş yavaş ortaya çıkarken heyecandan midem bulanıyor. "Kolunu kilitle Skylar."

Armbare Nasıl Yapılır eğitim videosu izlemek gibi. Adım adım, teslimiyeti hazırlıyor. Ve her hareketinde rakibinin yüz ifadesi daha da endişeli bir hal alıyor.

Skylar bacağını döndürerek yerine kilitliyor. Ve kalçaları kızın dirseğine baskı yaparak dokunmaya zorluyor.

Sonraki otuz saniye ağır çekimde geçiyor. Yerimde donmuş gibi hissediyorum, her şeyin gelişmesini izliyorum, bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Jiu-jitsu'da teslimiyetler acı verici olmamalıdır. Bir boğmayı, bir kol krankını veya bir bacak krankını taklit ederler, ancak sporun tüm amacı, gerçek bir boğmaya veya kırılmaya dönüşmeden önce baskısını hissettiğinizde boyun eğmektir. Bu bir şiddet tehdidi, uygulaması değil.

Ancak adrenalinin yüksek olduğu ve her şeyin baş döndürücü bir hızla gerçekleştiği bir müsabakada, bazen bu geri çekilme içgüdüğü kaybolur.

Skylar'ın rakibi dirseğinde baskı hissettiği anda yüz ifadesi paniğe kapılıyor. Tepkisinin, köşeye sıkışmış bir hayvanın fiziksel olarak kurtulmaya çalışmasına dönüşmesini dehşet içinde izliyorum.

Skylar onun koluna tutunmuş ve tamamen sarılmışken, kız ayağa kalkmak için içindeki tüm enerjiyi ve gücü toplar.

Sonra da Skylar'ı mindere çarparak tutuşundan kurtulmaya çalışıyor.

Beyaz gürültü kulaklarımı dolduruyor. İnsanlar hareket ediyor ve bir şeyler oluyor ama tek görebildiğim Skylar'ın kafasına vurulduğu. Kızın kolunu tutuşu gevşiyor ve mindere düşüyor, sonra da orada öylece yatıyor. Ve bir şey söyleyemiyorum.

Bilinci yerinde mi yoksa boynu mu kırıldı, göremiyorum, ona ulaşamıyorum-

Beni gerçekliğe neyin geri döndürdüğünü bilmiyorum. Sanırım hakemin düdüğünün tiz sesiydi çünkü birden etrafımın kaosa çevrili olduğunu fark ettim. Çığlıklar atılıyor, birileri mindere koşuyor ve yakın minderlerdeki herkes kargaşanın ne olduğunu görmek için dönüyor.

Batalıkta ilerliyormuşum gibi hissediyorum. Slamming yasadışı ve jiu-jitsu'daki en tehlikeli hareketlerden biri. Bir slam'den zarar görmenin milyonlarca yolu var ve beynim sürekli Skylar'ın slam'e maruz kaldığı görüntüyü tekrarlıyor-

Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim vücudunda geziniyor, dokunmadan yaralarını kontrol ediyorum.

"Skylar," diye nefes alıyorum. "Nefes al, bebeğim. Yaralandın mı?"

Gözlerim ilk kez onun yüzüne odaklanıyor. Tanrı'ya şükür bilinci yerinde ve nefes alıyor, ancak nefes alış verişinin zor olduğu belli. Gözleri kocaman ve sersemlemiş görünüyor.

"Ben iyiyim," diye hırıldıyor. "Sanırım-" Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım az önce nefesimi kesti."

Rahatlama, kuraklıktan sonra yağmur suyu gibi vücuduma akıyor. O iyi. O iyi.

Hâlâ ona dokunmaya cesaret edemiyorum ama gözlerim bir kez daha üzerinde geziniyor ve zarar görüp görmediğini kontrol ediyorum. İyi olduğuna kendimi ikna ettiğim anda rahatlamam öfkeye dönüşüyor.

Rakibi hâlâ minderde duruyor ve Skylar'a bakarken şok olmuş gibi görünüyor. Daha iyi düşünmeden ona doğru dönüyorum.

"Neyin var senin?" Bağırıyorum. "Öldürebilirdin onu!"

Gözleri benimkilere kaydı ve genişledi. "Özür dilerim, içgüdüsel bir tepkiydi-"

"Bu bir mazeret değil!"

Biri arkamdan kolumu tutuyor ve beni geri çekmeye çalışıyor. "Bak, bu bir kazaydı. Kimse suçlamıyor-"

Hakemi bulmak için dönüyorum ve öfkem kabarıyor.

"Peki sen hangi cehennemdeydin?" Yüzüne karşı bağıríyorum. "Senin işin rakipleri korumak! Bunu yapamıyorsan nasıl bir hakemsin sen?"

İfadesi benim patlamamdan rahatsız olmaktan, hayrete düşmeye doğru değışti. Jacob on yılı aşkın süredir arkadaşım ve ben ona bir kez bile sesimi yükseltmedim.

Konuştüğunda, kelimeleri sessizdir. Sadece ikimizin arasında. "Tanrım, Dom. Bu sadece bir beyaz kuşak maçı. Ne oldu da

Sana mı? Kız iyi."

Sözleri beni paniğe kapılmış bulanıklığımdan kurtarıyor. Derhal.

Etrafıma baktığımda, arenanın bu köşesinin tamamının sessiz olduğunu, herkesin baktığını fark ediyorum. Kariyerim boyunca yüzlerce turnuvaya katıldım ve hiçbirini benim yüzümden durma noktasına gelmemiştir.

Skylar'a geri dönmek için acele etmekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. "İyi olduğuna emin misin?" Onu ayağa kaldırırken soruyorum, artık soluk soluğa ya da sersemlemiş görünmüyor.

"Evet, iyiyim," diye beni temin ediyor. "Söz veriyorum. Ben iyiyim."

Gariplik tüm şiddetiyle üzerime çöküyor. Jacob da bunu hissediyor, çünkü ona döndüğümde hakem moduna geri dönüyor.

"Yarışmacılar, mindere dönün" diye emrediyor. Antrenör koltuğuma geri dönüyorum ve kızların minderinin ortasındaki yerlerini almalarını izliyorum.

"Yasadışı bir slam nedeniyle, maçın diskalifiye edilmesine karar veriyorum. Mavi Takım resmi olarak beyaz kuşak bölümünün galibi oldu." Skylar'ın elini kaldırdı, ancak duyulan tek kutlama tereddütlü bir alkış sesiydi.

Skylar'ın rakibi karardan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Skylar'ın elini sıkarken özür diler gibi göründüğünü istemeyerek de olsa kendime itiraf ediyorum.

Bana yaklaştığında bu ifade korkuya dönüşüyor. Dövüşçülerin rakiplerinin antrenörlerinin elini sıkması yaygın bir uygulamadır, ancak her şeyden sonra, bu adımı atmış olsaydı şaşırmaıdım.

Önümde durduğunda hemen özür diliyor. Deli, aşırı korumacı bir piç gibi değil, mantıklı bir insan gibi tepki verebilecek kadar sakinleştim.

"Sana bağırdığım için özür dilerim,"

diye mırıldanıyorum. Başını salladı.

"Önemli değil. Anlıyorum."

Bölüm sona erdiğinde ve herkes minderden uzaklaştığında hâlâ gergindim. Skylar'ı madalyaların dağıtıldığı podyuma kadar takip ediyorum ve kalabalığın içinde ilerlerken kimsenin gözleriyle karşılaşmayı reddediyorum. Ve kesinlikle gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Madalya kazanan öğrencimin her zamanki fotoğrafını çekiyorum ama sonrasında ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Dövüşçülerimin katılacağı bir sonraki bölüme daha bir saat var, bu yüzden karakterime tamamen aykırı olan ve çok fazla insan tarafından fark edilen yüksek sesli aşırı tepkimden dikkatimi dağıtacak başka bir şeyim yok. Kendi eğitimcilerim de dâhil. Jax ya da Tristan'ı hiçbir yerde görmüyorum ama önümüzdeki hafta spor salonunda birkaç tuhaf bakış bekliyorum.

Skylar sonunda bana uzun uzun bakıp iç geçirdikten sonra beni arenanın dışına sürüklediğinde minnet mi duyuyorum yoksa endişeleniyor muyum bilmiyorum.

SKYLAR

Neyse ki burada boş bir oda bulmak oldukça kolay. Binanın açık alanından uzakta, antrenörler ve oyuncular için çok sayıda soyunma odası ve toplantı odası var, bu yüzden Dominic'i bunlardan birine sürüklemem hiç zaman almadı. Kapıyı arkamızdan kapatıp yüzümü ona döndüğümde, onu kenara çekmeme şaşırmış gibi bile görünmüyor.

"Dominic," diye başlıyorum yavaşça. "Söz veriyorum iyiyim. Yaralı olsaydım sana yalan söylemezdim."

Milyonuncu kez bana bakıyor, şüpheciliği çok açık. "Başın bile ağrııyor mu? Sana çarptığı için kaburgaların acımıyor mu?"

Başımı salladım. "Beni kafama çarpmadı. Olay sırasında nefesim kesildi ama yemin ederim iyiyim." Yüzümü buruşturuyorum. "Yine de ön kollarımın yarın işte tabak kaldıramayacağım kadar ağrıma ihtimali yüksek. Kavrama dövüşünün bu kadar yorucu olduğunu bana neden söylemedin?"

Sonunda bir kahkaha attı ve gerginliğin bir kısmı eridi. Bir süre sonra derin bir nefes veriyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kollarına çekiyor.

Beni vücuduna sıkıca sarıyor, yanağını saçlarıma bastırıyor. Kollarımı beline dolayarak, kendini istediği gibi demirlemesine izin veriyorum.

"Bir keresinde bir dövüşçüm çarpılmıştı," diyor sessizce. Dakikalar geçmişti ve sesindeki bariz acıya bakılırsa bunu söyleyecek cesareti toplaması da o kadar uzun sürmüştü.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum. Bir tereddüt daha. Daha fazla acı.

"Belden aşağısı felçli."

Gözleriyle karşılaşınca şok içinde geri çekildim. "Ne?!" Normalde ifadesiz olan yüzü kederli görünüyor.

Bu yüzden çıldırdı.

"Belden aşağısı felçli," diye tekrarlıyor. "Sahip olduğum en iyi dövüşçüydü ve kariyerinin zirvesine yaklaşıyordu ve..." Sertçe yutkunuyor. "Garip bir kazaydı. MMA'da uzun süreli yaralanmalar neredeyse hiç olmaz. Ama neredeyse iki yıl oldu ve o hâlâ yapamıyor, yani hâlâ tekerlekli sandalyede ve o kız sana çarptığında tek düşünebildiğim sana da bunun olduğuydu ve ben yapamadım."

Yüzünü kavıyorum ve alnımızı birleştirmek için ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum. "Benim başıma gelmedi," diye fısıldıyorum. "Seni neden korkuttuğunu şimdi anlıyorum ama hiçbir şey olmadı. Ben iyiyim." Ellerini yüzüme götürerek nabız noktamdan atan kalbimi hissetmesini istiyorum.

Ağır nefesi yüzümü yıkıyor. Sonunda rahatlamış, olaydan ve onun yarattığı anılardan kurtulmuş görünüyor. Beni korumak istediği değerli bir şey gibi tutuyor.

Vücudundaki gerginlik nihayet kaybolduğunda, maçım bittiğinden beri aklımdan geçen soruyu dile getiriyorum. Potansiyel olarak pek çok şeyi değiştirebilecek bir soru.

"Bana koçluk yapmaman gerektiğini mi düşünüyorsun? Eğer seni bu kadar korkutuyorsa?"

Kaşlarını çatarak geri çeker.

"Çünkü bu hâlâ şiddet içeren bir spor," diye aceleyle ekliyorum. "Ve bazen yaralanma ihtimalim hiç de az değil. Seni her seferinde böyle korkutacak mı? Benim yanımda olmaman mı gerekiyor?"

Başını sertçe sallar. "Hayır. Hayır, orada olmak istiyorum. Koçun olmak istiyorum. İyi olacağım, yemin ederim. Sadece... Bu kadar çok şey yapmam beni hazırlıksız yakaladı-"

Yutkunup gözlerini kaçırdığında, beynim o cümlelerin sonunu düşünmeden edemiyor. Kazanmanı ne kadar istediğimi mi? Güvenliğin için ne kadar korktuğumu?

Seni ne kadar önemsiyorum?

Tanrım, keşke aklımdan neler geçtiğini bilebilseydim. Keşke benim hakkımda ne hissettiğini bilebilseydim. Çünkü onun kollarında ve bu boş odada, bana hiç kimsenin bakmadığı şekilde baktığı korkunç bir andan sonra... Kendimi ona hiç tahmin etmediğim kadar bağlı hissediyorum.

Bir insan hakkında bu şekilde hissedebileceğimi bilmiyordum. Birine bu şekilde çekilebileceğimi bilmiyordum. Kendimi o kadar korunmuş, o kadar güvende hissediyorum ki, hayatımda ilk kez gerçekten nefes alabildiğimi hissediyorum. Ve gardımı indirebileceğimi.

Dominic ile, sadece... olabilirim.

Sertçe yutkunuyorum ve kaslarımı gevşemeye zorluyorum. Duygular beslememem gereken birine karşı gerçek ve büyük duygular beslediğimi fark etmek için en kötü zaman. Özellikle de bunun ne olduğu konusunda aramızda net bir anlayış olduğu ve bunun onun için değişip değişmediğine dair hiçbir fikrim olmadığı için.

Umutlu, genç beynim hemen, yaralandığımı düşündüğü için herkesin önünde çıldırdığını söylüyor - tabii ki beni önemsiyor.

Ancak beynimin gerçekçi ve alaycı kısmı, dövüşçülerin dayak yemesinin sadece hassas bir nokta olduğunu hatırlatarak hemen karşı çıkıyor.

"Senin koçun olmak istiyorum," diyor kararlı bir şekilde ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Bu sadece garip bir olaydı. Bir dahaki sefere iyi olacağım, söz veriyorum." O

bana titrek bir sırtış atıyor, belli ki havayı yumuşatmaya çalışıyor. "Ayrıca, sana galibiyeti ben getirdim, değil mi? Koçluğum o kadar da kötü değilmiş demek ki."

Gözlerimi ona diktim. "Bana galibiyeti sen mi getirdin? Affedersin, üstünde oturan biri mi vardı?"

Dudağının kenarı seğiriyor, gözlerinde eğlence parlıyor. "Hayır, ben yapmadım. Hepsi senin sayende oldu."

Burnumu çektim. "Şahsen anal seksin iyi şans getirdiğini düşünüyorum."

Bir kahkaha atıyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu ve rahat görünüyor.

"Sen küçük bir ucubesin." Kıkırdayarak beni belimden kavıyor ve kendine çekiyor. "Kafandaki düşüncelerin yarısını asla tahmin edemezdin."

"Bayılıyorsun," diye takılıyorum, sırtarak kollarımı boynuna doluyorum.

Gülümsemesi yumuşar. "Sanırım öyle."

Tanrım, onun duygularının benimkiler gibi gelişmemesi umurumda bile değil. Sadece kapalı kapılar ardında olsa bile, Dominic'in bu mutlu, kaygısız versiyonunu her gün alacağım.

Yavaş ve tatlı bir öpücükle ağzımı alıyor. Genelde beni öpme şeklinden farklı ama daha az akıl eritici değil. Sadece birkaç saniye içinde nefessiz kaldım ve kollarında gevşedim.

Sonunda geri çekiliyor. "Muhtemelen gidip takım arkadaşlarının geri kalanını köşeye sıkıştırmalıyım."

Mırıldanarak onaylıyorum ve bir öpücük daha çalışıyorum.

"Ama belki daha sonra benimle eve gelmen için seni ikna edebilirim?" diye soruyor.

Sırtışımı bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sanırım bu ayarlanabilir."

Başını sallarken sevincini gizlemeye çalışıyor gibi görünüyor.

Ama anlıyorum. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Dominic'in evine giderken, kıyafetlerimizi değiştirmek için benim evimde duruyoruz. Joey'nin bu gece arkadaşlarından birinin evinde olduğunu biliyorum ama annem ve Maria'nın ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Dominic'le tanışmaları, hatta onu görmeleri konusunda ne hissettiğime karar veremiyorum.

Ama evimin önüne geldiğimizde sinirlerim kabarıyor. Dominic'ten ben içeri girerken arabada kalmasını istemek için ağzımı açıyorum ama bu plan neredeyse anında buharlaşıyor. Çünkü Maria hemen yanımızdaki kaldırımda yürüyor, kolları o kadar çok yiyeceklerle dolu ki, yarım düzine kahverengi kağıt poşetin arasından nasıl görebildiğı hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra bir tanesi kayıyor, bir poşet elma düşüyor ve Dominic ben bir şey yapamadan arabadan atlıyor.

Elmaları yerden topluyor ve Maria'nın kollarından düştükleri poşeti alıyor. Sonra bir tane daha alıyor. Ve bir tane daha.

"Gel, şunları taşımana yardım edeyim," diyor o nefis derin mırıltısıyla. "Yemin ederim, bu çantaları her yıl daha da inceltiyorlar."

"Teşekkür ederim," diyor Maria, yüzünde memnun bir gülümsemeyle. Bana dönüyor ve o açık sözlü haliyle, "Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama şimdiden ondan hoşlandım," diyor.

Garip bir şekilde kıkırdadım. Joey dışında kimseye Dominic'ten bahsetmedim. Kimsenin ona nasıl tepki vereceğı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Maria, bu Dominic. Benim... arkadaşım."

Dominic çantaların üstünden gülümsüyor. "Sizinle tanışmak bir zevk hanımefendi."

Maria onu başından savar. "Lütfen, hanımefendi beni yaşlı hissettiriyor. Bana sadece Maria deyin." Ama evimizin merdivenlerine doğru ilerlerken ona minnettar bir bakış atıyor. "Ama tavırlarınız kusursuz. Seni her geçen saniye daha da çok seviyorum."

Dominic'in yanaklarının kızardığına yemin edebilirim. Hepimiz eve girerken neredeyse istekli görünüyordu.

"Annem nerede?" Yiyecek poşetlerini açmaya başlarken soruyorum.

Maria da aynısını yaparken, "Ben çıktığımda uyumak için uzanmıştı," diye cevap veriyor. "Bugün ilk kez uyuduğunu söyledi, o yüzden bir süre uyuyamayacağını tahmin ediyorum."

Başımı kaldırdım. "İlk mi? Bütün gün ne yaptı?"

Maria'nın dudaklarında bir gülümseme belirir. "Kitap okudum, biraz tığ işi yaptım, bir arkadaşım la kahve içtim. Her zamanki şeyler."

"O ne?"

Maria heyecanını gizlemeye çalışmayı bıraktı. Başını kaldırıp bakışlarımla buluşuyor ve şaşkın bir sevinçle sessiz bir anı paylaşıyoruz. Çünkü Maria son birkaç aydır inanılmaz bir yardımcı olsa da, annemin hastalığı maalesef hala ona iyi günlerden çok kötü günler yaşıyor. Yani bu haber beni hem heyecanla çılgılık atmaya hem de Maria'nın kollarında hıçkırarak ağlamaya itiyor.

"Uyumasına izin verecektim," diyor küçük mucize işçim, önündeki malzemelere dönerek. "Bu arada, Joey'nin yarınki mesaisinden önce alabileceği bir şeyler olsun diye küçük bir akşam yemeği hazırlayayım dedim." Kaşları Dominic'e doğru kalkıyor. "Tabii akşam yemeğine kalmanı sağlayabilirsem? Skylar'ın bu gece işte olacağını düşünmüştüm ama madem buradasın... Ev yapımı gnocchi'ye bayılacak gibi görünüyorsun."

Dominic minnettar bir inilti çıkarır. "Küçüklüğümde beri ev yapımı gnocchi yememiştım. Büyükanne yaptı." Bana döndüğünde gözleri parlıyor. "Yıllardır hiç aile tarifi yapmadım. Bir gece evde kalalım, ben sana yemek yaparım."

"Ah, ve o İtalyan." Maria bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. "Sana onu her saniye daha çok sevdiğimi söylemişim. Kesinlikle akşam yemeğine kalmasını istemelisin."

Dominic teklif karşısında ağzının suyu akmış gibi görünüyor ama benim tek düşünebildiğim yalnız kalmayı ne kadar çok istediğim.

bu gece onunla. Maria, sağ olsun, içimi görüyor.

"Beni dinle, bütün geceni ele geçirmeye çalışıyorum." Beni başından savdı. "Beni görmezden gelin. Siz çocukların muhtemelen çoktan planları vardır."

Ne kadarını açıklayacağımı düşünerek dudağımı çiğniyorum. Ama Dominic'le göz göze geldiğimde kendimi itiraf ederken buluyorum: "Aslında bu gece Dominic'in evinde kalmayı düşünüyordum. Joey evde olacağı için."

Maria'nın gülümsemesi yüzünü kaplıyor. "Bence bu harika bir fikir! Bir gecelik izin için çok geç kaldın. Sana kendine zaman ayırman gerektiğini söylüyordum."

Dominic bana, sana söylemiştim diye bağırarak bir bakış attı.

Cevap olarak ona şakacı bir bakış gönderiyorum. Ama bu onun kıkırdamasına ve şakağıma bir öpücük kondurmasına neden olduğunda, yüzümde beliren hoppa, kız gibi gülümsemeye engel olamıyorum.

"Siz ikiniz gidin buradan, burada iyi olacağız," diyor. Sonra parmağıyla Dominic'i işaret ediyor. "Ama bir İtalyan ailesini doyuracak kadar gnocchi yapacağım, o yüzden bir dahaki gelişinizde biraz almanızı bekliyorum."

"Evet, hanımefendi," diyor Dominic sırtarak. "Skylar çantasını hazırlarken sana yardım edebilir miyim?"

Maria teklife şaşırarak görünmüyor; sadece ocaktaki tencereyi işaret ediyor. "Elbette yapabilirsin. Şu patatesleri haşlayarak başlayabilirsin."

Dominic işe koyulurken ben de aceleyle yukarı çıktım. Derimdeki teri temizlemek için hızlı bir duş alıyorum ve tüm bu süre boyunca yüzümdeki baş döndürücü gülümsemeyi silemiyorum.

Rastgele kıyafetleri bir çantaya atıyordum ki annem kapıda belirdi.

"Anne," diyorum şaşkınlıkla. "Uyanık olacağını düşünmemiştim."

Maria bugün yoğun bir gün geçirdiğinizi söyledi."

Gülümsemesi yorgun ama acı çekmiş gibi değil. Ona doğru koşuyorum ve yatağıma oturmasına yardım ediyorum.

"Eve döndüğünü duydum ve turnuvanın nasıl geçtiğini

sormak istedim," diyor.

"Harikaydı. Kendi klasmanımda altın madalya kazandım." Gözlerinde gurur ışıkları yanıyor. "Bu harika Skylar. Tebrikler." Dikkati çantama kayıyor. "Kutlama için bir yere mi gidiyorsun?"

Suçluluk duygusu damarlarımda dolaşıyor. Onu terk etmemeliydim.

Burada olmam gerekiyor. Onun bana ihtiyacı var.

Elimi tutup beni yanına çekerken teni benimkine karşı soğuk. Çelişkili bakışlarımı ona çeviriyorum, gözlerimdeki savaşı gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum.

"Skylar, kutlama yapmalısın," diyor yumuşak bir sesle. "Az önce inanılmaz bir şey başardın ve biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Sürekli benimle ilgilenmek zorunda değilsin."

"Evet, seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum-seninle ilgilenmek için burada olmam gerekiyor. Hiçbir şey bundan daha önemli değil."

"Oh, tatlım." Beni daha yakına çekerek kollarını bana doladı. "Sen her zaman en şefkatli insan oldun. Küçük bir kızken bile, atıştırmalıklarının son parçasını her zaman bir ısırik ister gibi görünen herkese verirdin. Her zaman kendinden çok başkalarını düşündün."

Yüzümü annemin omzuna dönüyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama yine de onun tesellisini içime çekiyorum.

"Senin en sevimli ve hayranlık uyandıran yanın bu," diyor. "Sende hep sevdiğim şey buydu. Ama... Sana uzun zaman önce bunun bir sınırı olduğunu öğretmeliydim. Senin mutluluğunun her zaman diğerlerinden daha önemli olacağını. Benden de."

İrkiliyorum ve doğruluyorum. "Bunu nasıl söylersin? Hiçbir şey senden daha önemli değil. Ailemizden. Sahip olduğumuz tek şey bu!"

Yanağımı avucunun içine alırken gülümsemesi hüzünlü. "Aile ve zorunluluklar senin tüm hayatın olamaz Skylar. Bu hiç hayat değil."

Alt dudağım titremeye başladı. Çünkü bunu nasıl söyleyebilir? Hayatımı ve her şeyimi dayandırdığım şey ailem değilse

karar verirsiniz, dünyada hiçbir şeyin anlamı kalmaz.

"Başka türlü nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," diye fısıltıyla itiraf ediyorum.

"Biliyorum," diye yatıştırıyor, saçlarımı okşarken gözleri yaşlarla parlıyor. "Ama bunu kendine borçlusun. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Kendine zaman ayırmak seni bencil bir kız ya da kötü bir kardeş yapmaz. Bu seni insan yapar."

Duygularımı bastırmaya çalışarak kucağıma bakıyorum. Bir yanım onun haklı olduğunu biliyor. Dominic ve hatta Joey de bana aynı şeyi anlatmaya çalışıyordu. Sadece bu kadar zor olacağını hiç beklemiyordum.

"Bu gece için planlarının ne olduğunu bana söyler misin?" diye soruyor. "Kızımın eğlence anlayışının ne olduğunu bilmeliyim." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda yüzünü buruşturduğunu görüyorum. "Anlayabileceğimden değil: Ne kadar dövüş izlersem izleyeyim, seni öldürmeye çalışan terli adamlarla yuvarlanmanın cazibesini anlayamıyorum."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve göğsüme bir sıcaklık doluyor. Annemin MMA konusunda araştırma yaptığından haberim yoktu. Beni sevdiğinden ya da elinden gelse beni destekleyeceğinden hiç şüphe etmedim, sadece onun hayatının da benimki gibi hastalığının etrafında döndüğünü düşündüm. Ama yeni hobim hakkında araştırma yapacak kadar mutlu olduğunu duymak... omuzlarımdaki binlerce ağırlıktan birini kaldırdı.

"Muhtemelen sen de bu eğlence anlayışını anlamayacaksın," diyorum ona, sözlerime muziplik katarak. İyi hissettiriyor. "Otuz altı yaşındaki koçumla çıkmaya başladım."

Sanırım sürpriz ya da bir tür azarlama bekliyorum - belki de bir parçam bunu, biraz normallik umuyor.

Ama annemin benim gerçekten mutlu olmamı istediğine dair aklımda kalan bir şüphe varsa, o da sevinçle "Dalga mı geçiyorsun? Bu tam da benim eğlence anlayışına benziyor. Eğer uzun süre düşmeyi bırakabilirsem

bir randevuya gidecek kadar, bunlar sadece Hinge uygulamasına koyacağım parametreler."

Şimdiye kadar, sözlerime gülüyordum. "Menteşe'nin ne olduğunu nereden biliyorsun anne?"

Bana göz kırpmıyor. "Cevabını istemediğin soruları sorma. Ama konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak. Ciddi mi? Yakışıklı mı? Adı ne? Ne cüretle sıcak çayı benimle paylaşmazsın?"

"Anne," diye kıkırdıyorum. "Öncelikle, bu sadece çay, sıcak çay değil. Ama sana onun hakkında her şeyi anlatacağım, söz veriyorum. Belki yarın? Eve geldiğimde? En sevdiğimiz atıştırmalıkları alırım ve bir öğleden sonra bunu yapabiliriz."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

Sonra bana sarılıyor, uzun saniyeler boyunca beni sıkıyor. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Skylar," diye fısıldıyor saçlarıma. "Git mutlu ol."

Onayımı, minnettarlığımı ve ona olan sevgimi başımla onaylamaktan başka bir şey yapamayarak onu sıkıyorum. Onunla bu konuşmayı yapmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ama sadece birkaç dakika içinde kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de gülümsüyorduk. Ama sonra sırtlıyor ve diyor ki, "Demek bütün gece dışarıda kalacaksın, ha? Sanırım senin eğlenmen konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Anne!" Çığlık atıyorum.

Masum numarası yapıyor. "Ne? Az önce sana desteklediğimi söyledim."

Ayağa kalkıp ona yardım ederken başımı sallıyorum ama gülümsememi bastıramıyorum. "Çok gülünçsün. Hadi, yatağına dönmene yardım edeyim."

Odasına doğru ilerliyoruz, ama sonra aklıma bir şey geliyor ve kapının önünde duruyorum.

"Aslında, şu anda bir buluşma ve selamlaşma için hazır hissediyor musun?"

Dominic'in çatı katındaki dairesinin iki katlı pencerelerinden süzülen güneşe uyanıyorum. Yanımda duran bedenine uzanıyorum ama elim yastığa değdiği anda mutfaktaki birinin sesi beynimde beliriyor.

Eğilerek kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, çarşaf lar çıplak bedenime sürtünüyor. Dominic dün gece turnuvadan sonra bana nazik davrandı ama yine de kendimi doymuş ve hafif ağrılı hissediyorum. Ayrıca iyi dinlenmiş hissediyorum - en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum.

Tüm bunlar beni hiç olmadığım kadar memnun ediyor.

Dominic'in merdivenlerden çıkarken çıkardığı gıcirtıyı duyduğumda bu his on katına çıkıyor.

Ortaya çıktığında bir elinde bir fincan kahve, diğer elinde ise çırpılmış yumurta ve avokadolu tostla dolu bir tabak vardı. Ama bunların hiçbirini fark etmiyorum, çünkü dikkatimi adamın kendisinden alamıyorum.

Üstsüz, ağız sulandıran kaslarının her biri belden yukarı sergileniyor. Spor salonunda gömleksiz antrenman yapmadığı için çok mutluyum çünkü yapsaydı odaklanamayacağıma dair aklımda en ufak bir şüphe yok.

Gerçi o odak noktası da şu anda hiçbir yerde bulunmuyor. Çünkü adam yalınayak ve eşofman giyiyor. Bu rahat görünüm beni bu haliyle bile yakmaya yetiyor ama kahve kupası ve kahvaltı tabağını da ekleyince adamın bu rahat, evcil hali sarhoş edici olmanın ötesine geçiyor.

Beni görüp gülümsediğinde kalbim bir sonraki atışında tekliyor. Ve bu adama tamamen aşık olduğumu fark ediyorum.

Belki de dün inanılmaz bir destek olduğu içindir - sevecen ve yardımsever, ama bunaltıcı olmadan. Belki de annemle yaptığım konuşma, mutlu olduğum için duyduğum son suçluluk duygusunu da ortadan kaldırdığı içindir.

Belki de şu anda bana bakış şek linden dolay ıdır.

Her ne ise, duygunun tüm gücü bana çarpıyor. Ve her zaman düşündüğüm gibi boğucu ya da ağır hissettirmiyor.

Sıcak bir battaniye gibi rahatlatıcı ve koruyucu. Ve Dominic'in yanında olduğum her zamanki gibi, Yaşadığım gerginlik bedenimi terk ediyor ve yerini, yapabileceğimi hiç düşünmediğim kadar büyük bir mutluluğa bırakıyor.

"Günaydın," diye selamlıyor derin, uykudan pürüzlenmiş bir sesle.

"Merhaba," diye baş döndürücü bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Oturmak için kendimi zorladığımda kaslarımdaki ağrıdan irkiliyorum.

Dominic her şeyi yanımdaki komodinin üzerine yerleştirirken kıkırdıyor. "Evet, kızgın olacağını tahmin etmiştim." Eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Merak etme, kahvaltıdan sonra sana masaj yapacağım."

Bu düşünce vücudumu ısıtıyor. "İçimden bir ses bunu yaparsan başka yerlerimin de ağrıyacağını söylüyor."

Sırıtarak "Suçlu" dediğinde yaramaz bir ergen gibi görünüyor.

Bana kahvemi uzatıyor ve yanımdaki yatağa oturuyor. Bir yudum aldığımda, tam da sevdiğim gibi olduğunu fark ettiğimde şaşırmadım: sert, bir tutam krema ve çok fazla şeker. Tipik Dominic tarzında, kahve tercihim sessizce ezberlemişti.

"Peki bugün ne kadar zamanım var?" diye sorarak beni baygın düşüncelerimden çekip alıyor.

Cevap vermeden önce bir yudum daha alıyorum. "Öğlen ayrılmak zorundayım. Joey'i kontrol etmek istiyorum ama anneme bu gece restoranda işe gitmeden önce takılacağımızı da söyledim."

Dominic başını sallıyor, eli kalçamı okşamaya başlıyor. Dudağının kenarı sırtarak seğiriyor ve şöyle diyor: "Joey dün telefonumu patlattı. İşten çıkamadığı için çok kızgındı ve maçınızla ilgili her ayrıntıyı bilmek istiyordu ama sizi rahatsız etmek istemedi."

İrkildim ve Dominic'e doğru döndüm. "Ne oldu? Gerçekten mi? Ne zamandan beri birbirinizin numarasını biliyorsunuz?"

"Pizzacıda işe girdiğinde ona vermiştim. İhtiyacı olursa diye yanında olsun istedim." Bunu söylerken bana bakmıyor, bu da sözlerinden daha fazlasını ele veriyor. Anneme ya da bana bir şey olursa yardım edebilmek istiyordu.

Benimle ilgilenecek kadar yakınımda kalmak istedi. Of Biz.

Cevabımı belirtmek için elimi koluna koyuyorum. Ben Bunu yapamayacağımı düşündüğü için yapmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu; bunu önemseydiği için yapıyor.

"Joey'nin sana güvenebileceğini hissetmesine sevindim," diyorum usulca.

Gerginliğinin kaslarını terk ettiğini hissediyorum. Bana rahatlamış bir gülümseme veriyor, eli kalçama iniyor ve tenimi okşuyor. "Sen iyi bir kızsın Skylar," diyor. "Ve kız kardeş. Ailen sana sahip olduğu için çok şanslı."

Duygularımın ağırlığından boğazım daralıyor. Bunun beni ne kadar etkilediğini hissetmiş olmalı çünkü bana baktığında yüz ifadesi yumuşuyor.

"Dün gece annenle tanışabildiğim için çok mutluyum. Ailenin bizden haberdar olmasına sevindim." Duraksıyor, gözlerini süzüyor ve midemin bulanmasına neden oluyor. "Daha fazla insanın bizi bilmesini istiyorum."

Birdenbire boğazım bambaşka bir nedenden dolayı sıkılıyor. "Diğer insanlara bizden bahsetmek mi istiyorsun?"

Gözlerini benden hiç ayırmıyor. Sadece başını sallıyor. Bu fikirden korkmuş gibi görünmüyor.

"Gerçekten spor salonunda halka açılmaya hazır mısınız?" Biraz kuşkuyla sordum.

Sonunda iç geçirdi ve beni düşüncelerine dahil etti. "Tamam, iyi, muhtemelen bugün olmaz. Tristan ve Jax'e söylemenin en iyi yolunu bulmam gerekiyor. Ama... seni evimde saklamaktan ve spor salonunda gizlice dolaşmaktan vazgeçmek istiyor muyum? Evet." Bana sahiplenici bir bakış attı. "Toplum içinde elini tutmak ve benim olduğunu açıkça belirtmek istiyor muyum? O da evet."

Aşkın sıcaklığı tutkunun sıcaklığıyla iç içe geçiyor, bedenimin her köşesini dolduruyor ve

Bu adama karşı ezici bir ihtiyaç duyuyorum. Her anlamda. Fiziksel olarak, duygusal olarak, ruhsal olarak, hepsine.

Kupamı komodinin üzerine koyuyorum, böylece bacağımı Dominic'inkinın üzerine kaydırıp kucağına yerleşebiliyorum, kollarımı boynuna dolayarak kendimi olabildiğince yakınına çekiyorum. Söylediği her şeyi istiyorum ama aynı zamanda risk altında yeterince şey olduğunu ve dikkatli olmamız gerektiğini de biliyorum. "Emin misin?" Sessizce soruyorum. "Bu çok şeyi değiştirecek."

Elleri belime yerleşiyor ve soruyu tekrar düşünmek için birkaç dakikasını ayırdığında rahatlıyorum. Ama "Eminim" dediğinde de şaşırmadım. Çünkü dn, yaralandığında seni kollarıma alamamanın ya da altın madalyayı boynuna taktıklarında seni pememenin beni öldürdüğünü fark ettim. Seni saklamaktan nefret ediyorum Skylar, bunu hak etmiyorsun ama aynı zamanda istemiyorum da. Seni yanımda istiyorum. Benim olmanı istiyorum. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil."

Sadece ona bakabiliyorum. Bu çok büyük bir şey ve ilk adımı o atıyor, çünkü o da bunu hissediyor.

"Bugün bir şeye karar vermemize gerek yok, sadece bunu belirtmek istedim," diye düşüncelerimi bölüyor. Ve ona bir cevap vermediğimi, sadece ona baktığımı fark ediyorum.

"Ben de bunu istiyorum," demek için acele ediyorum. "İnsanlara anlatmak istiyorum. Herkese söylemek istiyorum."

Yüzüne yayılan gülümseme göz kamaştırıcı. Ve sonra beni öpüyor, bana mutluluğunun, hayranlığının, hatta belki de aşkının her zerresini gösteriyor.

DOMINIC

Pazartesi sabahı geldiğinde, hala hafta sonunun sisinde sıkışıp kalmış oluyorum. Normalde erken kalkarım, böylece öğlen profesyoneller sınıfına ders vermeden önce bir seans için halter salonuna gidebilirim. Haftaya her zaman proaktif ve üretken bir şekilde başladığımdan emin olmuşumdur, bu yüzden pazartesi günleri her zaman yoğun geçer.

Geriye dönüp baktığımda, sanırım bir parçam hafta sonunun yalnızlığından kaçıyordu.

Ama bugün spor salonuna gitmek için acele etmek istemiyorum. Hafta başlamadan önceki son birkaç saatimi Skylar'la geçirdiğim zamanı hatırlayarak geçirmek istiyorum. Hatta bu sabah sırf çarşaflarıma bıraktığı kokusunu içime çekebilmek için fazladan birkaç dakika daha uyudum.

Beni istiyor. Daha fazlasını istiyor.

Bu düşünceyle dudaklarımda milyonuncu gülümsemenin belirmediğini hissediyorum. Her zamanki dehşet -bir ilişki düşüncesi ya da bunu bir ilişki haline getirme düşüncesi- gelmiyor.

Sabah 10'da, Skylar'ın zevkine dair anılarla ya da insanlara bizden bahsetmek istediğimi söylediğimde yüzünde beliren ifadeyle oyalanmaya devam edemem. Spor salonuna gitmeli ve tekrar işleyen bir insan olmalıyım.

Anahtarlarımı alıp paltomu giyerken Skylar gittikten sonra telefonumu Rahatsız Etme'den hiç çıkarmadığımı fark ediyorum.

Ayarı kapattığım anda telefonum uyarılarla dolmaya başlıyor. Aramalar, kısa mesajlar, birden fazla sosyal medya sitesindeki bildirimler... Telefonum patlıyor.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Nadiren mesaj alırım ve spor salonu için sosyal medyadaki varlığım yetersizdir. Bu tür bildirimleri neyin teşvik edebileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Mesajlarıma bakıyorum. En üstte Tristan ve Jax'in isimlerini görüyorum, bu yüzden önce Tristan'inkine tıklıyorum.

Tristan: Beni hemen ara.

Jax'inki biraz daha ağdalı.

Jax: Koç, bunu alır almaz beni ara. Sosyal medyayı kontrol etme, sadece beni ya da Tristan'ı ara. Bu acil bir durum.

Ben de tabii ki Instagram'a tıkladım.

Yorum bildirimleri ve etiketlerle dolu. Midem zaten korkuyla dolmaya başlamıştı, ancak ilk bildirime tıklamadan önceki saniye, tüm vücudumu da yiyor.

Spor salonu, turnuva organizasyonu tarafından Skylar'ın hafta sonu altın madalya kazandığı bir fotoğrafla etiketlendi. Altında ise şimdiden yirmiden fazla yorum var.

Burası o ürkütücü eğitmenin çalıştırdığı spor salonu mu?

Onun büyük kızlarından biri olduğunu duydum. Muhtemelen reşit olmayanları seviyordur.

Sence onu altın madalyayı kazanmadan önce mi yoksa kazandıktan sonra mı becerdi?

Boğazıma safra doluyor. Başım dönüyor ve yere yığılmamak için kanepenin arkasına tutunmak zorunda kalıyorum.

Hayır, hayır, hayır, bu olamaz. Bilemezler. Kimse bilemez.

Spor salonu profiline geçmek için parmaklarımı zar zor çalıştırabiliyorum. Son gönderimizin altında da benzer yorumlar var.

O kız yasal mıydı ki?

Gerçek şu ki, kadınlar MMA dünyasında bir türlü rahat edemiyor. Erkekler domuzdur.

Bulldog MMA: Kızlarınızı ve kız arkadaşlarınızı binmeleri için gönderdiğiniz yer.

Kuru kusma isteğimle savaşıyorum. Bu... Bu delilik. Bu beynimin uydurabileceği her şeyden çok daha kötü.

Mantıklı beynimi tekrar çalıştıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Sanki saatlerce oturma odamın ortasında durmuş, korku ve şok içinde donup kalmışım gibi geliyor. Ama sonunda mesajları hatırlıyorum.

Tristan'ı aradığımda ellerim titriyordu. İlk zil sesinde açtı.

"Hey." Sesinde hiçbir şey duyamıyorum. "Neredesin?"

Monoton bir sesle "Evdeyim," diye cevap veriyorum. "Spor salonuna gitmek için çıkmak üzereydim."

Bir duraklama oluyor. Sonra, "E-postanı kontrol ettin mi?" Gözlerim kapandı. "Hayır. Instagram'da takıldım."

"Kontrol ederken benimle telefonda kal."

Bir kez olsun başkasının emirlerine uyduğum için hareketlerim robotik. Tristan'ı hoparlöre verip Gmail uygulamasına geçiyorum.

Dün gece saat 23:00'te isimsiz bir göndericiden gönderilmiş.

İçgüdülerim e-postayı açmadan önce içinde ne olduğunu hissediyor

o.

Ve haklıyım. Skylar'la benim

Spor salonu. Bazılarında sadece öpüşüyoruz ama birkaçında cinsel imalar açıkça görülüyor -en kötüsü de benim Skylar'ın üstünde, minderde, dişlerim göğüs ucuna kenetlenmiş bir resmim

ve elimi şortunun ön kısmına soktum.

Çıplaklık yok ama seks yapmak üzere olduğumuzu belli edecek kadar açık.

E-postanın üst kısmında yarım düzine resim var. Açtığımda gördüğüm ilk şey bu. Ama aşağı kaydırmaya başladığımda, her santimde ciğerlerim daralıyor, daha fazlası olduğunu fark ediyorum.

Bu Dominic Caruso, Philadelphia Center City'deki Bulldog MMA'nın sahibi ve baş eğitmeni. Emekli olup bir spor salonu açana kadar profesyonel MMA camiasında tanınmış bir dövüşçü olduğu için muhtemelen adını daha önce duymuşsunuzdur. Yıllarca saygın ve başarılı bir spor salonu oldu. Ancak bunun tek nedeni, hiç kimsenin yüzeyin altında neyin gizlendiğini bilmemesiydi.

Yukarıdaki resimde Bulldog MMA'nın en yeni öğrencilerinden biri olan Skylar Vega görülüyor. Skylar Temple Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi. Hemşirelik öncesi öğrencisi olan Skylar, iş ve dersler dışında stres atmanın bir yolunu arıyordu ve MMA'yı seçmeye karar verdi. Her genç kadının kabusuna girmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dominic'in bu genç ve çaresiz öğrenciden faydalanması hiç zaman almadı. Kendisinden on yedi yaş büyük olan Dominic, aralarındaki güç dengesizliğini hızla kullanarak onu spor salonunun diğer eğitmenlerinden uzaklaştırdı ve hatta Skylar'a bir iş teklif edecek kadar ileri giderek onu kendisine daha da bağladı. Skylar onun canavarca davranışlarını gerçekte görmemiş bile olabilir - yetenekli bir avcı olarak Dominic onun beynini 'bunu daha önce hiç yapmadığını' ve 'sadece onu sevdiğini' düşünmesi için yıkamış bile olabilir. Bulldog MMA'in dehşetinin ne kadar derinlere indiğini ancak tahmin edebiliriz.

E-postanın geri kalanını okuyamıyorum. İkinci yarıyı gözden geçiriyorum, gözlerim boğazımda asit birikmesine neden olan birkaç cümleye takılıyor.

Yırtıcı... tımar... reşit olmayan kızlar...

Sonunda, kusuyorum. Banyoya koşuyorum ve bu sabah kendime hazırladığım kahvaltının her bir parçasını kusuyorum. Daha yirmi dakika önce Skylar'ı düşünürken o kahvaltıyı yapmış olmamın ironisi hakkında tuhaf, yanlış bir düşünceye kapılıyorum.

Musluktan su çekerken lavabonun yanında telefonumu görene kadar Tristan'ı telefonda tuttuğumu hatırlamıyorum. Her nasılsa, tüm bunlar boyunca hatta kaldı.

İki elimi lavaboya dayayarak başımı omuzlarımla arasına alıyorum. "Tristan," diyorum, sesim çakıl taşlarının üzerinde sürüklenmiş gibi çıkıyor. "Orada mısın?"

"Buradayım, Koç," diyor. Sesi nazikti. Telefonda benimle kaldı çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordu ve ben bir minnettarlık dalgası hissediyordum.

"Göründüğü gibi değil," diyorum ona. "Öyle değil... Onu becermiyorum. Yani... bundan daha fazlası. Sanırım yapamazdım - ve Tanrım, başka kız yok, asla-"

"Derin bir nefes al Dom," diye araya giriyor Tristan. "Bu konuda sakın kalmalısın. Bu işi çözeceğiz ama benim için kafanı toplamalısın, tamam mı? Benimle misin?"

Derin, titrek bir nefes çekiyorum. "Evet, buradayım. İyiyim."

"Jax ve ben Reddit başlığını kaldırtmaya çalışıyoruz ama ne kadar süreceğini bilmiyorum. Biz-"

"Reddit'e mi gönderildi?" Bu noktada hiçbir şey beni dehşete düşürmemeli, bu yüzden bunun neden yaptığını bilmiyorum.

"Evet. Dün gece e-postayı her kim gönderdiyse aynı zamanda postalamış da. Nereden geldiğini bulamıyoruz. Sadece sıkı tutunmanı istiyorum, tamam mı?"

Beni göremese de başımı sallıyorum.

"Spor salonuna git, Jax ve ben de yoldayız. Ne yapacağımızı bulacağız, söz veriyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum şaşkınlıkla. "Seninle orada buluşuruz." Ve sonra telefonu kapatıyorum.

Birkaç saniye sonra telefonum çaldığında, sanırım beynim yine Tristan olduğunu varsayıyor. Bilmiyorum, doğru düzgün düşünemiyorum. Cevap tuşuna bastım.

"Dom?"

Kaşlarımı çattım. Bu Tristan değil.

Telefonu kulağımdan çekince, New Jersey'de, şehrin yaklaşık bir saat dışında spor salonu olan bir arkadaşım olduğunu fark ediyorum.

"Andy?"

"Evet, benim."

Ama o değil söyle herhangi bir şey
başka. Ve o vurur hemen.

"Onu gördün, değil mi?"

Bir duraklama. "Evet.

Gördüm."

Sertçe yutkunuyorum ve kendimi sormaya zorluyorum,
"O... O sana mı gönderildi?"

Bir tereddüt daha. "Evet. E-postayı hepimiz aldık."

"Biz mi?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Evet. Tüm Philly ve Jersey koçları. Dün gece e-posta aldık. Ve sonra... Sosyal medyadaki tüm yorumları gördük."

Sikeyim. Sikeyim, sikeyim, sikeyim.

"Tanrım, Dom, bir ergen mi? Aklından ne geçiyordu?"

"Bu... Bu görüldüğü gibi değil." Bütün günüm böyle mi geçecek? Bunu tekrar mı edeceğim?

Birdenbire bu konuşmadan çıkmam gerekti. Hava almaya ihtiyacım var.

"Andy, görüldüğü gibi değil. Yemin ederim. Sadece... bana biraz güven, tamam mı? Gitmem gerek."

O cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Sonra anahtarlarımı ve Brutus'ü alıp spor salonuna gidiyorum.

Sürüşün hiçbirini hatırlamıyorum, çünkü bazı parçalarım hala otomatik pilotta çalışıyor. Ama sanırım bir gün

ya da bir şekilde sihirli bir şekilde bunu nasıl düzelteceğimi bulmalıyım. Çünkü bunu düzeltmek zorundayım.

Oraya gittiğimde Jax ve Tristan çoktan spor salonundaydı. Kapıdan içeri girdiğimde konuşmaları kesiliyor ve kafalarını bana doğru çeviriyorlar.

Olduğum yerde durdum ve onlara baktım. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Ne düşünüyorlar? Benim hakkımda daha az mı düşünüyorlar? Bu yazıya inanıyorlar mı?

"Göründüğü gibi değil," diye mırıldanıyorum. Kesinlikle tekrar ediyorum. Jax'e odaklanıyorum ve Tristan'a söylediğimin aynısını ona da söylüyorum. "Onu sadece becermiyorum. Bunların hiçbirisi doğru değil."

Jax, o nazik ruhuyla, çaresizce teselli edilmeye ihtiyacım olduğunu anlıyor. "Biliyoruz. Koç, biliyoruz. Seni yargılamıyoruz, yemin ederim."

Vücudumu dolduran şeyin sadece bir kısmı, ama biraz gerginlik omuzlarımdan ayrılıyor. Ona başımı sallıyorum.

Tristan'a bakmak için döner. "Taciz gerekçesiyle başlığı kaldırtmaya çalışıyoruz ama biraz zaman alıyor. Fotoğrafların izinsiz çekildiğini biliyoruz ama bunu kanıtlamanın bir yolu yok. Çıplaklık olmadığı ve Skylar da reşit olmadığı için resimler teknik olarak bir sorun teşkil etmiyor. Bu yüzden zorbalık ve taciz ihlalleri konusunda ısrarcıyız."

Bir baş sallama daha, çünkü görünüşe göre yapabildiğim tek şey bu. Ceketimi çıkarıp kanepeye yığılıyorum, Brutus yanıma tırmanıyor ve sadece bir dakika sonra başını kucağıma bırakıyor.

"Profesyonel antrenmanları iptal ettik," diyor Tristan. "Dövüşecek olanlar bu gece geliyor ama günü ne yapacağımıza karar vermek için kullanmak isteyeceğimizi düşündüm."

Ben cevap vermeyince Jax konuşuyor ve Tristan'a gergin bir bakış atıyor. "Bir açıklama yapmalı mıyız?"

Tristan hemen başını sallıyor. "Önce kafamızı toparlamamız gerekiyor. Gönderiyi kaldıralım, kimin ve neden sızdırdığını bulalım, sonra ne olduğunu anlayabiliriz."

kamuya açıklamak için. Şu anda herhangi bir şey söyleyecek durumda değiliz."

Bana bakışı belli ki bunu bir şey söyleyecek durumda olmadığım anlamına geliyor. Ve haklı, o kadar boku yemiş durumdayım ki, hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyorum.

Adımı söylediğinde Jax'in sesini zar zor algılıyorum. Bakışlarımı onunkilere çevirmem için iki kez tekrarlaması gerekiyor.

Yüz ifadesi sempatik ve sesi sakinleştirici. Tipik Jax. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Cevap olarak göz kırpmıyorum.

Tekrar deniyor ve ilk kez bu ikisinin bana Skylar hakkında soru sorma dürtüsüyle aktif olarak savaştıklarını fark ediyorum. Onları hak etmiyorum. "Bize nasıl olduğu hakkında bir şeyler anlatabilir misin? İlişkinin nasıl olduğunu bilirsek, bununla biraz daha iyi mücadele edebiliriz."

"I..." Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Bir anda oldu. Yapmamaya çalıştım ama o..." Lanet olsun, hiçbir şey çıkaramıyorum.

"Onu seviyor musun?" Jax sessizce sorar.

Gözlerim açıldı. Nasıl oluyor da, her şeyin dışında en tuhaf soru gibi mi geliyor?

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum monoton bir ses tonuyla. "Ve bunu böyle bir karmaşa içinde anlamayacağım."

Jax başıyla onaylar ve Tristan'a döner. "Hadi şu yazıyı yazalım. Diğer spor salonlarına ne söyleyeceğimizi daha sonra düşünürüz."

Bana başka soru sormadılar. Ama onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Jax'in sorusu kafamda çınlamaya başlıyor. Ve tüm bunlar olurken Skylar'ı ilk kez düşündüğümü fark ediyorum.

Sikeyim. Skylar. O biliyor mu?

Cebimdeki telefonumu el yordamıyla arıyorum. Kısa mesajlarımı bulup onlar arasında da gezinmeden önce çok fazla uygulamadaki çok fazla bildirim arasında gezinmem gerekiyor. Bir yanımda Skylar'ın adının çıkmasını umuyor,

ama daha büyük bir yanıml çıkmamasını.

Yok. Mesaj yok. Tanrıya şükür. Belki de görmemiştir?

Başparmağım isminin üzerinde titriyor. Henüz görmemiş olsa bile, eninde sonunda görmemesine imkan yok. Bunun hakkında konuşmalıyız. Ne yapacağımıza karar vermeliyiz.

Bunun bizim için ne anlama geldiğini bulmamız gerekiyor.

Daha iyi düşünemedim isminin yanındaki Çağrı düğmesine basıyorum. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, sadece sesini duymam gerektiğini biliyorum. İyi olduğunu ve bunu atlatacağımızı bilmem gerekiyor.

Dört kez çaldıktan sonra sesli mesajını alıyorum. Sesini duyunca gözlerim kapanıyor, ihtiyacım olan şeye çok yakın ama aynı zamanda çok çok uzak. Sinyal sesinden önce telefonu kapatıyorum, karmakarışık bir mesajla kekelediğim bir sesli mesaj bırakmak istemiyorum.

Onun yerine mesajlarımızı açıyorum. Mesajlaşmayı pek sevmem, bu yüzden şu ana kadarki tüm mesajlaşmalarımız sorular ve tek satırlık cevaplar içeren gerçekçi mesajlar oldu. Günaydın ya da günün nasıl geçti mesajları yok, çünkü ne zaman böyle şeyler düşünsem onu görmek ve yüz yüze söylemek istedim. Bir mesaj yeterli değildi.

Ama o anda Skylar'la bir daha asla temas kuramayabileceğimi fark ettim. Bu onun bizimle ilgili fikrini değiştiren, onu benden uzaklaştıran ve hayatımdan çıkaran şey olabilir. Çünkü kim, ilişkisi bütün bir toplum tarafından alay edilmesine ve yargılanmasına neden olan biriyle birlikte olmak ister ki? Hatta belki şehir bile. Sosyal medyadaki yorumlar tek bir fotoğraf için bu kadar kötüyse, insanlar bizi birlikte gördüklerinde ne diyecekler?

Skylar'ın bunu yaşamasını asla istemem. Asla.

Bu yüzden kendimi asla göndermeyeceğimi düşündüğüm bir mesajı yazmaya zorluyorum. Ve sanırım gönderirken kalbim biraz kırılıyor.

Dominic: Selam. Eminim yazıyı ve yorumları bir noktada göreceksiniz, bu yüzden

Mesajı siliyorum. Kahretsin, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sadece elimi uzatıp aklının nerede olduğunu görmek istedim. Korktuğumuzdan çok daha kötü olmasına rağmen beni hala isteyip istemediğini görmek istedim.

Tekrar deniyorum.

Dominic: Selam. Müsait olduğunda beni ara. Konuşmamız lazım.

İkinci kez düşünmeden önce gönder tuşuna basıyorum. Ama sonra bunun kulağa ne kadar soğuk geldiğini fark ediyorum ve bir tane daha yazıyorum.

Dominic: Çok özür dilerim. Her şey için. Bunların hiçbirinde incinmeni istemedim. Acı benim için en son şey. hayatınıza getirmek istedim.

Tereddüt ediyorum, sonra yavaşça bir tane daha yazıp gönderiyorum.

Dominic: Ne yapmak istersen, anlarım. Kararını destekleyeceğim.

Ve şimdi sadece... bekliyorum.

Antrenman yaparak ve Brutus'la bazı dövüşleri izleyerek dikkatimi dağıtmayı başardım. Gerçi hiçbir dövüşçüyü ya da sonucu hatırlayamıyorum.

Jax bir ara gelip gönderinin kaldırıldığını söyledi. Herhangi bir rahatlama ile cevap vermediğimde, bana bu gece dersleri kendisinin vereceğini söyledi. Eve gitmem gerektiğini söyledi. Ama ne kadar cazip gelse de bunu yapamam. Sadece iyi bir koç olduğum için duyduğum gururdan dolayı değil, aynı zamanda Pazartesi gününün Skylar'ın antrenman günü olduğunu bildiğim için.

Her ne kadar gelme ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünsem de, onu görme fırsatını kaçırmaya gönlüm el vermiyor.

Bu yüzden kalıyorum. Kalıyorum ve derslerimi veriyorum, ara sıra fısıldaşmaları ve sık bakışları görmezden geliyorum. Kendimi tüm bunlara karşı uyuşturuyorum. Çünkü yapabileceğim başka bir şey yok.

Buradan çıkmam gerek. Bu günün bitmesine ihtiyacım var. İhtiyacım var

Dışarı.

Eve döndüğümde, o gün için darbe almayı bitirdiğimi düşünüyorum. Ama evime girdiğimde bir tane daha geldiğini fark ediyorum.

Çünkü gelen kutumda UFC'den gelen bir e-posta var: Onur Listesi'ne Kabul Edilme İptal Edildi.

SKYLAR

Tabii ki yazıyı gördüm.

Yorumları ben de gördüm. Telefonum etiketlenmiş bir fotoğrafa gelen yorum bildirimleriyle dolup taşmaya başladığında bir şeyler olduğunu anladım. Daha hiçbirini açmadan kalbim karnıma düştü.

Ve sonunda bulduğumda, kalbim kırıldı.

"Hayır," diye nefes alıyorum, kafede mola verdiğimde sosyal medyaya ve ardından Reddit başlığına tıklıyorum. "Hayır, hayır, bu olamaz. Bu gerçekleşmiyor."

Bunu kim yaptı? O fotoğrafları kim çekti? Ve neden bana zarar vermek istesinler ki?

Ama sonra fark ettim ki şu anda dayak yiyen ben değilim. Yani, fahişe olduğuma dair birkaç yorum var, ama kıyafet seçimim nedeniyle bu yorumu aldım - bu alışılmadık bir şey değil. Kötü olan Dominic'in resmedilme şekli. Bu saldırının yükünü Dominic çekiyor.

Ve düşündüğümünden çok daha kötü oldu. Birlikte olarak neleri riske attığımızı konuştuğumuzu biliyorum, ama kafamda sadece başlangıçta birkaç yargılayıcı bakış ve belki birkaç fısıltı hayal ettim. I

asla ve asla böyle olabileceğini düşünmemiştir. Etrafta yırtıcı ve tımar gibi kelimeler dolaşırken, bu Dominic için çok kolay bir kariyer sonu olabilir.

Peki ya ben? Bana sadece acınıyor. Hiçbir sonucu olmayan bir kurban olarak görülüyorum.

Dominic itibarını kaybederken.

Onun için buna değeceğini düşünecek kadar nasıl saf olabildim?

Sınıfa giderken Dominic'in telefonunun ve mesajlarının geldiğini gördüm. Bütün gün onu aramak için cesaretimi toplamaya çalıştım ama ne zaman başparmağım isminin üzerine gelse korkup vazgeçiyordum. Bunu onun için daha iyi hale getirecek hiçbir şey söyleyemezdim. Neden benimle konuşmak istiyor ki?

Ama tipik Dominic, mesajlarında benim için endişelendiğini gösteriyor. Bana acı çektirdiği için üzgün olduğunu.

Biri onun karakterini nasıl sorgulayabilir? Onu bu kadar iğrenç bir şeyle suçlayabilir?

Hüzün midemde asit gibi çalkalanıyor ve Dominic'e duyduğum sevgiyle, bu şefkatli, zeki, koruyucu ve aşık olmaktan kendimi alamadığım adama karşı içimde yeşeren sevgiyle çarpışıyor. Hem olumlu hem de olumsuz duygu karmaşası başımı döndürmeye yetiyor.

Ama ezici suçluluk duygusunun yanında bunlar sönük kalıyor. Ben yapamam ondan nefes al. Çünkü bunların hepsi benim suçum.

Dominic'in üzerine ilk giden bendim. Bu konuda açık ve dürüst bir konuşma yapmış olmamızın ya da onun her şeyi kabul etmesinin bir önemi yok, aramızdaki güç her zaman bendeydi çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Onu korumalıyım.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Sonunda kararımı verdiğimde sınıfta oturuyordum.

Dominic'in mesajlarına cevap vermiyorum. Pazartesi günleri her zamanki spor salonum olmasına rağmen dersten sonra spor salonuna gitmiyorum.

Geceler. Ne yapmam gerektiğini bilmek bir şey, ama bunu bizzat yapmayı beceremedim.

Bunun yerine, kendimi işle oyalıyorum. Restorandaki bir iş arkadaşımın vardiyasını değiştiriyorum, Pazartesi çalışıyorum ama Salı günümü boşaltıyorum.

Dominic salı günleri spor salonunda olmuyor. Orada olmadığını bildiğim tek gece o, çünkü Salı öğleden sonra çocuklara boks öğretmek için şehir merkezindeki parka gidiyor.

Bu düşünce bile ağlama isteği uyandırıyor. Neden bu viral olan hikaye?

Pazartesi spor salonuna gitmiyorum. Ama Salı günü dersten sonra gideceğim ve binada öğrenci olmamasını umacak kadar erken gideceğim. Diğer dövüşçülerin bana nasıl bakabileceğini düşünmedim bile - gerçi sosyal medyada hala gelen yorumlara bakılırsa, en azından kötü bakışlar beklemeliyim.

Neyse ki spor salonuna girdiğimde orada sadece Jax vardı. Resepsiyon masasından başını kaldırdı ve iki kez baktı.

"Hey," diye selamlıyor hemen ayağa kalkarken.

"Buradasın." Gülümsemeye zorladım. "Buradayım."

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Eminim Dominic'le olan ilişkiyi kamuoyuna açıklamak biraz garip ve stresli olurdu, ancak hiç kimse kendi mahrem, kişisel fotoğraflarının başına gelmesine hazırlıklı değildir. Jax'in bu şekilde öğrenmesinden nefret ediyorum.

Bana bakışında çoğunlukla endişe ve biraz da acıma var. "Sen... Sen iyi misin?"

Bir kahkaha attım. "Hayır."

Başını sallıyor ve yere bakıyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

Hayatımda pes etmeyi düşündüğüm pek çok an oldu ama bu ana kadar hiç gerçekten pes etmek istememiştim. Bunun bitmesini istiyorum.

"Bakın, üyeliğimi sonlandırmam gerekiyor," diyorum Jax'e düz bir tonda. "Artık ödeme yapmadığımı biliyorum, bu yüzden iptal edilecek bir kart yok, ama spor salonuna şunu bildirmek istedim

geri gelmeyeceğim. Temizlik işlerini aksattıysam özür dilerim ama burada olmamamın herkes için daha iyi olacağını düşünüyorum."

Jax'in gözleri büyür. "Skylar, hayır. Yapma bunu."

"Mecburum," diyorum, sesim çatallaşıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Bununla uğraşmak zorunda olması yeterince kötü, ama ya burada kalırsam? Biri beni tekrar onun yanında görürse? Bunun üstesinden asla gelemeyecek. En azından bu şekilde, hayatına devam etmeden önce bir tür hasar kontrolü yapabilir."

Jax paniklemiş görüldüğünde haklı olduğumu anladım. Haklı olduğumu biliyor.

"Bunu daha iyi hale getirmenin tek yolu benim gitmem. Spor salonunda başka genç kız yok gibi, bu yüzden dedikoduların büyümesi konusunda endişelenmesine gerek yok. Her şey sona erecek. Ama bunun olması için ben burada olamam."

"Ama... burayı seviyorsun," diyor Jax, gözleri benimkileri ararken.

Onu daha çok seviyorum.

Gözlerimi Jax'in üzgün ifadesinden kaçırıyorum. "Önemli değil," diyorum sessizce. "Bazı şeyler daha önemlidir. Başka bir hobi bulurum."

"Skylar-"

"Her şey için teşekkür ederim," diye araya giriyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Burada antrenman yapmayı çok sevdim. Burada gerçekten harika bir spor salonunuz var, biliyor musunuz?"

Gözyaşı dökme tehlikesi karşısında boğazım düğümlenmeden kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Ama Jax başını sallıyor. "Evet, biliyorum."

Kendimi duygusuz bir sese geri dönmeye zorluyorum, gözlerimin arkasını yakan yaşları geri kırıyorum. "Neyse, hepsi bu kadar. Sadece sana yüz yüze söylemek istedim."

Mümkün olduğunca çabuk ayrılmak niyetiyle çıkışa doğru dönüyorum. Ama kapıdan geçmeden yavaşlayıp omzumun üzerinden Jax'e bakıyorum.

"Özür dilediğimi söyler misin?" Ben sorarım.

Jax'in yüzünde yine o panik ifadesi belirir. "Skylar..."

"Lütfen," diye fısıldayarak yalvarıyorum.

Panik kalp kırıklığına, sonra da kabullenmeye dönüşür.
"Ona söyleyeceğim."

Ön kapıdan aceleyle çıkmadan önce minnettar bir gülümsemeyle idare ediyorum. Henüz yıkılmadım, ama bu... spor salonunu görmek ve nelerden vazgeçtiğimi görmek... barajın yıkılmasına neden oldu. Bunca zamandır bilinçaltımda bunun böyle biteceğini biliyor olmam ya da Dominic'le arama mesafe koyarak doğru şeyi yaptığımı bilmem önemli değil, yine de bu beni parçalıyor.

Caddede son kez yürürken, evim ve ikinci ailem haline gelen Bulldog MMA'ya ve kısa bir süreliğine de olsa hayatıma dileyecek kadar tanımadığım bir mutluluk getiren Dominic'e sessiz bir veda ediyorum.

DOMINIC

Bunun dibe vurmak olduğuna ikna oldum. Bundan daha kötüsü olamaz. Sosyal medyam hâlâ korkunç yorumlarla katlediliyor ve UFC Onur Listesi'ne Kabul Komitesi'nden Onur Listesi'ndeki durumumla ilgili bir yanıt alamıyorum. Ama tüm bunlardan daha kötüsü, Skylar'ın benimle konuşmasını hâlâ sağlayamamış olmam. Artık ona mesaj atmıyorum ama dün onu tekrar aramaya çalıştım ama yanıt alamadım.

Sessizlik, göndermesini beklediğim her türlü 'bu iş bitti' mesajından daha kötü. En azından bu şekilde, bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamam için yeterli bilgiye sahip olurdum. Ama onun nerede durduğuna dair hiçbir fikrim yok, umut ve kalp kırıklığı arasında sıkışıp kaldım ve bu beni yıpratıyor.

Bu yüzden işlerin daha kötüye gidemeyeceğine ikna oldum. Ve evrenin yanıldığımı kanıtlaması beş dakika sürüyor.

İçeri girip Jax'i gördüğümde bir şey olduğunu anladım. Spor salonuna benden önce gelmezdi. Ama belli ki benimle bir şey konuşması gerekiyor, çünkü Brutus'la içeri girer girmez resepsiyon masasından atlıyor.

"Hey," diye acele ediyor.

Çantamı yere bırakıp Brutus'ün tasmaını çözerken gözlerim ona doğru kayıyor. "Neler oluyor? Neden erkenden geldin?"

Gerginlik yüz ifadesini örtüyor. Hay sikeyim.

"İki şey var," diyor. "Ve ilkinii duyduktan sonra ikincisi için kalmanız gerekir."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Jax," diye bağııyorum. Bu hafta daha fazla dayanamayacağım. Kanım kurudu.

"Skylar dün gece işi bıraktı."

Yalan söyledim. Kanayacak daha çok yerim var.

Sonunda konuştuğumda sesim buz gibi. "Neden onu durdurmadın?"

"Denedim," diye beni temin ediyor. "Ama o ücretli bir üye değil, yani iptal edilecek bir şey yok. Sadece artık gelmeyeceğini bize bildirmek için geldi."

İçimden küfrediyorum. Dün yerel ortaokula gitmemem gerektiğini biliyordum. Bir yanım, benim gelmeyeceğimi bildiği bir günü seçeceğini biliyordu. Eğer o gençlerle çalışmayı bu kadar sevmeseydim, gitmezdim. Ama onların dört gözle beklediğini bildiğim haftada bir günü ellerinden almaya gönlüm el vermedi.

"Ne dedi?" Onun yerine ben sordum.

Jax'in yüz ifadesi acı doludur. "İstifa etmek zorunda olduğunu hissettiğini söyledi. Çünkü kendi başına hasar kontrolü yapabilirsin ama o hâlâ buradaysa dedikoduları asla geride bırakamazsın."

Kalbimin çoktan kırıldığını sanıyordum. gerçek kalp kırıklığının nasıl hissettirdiğidir.

Çünkü cevabım bu. Etrafımda olmak istemiyor. Beni istemiyor. Ve en kötüsü de, bu tam Skylar'a göre bir karar. Tabii ki, böyle bir durumda bile bu kadar özverili olurdu.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, düşünceler beynimde vızıldarken spor salonunun etrafına bakıyorum. Onu benimle konuşmaya zorlamalı mıyım? Belli ki istemiyor, eğer buraya geldiğinde

burada olmayacağını biliyordu. Ama onunla konuşmam gerek. Ve şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Jax neredeyse özür dilercesine, "Üzgün olduğunu söyledi," diye ekliyor. "Bunu sana söylemem için bana söz verdirdi."

Ve bu benim için bir karardı. "Gidip onu bulmalıyım. Bugün ders verebilir misin?"

"Evet, ama-"

Anahtarlarımı alıp kapıya doğru yöneliyorum.

"Bekle, Dom-"

Dinlemiyorum. Gidip bunu düzeltmeliyim.

"Komite şu anda senin Onur Listesi'ne alınman için toplanıyor," diye ağzından kaçırdı.

Kapı aralığında donup kalıyorum ve başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum.

"Onlar... ne?"

Tekrar dikkatimi çektiği için rahatlamış görünüyor. "Komite şu anda senin işe alınmanı görüşmek üzere toplanıyor. Yönetim kurulundaki arkadaşım az önce beni aradı. Başkan, seni hâlâ kabul edip etmeyeceklerini oylamak için bir son dakika toplantısı planlamış."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, bir elimi yüzümde gezdirerek.

Bana gönderdikleri e-postaya bakarak böyle yapacaklarını tahmin etmiştim. Oldukça profesyonel bir e-postaydı, söylentiye doğrudan değinmiyor ya da beni kovacaklarını söylemiyordu ama satır aralarını okuyabiliyordum. Onur Listesi'nde "yağmacı" bir koç istemiyorlar-özellikle de bu benim aday gösterilme nedenimle doğrudan çeliştiği için.

Onur Listesi'ne girmek için birden fazla neden vardır: spor için bir öncü olmak, etkileyici bir dövüş kariyerine sahip olmak veya tarihsel olarak önemli bir maçın parçası olmak.

İronik bir şekilde, spora bunun dışında yaptığım katkılardan dolayı aday gösterildim.

Dövüştüğüm dönemde, gelecek vaat eden dövüşçülere yardım etmek için her zaman çok zaman harcadım. Öyle ki, beni daha iyi bir dövüşçü yapmak için harcanabilecek zamanı ve enerjiyi boşa harcadığımı söyleyen pek çok insan oldu. Ama hiç dinlemedim çünkü gençliğimde sahip olmadığım şekilde dövüşçülere akıl hocalığı yapmak, elde ettiğim herhangi bir galibiyetten çok daha ödüllendiriciydi. Hatta bazen seminerler düzenler ve elde ettiğim parayı spor programları için ek finansmana ihtiyaç duyan yerel okullara bağışlardım. Dün geceyi de aynı programı öğreterek geçirdim.

Dövüş yeteneğimden daha büyük bir nedenden dolayı bu göreve getirilmek isteyebileceğim en güzel hediyeydi. Ve şu anda suçlandığım şeyle tamamen çelişiyor olması da yıkıcı.

Hay sikeyim. Kabul komitesiyle konuşmalıyım. Beni bu yüzden seçmezlerse, tüm kariyerim yok olur.

Hall of Fame adaylığını kaybedersem ve bunun kamuya açık bir nedeni olursa, beni dışlayacak olan sadece Philly MMA topluluğu değil, tüm ülke olacak. Adımı, kariyerimi, her şeyimi kaybederim.

"Toplantı nerede?" Jax'e sordum.

"Şehir merkezinde, Frederick Green Binası'nda. On dakika içinde başlıyorlar."

Başka bir şey beklemiyorum. Sabah 11 dersi için salona giren ilk öğrencinin yanından geçerek, kariyerimin geri kalanını belirleyeceği şüphesiz olan toplantıya yetişebilmek için arabama doğru ilerliyorum.

Resepsiyon görevlisi varlığım karşısında şaşkınlıktan toplantının yapıldığı konferans salonuna girmeme engel olamıyor. Ben de yanından geçip gittim.

Kapılar niyet ettiğimden daha yüksek sesle çarparak açıldığında, herkesin dikkati bana yöneliyor ve ben hemen

yerinde donuyor.

Oda yaşı adamlarla dolu. Kurul üyelerinin hiçbiri profesyonel dövüşçü değil ama hepsinin çok fazla parası var ve spor ve sporcular hakkında görüş bildirmeyi çok seviyorlar. Şöhretler Müzesi'ne kimin gireceğine karar vermek en büyük güç hamlesidir.

Ve şimdi önlerinde durmuş, bu gücü kullanıp beni içeri almaları için yalvarmaya hazırım.

Ne yazık ki bunu iyice düşünmedim ve şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum.

Başkan beni başlama zahmetinden kurtardı. "Dominic, bu kapalı bir toplantı. Burada bulunmana izin yok."

Sertçe yutkunuyorum ve uzun konferans masasının diğer tarafında ona doğru ilerliyorum. "Biliyorum efendim ve böldüğüm için özür dilerim. Ancak söyleyeceklerimin toplantınızı doğrudan etkileyeceğine inanıyorum."

Boğazını temizlerken rahatsız görünüyor. Onu suçlamıyorum; kağıt üzerindeki gerçeklere dayanarak ve bu kararın sonuçları gözlerinin önünde olmadan bir karar vermeleri çok daha kolay olurdu.

Onları, yaptıklarını savunmaya çalışan ürkütücü yaşı bir adam gibi görünmeden, bir gencin peşinden giden ürkütücü yaşı bir adam olmadığımı nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

"Efendim, sizden tek istediğim beş dakikanızı ayırmanız. Sadece söylemem gerekenleri söylememe izin verin, sonra gerekli tüm bilgilerle kararınızı verebilirsiniz ve söz veriyorum, itiraz etmeyeceğim."

Bir an için onu yakaladığımı düşündüm. En azından söyleyeceklerimi söylememe izin vereceğini, böylece en azından denediğimi hissedebileceğimi düşünüyorum. Ama sonra elindeki kâğıtlara bakıyor, başını sallayarak. "Özür dilerim Dominic. Bu hiç uygun değil."

Midem bulandı. Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama düşündüm ki... eğer bunu neden yaptığımı duyarlarsa...

"Ama görüldüğü gibi değil-"

"Gerçeklere dayalı adil bir karar vereceğimize söz veriyorum, ancak bu kararı sizin önyargılarınız olmadan vermemiz gerekiyor" diye devam ediyor Başkan. "Bu yüzden lütfen derhal odayı terk edin. Kararımız verilir verilmez sizi bilgilendireceğiz."

Başımı öne eğiyorum, tüm umut ve enerjim bir anda vücudumdan kayboluyor. İşte bu kadar. Kaybettim.

Tam o sırada, az önce patlattığım kapının arkasından sessiz bir kargaşa duyuldu. Herkes dikkatini konferans salonunun dışındaki yüksek sesli tartışmaya çevirdi.

Kapılar bir başka gürültüyle açılıyor ve öfkeli Tristan kapılardan içeri adım atıyor. Arkasında Jax ve Kane var ve üç iri adamın arkasına gizlenmiş Remy, Aiden, Max ve Lucy'yi de seçebiliyorum. Her biri kendi öfke ifadesini takınıyor.

Tristan'ın yanındaki solgun ve dehşete düşmüş sekreter, grubu odadan uzak tutmak için boşuna çab alıyor. "Çok üzgünüm Bay Barton, onlara buraya giremeyeceklerini söyledim ama-"

Başkan, "Sorun yok Samantha, ben hallederim," diye karşılık verir. Sonra odağını Tristan'a çevirir. "Bay West, bu son derece uygunsuz bir davranış. Bunun UFC'deki pozisyonunuza zarar vereceğinden bahsetmiyorum bile."

"Kusura bakmayın ama Bay Barton, UFC'deki konumum umurumda bile değil. Hele ki koçumun da UFC'deki yerini haksız yere tehlikeye atıyorsanız."

Başkan bir kaşını kaldırır. "Adil olmayan bir şekilde mi? Bu kurulda ortaya atılan iddiaları destekleyecek pek çok kanıt olduğunu hatırlatmak isterim. Dedikodulara dayanarak hüküm vermiyoruz."

"Öyle de olabilirsiniz," diye araya giriyor Jax. "Çünkü söylenenlerin hiçbirisi doğru değil."

Bay Barton iç çeker. "Bakın, hepinizin yapmaya çalıştığı şeyi takdir ediyorum. Sadakatimize saygı duyuyorum. Ama işin aslı şu ki, bu kurul Dominic'in artık kurumu uygun bir şekilde temsil etmediğine karar verdi-"

"O tam da kurumunuzu temsil etmesini isteyeceğiniz türden bir adam!"

Oda daha önce sessiz olmasına rağmen Tristan'ın patlamasıyla farklı bir sessizliğe büründü. Göğsü kabarıyor, gözleri parlıyor ve görmekten gurur duyduğum bir şekilde herkesin dikkatini üzerine çekiyor.

Derin bir nefes alıyor, o demir gibi sağlam kontrolünü topluyor. Konuşurken sesi daha kontrollüdür.

"Bu adam tüm bu şehrin MMA tarihindeki en iyi insan. Kariyerinin ne kadar etkileyici olduğunu ve ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu bir kenara bırakın, o bu sporun en iyi adamı." Odadaki herkesle sırayla göz teması kuruyor. "Onu dövüşürken yaptığı akıl hocalığı ve sponsorlarının halka açık bağış kampanyaları nedeniyle aday gösterdiniz. Özel hayatında ne kadar çok şey yaptığı hakkında hiçbir fikriniz yok.

"Bu sporu seven ama bırakın ekstra yardımı, üyeliği bile zar zor karşılayabilenlere ücretsiz özel dersler veriyor. İhtiyacı olanlara iş veriyor. Çocuklara, gençlere, amatör dövüşçülere, kelimenin tam anlamıyla yardıma ihtiyacı olan herkese akıl hocalığı yapıyor. Ve bunların hiçbirisi para için değil. Bana koçluk yaptığı için ona kaç kez fazladan ödeme yapmaya çalıştığımı biliyor musunuz? Ve her seferinde, tartışmayı kazanmamın tek yolu, onun yerine yoksul şehir çocukları için bir hayır kurumuna bağış yapmamdır. Ama bu senin küçük kağıdında yazmıyor, değil mi? Çünkü bunlara adını yazmayı reddediyor. Tüm katkıları anonimdir."

Beni nasıl savunduğunu duymak göğsümün sıkışmasına neden olurken titrek bir nefes alıyorum. Tristan dikkatini tekrar masanın başındaki başkana çeviriyor. "Bu adam şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koç ve tanıdığım en onurlu adam. Organizasyonunuzu temsil etmesini istediğiniz kişi tam olarak o."

Hakkını vermek gerekirse, Bay Barton düzgün bir şekilde azarlanmış görünüyor. Ama meslektaşlarına bir göz attıktan sonra.

oldukça ikna olmuştu. "Bak evlat, koçuna çok değer vermeni anlıyorum. Ama bir kişi yeterli değil-"

"O benim hayatımı kurtardı," diye araya giriyor Kane.

Herkes Tristan'ın arkasındaki iri yarı, boyundan aşağısı dövmele adama odaklanır. Varlığı zaten endişe verici, ama bunun da ötesinde, Kane her zaman gruplarının sessiz olanı olmuştur, sadece gerektiğinde konuşur. Konuştuğunda da herkes dinliyor.

Herkesin ilgisini çektiği için pek heyecanlı görünmüyor ama bu onu durdurmuyor.

"İki yıl içinde üç spor salonundan atıldım. Kimsenin istemediği en kötü öğrenci ve dövüşçü tipiydim ve bu yüzden herkes bana çöp muamelesi yapıyordu. Dominic'e kadar." Benimle göz göze geldi. "Bana bir şans verdi. Bana hak etmediğim kadar değer verdi. Ve bu sayede hayatımı kurtardı." Dikkati tekrar başkana kayıyor. "Ona onursuz diyemezsin. Çünkü ben onursuz adamlar gördüm ve Dominic onlardan biri değil."

Birdenbire, gözyaşlarının acısıyla nefes almak zorlaştı. Kane'i kanatlarımın altına almak ve hayatının zor bir döneminde ona yardımcı olmak benim için önemliydi ama ondan hiçbir şey beklemiyordum. Sadece bir fark yarattığım için mutluydum. Sadece başkalarının bakmadığı anlarda Kane'in vücut dilini okuyarak minnettar olduğunu biliyordum, ama böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek...

Bu benim tüm kariyerimi değerli kılıyor.

"O tanıdığım en iyi adam," diyor Jax sessizce. Şimdiye kadar herkes dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koç, kendisinden bir şeyler öğrendiğim en iyi akıl hocası... en iyi arkadaş. Bu organizasyonun Dominic Caruso gibi birini temsil ettiği için ne kadar onur duyması gerektiğini bilemezsiniz."

Jax'in yanına geldiklerinde dikkatler otomatik olarak Remy ve Lucy'ye yönelir. Ve onlar adına konuşan Lucy'dir.

Bay Barton ile güçlü bir göz teması kuruyor ve sesi yüksek ve emin bir şekilde şöyle diyor: "Bu hafta Dominic hakkında duyduğunuz hikayeyi biliyorum. Ve inanın bana, eğer doğruluk payı olsaydı, genç kadınları korumak için attığınız adımlardan dolayı sizi alkışlardım. Çünkü bazen MMA camiasında kadın olmak gerçekten çok zor. Ama... size Dominic'in bu sporda kadınların koruyucusu olduğunu söylediğimde, bunu tüm varlığımla söylüyorum. Elinizdeki dedikodunun bahsettiği türden bir koç gördüm. Dehşete kapıldım, kafam karıştı ve bir otorite figürünün manipölasyonuna boyun eğdiğim için kendimden nefret ettim." Gözlerini bana dikti. "Dominic beni güvende hissettiren ilk kişiydi. O yazıda okuduğun her şey? Kadınları böyle erkeklerden koruyan kişi Dominic'tir. Her şeyi tersinden anlıyorsun."

Odanın etrafında alçak bir ses mırıltısı var. Hiçbir kelimeyi seçemiyorum ya da kimin konuştuğunu anlayamıyorum çünkü gözlerim savaşçılara, buraya benim adıma öfkelenerek gelen öğrencilerime takılı kalmış durumda.

"Bakın, hepimiz bunun ne hakkında olduğunu biliyoruz," diyor Tristan yüksek sesle. "Yazıyı hepimiz gördük, yazar kişi de bundan emin oldu. Ve size bunun intikam için, özellikle de Dominic'in başına böyle bir şey gelmesini sağlamak için yayınlandığını söyleyebilirim ama bu sizin için önemli değil, değil mi? Çünkü hala resimleri görüyorsun ve hala organizasyonunu koruman gerekiyor. Bu yüzden, bu işi bir an önce bitirelim. Bu konuyu konuşalım."

"Tristan..." Uyarıyorum, sinirlerim vücudumda titreşiyor. Bir dereceye kadar haklı olduğunu biliyorum, çünkü görüldüğü gibi olmadığını söylemeye devam edemem, ama ben özel bir insanım ve bu hiç konuşmak istediğim bir şey değil.

Özellikle Skylar burada olmadan.

Ama Tristan başkanın gözlerinde bir şey görmüş olmalı, bir açılım gibi görünen bir şey, çünkü Bay Barton elindeki kâğıtları masaya vuruyor ve bana bakıyor.

"Peki. O zaman konuşalım. Dominic, bir öğrenciyle uygunsuz bir ilişkiye başladığını inkar ediyor musun?"

Kendimi tekrar gevşemeye zorlamadan önce ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Hayır," diyorum sıkıca. "İnkâr etmiyorum."

Odada yine mırıltılar var. Onları kaybediyorum.

"Ancak bu bilgilerden ve resimlerden yanlış bir şekilde çıkardığınız her sonucu reddediyorum."

Bay Barton kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? O zaman bu sonuçlar hakkında konuşalım. Bayan Vega ile ilişkinizi siz mi başlattınız?"

"Hayır." Ama yine dürüst olmaya zorluyorum. "Ama otorite figürü olarak bunu durdurmalıydım. Yani evet, tüm suçu kabul ediyorum. Madem gerçekten bunu soruyorsun."

Gözlerinde bir hayranlık parıltısı var. Bütün suçu Skylar'a atmamı mı bekliyorlardı?

"Genç kız öğrencilerle başka ilişkileriniz oldu mu?" diye soruyor. Bunu yapmak ona acı veriyor gibi görünse de.

"Hayır. Tanrım, hayır. Daha önce hiç böyle bir çizgiyi aşmamıştım.

genç ya da başka türlü herhangi bir öğrenciyle. Bir koç ve akıl hocası olmaktan ve özellikle kadınların kendilerini güvende hissedebilecekleri biri olmaktan gurur duyuyorum. Hall of Fame'e kabul edilmek bir yana, şu anda bunun sorgulanıyor olmasından bile nefret ediyorum."

Umutsuzca ne söyleyeceğimi, ne kadarını söyleyeceğimi ve hatta ne kadarını itiraf edebileceğimi bulmaya çalışarak yüzümü buruşturuyor ve şakağımı ovuyorum.

Kararlılık omurgamı sertleştiriyor. Doğrulup odaya göz gezdiriyorum. "Bakın, spor salonuma Skylar'dan başka birinin girmesini isterdim herhalde. Bizi birlikte görmenin nasıl görüldüğünü biliyorum. Bunca zamandır biliyordum. Ve evet, daha büyük olsaydı muhtemelen bu konuşmayı yapıyor olmazdık bile, çünkü bu ateşi körükleyen şey yaş farkı. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum, inanın bana."

Skylar hayatıma girdiğinden beri ilk defa verdiğim kararlardan dolayı kendimi suçlu hissetmiyorum.

yapılmış.

Bakışlarım Bay Barton'ınkilere kilitleniyor. "Ama gerçek şu ki, Skylar'la ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim. Başka bir spor seçmesini istemezdim, çünkü gözlerinin ışıldamasını sağlayan şey bu spora olan sevgisi. Ve onu bir gün bile yaşlandırmazdım, çünkü hayatında yaşadığı her bir şey onu bugün olduğu kişi haline getirdi."

Bay Barton'ın yumuşayan ifadesi sonunda acımaya dönüşür. "Dominic, öğrencilerine bu kadar değer vermeni takdir ediyorum ama işin aslı şu ki, on dokuz yaşında biriyle çıkmak için gerçekten iyi bir neden yok-"

Onu seviyorum. Bu iyi bir sebep.

Bana bir ton tuğla gibi çarptı. Kaçırdığım parça. Neden ondan uzak duramadığımı merak ediyordum. Neden onunla birlikte olmak her zaman karşılaştığımız olası risklerden daha önemli geliyordu? İşte nedeni bu. Çünkü onu seviyorum.

Bu sadece genç, güzel ve yasak olduğu için geçici bir karasevda değil.

Onu seviyorum.

Farkına varır varmaz çaresizlik gözeneklerimden sızıyor. Çünkü onların anlamasına ihtiyacım var. "Genç bir kızın peşinde koşan ürkütücü, yaşlı bir adam olduğumu düşündüğünüzü biliyorum," demek için acele ediyorum, kelimelerin tadı dilimde asit gibi. "Ama çok ama çok yanılıyorsun. Onunla sadece yatmıyorum, onunla birlikteyim." Bakışlarımı indirirken başımı sallıyorum. "Ve onunla on dokuz yaşında olduğu için birlikte değilim. Ben sadece... on dokuz yıl önce doğmuş bir kadına aşık oldum."

Gerçeği itiraf etmek hem katartık hem de korkutucu bir his. Çünkü ona aşık olduğumu fark etmek benim durumumda her şeyi daha net hale getirebilir ama onun durumunda nerede olduğumu söylemiyor.

Birdenbire, tam olarak nerede olmam gerektiğini biliyorum. Ve burası değil. Çünkü bu ödül ve bu topluluğun benim hakkımdaki düşünceleri artık hayatımdaki en önemli şey değil. Sevdiğim kişi için beni yargılamaları umurumda değil.

Hiçbir şey Skylar'ı kaybetmeye değmez.

"Gitmem gerek," dedim kurula. "Toplantınızı böldüğüm için özür dilerim. Doğru olduğunu düşündüğünüz kararı siz verin. Hall of Fame ödülünü alın, kariyerimi alın, 4th derece kara kuşağımı alın. Umurumda değil. O hepsine değer."

Odadan çıkarken, dövüşçülerimin yanından geçerken yavaşlıyorum. Onlara minnettarlığımı tam olarak ifade edebilecek ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden gruba bakıp sessizce "Koçunuz olmaktan gurur duyuyorum" demekle yetiniyorum.

Tristan ve Jax beni omzumdan alkışlıyor, Kane ise başını sallayarak sözlerinden çok daha fazlasını ifade ediyor. Kızlar bana titrek, gözyaşı dolu gülümsemeler gönderiyor.

Aiden grubun arasından sıyrılıp kolunu bana doluyor. "Hay aksi. Biz de seni seviyoruz, ihtiyar."

"Aiden!"

Şok içinde takım arkadaşlarına bakar. "Ne? Bu bir sevgi sözcüğü!"

Onun üzerine yığılıp odadan dışarı sürükledikleri sırada yüksek sesle bir kahkaha atıyorum. Onları takip ederken, diğer her şeyin kaotik ve belirsiz olmasına rağmen... iyi ki buna sahibim diye düşünmeden edemiyorum.

Umarım Skylar'a da aynısını verebilirim.

SKYLAR

Binaya girdiğimde, bir yanım hemen tanınmayı ve salondan gülünerek çıkarılmayı bekliyor. Siyah kıyafetlerim ve sweatshirt'ümün kapüşonunun altına sıkıştırdığım kızıl saçlarımın canı cehenneme. Geçen hafta neden olduğum dram nedeniyle, tüm şehrin beni hatırlayacağından emindim.

Ama hiçbir şey olmuyor. Will Call'dan biletimi aldıktan ve binanın ortasına kadar tarandıktan sonra, kimsenin kafası bana doğru dönmeden kalabalığın arasından ilerliyorum. Kimse kim olduğumu bilmiyor.

Rahat bir nefes aldım. Burada olmayı çok istiyordum ama her şey olup biteli sadece on gün olmuştu ve bu sürenin herkesin unutulması için yeterli olmadığını düşünüyordum. Ve istediğim son şey Dominic için işleri daha da kötüleştirmekti.

Aslında istediğim son şey Dominic'le karşılaşmaktı. Onu düşününce hızla etrafımı tarıyorum. Aiden bu gece dövüştüğü için Dominic'in burada olduğunu biliyorum ama kulis alanını asla terk etmez. Yani, Dominic'le karşılaşma ihtimalim onunla karşılaşma ihtimalimiz yok denecek kadar az.

Telefonuma bakıyorum ve Aiden'in mesajını on beşinci kez tekrar okuyorum. Ne de olsa burada olmamın sebebi o.

SKY. Hâlâ bu hafta sonu dövüslere geliyor musun?
Lütfen bu hafta sonu dövüslere gel. Beni birilerinin
kışını tekmelerken görme fırsatını kaçırmak istemezsin.

Lucy sana bilet aldı bile. Senin için Will Call'a bıraktım.
Bulldog bölümüne gelsen de gelmesen de seni orada
istediğimizi bil. Seni özlüyoruz.

Bununla birlikte duygusal kotamı doldurmuş oldum.
Sanırım Dani bu ay daha fazla "seni seviyorum"
alamayacak.

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor. Aiden'in mesajı son zamanlarda bir tanesini ortaya çıkaran tek şey ve bunun için minnettarım. Son on gün berbat geçti.

Spor salonunda olmamaktan nefret ediyorum. Sadece onunla birlikte gelen stres atmayı özlediğim için değil, aynı zamanda heyecanı da özlediğim için. Öğrenmeyi, fiziksel antrenmanı, insanları. Takım arkadaşlarımı özlüyorum. Dominic'i özlüyorum.

Onun hakkında çok fazla düşünmeme izin vermedim. Kendimi derslerime vermek işe yaramayınca, kafe ve restoranda mümkün olduğunca çok vardiyaya girdim. Müşteri hizmetleriyle dikkatimi dağıtmak, beni onu düşünmeyecek kadar yoracak tek şey haline geldi.

Çünkü onu her düşündüğümde, beraberinde gelen suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Dominic'in başına gelen her şeyden ben sorumluyum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Paylaşımın hızlı bir şekilde kaldırılması ya da sosyal medya paylaşımlarının ve yorumların sonunda yavaşlaması önemli değildir. Olan oldu. UFC'nin Hall of Fame seçimlerini geri çektiği söylentileri de, kararları henüz kamuoyuna açıklanmamış olsa da, yardımcı olmadı. Dominic'in itibarını yerle bir etmek için tek bir paylaşım yetti. Ve bu benim hatamdı.

Tüm bunları unutmak için kendimi zorluyorum. Olan oldu ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Buradayım çünkü bir arkadaşına destek olmak istiyorum.

Şu anda kafese çağrılan bir arkadaş.

Aiden'in adının anons edilmesi hoş bir dikkat dağıtıcı. Arenanın arka tarafındayım, kalabalığın arasına gizlenmişim ama buradan bile dövüşçülerin giriş yaptığı yeri görebiliyorum.

Aiden dumanın arasından yürüyor, çıkış şarkısının ritmiyle başını sallıyor, yüzünde hevesli bir sırıtış var. Derin bir nefes alıp köşesine bakıyorum.

Ama beni şaşırtan, Tristan ve Jax'in onu takip etmesi oldu.

Dominic hiçbir yerde görünmüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Neden Dominic onun yanında olmasın ki? Bir şey mi oldu? O iyi mi?

Beni paniğe kapılmaktan alıkoyan tek şey, Dominic'in bir sorunu olsaydı Tristan ve Jax'in burada olmayacağını bilmek. Koçluk ve iş ilişkisi bir yana, bu adamların onu ne kadar önemseydiğini biliyorum.

Ben de dikkatimi Aiden'a verdim. İkinci profesyonel dövüşü için kafeste olduğu için heyecanlı görünüyor, o kadar ki kararlı rakibi karşısında eğlenceli kişiliğini koruyor. Hakem dövüşçülerden eldivenlere dokunmalarını istediğinde, Aiden bunun yerine taş kağıt makas taklidi yapıyor.

Rakibinin kafasını karıştırmak için olsa da olmasa da, bu taktik Kırmızı köşeyi yeterince şaşırtıyor ve dövüş hızla yokuş aşağı gidiyor. Zil çalar çalmaz, Aiden Mavi köşeden fırlıyor ve rakibi daha ne olduğunu anlamadan onu yere seriyor.

Dövüş otuz saniye kala iki adam da yerde, Aiden baskın bir pozisyonda. Rakibi cesur bir mücadele veriyor ama asla momentumu geri kazanamıyor. Ne zaman sırtından kalkıp ayağa kalkmaya çalışsa, Aiden kaburgalarına birkaç yumruk indiriyor,

Yüzüne bir dirsek atıyor ve onu tekrar mindere yatıracak kadar sersemletiyor.

Red'in Aiden'ı itmek için yaptığı üçüncü denemede, Aiden adamın kolunu yakalıyor ve bacağını çevirerek kol çubuğunu sabitliyor. Kendi sırtını mindere bırakarak kalçalarını yukarı itiyor ve Red'i tuşa zorluyor.

Arenada kaos patlak veriyor. İki dakikalık baskın bir dövüştü ve favori dövüşçünün etkileyici bir teslimiyetiyle sona erdi. Mükemmel bir dövüştü.

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak ve arkadaşımın zaferini alkışlayarak yüksek sesle tezahürat yaptım. Geldiğime çok sevindim.

Kafesin içinde de tezahürat var. Jax Aiden'ı kaldırıyor ve Tristan bile sırtarak arkadaşını alkışlıyor. Tüm takım çok destekleyici ve sevinçli.

Onları özlüyorum.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp önümdeki heyecanı özömsüyorum. Aiden, ismi kazanan olarak anons edildiğinde ve spiker röportaj için onu kenara çektiğinde hâlâ sırtıyor.

"Aiden Reeves, ne zafer ama! Dövüş beklediğin gibi gitti mi?"

Aiden mikrofonu aldı ve kalabalığa baktı. "Özür dilerim Bob. Kısa bir süreliğine sözünü keseceğim. Buradaki tüm ışıkları açabilir miyiz lütfen?"

Tüm arenada bir mırıltı dolaşıyor, herkes ne olduğunu anlayamıyor. Ancak birkaç saniye sonra arenadaki tüm ışıklar yanar.

Gürültüler daha da artıyor ve herkes gibi benim de başım dönüyor. Kalabalığı tarayabilmek için eliyle gözlerini kapatan Aiden'ın bir şey aradığı çok açık. Ya da birini.

"Skylar."

Arkamdaki sesi duyduğumda olduğum yerde donup kalıyorum.

Aiden aynı anda beni fark etti. Sırtışı inanılmaz derecede genişleyerek kalabalığın içinde beni işaret etti ve "İşte bulduk onu. İşini yap, Koç."

Sonra, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi, spikere geri döner. "Bob, dövüşün beklediğim gibi gidip gitmediğini sormuştun. Açıkçası, kazanmayı planlıyordum. Yani, öyle oldu diyebilirim."

Arkamdan bir kıkırdama sesi geliyor ve tüm bu durum o kadar tuhaf ki kendimi arkamı dönerken buluyorum.

Ve Dominic ile yüz yüze gelmek.

Mutlu görünüyor.

Aslında yorgun görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve biraz yıpranmış görünüyor, ama... şimdi mutlu görünüyor. Dudaklarında içten, sıcak bir gülümseme var ve yüzünde rahatlamış bir hava var.

"Merhaba Skylar," diyor sessizce.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, nefes nefese kalmış hissederek.

Birdenbire, Aiden hala kafeste soruları yanıtlıyor olsa da, arenanın bu bölümünde ilgi odağı haline geldiğimizi fark ediyorum. Pek çok insan bize doğru döndü ve fısıldaştıklarını duyabiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Şans eseri etrafımıza bir göz attım. "Herkes bakıyor."

Dominic gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Güzel. İstedüğimiz de buydu."

Kaşlarımı çattım. "Biz mi?"

Gülümsemesi büyür. "Evet. Ben ve Aiden. Adamın gerçekten iyi bir eküri olduğu ortaya çıktı. Anla işte."

Yine de şok içinde sadece göz kırpabiliyorum. "Şu anda neler oluyor?"

Dominic'in ifadesi hafifçe ağırlaşıyor. Bana bir adım daha yaklaşmaya başladı ama aniden duraksadı, hareket etmeden önce tepkimi ölçüyordu. Ben geri çekilmeyince bir adım daha attı.

Aramızda yaklaşık bir adım var. Kalp atışlarımı hızlandıracak kadar yakın ama yine de bana alan bırakacak kadar uzak. Yine de gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Umutsuzluğa kapılıyorum. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama sanırım bir parçam biliyor ve yanılmış olmayı kaldıramıyorum. Tekrar spor salonuna gelip öğrencisi olmamı istemesini kaldıramıyorum. Onu kaybettikten sonra zaten zar zor ayakta duruyorum, bana bu soruyu sorması beni asla toparlayamaz.

Sinirlerim gerilirken etrafımdaki kalabalığa tekrar bakıyorum. "Burada olmamalısın. İnsanlar konuşacak."

"Bırakın yapsınlar."

Bu hızlı yanıt karşısında gözlerim açılıyor ve ona kilitleniyorum. "Bunu kastetmiyorsun."

Cevabında hiç tereddüt etmiyor. "Evet."

Başımı sallayarak kaşlarımı çatıyorum. "İnsanların konuşması spor salonu için kötüdür. Senin için de kötü. Benimle konuşurken görülmen itibarını zedeler."

Dominic bir adım daha yaklaşır. "Umurumda değil."

Kalbimin şimdi kulaklarımda çarptığını hissedebiliyorum. "Tabii ki önemsiyorsun. İtibarın her şeydir. İşiniz, dövüşçüleriniz, umursadığınız tek şey MMA. Bunu kendin söyledin."

Bana doğru bir adım daha attığında, sonunda vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımaya geliyor; parmaklarım ona dokunma isteğiyle kaşınıyor. Dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bu eskiden doğrudu," diyor. "Ama artık değil."

İnançsızlıkla, tedirginlikle... ama en çok da umutla titremeye başlıyorum.

"Kendimi bildim bileli önemsedığım tek şey MMA'ydi," diyor usulca. "Yaptığım her şey, verdiğim her karar benim nedenimdi. Beni daha iyi bir dövüşçü yapacak her şey. Beni daha iyi bir koç yapacak her şey. Ve yılların deneyimiyle oluşturduğum kişiliğimle gurur duyuyordum. İyi bir dövüşçü ve iyi bir antrenör olmak, kullanabileceğim ve verebileceğim çok fazla bilgiye sahip olduğum anlamına geliyordu. İyi bir spor salonu sahibi olmak, yardım edebileceğim çok sayıda insan olduğu anlamına geliyordu.

Onları sevdiğim bu sporla tanıştırmak. Tüm hayatımı markamın etrafında şekillendirdim."

Bana baktığında, her zamanki okunmaz bakışlarıyla değil. Şimdi, tüm kalbi gözlerinde.

"Ama sonra sen benim spor salonuma girdin," diye fısıldıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Ve tüm bunların senin hayatıma kattıklarının yanında sönük kaldığını fark ettim."

Bir inilti çıkarıyorum ve kendimi bir şekilde bu ana bağlamak için kollarımı belime dolamaya çalışıyorum ama Dominic ellerime uzanıyor ve onları göğsüne doğru kaldırıp sıkıca tutuyor.

"Bir keresinde bana sahip olduğumuz şeyin risk almaya değip değmeyeceğini sormuştun. Hiçbir risk yok. Bebeğim... Sen her şeye değersin."

Alt dudakım titremeye başlıyor ve ellerim gömleğini yumrukluyor. İnanılmaz, çok kolay. Bu işin başında her şey bu kadar basit olamayacak kadar imkânsız geliyordu.

"Bunu kastetmiyorsun," diye boğuluyorum. "Bunu kastetmiş olamazsın. Az önce tüm hayatını bir dövüşçü ve koç olmak üzerine kurduğunu söyledin - benimle bir fotoğrafın sana neye mal olduğuna bir bak! Sosyal medyan, Google yorumların... ve Tanrım, Hall of Fame'i duyduğumda-"

"Beni takıma aldılar. Yarın akşam beni anons edecekler." Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Onlar... ne?"

Bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna doğru çekiyor. "Beni Onur Listesi'ne aldılar. Onlara gerçeği söyledim ve onlar da kararlarını verdiler."

Bunu sindirmem bir saniye daha sürdü. İnsanların suçlamaya verdiği tepkiye bakınca, UFC'nin kıcını kurtarmak için elinden geleni yapacağından emin oldum.

Bunu yapmamış olmaları çok büyük bir şey. "Ama... Peki ya..."

Dominic parmak eklemlerinin arkasını yanağıma vuruyor. Yüzünde tam bir gülümseme yok, ama o kadar memnun görünüyor ki, ona karşı biraz gevşemekten kendimi alamıyorum.

"Ama ne? O güzel, fedakâr beyninin içinde başka hangi endişeler dolaşıyor?"

"Peki ya herkesin söyledikleri?" Fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Tüm o yorumlar ve fısıltılar - peki ya herkes ne düşünecek?"

Dominic hıçkırıyor ve yanağımı okşuyor. "Bunların hiçbirisi umurumda değil. Sadece seni istiyorum. I-" Sertçe yutkunuyor, ilk kez gergin görünüyor. "Seni seviyorum Skylar. Seni seviyorum çünkü nazıksın, akıllısın ve çok güçlüsün. Seni seviyorum çünkü yaşadığın onca şeye rağmen bunların hiçbirinin seni bir insan olarak değiştirmesine izin vermedin. Odaya herkesin daha iyi olduğu bir hafiflik getiriyorsun. Beni daha iyi biri yaptın; bana birini gerçekten sevmenin nasıl bir his olduğunu öğrettin."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Bir ikincisi de onu takip edince Dominic başparmağıyla sildi.

"Ve diğer insanların ne düşündüğü konusunda endişelenmiyorum. Çünkü seni nasıl sevdiğime bakıp nedenini sorgulayan hiç kimsenin düşüncesi umurumda değil."

Kollarımı Dominic'in boynuna doladığımda bir hıçkırık kaçıyor, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, böylece ağzımı evim gibi hissettiren bir öpücükle onunkine bastırabiliyorum. Bu rahatlama çok güçlü.

"Ben de seni seviyorum," diye haykırıyorum dudaklarına karşı. Kollarını belime doluyor ve beni kaldırıp öperek karşılık veriyor. "Ben de seni çok seviyorum."

Beni ayaklarımın üzerine yatırıp alnını alnıma yaklaştırdığında, hem duygularımdan hem de Dominic'in sahiplenici dokunuşundan dolayı hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Senin için kötü olduğumdan nefret ediyordum," diye itiraf ediyorum. "Herkesin verdiği tepkiden nefret ediyordum ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek-"

"Hey, hayır, asla." Dominic önce alnıma, sonra da şakağımın iki yanına birer öpücük konduruyor. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Sen sadece benim için iyi olabilirsin."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve sonunda Dominic'in

benim olduğunu anlıyorum. Bakışlarım onun koyu renk
dağınlık saçlarında, ısıltılı mavi gözlerinde ve öpücükten
şişmiş dudaklarında geziniyor.

Kendim için hayal ettiğimden çok daha fazlası.

"Bundan emin misin?" Son bir kez daha sordum. "Eğer geçen hafta bir gösterge olduysa, bu hiç de kolay olmayacak."

Mükemmel bir zamanlamayla, etrafımızdaki kalabalıktan gelen birkaç fısıltı, kafesteki spikerin söylediklerinden duyulabiliyor. Yan tarafa hızlı bir bakış, insanların hâlâ baktığını doğruluyor.

"Kolay olanı istemiyorum," diyor Dominic. "Ben seni istiyorum. Ve bununla birlikte gelen her şeyi."

Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştığında çılgınca gülümsüyorum. Öpücüklerinin hiçbirisi uysal değildi ama bu seferki hiç de uygun değildi. Ağzımı açmaya ikna edip dilini içeri kaydırduğunda, etrafımızdan gelen birkaç kedi çığlığı duyuyoruz.

Ayrıldığımızda ikimiz de bir kahkaha atıyoruz. "Ve bu notta..." "Neden bunu burada yapmaya karar verdin?" diye sordum. Herkesin önünde?"

"İşte tam da bu yüzden bunu herkesin önünde yapmak istedim." Kendisiyle de gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Bu kadar teşhirci olduğunu bilmiyordum," diyorum kıkırdayarak ve kimsenin duymadığından emin oluyorum.

Bir hırıltıyla alt dudağımı ısıırıyor. "Sadece seni ne kadar sevdiğimi göstermek söz konusu olduğunda." Sonra iç geçiriyor ve geri adım atıyor, kafese doğru dönerken elimi tutuyor. "Teşhircilerden bahsetmişken..."

Dikkatimi kafese doğru verdiğimde, Aiden'ın nihayet röportajları ve fotoğrafları bitirdiğini ve şu anda kafes basamaklarının tepesinde durduğunu görüyorum, ikisi de kalabalığın üzerinden bizi izlerken kolu kız arkadaşının omuzlarında. Aiden gözyaşlarının eşigindeymiş gibi görünüyor.

Ona baktığımızı görünce yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Yumruğunu havaya kaldırıp bağırıyor: "Aferin Koç! Bunu yapabileceğini biliyordum!"

Dominic de dahil olmak üzere kalabalıktan kahkahalar yükseliyor. Başını sallayarak elimi sıktı ve "Hadi. Seni ailenin yanına götürelim."

SKYLAR

Kampüste yürüyor, yaklaşan sınavlarımı zihnimde sıralıyor ve ne zaman çalışabileceğimi planlıyordum ki Craig'e rastladım.

"Skylar. Hey."

Beni durdurduğunda ses tonu tereddütlüydü. Yüzümü ona döndüğümde ifadesi de aynı.

"Selam Craig," diye aynı dikkatle karşılık veriyorum, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. "Ne var ne yok?"

Ona dikkatimi verdiğimde omuzlarındaki gerginlik azalıyor gibi görünüyor.

"Pek bir şey yok, kütüphaneye gidiyorum. Sen... bu akşam çalışma grubuna gidiyor musun?"

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Hayır, bugün sadece kısa bir toplantı için kampüsteyim."

Sadece başını sallıyor. "Yarın ne olacak? Anatomi finalimizin çok zor olduğunu duydum. Bu hafta çalışmak için her gece buluşacağız."

"Yok, ben kendi başıma iyiyim," diyorum, sesim düz. Son etkileşimimizden sonra neden onunla bir şeyler yapmak isteyeceğimi düşünsün ki? "Hem zaten yarın akşam spor salonunda antrenmanım var."

Omurgası sertleşir ve gözleri kısıılır.

"Hâlâ o spor salonunda mısın?" diye tükürüyor.

Biliyordum.

Cevap vermiyorum. Cevap vermeme gerek yok, çünkü bana bakışıyla kendisi hakkında her şeyi açığa vuruyor.

Ve o da bunu biliyor. Yumrukları sıkılır ve yüzü kızarır, belki öfkeden, belki de öğrenilmenin verdiği utançtan.

"Neden hâlâ o sürüngenle antrenman yapıyorsun? Ve onun spor salonu nasıl hala açık?"

Bir an için sadece ona baktım, midem bulanıyordu. Sonra yorgun bir iç geçirdim. "Demek sendin. Yanıldığımı umuyordum."

Craig daha da kızarır. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bunu neden yaptın, Craig?" Sessizce sordum. "Neden başka birinin hayatını böyle mahvetmeye çalışıyorsun? Onu tanı mıyorsun bile."

"O bunu hak ediyor Skylar," diye beni ikna etmeye çalışıyor. "O bir yırtıcı. Beynini yıkadığı için bunu göremediğini biliyorum ama-"

"Sakin beni aşağılamaya kalkma," diye hırlayarak onun alanına doğru bir adım atıyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Craig bir adım geri çekilir, gözleri büyür.

Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Bunu açıkça reddettiğim için egon zedelendiği için yaptığın gerçeğini görmezden gelelim." Sözcüklerimin her birini öfke kaplıyor. "Eğer gerçekten benden faydalanılmasından endişe ediyorsan, benimle konuşman gerekirdi. Bir şey kanıtlamak için böyle fotoğraflarımı çekmezdin."

İşte o zaman aklıma bir şey geliyor. Ve bir kez daha olduğum yerde donup kalırken başımı eğiyorum, bu sefer damarlarımda ateş dolaşıyor.

"Biz seks yaparken etrafta takıldın mı? Telefonunda intikam pornosu var mı Craig?"

Panik onu solgunlaştırdı.

Başını öyle sert sallıyor ki, cevap verirken dişleri takırıyor. "Hayır, tabii ki hayır, ben-"

Bir adım daha atıyorum, artık o kadar yakınız ki aramızda neredeyse hiç boşluk yok. Etrafımızdaki insanlar sahneyi fark ettiklerinde yavaşlasalar da beni sadece Craig duyabiliyor.

"Bana hemen doğruyu söyle Craig, yoksa yemin ederim polise gidip suç duyurusunda bulunacağım. Gönderdiklerinin dışında başka fotoğraflarımız da var mı?"

"Tanrım, hayır, bunu sana yapmazdım, sadece onu mahvetmek istedim-"

Tiradını durdurmak için elimi kaldırdım. "Umarım sana inanırım, yoksa boktan bir kişisel antrenör olarak geleceğın artık bir lisans diploması içermeyecek."

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın," diye tıslıyor ama sesindeki korkuyu duyuyorum.

Bakışlarını tutuyorum ve gözlerimdeki gerçeğı görmesine izin veriyorum. Haklı olabilir ama umurumda değıl. "Olabilir. Ama buna dekanın karar vermesine izin vereceğım. Siktir git, Craig."

Dönüp ondan uzaklaştım, zihinsel ve duygusal olarak bu konuşmayı bitirmiştim. Fotoğrafları sızdıranın Craig olduğuna dair şüphelerim vardı. Olaydan ve Dominic'le tekrar bir araya geldikten sonra oturup bunu yapacak kadar bizden nefret eden kişiyi bulmaya çalıştık. Ve asıl tehdit altında olan Dominic olduğı için, bunu yapanın ondan nefret eden ama kendi çarpık yöntemleriyle beni korumak isteyen biri olduğunu tahmin ettik - çünkü olay çoğunlukla benden uzak duruyordu. Resimlerin tamamen çıplak olmaması bile bir koruma seviyesi olduğunu gösteriyordu.

Craig ihtimalini ilk ortaya atan bendim. Dominic de bunun mantıklı olacağını hemen kabul etti. Ona Craig'le olan geçmişimden ve onu en son reddettiğimde nasıl tepki verdiğinden bahsettiğimde, ikimiz de bunun onun kırılğan egosuna uygun olduğı konusunda hemfikir olduk.

Ancak bu, bu konuda ne yapacağımız konusunda anlaştığımız anlamına gelmiyordu. Dominic olayı hemen polise götürmek istedi. Ben önce Craig'le konuşmak istedim. Bir parçam bunu onun yaptığına dair onay istiyordu. Ve şimdi anladım.

Sanırım paylaştığı tek fotoğraf konusunda ona inanıyorum. Belki saflık ediyorum ama gözlerindeki duyguları gördüm; suçlamama nasıl tepki verdiğini biliyorum. Ve bunun bir rol olduğunu sanmıyorum.

Kampüste hızlı adımlarla ilerliyorum. On dakika içinde anatomi profesörümle bir toplantım var ve ondan sonra... doğruca dekanın ofisine gideceğim. Craig'i ihbar edeceğim konusunda yalan söylemiyordum. Her şeyi açıkladıktan sonra ona ne olursa olsun, doğru şeyi yapmalıyım. Sadece bunun polis raporunu da içerip içermediğine karar vermedim.

Profesörümün ofisinin kapısını çaldığımda, Craig'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmayı bir şekilde başarmıştım. Ama yine de içeri çağrıldığımda yüzüme bir gülümseme yerleştirmek zorundayım.

"Skylar! Burada olmana sevindim. Otursana."

Profesörümün masasının önündeki sandalyeye yerleşiyorum. Benimkinin aksine, ellerini kavuşturmuş karşımda otururken gülümsemesi güneşten daha parlak görünüyor.

"Skylar, seninle bir şey konuşmak istiyordum ama haddimi aşmış olma ihtimalime karşı bir özürle başlamak zorundayım. Niyetim kesinlikle bu değildi."

Tedirginlik yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Profesör?"

"Görüyorsun, bana bir hemşirelik yoluna girdiğini söylediğini biliyorum," diye devam ediyor. "Ama yaşlı bir adamın bir yığın pisliği görmesini affedersiniz."

Ağzım seğiriyor ama bastırıyorum. Bu tepki onu daha da cesaretlendiriyor.

"Bir öğrencide tutku gördüğümde anlarım. Ve ne zaman belirli bir şeye odaklandıklarını ve ne zaman her şeylerini bu tutkuya vermediklerini bilirim." "Nörobilim alanında çalışmak istiyorsun, değil mi?" diye eklerken sesi yumuşuyor.

İfademdeki tüm espri anlayışı kayboluyor ve nefes alış verişlerim hızlanıyor. Bu konuşmaya hazırlıklı değilim.

Bir an beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "İstediğin tavsiye mektubunu yazdım," diyor ve bir kâğıdı bana doğru kaydırıyor. "Ve eğer gerçekten RN rotasına girmek istiyorsan, hemen şimdi imzalayacağım ve sana en iyi şanslardan başka bir şey dilemeyerek teslim edeceğim. Ama..."

Bir çekmece açar ve ikinci bir kâğıt çıkarır. Bunu henüz vermedi. Ta ki ben cesaretimi toplayıp gözlerine bakana kadar.

"Ama gerçekten istediğin şeyin peşinden gidecek kadar güçlü -kendine karşı dürüst olacak kadar güçlü- olduğunu umuyorum."

Bir an için nefes alamıyorum. Bugün buraya girdiğimde beklediğim şey bu değildi. Ama aklımın bir köşesinde bu yoktu dersem yalan söylemiş olurum.

Dominic'le doktora konusunu konuştuğumuzdan beri, gerçekten istediğim kariyerin peşinden gitmek için ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Kendimi razı ettiğim bir kariyer değil, gerçek tutkumun yattığı bir kariyer.

Annemin hastalığı için bir tedavi bulmama yardımcı olabilecek türden.

Hayatım boyunca yaptığım her şeyin ailem için olduğunu bilsem de, yolun bir yerinde onlara bir maaş çekinden daha fazlasıyla yardımcı olabileceğimi unuttum. Sevdiğim bir kariyer bularak annemi onurlandırmak onu mutlu edecektir. Peki ya bu tutku hastalığına da iyi gelirse? Bu karar konusunda hiçbir tereddüt yaşamamalıydım.

Tıp fakültesi eğitim yıllarımı uzatacak ve düşünmek istediğimden daha fazla kredi ekleyecek, ancak buna değecek.

Bu netlik beni o kadar etkiliyor ki oturduğum yerde geri çekiliyorum. Geriye yaslandım, gözlerimi kocaman açarak profesörüme baktım.

Gülömsüyor, gözlerinde rahatlamaya benzer bir şey parlıyor. "Sanırım cevabımı aldım," diyor.

Sanırım cevabımı aldım, diye düşünüyorum kendi kendime. Çünkü bir karardan hiç şu anki kadar emin olmamıştım.

Bu işi başarabilirim. Risk alabilirim, fedakârlık yapabilirim ve yardım isteyebilirim, tüm bunları kendime asla izin vermediğim bu inanılmaz şeyi yapabilmek için yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Profesörümün elindeki kâğıda bakıyorum, şaşkınlık ve hayretle imzalamasını izliyorum. Bana uzattığında, başka bir şey düşünmeden alıyorum.

"Hazır olduğunuzda, tıp fakültesi başvuruları hakkında benimle konuşmaya gelin. Süreç boyunca sana yardımcı olacağım, böylece çok bunaltıcı hissetmeyeceksin."

Başımı sallarken gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum ama yine de kendimi "Teşekkür ederim. Bu... Bu benim için her şey demek. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok Skylar," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Önüne çıkan her başarıyı hak ediyorsun. Sadece buna değer olduğuna inanmalısın."

Ve... Sanırım sonunda anladım.

SKYLAR

Profesörümün sözleri salona dönerken yol boyunca aklımdan çıkmıyor. Ancak yarım saat sonra Dominic'in masasına yayılana kadar düşünceler arka planda kalıyor. Ve bunun iyi bir nedeni var.

"İşte bu bebeğim, benim için elimin her yerine boşal," diye homurdanıyor Dominic, başparmağı klitorisimde ve parmakları içimde ilerliyor.

Dudaklarım aralanıyor, soluğum ofiste duyuluyor. Orgazmım vurduğunda, tüm vücudum zevkin gücüyle titriyor.

Dominic şortunu kalçalarının üzerine itip beni sikine gömdüğünde daha nefes almaya bile başlamamıştım.

"Oh Tanrım," diye inliyorum, ellerim karın kaslarını kaşımak için yukarı kalkıyor. Yavaş başlamıyor, sadece kalçalarımın altından tutuyor ve beni her sert sürüşün içine çekiyor.

Gözlerim titrek bir iniltiyle kapanıyor, sırtım kamburlaşıyor ve ellerim göğüslerimi avuçlamak için bedenimden yukarı kayıyor. Ona asla doyamayacağım.

"Çok seksisin amına koyayım," diye homurdanıyor, itişleri daha da güçlenirken. "Sadece seni gördüğüm için bile boşalabilirim."

Kaçınılmaz olarak kontrolünü kaybederken gözlerimi açıp onu içime çekiyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyorum. "Beni becerme şeklini seviyorum."

İniltisi acı dolu. "Tekrar boşalmanı istiyorum. Bana bir tane daha ver, bebeğim."

Cevapsız bir mırıldanıyorum, meme uçlarımı alaycı bir şekilde kıştırırken yüzümde bir gülümseme kayıyor. "Boşaldığını hissetmek istiyorum, Koç," diye mırıldanıyorum.

Bir inilti daha, bu seferki bir yenilgi sesi. Çünkü onu neyin tetiklediğini çok iyi biliyorum ve onu çözen kişi olmayı seviyorum.

Vücudumdan çekiliyor, çıplak karnıma boşalmadan önce yumruğu sikinin üzerinde zar zor hareket ediyor.

Ağır ağır nefes alıyor, muhtemelen benden önce boşalmasını sağladığım için beni nasıl cezalandıracağına karar vermeye çalışıyor, o sırada bakışları vücudumda aşağı doğru kaydırđığım elime takılıyor.

Parmaklarımı karnıma sıçrayan döllerin içinde döndürürken tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum. Sonra onları daha da aşağıya, hassas klitorisime doğru hareket ettiriyorum, dudaklarım baş döndürücü bir iç çekişle açılıyor.

"Siktir," diye nefes aldığını duyuyorum Dominic'in. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama onunla yatak odasında keşfetmeye bayılıyorum. Genelde onun yolundan giderim ama bugün biraz cesur hissediyorum.

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde bir, iki kez döndürüyorum ve sonra birini içime kaydırıyorum.

Dominic kafası patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Olduğu yerde donup kalmış, gözleri bacaklarımın arasındaki yere yapışmış, kendimi onun dölüyle parmaklamamı izliyor.

"Biliyorsun Koç," diye mırıldanıyorum, bir parmağımı daha içeri kaydırıyorum.

Bakışları yüzüme atlıyor, ifadesi açgözlü.

"Artık doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye devam ediyorum, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce

duraksıyorum. "Yani istersen içime boşalabilirsin. Beni
doldurabilir, dağıtabilirsin-"

Bir nefesle kesiyorum. Çünkü Dominic izlemekle işinin bittiğine karar vermiş gibi görünüyor ve dudaklarını klitorisimin etrafına emmek için başını eğiyor.

"Sen ne-" Nefes alıyorum.

Beni görmezden geliyor, elleri beni yüzüne doğru tutuyor ve dili klitorisimin etrafında dönüyor. Bana oral seks yapıyor olması, kendi zevkinin tadına bakıyor olması-

Parmaklarım hâlâ içimde, ama diğer elim bir iniltiyle onun saçlarına kayıyor. Tanrım, bu çok ateşli. Nefeslerim kesik kesik gelmeye başlıyor. Dominic'in parmakları benimkilerin yanına kayana kadar kendimi tekrar parmaklamaya başladığımı fark etmiyorum ve aniden çok doluyorum.

Sessiz bir çığlıkla geliyorum.

Sonunda aşırı uyarılmış bedenime acıyıp benden uzaklaştığında, doymuş ve masasının üzerinde gevşek bir haldeyim. Ama ağzımı almak için eğilir eğilmez, öpücüğü içime çekiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Pis yaşlı adam," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

Dudaklarıma sert bir öpücük daha konduruyor. "Bayılıyorsun," diyor sırtarak.

Mırıldanarak onaylıyorum ve onu kendime çekiyorum. Onunla sadece öpüşerek saatler geçirebilirim.

Ama sonunda iç çekerek üzerimden kalktı. Bir kağıt havlu kaparak tenimdeki spermleri siliyor, dokunuşu saygılı ve ifadesi düşünceli.

Bir süre sonra, "Buraya girdiğinde dikkatini orgazmla çekmek zorunda kalmama neden olan şey neydi?" diye soruyor.

Gözlerim kapalı ve serin havlunun rahatlatıcı dokunuşuyla masanın üzerinde erirken, "Bu odanın dışında olan tek bir şeyi bile hatırlayamıyorum" diye mırıldanıyorum.

Kıkırdaması bir gözümü açmama neden oldu. "Egom için iyisin, bebeğim."

Doğruluyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Dövüşçüler zaten en büyük egolara sahipler," diye cevap veriyorum bir esnemeyele.

Gülümseyerek boynumun kenarına bir öpücük konduruyor ve elbisemin askılarını düzeltiyor. Buraya girdiğimde dikkatim dağınık görüldüğü için üzerime atladığını söyleyebilir ama büyük olasılıkla elbiseydi. Kısa süre önce onun kriptoniti olduğunu keşfettim ve onunla ona eziyet etmekten zevk alıyorum.

"Peki, sırların sende kalsın," diyerek beni masadan kaldırdı. Kollarının arasına giriyorum.

"Az önce profesörümle güzel bir konuşma yaptım," diye itiraf ediyorum sessizce. "Tıp fakültesi hakkında."

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor, gözleri şaşkınlık ve zevkle parlıyor. "Öyle mi? Bu inanılmaz." Beni öpmek için eğildiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Her şeyi daha sonra dinlemek istiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Daha sonra mı? Yemeğe çıkacağımızı sanıyordum."

Geri çekilip elimi tuttuğunda sırtıyordu. "Yapacağız. Ama ondan önce benim de bazı sürprizlerim var. Şimdi git temizlen, geç kalıyoruz."

Beni spor salonundan çıkarıp yandaki pizzacıya götürene kadar anlamıyorum.

Masalardan birinde Maria ve annem oturuyor, Joey de iş üniformasıyla onların arkasında duruyor.

"Nedir bu?" Nefes alıyorum.

Dominic kolunu belime dolayarak aileme doğru eliyle işaret ediyor. "Size sürpriz yapmak istedim. Akşam yemeği ve aylık filminiz."

"Bundan sonra hepimiz sinemaya mı gideceğiz?"

Başını sallıyor. "Joey'nin vardiyası bir saat içinde bitiyor ve sonra hepimiz tiyatroya gidiyoruz. Annen yorulursa Maria onu eve götürebilir ama ben herkesi biraz bir araya getirmek istedim."

Gözlerim yaşla doluyor. Neye ihtiyacım olduğunu her zaman nasıl biliyor? Birinin benim için bu kadar mükemmel olması nasıl mümkün olabilir?

Dominic tepkimi görüyor ve boynuma sokuluyor, dudakları tenime bir öpücük konduruyor. "Mutlu musun?" diye mırıldanıyor.

Hemen başımı sallıyorum. "Mükemmel," diye fısıldıyorum, dudaklarını dudaklarımla yakalamak için başımı çeviriyorum.

Hiç vakit kaybetmeden kontrolü ele alıyor ve ben de memnun bir iç çekişle onun içine gömülüyorum.

"Hey, aşk kuşları, bir oda bulun! Herkesin iştahını kaçıırıyorsunuz."

Bir kahkaha atarak ayrılıyorum.

"Hatırlat da bir kız arkadaşın olduğunda canını sıkayım," diye homurdanıyor Dominic ve beni ailemin masasına doğru yönlendiriyor. "Eğer bir kız arkadaşın olursa," diye ekliyor şakacı bir bakışla, koltuğuna çökerken, annem ve Maria gülüyor.

Joey kaşlarını bize doğru çeviriyor. "Kız kardeşim ona acıyana kadar kendisiyle çıkacak bir kız bulamayan kırk yaşındaki bekar söylüyor bunu."

Kendi bakışımla kafasına bir şaplak indiriyorum. "Dikkat et, ukala. Seni hala dövemeyeceğim kadar büyük değilsin."

Joey dramatik bir şekilde başının arkasını ovuşturarak, "Bu aile içi istismar," diyor. "İkiniz çıkmıyorken seni daha çok seviyordum."

Dominic beni kucağına çekiyor ve kollarını belime doluyor. "Hayır, yapmadın."

Joey iç çeker, elini bırakır. "Hayır, yapmadım." İsteksizce ekliyor, "Sanırım Skylar'ı mutlu görmek güzel bir şey."

Gülümsememi Dominic'in boynuna saklıyorum, o da şakağıma bir öpücük konduruyor ve beni daha da sıkıyor. Saçlarımla arkasından annemin hayranlık dolu gülümsemesini yakalıyorum.

"İzleyeceğimiz filme karar verdik, değil mi?" Maria soruyor. "En yeni Liam Neeson filmi mi?"

Joey sadece bir ergenin yapabileceği bir inilti çıkarır. "Hayır, hadi ama, onun filmleri artık iyi değil. O çok yaşlı."

Maria ve annem birbirlerine bakıyorlar. Ve annem şöyle diyor: "İşte tam da bu, benim tatlı yaz çocuğum."

Kardeşimin yüzündeki iğrenme ifadesine kahkahalarla güldüm. "Ewww, anne!"

Restoran kahkahalarımızla yankılanıyor, bu kahkahaların sesi beni bugünlerde tamamen tanıdık gelen bir sıcaklıkla dolduruyor.

Sonunda annem Joey'e acır. "Pekala, pekala, tamam. Onun yerine en yeni Hızlı ve Öfkeli filmini izleyeceğiz. Memnun oldun mu?"

Joey sırtıyor. "Hem de çok. En azından bunda seksi kızlar var."

Şimdi inleyen biziz. Ama peçetesini toparlayıp kardeşimin kafasına fırlatan Maria oldu.

Başımı Dominic'in omzuna yaslayarak bir anlığına ailemin görüntüsünü içime çekiyorum. Mutlular, olabildiğince sağlıklılar ve birlikteler. Daha fazlasını isteyemezdim.

Dominic saçlarıma bir öpücük daha konduruyor. Başımı kaldırarak, baş döndürücü, aşk sarhoşu bir ifadeyle ona bakıyorum. Ve her zamanki gibi aklımı okuyor.

"Spor salonuma gelmene sevindim bebeğim."

Dudaklarım gülümserken onunkilere değiyor. "Ben de, Koç."

EPILOG

DOMINIC

Altı yıl sonra

"Doktor Skylar Caruso!"

Bizim sıramızdan gelen tezahüratlar neredeyse kalbimin sesini bastırıyor -neredeyse. Her birimiz alkışlıyor, çığlık atıyor, diplomasını almak üzere oditoryum sahnesinde yürüyen eşim için tezahürat yapıyoruz.

Tıp fakültesinden.

Nihayet sessizleştüğümüzde, yanımdan gelen bir çıt sesini yakalıyorum. Joey'e baktığımda gözlerinin yaşlarla parladığını fark ediyorum.

Onu utandırmak istemem ama bu bende çocuğa sarılma isteği uyandırıyor. Kız kardeşi için her zaman inanılmaz bir destek olmuştur.

Sarıldığımı gizleyerek, yanında oturan annesinin omzunu sıkmak için ona doğru uzanıyorum. O ise gözyaşlarını saklamak gibi bir kaygı taşıyor. Gözlerini kızına dikmiş, gururla mendiline sarılıp sessizce hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Joey sessiz bir merakla, "Bir gün bir şeyleri iyileştirecek," diyor.

Ona sarılmamaktan vazgeçiyorum ve elimi annesinden ensesine götürüyorum. "Evet, biliyorum," diye nefes alıyorum.

Törenin geri kalanını kendi duygularımı bastırarak ve bu kadar sevginin bir insanın içine nasıl sığabileceğini anlamaya çalışarak geçirdim.

İlişkimizin nasıl başladığına dönüp bakmak çılgınca. Altı yıl önce ikimiz de risk almaya değmeyeceğinden endişe ediyorduk. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu düşüncenin aklımızdan bile geçtiğine inanamıyorum.

Başlangıçta yargılanma yaşadık. Fısıltılar ve yan bakışlar bir süre devam etti. Neyse ki spor salonunda çok büyük bir etki görmedim. Sanırım UFC'nin bana Hall of Fame ödülünü vermesi çok yardımcı oldu. Ancak topluluk bu işte uzun soluklu olduğumuzu anladığında, dramamız eski haber haline geldi.

Skylar, yoğun hayatında bir ilişkiyi nasıl yürüteceğini kendine verdiğinden çok daha hızlı bir şekilde çözdü. Hâlâ haftada altmış saat çalışıyor, hâlâ okulda kendini zorluyor ama aynı zamanda hepimizden yardım almayı öğrendi ve ona keyif veren şeyleri yaparken kendini kötü hissetmeyi bıraktı. Hatta benim yanıma taşınmasına bile izin verdi - gerçi annesini evimin hemen yanındaki apartmana taşıdığımda bu kararı çok daha kolay vermiştim.

Tıp fakültesine başladığında, ikimiz de bunun sonsuza dek süreceğini biliyorduk. Rastgele bir Salı gecesi, Brutus aramızda uyurken ve ders kitapları kanepenin her tarafına yayılmışken soruyu sorduğumda şaşırmış bile görünmüyordu. Yirmi üç yaşında olması önemli değildi; ilişkimizi ilk kez kamuoyuna açıkladığımızda birbirimize olan bağlılığımız zaten ortaya çıkmıştı. Yakın ailemiz ve arkadaşlarımızla Belediye Binası'na gidip yüzük takmak sadece bir formaliteydi.

Sonraki ayların anıları, benim onun çalışmasına yardım ederek geçirdiğim geceler ve onun benim işimi daha da büyütmeme yardım ederek geçirdiği geceler aklımdan geçiyor. Skylar, benim için

Kendim için hayal bile edemeyeceğim kadar iyi bir partner ve her gün hayatımı ne kadar güzelleştirdiğine hayran kalıyorum. Aynı zamanda doktorasını da tamamlayabilmiş olması Skylar'ı özetliyor.

Tören nihayet sona erdiğinde, Skylar'ı şahsen tebrik etmek için hemen yerimizden kalkıp avluya doğru ilerliyoruz.

Grubumuzu gördüğü anda yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve giydiği elbise ve topuklu ayakkabılardan hiç rahatsız olmadan koşarak yanımıza geliyor. Hiçbir şey onu annesine sarılmaktan alıkoyamazdı.

Kadınları biraz yalnız bırakıyorum, yumuşak ağlama sesleri havayı dolduruyor. Joey gözyaşlarını saklamaya çalışarak hızla yüzünü buruşturuyor, sonra tamamen pes edip kollarını ailesine dolamasını izliyorum.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, üçü de son birkaç yılda oldukça inanılmaz şeyler başardı. Skylar'ın annesi sağlığıyla ilgili iyi ve kötü günler geçiriyor ama tüm bunlara rağmen çocuklarının bir numaralı amigosu olmaya devam ediyor. Skylar'a güç konusunda rakip olabilecek tanıdığım tek kişi o.

Joey eyalet içindeki bir üniversiteden gelen D2 basketbol oynama teklifini tam burslu olarak kabul etti. Ayrıca onunla çıkacak bir kız da buldu.

Ve Skylar... Aklına koyduğu her şeyi yaptı.

Sonunda ailesinden ayrılıp benimle göz göze geldiğinde yanakları ıslak, gözleri parlıyor. Tanrım... O şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

"Merhaba," diye fısıldıyor bana doğru yaklaşırken.

"Hey, bebeğim," diyorum sessizce, hiç vakit kaybetmeden bir kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum. Diğer elimle yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Sanırım tebrikler sırayla."

Bir kahkaha atıyor ve kollarını boynuma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Ben de ona karşılık veriyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum kulağına. "Seninle çok, çok gurur duyuyorum."

Geri çekildiğinde, yanaklarında yeni gözyaşları var. "En inanılmaz adam olduğun için teşekkür ederim," diyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

Ona gülümsedim. "Evet, olabilirdi. Ama yine de seni sevebildiğim için mutluyum."

Günün geri kalanı dev bir kutlama yemeğiydi. Skylar'ın en sevdiği restoran olan Barcelona'da uzun bir rezervasyon yaptırdım. İki akşam yemeği için yeterli zamanımız var: biri aile için, diğeri de savaşçılar için.

Skylar'ın gülümsemesini saatlerce izledim. Joey'i hafta sonu için eve getirmenin ve aileyi bir araya getirmenin kutlama yapmak isteyeceği tek yol olacağını biliyordum. Bulldog ailesiyle ikinci bir akşam yemeği rezervasyonunu eklemek sadece bir bonus oldu.

Her dövüşçüyü ve sevgilisini bir şekilde restorana getiriyoruz - hatta Jax altı aylık kızını göğsüne bağladığı bebek taşıyıcısıyla geliyor. Herkesin hayatının ve dövüş kariyerinin değiştiği bugünlerde herkesi bir araya getirmek nadiren mümkün oluyor. Ama hepsi Skylar'ın başarısıyla en az benim kadar gurur duyuyor, bu yüzden zaman ayırdılar.

Çünkü spor salonunda hiç değişmeyen tek şey aile duygusudur.

Akşam yemeğimiz erken saatte başlamasına rağmen eve vardığımızda geç olmuştu. Skylar kanepede Brutus'ün yanına yığılırken yorgun ama çok mutlu görünüyor.

"Merhaba yaşlı adam," diye mırıldanıyor onu severken. Hemen başını kaldırıyor ve kuyruğunu sallıyor. Hala ondan en büyük tepkiyi alan kişi o.

Onları bir arada görmek yüzümde asla kurtulamadığım bir gülümseme yaratıyor. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı ki Brutus'a yaltaklanmayı bırakıp gözleri parlayarak beni mutfağa kadar takip ediyor. Önümdeki tezgâha zıpladığında bacaklarının arasına girip ellerimi kalçalarının iki yanına koyuyorum.

"Merhaba karıcığım," diye mırıldanıyorum, boynunun bir yanına bir öpücük kondurarak. "Yoksa bundan sonra sana Doktor Caruso mu demeliyim?" Bir öpücük daha, bu sefer diğer tarafına.

Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekerken düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyor.

Ağızına bir öpücük kondururken onaylar gibi bir ses çıkarıyorum. "Evet, öyle," diye mırıldanıyorum, ellerim çoktan teninde gezinmeye başlamıştı.

Kolları boynuma dolanıyor ve vücudu benimkine yaslanıyor. "Yine de karın olarak anılmaktan hoşlanıyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Başka bir anlaşma sesi, başka bir öpücük -bu seferki daha açgözlü. Alt dudağını ısırdım. "Karım."

Ellerimin altında vücudundan bir ürperti geçiyor. "Tanrım, bu konuşmayı yapmayı çok zorlaştırıyorsun. Tek istediğim beni bu tezgâhın üzerinde becerirken bana böyle seslenmeni duymak."

Neredeyse bunu yapıyordum. Ama bir şekilde şehvet sarhoşu düşüncelerimin arasından sıyrılıp söylediklerinin ilk kısmına odaklanmayı başarıyorum.

Hafifçe geri çekildim. "Ne konuşması?"

Gözlerindeki sis biraz dağılıyor.

"Düşünüyordum da... belki bir bebek deneyebiliriz." Gözlerim büyüdü. "Hemen şimdi mi?"

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Yani, ellerin çoktan elbisemin içinde. Neredeyse yolu yarılдық."

Başımı sallıyorum - onu yalanlamaktan çok beynimdeki örümcek ağlarını temizlemek için. "Hayır, demek istediğim... stajyerlik yılınıza başlamak üzeresiniz ve ardından üç yıllık

İhtisas. Doktoranın en zor kısmı bu değil mi?"

Omuz silkiyor. "Her şey çok zor."

"Evet, ama..." Onu yakından inceliyorum. "Bu büyük bir engel, bebeğim. Bunu sadece yaşlandığım için söylemediğine emin misin?"

Burnu sevdiğim şekilde kırışıyor. "O kadar da yaşlı değilsin. Kırk iki yaşındasın. Birçok erkek yetmişli yaşlarına kadar bebek sahibi oluyor."

"O zaman sen ihtisasını bitirene kadar bekleyebiliriz."

Kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekiyor. "Ama O kadar uzun süre beklemek istemiyorum."

Bakışlarım yüzünde geziniyor, herhangi bir tereddüt belirtisi için her duyguyu katalogluyorum. Savunmasında bir boşluk aradığım için değil, bir boşluk olmaması için çaresiz olduğum için. Karımdan bir bebek sahibi olma fikri, Skylar'ın benim çocuğuma hamile olması-

Güvenceye olan ihtiyacımı görmüş olmalı ki bir süre sonra derin bir nefes verdi ve açıkladı: "Tıp alanında konuştuğum her kadın aynı şeyi söylüyor: Aile kurmayı denemek için 'doğru zaman' diye bir şey yok. Önümdeki dört yıl -ve sonra doktorluğa başlayacağım yıllar- hep yoğun geçecek. Ayrıca, gebe kalmanın ne kadar süreceğini kimse bilemez. Ve ayrıca..." Yüz ifadesi yumuşuyor, sevgi, kırılganlık ve arzu bana doğru parlıyor. "Seni seviyorum. Bebeklerine sahip olmak istiyorum. İhtiyacım olan tek sebep bu."

Sözlerinin ağırlığı göğsümü daraltıyor. Kollarım Skylar'a dolanıyor ve beni boğan duyguları yutmaya çalışırken onu kendime çekiyorum. "Benim de ihtiyacım olan tek sebep bu, bebeğim."

Gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Aradan altı yıl geçti ve ben hâlâ her gün kendimi bu kadına aşık olurken buluyorum.

"Mezuniyet gününü böyle mi kutlamak istiyorsun?" Sesim kendi kulaklarıma cızırtılı geliyordu.

"Bebek için mi uğraşıyorsun?"

Gözlerinde bir muziplik pırıltısı beliriyor. "Bunu zaten yapmayacakmışız gibi davranma."

Bir kahkaha attım. "Touché."

Beni kendine doğru çekiyor, dudakları alaycı bir şekilde dudaklarıma değiyor. "Şimdi tek fark, bu gece doğum kontrol hapımı almayacağım. Hala içimde dölleriyle yatacağım."

Ciğerlerimden ağır bir nefes boşalıyor. "Tanrım. Ağzını asla unutamayacağım." Ve sonra ellerimi ondan daha fazla uzak tutamıyorum. Onu tezgahından çekip omzuma atıyorum ve yatak odamıza doğru gidiyorum.

"Neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdandım. "Umarım uzun bir geceye hazırsındır, karıcığım."

Onun keyifli kahkahası hâlâ dünyadaki en sevdiğim sestir.

Ama yakın bir ikinci sırada...

"Evet, Koç."

SON

"4. Derece "yi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer siz

Serinin diğer kitaplarını okumadıysanız, 1-4 arası kitaplar KindleUnlimited'ta şimdi mevcut, "[5 Rounds](#)" ile başlayarak, baharatlı bir düşman aşık spor romantizmi.

Ya da [ÜCRETSİZ](#) bir [kısa öykü](#) için Nikki'nin posta listesine katılın!

[Tinder Fix](#): Randevu için geldim, barmenle ayrıldım.

AYRICA NIKKI CASTLE TARAFINDAN

Dövüş Oyunu Serisi

[Birinci Kitap: 5 Raunt](#)

[İkinci Kitap: 2 Dövüş](#)

[Üçüncü Kitap: 3 Sayı](#)

[Dördüncü Kitap: 1 Son Atış](#)

Sadece Bu Gece Novella Serisi

[8B Koltuğundaki Yabancı](#)

Just Tonight serisinin bir sonraki romanı ise Temmuz 2024'te **The Waiter at Table 6 (Masa 6'daki Garson)** başlıklı bir ters yaş aralığı yaz romantizmi olarak geliyor!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken her anını çok sevdim. Kolay olduğundan değil, ama Koç ve Skylar'ın hikâyesi o kadar doğal bir şekilde bir araya geldi ki, bu kitabı uçarak bitirdiğimi hissettim. Bugüne kadar yazdığım en sevdiğim kitap bu oldu.

İlk ve en önemli teşekkürüm kendi Koçum Dominic'e. Her gün seni zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyorum ve her gün yanılıyorum. En iyi koca ve en inanılmaz destek olduğun için teşekkür ederim.

Her kitabım çıktığında bana danışmanlık yapmaya devam eden ve yazar olmanın getirdiği inişli çıkışlı duygulardan asla şikâyet etmeyen kız kardeşime. Taslağımın çöp olduğuna kendimi ikna etmeme asla izin vermediğin için teşekkür ederim.

Her kitabın çıkışında can simidim olmaya devam eden editörüm Kenzie'ye. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: Sensiz Nikki Castle olmaz. Kitaplarımı olması gereken hikayelere dönüştürmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım, grafik tasarımcılarım, terapistlerim ve arkadaşlarım olan Amanda, Nicole ve Sam'e. Siz üçünüz benim kayamsınız ve siz olmasaydınız bu kitapların neye benzeyeceğini düşünmek beni ürpertiyor. Her zaman dürüst olduğunuz ve en inanılmaz destek olduğunuz için teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma: Brittany, Jessicah, Rebecca, Stephanie ve Maria. Bu kitabın şekillenmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

m¼m¼k¼n olan en iyi versiyonuna d¼n¼st¼rmek. Geri bildirimleriniz ¼ok değerli.

Aileme, arkadaşlarıma, okuyucularıma, bu yazma yolculuğu boyunca beni destekleyen herkese söyleyebileceğim tek şey TEŞEKKÜRLER! Her kitapta söylediğim gibi, siz olmadan bir kitap sadece ölü bir ağacın üzerindeki mürekkeptir. Bu hikâyeyi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kitap hasta bir ebeveyni içeriyor ancak o ebeveynin ölümünü içermiyor. Diğer ebeveynlerin ölümlerinden de kısaca bahsedilmektedir.

YAZAR HAKKINDA

Nikki Castle, Philadelphia'lı bir eş ve köpek annesidir ve alfa MMA dövüşçüleri ve onların belalı, playboy kalplerini eriten kadınlar hakkında baharatlı aşk hikayeleri yazmaktadır. Gündüzleri tam zamanlı bir aşk romanı yazarıdır ve akşamlarını kendisi gibi emekli bir dövüşçü olan kocasıyla birlikte bir Karma Dövüş Sanatları (MMA) salonu işleterek geçirmektedir.

Nikki gençliğinden beri öyle ya da böyle yazıyor. Üniversitede İngilizce ve Felsefe eğitimi aldı ve nihayet 2020'de karantina başladığında oturup uzun zamandır hayalini kurduğu roman yazma hayalini gerçekleştirmeye karar verdi.

Nikki, okuyucularından Instagram veya e-posta yoluyla haber almayı çok seviyor. Ona herhangi bir sosyal medya platformundan @nikkicastleromance mesaj atın veya nikkicastleromance@gmail.com adresine e-posta gönderin!

